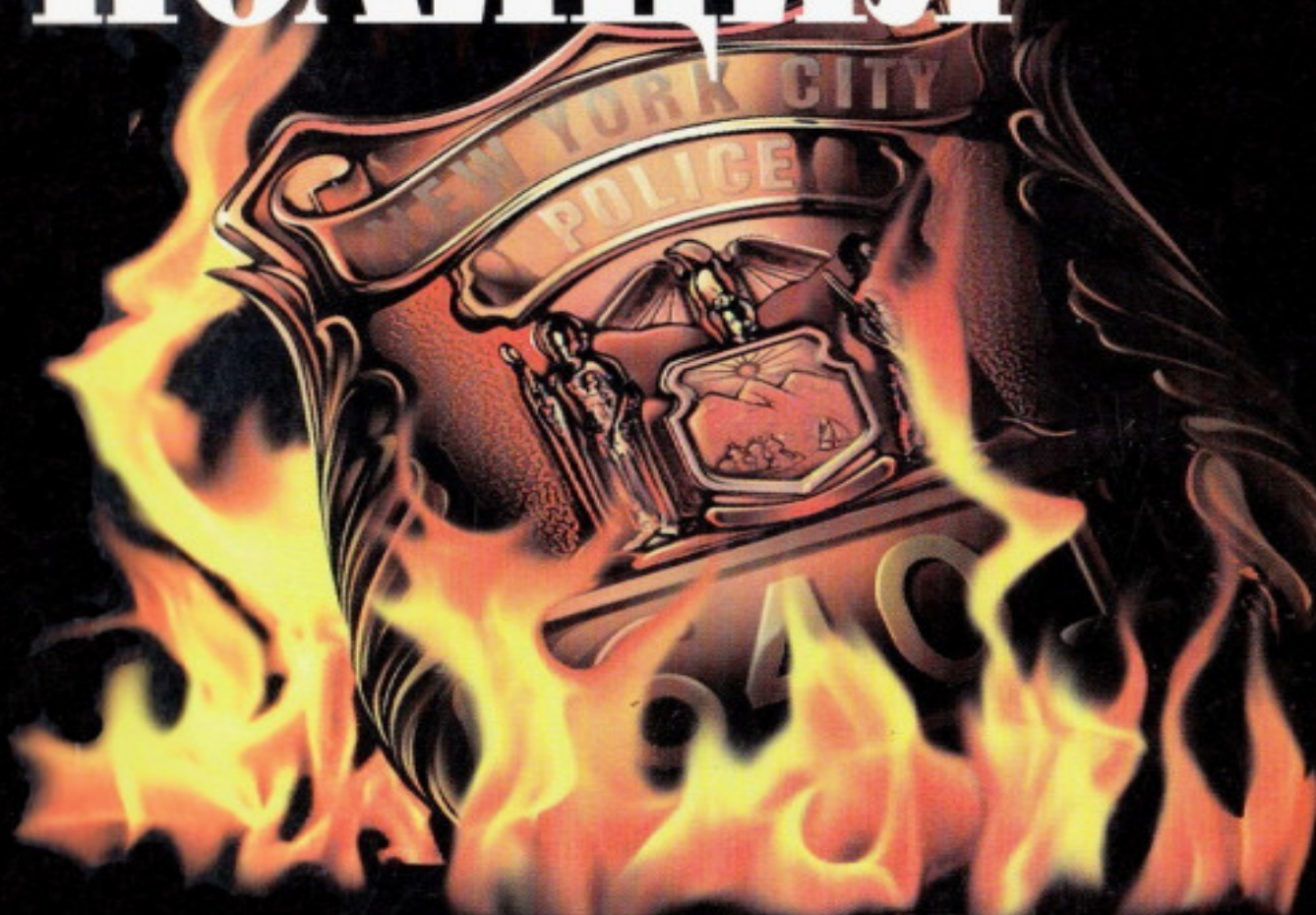

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

МАРК ОЛДЪН

АМЕРИКАНСКА ПОЛИЦИЯ

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА

АМЕРИКАНСКА ПОЛИЦИЯ ПРОНИЗВА БЕЗПОЩАДНО КАТО ИЗСТРЕЛ
ОТ МАГНУМ И РАЗТЪРСВА С УБИЙСТВЕНА МОЩ!

Ню Йорк Таймс

МАРК ОЛДЪН АМЕРИКАНСКА ПОЛИЦИЯ

Превод: Емилия Масларова

chitanka.info

Фиър Мар, детектив в Нюйоркската полиция, е добро, но далеч не и съвършено ченге: предубеден е към чернокожите и жените, склонен е да пренебрегва правилата, стига да накара заподозреният да си развърже езика. Не се свени да погазва и Десетте Божии заповеди... Например да излиза с жената на друг полицай. Но когато любовницата му е убита, Фиър се запретва да разкрие убиеца. И се натъква на лепкава мрежа, изтъкана от мръсни пари, покварени ченгета и наемни убийци...

Марк Олдън пише така, сякаш свири на пиано: остро като бръснач, но и толкова лирично... желязна ръка в кадифена ръкавица. Героят е душа човек, въпреки че може и да го помислите за изпечен мръсник.

„Буклист“

*Посвещавам на Джо Карекио, който е най-доброто от
Фиър Мар*

*Бих искал да благодаря на майка си — Кортни, за
обичта и неотклонната вяра, а също, защото ми помогна да
вляза в досег с душата на тази книга. На Ричард Пайн,
който се справи чудесно с всичко и без когото книгата
нямаше да се появи, и накрая на Даян Крофорд, която ми
подказа заглавието и ме накара да повярвам, че Камю е бил
прав, когато е твърдял, че жените са единственото, което
познаваме от рая на земята.*

*Всяко общество има престъпността,
която заслужава. Точно толкова вярно е и че
всяка общност получава законността, за която
настоява.*

Робърт Ф. Кенеди
„Свободното
предприемачество   в
организираната
престъпност“

1.

ИГРАТА

Една мразовита мартенска неделя, някъде съм десет и половина вечерта чернокожият скитник склони да помогне на възпълния бял мъж и да му разтовари джипа.

Белият обеща след това да му плати от щедро по-щедро: цяла стотачка за някакви си десетина минути работа.

— Джипът е марка „Додж“, спрял съм точно при входа на паркинга — поясни белият. — Брей, че клинч! Ако не ти се бачка, няма да ти се сърдя.

— Чудо голямо, че е студено. Мен това не ме плаши — отвърна Морис. — Ще дойда.

— Казах ти, най-много десет минути.

Бяха във фойето от стомана и стъкло на залата за пристигащи на международно летище „Кенеди“, точно пред централното гише за обмяна на валута, което вече беше затворено. Пред гишетата за хотелски резервации, за продажба на билети и получаване на багажа почти нямаше хора.

„Уж е нищо работа, а ще ми даде сто долара!“, помисли Морис и си духна на пръстите, премръзнали от хапещия северняк. За такива пари нямаше нищо против да си топне гащите в бензин и да прекоси на бегом и пъкъла.

Негърът приближаваше четирийсетте, беше слаб, с месести устни, черни мустаци и козя брадичка и сплетена на плитчици коса, скриваща белега, останал му, след като едно ченге го беше фраснало с радиостанцията толкова силно, че батериите бяха отхвърчали.

Беше без горни предни зъби. Останалите му зъби бяха или счупени, или потъмнели, по страните му имаше пъпки от огънали се навътре косми. Негърът се бе заметнал с мърляв зелен юрган и беше нахлупил на главата си проскубана кожена шапка. Вместо обуца бе нахлузил няколко чифта чорапи, вкоравили се от мръсотията. В джоба на панталоните бе пхнал нож за линолеум — за всеки случай.

— Да вървим на паркинга — подкани Морис белия.

— Ти тръгвай — отвърна другият. — Трябва да звънна един телефон. Чакай ме там. Нали запомни — джип додж при входа.

Морис си избърса сополивия нос о юргана.

— Разбрах, разбрах, джип додж.

Белият го загледа как тръгва с юргана, който се повлачи след него по пода. Негърът вонеше непоносимо. Когато излезе през автоматичната врата, белият усети с облекчение как го лъхва студен чист въздух.

Летище „Кенеди“ гъмжеше от бездомни негри, които просеха, крадяха, плашеха до смърт пътниците — живееха незаконно по хангари, електроцентрали, складове, параклиси и административни сгради. Белият забеляза как до прозореца при входа за пристигащи спи някакъв изпаднал негр, загърнат във войнишко одеяло — беше положил глава върху охлузените маратонки, да не му ги задигне някой. Къде, по дяволите, се бе запиляла охраната?

Мъжът извади чифт черни кожени ръкавици, за да скрие златния детективски пръстен върху дясната си ръка. Часовникът му беше със сребърна верижка и украсен със скъпоценни камъни циферблат, показващ времето в най-големите градове по света. Белият загледа през тъмните очила как Морис крета по пътя между летището и паркинга. Скитникът се препъна на два пъти в юргана и се свлече на колене — да си рече човек, че спи и сънува кошмари.

Никой нямаше да види, че и белият мъж влиза заедно с Морис в паркинга. Той смяташе да иде от друго място. Трябваше да изиграе играта по всички правила.

Застана на празната стоянка на такситата под безлунното небе и присвил длани, духна, за да ги постопли. Вдигна яката на палтото си и продължи да гледа как Морис тътри окаяния си задник към паркинга.

Най-последно.

Белият мъж се ухили и притича през пътя. Всичко се нареждаше като по ноти.

Разпит на Морис Робишо, известен още като Дуейн Мустафа, Тайръл Клифорд, Тоби Монтана
Дело: Убийството на Шафино

Заподозреният е разпитан на 22.ІІІ., 1:45 ч в участъка. Заподозреният е мъж, чернокож, 38 г., ръст 177, тегло 63 кг, с коса, сплетена на плитки, черна брада и мустаци. Казва, че бил бездомен и живеел на летище „Кенеди“. Твърди, че на 21.ІІІ, към 10:30 ч вечерта е излязъл от сградата за пристигащи на международното летище и е тръгнал към паркинга отсреща. Отишъл там няколко минути по-късно и се срещнал с бял мъж, наел го да му разтовари джипа марка „Додж“.

Заподозреният твърди, че са били само двамата с белия мъж. Заявява още, че мъжът, чието име не знаел, го е почерпил вино. Заподозреният бил отпил и моментално бил изпаднал в несвяст. Щом дошъл на себе си, видял, че още е на паркинга и е заобиколен от следователи от отдел „Убийства“, които в 2:00 ч след полунощ го арестували за убийството на детектив Шафино. Охраната на летището е повикала полицаите от отдел „Убийства“, след като е намерила заподозрения да лежи до трупа на детектив Шафино.

Заподозреният твърди, че преди около седмица в сградата за пристигащи на международното летище се е запознал с белия мъж, и го описва като трийсет — трийсет и няколко годишен, възпълен, с брада и тъмни очила. Твърди, че през това време белият всеки ден му е давал банкнота от сто долара.

Заподозреният твърди, че са му погодили номер — според него белият мъж бил убил детектив Шафино и бил нагласил нещата така, че да натопи него.

Показания на Морис Робишо

Снощи някъде в десет и половина влязох в летището. Отидох да се срещна с белия мъж, понеже вече цяла седмица той ми даваше новичка стотачка. Не ми каза името си, само ми даваше парите. Не казах на никого, понеже чернилките на летището само се чудят кого да преджобят. Първо си помислих, че стотачките са фалшиви, но после се оказа, че си били истински.

Снощи пак се срещнахме и белият мъж ми разправя, че обичал да помага на несретници като мен. Вика — щял да ми даде още стотачка, ако съм му помогнал да разтовари някакъв джип на паркинга. Сто долара за десет минути бач. Изчаках го на паркинга. Онзи дойде и ме почерпи вино. Пийнах малко и после съм се гътнал. Щом се окопитих — що да видя — ченгетата ми турили белезници, бил съм убил някаква полицайка. А аз през живота си не съм убивал никого.

Допълнителни сведения по случая:

Заподозреният има полицейско досие, забърквал се е с наркотици и дребни престъпления. Излежал е присъда на остров Райкърс за взломни кражби, притежание на средства за проникване с взлом и крадени вещи. Заподозреният е бил намерен на 22.III. в един часа след полунощ, пиян, в безсъзнание на паркинга срещу сградата за пристигащи на международно летище „Кенеди“. Лежал е до детектив Линда Шафино, убита с нож за линолеум, който е бил намерен у заподозрения.

2. МЪРТВИ ЖЕНИ

Заспал съм направо на писалището и щом се събудих, мъртвото момиче стоеше на вратата на кабинета. Ако си ченге, разследващо тежки престъпления, няма отърване от призраците — преследват те, и туйто.

Момичето беше латиноамериканка най-много на петнайсет години, тъничко в ханша, с малки гърди, бе облечено в зелен клин, тенис фланелка и сребристи обувки на високи токове, носеше на глезена розова гривна. Беше с черна къса коса, напръскана отстрани с мораво зелен спрей. По хилавите ѝ китки проблясваха тънички златни гривни. Момичето влезе в кабинета, обърна се с гръб и ми показа дупките от куршуми върху окървавения си тил. Усмихна се и ми махна да докосна раните.

Петнайсет години съм работил в Манхатънския участък, отдел „Тежки престъпления“, после се прехвърлих в Бюрото за борба с организираната престъпност. Виждах насън лицата на жертвите и се питах защо ме преследват най-вече жените — явно защото не бях успял да ги опазя.

Мъртвото момиче прекоси кабинета, отиде при прозореца и посочи самолета, открил се на фона на пълната месечина. После мина през стъклото.

Както стоеше отвън, извърна към мен лицето си и почука тихичко два пъти по стъклото. Потреперих, а не съм от хората, които искат смелост назаем.

За мен не беше ново да виждам призраци. Ала за пръв път ги чувах!

Внезапно излезе вятър, който заблъска по рамката на прозореца и изду пердетата. Усетих миризмата на парфюма, който момичето е носело, когато са го убили. Станах от стола и тръгнах към нея, ала тя изчезна яко дим.

Името ѝ беше Лурд Балера, ученичка от последния клас в природо-математическата гимназия в Бронкс, бе дъщеря на директор на болница в Манхатън. Днес следобед я бяха убили като малолетна проститутка заедно с приятеля ѝ в хотел на Таймс Скуеър, срещу последната спирка на автобуса при Управлението на пристанището.

Въпросният приятел бе двайсет и две годишен и се казваше Тонино Куевас, набит еквадорец, който, ако е искал да отърве кожата, е трябвало час по-скоро да се омете на юг. Само за месец в Ню Йорк бяха избити цели седем еквадорци, все мъже. Тонино беше номер осем.

Очистваха ги професионалисти. Два изстрела в тила от близко разстояние, без свидетели, без улики, убийците дори си правеха труда да събират след себе си гилзите. Така де, върви му само на онзи, който си отваря очите на четири.

Жертвите бяха все младоци на по има-няма двайсетина години — всички до един бяха проникнали нелегално в страната и под предводителството на Тонино ограбваха камионите, зареждащи най-големия универсален магазин в града. После пращаха плячката — а тя се състоеше от какво ли не, като се почне от кожените палта и се стигне до сокоизстисквачките — в родния Еквадор, където я пласираха на черно.

Момчетата на Тонино хич не си поплюваха, нападаха шофьорите на камионите с ножове — бяха наръгали един в лицето и той, клетият, бе ослепял с едното око, на друг пък насмалко да му отрежат ръката от китката надолу. Опичаха си работата до най-малките подробности, действаха нагло и бяха неуловими — дори си бяха прогорили пръстите, та да не оставят отпечатъци и да не бъдат разпознати.

Но ето че бяха задухали ветровете на промяната. Главорезите на Тонино мряха един по един — убиваха ги все на видно място, за назидание на останалите.

Отпърво си мислех, че ги очистват италианците — такива обири бяха техен специалитет и те не търпяха конкуренция. Но се свързах с един от клана Гамбино и той ме увери, че никое от петте семейства в Ню Йорк не било взело на мушка тия поплювковци.

Не че италианците съжаливаха особено, задето теренът се разчиства. Ако си сам на състезателната писта, няма как да не спечелиш.

Шефовете на Бюрото за борба с организираната престъпност работят в управлението на полицията, но ние сме пръснати из целия град. Нашата служба се намираше на Парк авеню, в мансарда, строена за някакъв шантав милионер, накарал да излеят бетонни подпори, та да качил горе няколко тона пръст и да си засадял зеленчукова градина. После обаче му хрумнало, че не му се живее тук.

Бяхме затънали до гуша в работа. Имигрантите прииждаха като приливна вълна в града, а заедно с тях и нови престъпни синдикати. Организираната престъпност вече не се свеждаше само до италианците. Сега трябваше да се занимаваме и с израелци — крадци на диаманти, с китайци, които внасяха наркотици, руснаци, които търгуваха нелегално с оръжие — все боклуци, задръстили Ню Йорк като змии усойници, изпълзели на припек.

Като мъж от бялата раса, който не е вегетарианец и не е обратен, посрещах всичко това на нож. Като ченге — още повече.

Сега вече една трета от седемте милиона жители в града бяха раждани по чужбините. Корейски фризьорски салони, индийски магазини за подправки, колумбийски туристически бюра, ливански хлебарници, китайски агенции за недвижими имоти, африканци, наклекали със сергиите си по тротоарите — Ню Йорк вече не беше Америка. Най-малкото моята Америка.

„Какво ли, дявол го взел, се опитваше да ми каже Лурд Балера?“

Разтърках с юмруци уморените си очи и реших да погледна за последно снимките, направени на местопрестъплението, а след това да пускам кепенците. Нещо в снимките не ми даваше мира.

Тъкмо запалих цигара и си дръпнах веднъж, когато някой почука на отворената врата. А си мислех, че освен мен няма никого и на двата етажа в службата.

В кабинета влезе един от детективите, понесъл две чаши кафе, над които се виеше пара. Погледна бюрото, по което беше струпано какво ли не, и се свъси. Беше трийсет и две годишен чернокож, десет години по-млад от мен, с дръпнати очи и напета стъпка. Беше като изваден от кутийка — в черна кожена риза, бяла папийонка и кафяви фланелени панталони с ръб, на който преспокойно ще се порежеш.

Вдигнах крака върху бюрото и го погледнах.

— Детектив Антоан Харауей! Вместо да стане поредният откачен чернокож проповедник, който само забаламосва хората, взел, че постъпил в полицията и сега е гордост за своята раса!

— Детектив Фиъргал Мар. Дебел бял ирландец, по-вироглав и от магаре. Видя ли в гората страшилище като тебе, стрелям, после хуквам, без да се обръщам.

— Тежа само деветдесет килограма. На това дебел ли му викаш! Дебел е онзи, който, ако си настъпи кучето по опашката, то умира.

— Тежал, моля ви се, само деветдесет килограма! Толкова тежи сигурно половината ти задник. — Антоан ми подаде кафето и се намести върху писалището. — Два и половина след полунощ. Ти дом нямаш ли бе, човек? Щом ти свърши работното време, се вдигаш и си тръгваш, дори и да нямаш къде да ходиш.

Антоан беше женен за еврейка и знаеше идиш, което му помагаше да разследва руските банди, съставени главно от евреи.

Току-що бе арестувал равин от Лонг Айланд, задето прехвърлял от Иран фалшиви стодоларови банкноти и ги перял чрез еврейски благотворителни организации и магазини за диаманти. Евреите нададоха страхотен вой, тръшнаха се, че били подлагани на дискриминация и на клетия равин му били извъртели мръсен номер, инак човекът си бил вода ненапита. Жената на Антоан бе сред водачите на протеста и той не изгаряше от нетърпение да се прибира вкъщи.

— Подочух, че пак си се разминал на косъм — рече ми той и се самопочерпи от цигарите ми. — Късметлия си си, и туйто.

— Който живее праведно, щастието му се усмихва.

Наскоро бяхме тарасили един наркочилър от Ямайка, който застреля колега детектив от Бюрото за борба с организираната престъпност и ме рани в ръката. Но и аз не му останах длъжник, сграбчих го и го метнах върху противопожарния кран, при това неведнъж, ами цели шест пъти. Онзи пусна оплакване, че съм бил проявил жестокост — третото срещу мен от началото на годината, но никой не му обърна внимание.

— Фиър Мар — допълни Антоан. — Мрачна страница в историята на чернокожите.

— Така си е, но това е само малка част от моята работа. Пък и ти не си чернокож, ти си ченге. — Посочих снимките от

местопрестъплението. — Направи ми тази услуга, хвърли им едно око. Скапан съм. Направо не виждам нищо.

— Еквадорците ли?

— Si, si. Както знаеш, предстоят ни избори и аз от немай-къде трябва да вися тук до среднощ, колкото драгият ни кмет да си запази топлото местенце. Сред хората, които снасят най-големи пари за предизборната кампания, е Джонатан Мънро, същият, който е собственик на ограбвания от Тонино и пикльовците му универсален магазин.

— Ясно. Е, кметът е наш човек, чернокож е. Нямам нищо против да си запази топлото местенце.

— Кметът е задник — възразих аз. — Нека някой друг задник поуправлява града ни.

Антоан взе цветните снимки — бяха от стандартните, дванайсет на седемнайсет сантиметра, и изтананика прегракнало:

— „Какво не прави любовта, ти бързаш, бързаш към дома, и цяла нощ будуваш.“

Погледна ме. Аз също го погледнах. Вятърът пак заблъска по прозореца, страниците на списанието върху перваза се разлистиха, в стаята нахлу студен въздух.

— Ще го оставим за друг път.

— Ти си знаеш — рече колегата. — Казвай сега каква е работата.

Стиснах чашата с кафето да си постопя ръцете. Кметът не беше единствената причина да бързаш по осемнайсет часа на ден. Исках да се поразсея с нещо, за да не мисля за Линда — обичах я, както не съм обичал никоя друга жена.

Вчера се изпокарахме, но нямах друг избор след всичко, което тя направи. Питях се дали изобщо си дава сметка колко съм хлътнал по нея. Надали — ако го знаеше, нещата щяха да изглеждат по-различно.

Линда беше на трийсет и четири години, работеше следователка в участък в Куинс само на няколко пресечки от къщата, където живеех с баща си. Беше омъжена за ченге, психар, който ѝ разказваше играта. Надушеше ли за нас, като нищо щеше да ни тегли куршума и на двамата.

Антоан доближи лупата до една от снимките, присви очи и сбърчи чело.

— Калтакът му с калтак е стрелял съвсем отблизо. Искал е да бъде сигурен.

— Да, използвал е шестмилиметров магнум — допълних аз. — Любимото оръжие на всички наемни убийци, които си разбират от работата.

Антоан се приближи малко към лампата върху бюрото.

— Не личи убиецът да е проникнал с взлом. Жертвите явно сами са го пуснали. Направо не мога да повярвам.

— Ами ако е имал ключ? Или се е представил за клиент? Еквадорците са се местели от място на място, за да не ги сгащят. Една нощ в Бруклин, следващата в Бронкс, по-следващата чак в Ню Джърси или Кънектикът. Пускали са си бради, ходели са с черни очила, опитвали са се да се омешат с другите латиноамериканци. Представяли са се я за кубинци, я за мексиканци, доминиканци, пуерториканци, за какви ли не. Но ядец! Убиецът пак ги е намирал.

Антоан кимна възхитен.

— Бива си го. Как ли се докопва до сведения? — Той почука по снимката с един от дългите си пръсти с безупречно поддържани нокти. — Тонино е бил въоръжен до зъби: автомат узи и браунинг, деветмилиметров пистолет. Бил е готов да се брани. Явно е смятал, че както са го взели на мушка, няма да се оправи само с нож.

— Намерихме в дрешника цял арсенал.

— Виждал е как приятелчетата му мрат като мухи. Знаел е, че той е следващият. Държи какви ли не пушкала, но не ги насочва, когато убиецът влиза в стаята. Да не пропускам нещо?

Разтърках врата си, беше се схванал.

— Убиецът го е изпързалиял. И то тъкмо когато нашият Ромео е намерил голямата любов на живота си. Издълбал е върху китарата си името на Лурд. Намерихме и песен на испански, която ѝ е посветил. Точно заради нея е останал в Ню Йорк.

— Така е, с тия жени само си взимаме белята — поклати Антоан бръсната глава. — Вместо да си плюе на петите и да се скрие в миша дупка, седнал, нашият, да върти любов.

Изправих се. Изведнъж се разсъних.

— Точно така. Ето какво ме е глождело. Момичето! То не е било на неподходящо място в неподходящ момент. Било е мишена. Точно както и Тонино.

Антоан пак присви дръпнатите си очи — цепки, издълбани върху кафяво дърво.

— Я не се занасяй. Кой ще седне да застрелва някакво си девойче, избягало от къщи?

— Момичето е знаело прекалено много. Искали са да очистят и него.

— Какво толкова е могло да знае? Допреди някакъв си месец си е живеело мирно и кротко у дома. После сигурно му е писнало баща му да го изнасилва и е духнало. Не е крадяло. Било е гадже на Тонино, и толкоз.

— Така си е — съгласих се аз. — Няма досие в полицията, не си е имало вземане-даване с престъпниците, ако не броим Тонино. Но явно е притежавало нещо, заради което си е струвало да му теглят куршума.

— Например?

— Например знаело е къде се укрива Тонино.

Антоан затвори очи.

— По дяволите, прав си.

— Завело е убиеца право при еквадореца. Единственото, което свързва Тонино и главореза, е госпожичка Балера.

Извърнах се към прозореца, очаквах едва ли не Лурд Балера да ми кимне.

— Наемните убийци никога не допускат издънки — казах аз. — Нашият човек е знаел, че Тонино си има компания. Знаел е какво ще завари в хотела.

— Съгласен съм. — Антоан се взря в друга от снимките. — Убиецът е могъл да прилъже Тонино да излезе от стаята и чак тогава да го пречука. Ако е искал.

— Явно този път не е искал — рекох и отпих от кафето. — Този път поръчката е била и за двамата. Това май ще ни изведе на някаква следа. Обзалагам се, че Лурд и убиецът са свързани по някакъв начин. В противен случай защо той ще стреля по нея?

Извън телефонът. Махнах на Антоан да му благодаря за помощта и сграбчих слушалката.

— Да.

— Фиър? — попита някаква жена.

Гласът ѝ трепереше. Тя явно плачеше.

— На телефона детектив Мар. Кой се обажда?

— Детектив Лайза Уотс. Казаха ли ти вече?

Познавах Лайза съвсем бегло — не ми беше особено симпатична. Беше дребничка женица, работеше в един екип с Линда, пушеше като комин и си умираше да прави забележки. Ако е присъствала на Сътворението, сто на сто е щяла да даде някой и друг полезен съвет и на Дядо Боже. Линда си я обичаше, аз обаче не можех да я понасям.

— Какво да са ми казали? — попитах аз.

— Линда е мъртва — прохлипа Лайза. — Била е убита преди няколко часа на летище „Кенеди“.

Свлякох се на бюрото и го стиснах с две ръце — да не се строполя на пода. Преди да срещна Линда се бях съмнявал, че изобщо съм в състояние да обикна някого. Сега бях готов да изгубя всичко на тоя свят, само не и нея. Знаех, че оттук нататък бъдещето не ми веща нищо добро и че ще затъна в гняв и страх.

— Какво се е случило?

— Наръгали са я с нож. Ужас!

Лайза замълча. Опита се да каже още нещо, но не успя. Дланите ми бяха плувнали в студена пот. Слушах и слушах как жената риде, накрая попитах:

— Кой я е убил?

— Някакъв бездомник, който се мотае по летището. Заловили са го.

— Установили ли са със сигурност самоличността? Да не е станала някаква грешка?

— У убиеца са намерили оръжието, полицейската значка и картата ѝ за самоличност. Божичко, направо не знам как ще издържа на погребението. Насрочено е за утре следобед. Линда беше еврейка, според обичая трябва да я погребат до двацет и четири часа.

— Благодаря, че се обади.

Затворих и отидох при прозореца. Не можех да се съсредоточа. Не виждах нищо.

Две мъртви жени. Ето защо Лурд Балера ми беше почукала на прозореца. Самолетът, който ми беше показала, отиваше към летище „Кенеди“, където бяха убили Линда.

Притиснах чело о студеното стъкло, разридах се и си помислих за угризенията на съвестта, които ще ме мъчат до гроб.

3.

ГРОБИЩЕТО

Гробище „Грийн Уд“ в Бруклин е на сто и петдесет години и се е разпростряло на четиристотин и осемдесет акра залесени хълмове, сред които се мяркат странни езерца и лъкатушни алеи с причудливи имена от рода на Долината на здрача и Пътят на бучиниша. Тук са погребани Лола Монтез, Самюъл Ф. Б. Морз и изобретателят на безалкохолните напитки Джон Матюс. Пак тук се намират тленните останки на Албърт Анастейжа, по прякор Лудият шапкар, пръв главорез в „Убийства“ ООД, а също на Джоуи Гало, известен още като Джо Откачалката, убил Анастейжа и по-късно на свой ред застрелян, както си хапвал спагети в ресторант в Манхатън.

За да не се тълпят сеирджии, гробовете на Анастейжа и Гало не бяха отбелязани върху картата на гробището.

Това обаче не можеше да се каже за мъртвите ченгета. Гробовете им, макар и да не навяват скръб на никого, са общоизвестни.

Беше три и половина следобед. Ние с баща ми бяхме дошли заедно с роднините и колегите на Линда да я погребем на „Грийн Уд“. Репортерите и фотографите ни зяпаха, както хиени зяпат накуцващи зебри.

Предната нощ бях прекарал в студения мрак на стаята си вкъщи, бях се наливал с ирландско уиски, бях си мислил за Линда — не можех да си простя, че съм се скарал с нея. Тъкмо слънцето пропълзя в задния двор, и съм се унесъл в неспокоен сън. Присъниха ми се какви ли не кошмари — че някой ме гони и аз все не мога да му избягам, и се събудих капнал и сломен.

Откакто се помня, ненавиждам погребенията. Единственото им предназначение е да забавляват живите, да предизвикват задръствания по улиците и да пълнят гушите на погребалните агенти.

Най-безполезно в тях е опелото на гроба. Чак ми се повдига, като гледам разсополивилите се роднини, които се свличат в несвяст, след като ковчегът бъде спуснат в гроба. Някъде по това време гледам да се изнижа към изхода.

Но не и днес. И през ум не ми минаваше да си тръгна от гроба на Линда. Глождеше ме вина. Непоносима. Заради нея.

Баща ми — Дайън Мар, стискаше една роза и гледаше как бръснещият северняк надига флага върху ковчег на Линда. Възпълничък равин някъде към петдесетте с шапчица, прихваната с фиби към прошарената му коса, отслужваше опелото. Без изобщо да подозира, се бе превърнал в заклет враг на баща ми. Беше го спрял, когато той понечи да положи розата върху гроба на Линда — през първата година след смъртта евреите не слагали нищо на гроба, нито цветя, ни надгробен камък.

— През тази година се пазарят, та да не се минат и да се охарчат излишно за паметник — изшушука баща ми.

Дайън Патрик Гавин Мар беше дребничък шейсет и две годишен ирландец, ченге в пенсия, сега работеше като охрана. Имаше червендалест нос на пияница, почти не усещаше дясното си рамо, защото малко преди да се пенсионира, една петнайсетгодишна негърка го бе фраснала с касапски нож, докато той се опитал да я арестува, задето е убила едномесечния си син, като го метнала от десетия етаж в Харлем, понеже непрекъснато плачел. Напоследък се беше хванал охрана в банка на остров Статън, пак там прекарваше съботата и неделята в компанията на четирийсетгодишна рижка банкова чиновничка, която си падаше да се разхожда гола-голеничка, затова пък с обувки на високи токчета по гърба му.

Ние с Дайън си бяхме лика-прилика. И двамата бяхме сдържани и саможиви, с ченгел да ни вадиш думите от устата. Вечно рискувахме и не умеехме да губим.

Възхищавах се на Дайън и му подражавах, от което и ставахме неудобни за шефовете. Репортерите и борците за граждански права ме смятаха за голям сухар, за кон с капаци, хомофоб и женомразец. Явно бях изтървал бързия влак на човешките права, който от трийсет години обикаля надлъж и шир държавата ни.

Но аз не държах особено на братството между хората и нехаех, че едва ли не всеки срещнат ме клейми. Да ви призная, за мен човекът

не е никакъв венец на творението.

Какъв ти венец! Веднъж в Харлем арестувах една чернилка — взел, моля ви се, че разранил краката и ръцете на петгодишно момиченце с електрическа пила. Докато го водех към полицейската кола, един от съседите му, и той черен като ноцта, ми лисна луга върху ръцете — представяте ли си! Друг път във Вашингтон Хайтс тъкмо слагах белезниците на един петнайсетгодишен хлапак, член на банда доминиканци, пласиращи дрога, когато обичната му майка ме халоса с бейзболна бухалка по лакътя. За мен братството между хората си е пълен кошмар.

Преди да идем на гробищата, бяхме и на опелото на Линда в стогодишна синагога на сред старите богаташки къщи и частните клубове в Парк Слоуп в Бруклин. Пред входа на синагогата се бяха изтъпанили губернаторът, кметът, шефът на полицията и десетима градски съветници, на цели петнайсет пресечки се беше проточила и процесията от тринайсет хиляди ченгета. Аз стоях до Лайза Уотс, която ми съобщи, че Линда била първата убита полицайка в цялата история на Нюйоркското полицейско управление.

Ню Йорк рядко се вълнува от убийства. Градът си е, меко казано, безразличен към труповете и тленните останки. Но не беше така след смъртта на Линда. Около нея се вдигна шумотевица, на каквато не бях ставал свидетел от доста време.

По първите страници на вестниците се мъдреха уводни статии, клеймящи политиците, обявили се срещу смъртната присъда. От управлението на полицията настояваха полицаите да получат по-добро оръжие. Телевизионните канали прекъсваха обичайните си програми, за да осъдят убиеца на Линда. Конгресменът от нейния изборителен район призова да се разследва охраната по всички летища в страната.

В редакцията на „Таймс“ се бе получило писмо от някакъв психар, зарекъл се да вдигне във въздуха сградата на съда, където щеше да се гледа делото срещу убиеца на Линда. „Ще му разкажа аз играта на тоя дивак“, заканваше се той. Ето такъв е Ню Йорк — гъмжи от граждани със свободен дух, драпащи да споделят на всеослушание най-съкровените си помисли.

Поборниците на правата на чернокожите и на бездомните не разглеждаха убийството на Линда като престъпление. Предпочитаха да стоварят вината за смъртта ѝ върху четиривековното робство в Щатите. Доколкото знаех, Морис Робишо си живееше в свободна страна. Вече не беше роб. От къде на къде ще убива ченгета?

Нашият чернокож кмет направи точно каквото очаквах от него. Смяташе да се кандидатира за втори мандат и гласовете на чернокожите му бяха в кърпа вързани. Убийството на Линда му даваше прекрасна възможност той да заздрави още повече хватката. Смятах, че кретенът му с кретен ще почне да дърпа тънката струна на расовата политика, вместо да прояви здрав разум и мъдрост, и той не ме разочарова. Нямахме никакво намерение да клейми чернокожите си събратя, дори и те да бяха сгазили здравата лука.

Сутринта даде пресконференция, на която отказа да осъди чернокожите и либералите, бранещи убийците на ченгета. Заяви, моля ви се: „Не допускате това чудовищно престъпление да разкъса прекрасната многобагрена тъкан на Ню Йорк“. После заяви, че всички сме носели този тежък кръст. Точно тук насмалко да си повърна закуската.

На друг да ги разправя, че го носим всички! Ченгетата са сам-сами по гадните улици, сред пасмина съвсем оглупели от дрогата типове, развихрили се, както не се е вихрел никой от времето, когато Чарлс Мансън и купонджийски настроените му приятелчета кръстосваха Калифорния в търсене на непознати, с които да се забавляват.

Отдавна бяха отминали времена, когато хората са се хващали за ръце и са пеели „Ние сме светът“.

За да отдадат почит на Линда, над синагогата с тътен прелетяха пет полицейски хеликоптера. Оркестърът гайдари към полицията изсвири траурната си песен. Отекна приглушен барабанен тътен, чу се и полицейската призивна тръба. Си Ен Ен и още шест местни канала предаваха погребението на живо.

Чух в навалищата британски акцент, обърнах се и видях кльощав англичанин репортер към трийсетте, със зъби, които преспокойно можеше да чисти и с шкурка. Описваше пред включения диктофон

мрачните лица на полицаите в парадни униформи и бели ръкавици, ескортиращи катафалката от синагогата до гробището.

— За да разберете защо в Ню Йорк престъпността е толкова висока — каза англичанинът, — трябва да разберете и градската демография.

Превод: в дъното на повечето престъпления в града са чернокожите.

Точно заради това белите се изнасят в предградията и оставят Ню Йорк на черните и на който още реши да се засели тук.

Край гроба на Линда роднините се бяха струпали около баща ѝ — Оз Лезневич, който береше душа. Беше дребен като джудже седемдесетгодишен полски еврейин, притежавал навремето обувни фабрики и страдащ от глаукома, рак на стомаха и болно сърце. Старецът примигваше, за да не даде воля на сълзите, напълнили очите му, и се държеше за болногледачката си, плосколика негърка със задник като фадрома. Подобно на баща ми, и Лезневич беше и разведен, и вдовец.

За ръката му се беше вкопчила Джудит Лезневич, червенокосата му осемнайсетгодишна щерка от втория му брак. Малко преди това, когато отидох да изкажа съболезнованията си, тя насмалко да ме набие.

— Не се казвам Джудит — сопна се, сякаш току-що ѝ бях описал как съм мастурбирал за пръв път.

Реших, че е такава дръпната, защото не може да прежали сестра си. Чак после се сетих как Линда ми е разказвала, че тя искала да става актриса и се била прекръстила на Джули Вулнавия. Сама си била измислила „Джули“-то. А Вулнавия идвало от любимия ѝ филм „Гнусният доктор Файбс“ на Винсънт Прайс. Джули Вулнавия живееше заедно с баща си в Куинс, в къща недалеч от останките на Световното изложение от 1964 година, и, общо взето, съвсем го беше ударила през просото.

Опелото приключи, когато Фред Естевес — трийсет и девет годишният кубинец с изпъкнали като на жаба очи, шеф на полицейския участък на Линда — връчи сваления от ковчега флаг на мъжа на убитата — детектив Робърт Шафино. Шафино допря сгънатия флаг до гърдите си — беше на трийсетина години, бе набит и як и стоеше гологлав в мартенския студ.

Славеше се като голям гадняр, който не знае милост. Беше известен с прякора Боби Шашмата, пръв подлец и женкар.

Познавах го съвсем бегло, но все пак достатъчно, за да не искам да си имам вземане-даване с него. Не се спираше пред нищо, излизаше сух и от най-напеченото положение и ако се вярва на слуховете, наскоро бил затворил собственика на фирма за мъжки проститутки в гардероб заедно с питбул, за да му напомни друг път да не просрочва рушветите.

Навремето бяхме работили веднъж заедно — три месеца бяхме разследвали руснаци и италианци, които подкупваха митничарите, внасяха бензин, без да плащат данъци, и укриваха печалбите в офшорни банки. Тогава видях как Боби Шашмата направо разката фамилията на един плешив дебел руснак само защото оня го нарече „леке“.

Засичахме се от дъжд на вятър по полицейски семинари и излети, а също в една кръчма в Уест Сайд в Манхатън. Отношенията ни се свеждаха до „здрости“, „чао“ и толкоз. Така си беше за предпочитане — Боби се славеше като голяма откачалка, тръгнеш ли да му мътиш водата, ще прави, ще струва, но ще ти го върне тъпкано, без изобщо да оставя никакви следи.

Студеното следобедно слънце хвърляше дълги сенки сред надгробните камъни. Оставих баща си и се запътих към детектив Шафино. Смятах да му стисна ръката и да му изкажа съболезнованията си. Пиеше ми се много, чак не ме свърташе, искаше ми се да съм сам, но нямаше как, трябваше да си изкажа съболезнованията.

Шафино носеше тъмни очила и бе долепил до лицето си носна кърпа, сякаш позираше за някоя от ония покъртителни снимки, които обират всички награди. Вижте го, моля ви се — покрусеният детектив държи до сърцето си националния флаг, наобиколен от умърлушените си колеги, дошли да му окажат морална подкрепа. Вижте го как със сетни сили се мъчи да запази самообладание след непрежалимата загуба на обичната си съпруга!

Боби Шашмата разиграваше на студа театро, достойно за „Оскар“ — пет пари не даваше за Линда. Веднъж я беше фраснал така,

че ѝ беше счупил челюстта и тя беше изпаднала в безсъзнание. Държеше се с нея като с парцал. Беше му се случвало да насочва към нея и зареден пистолет. Наскоро бяха решили да се разведат.

Вчера Линда дойде на последната ни среща уплашена до смърт. Никога дотогава не я бях виждал толкова притеснена.

Попитах дали Шафино пак я е бил. Тя впи нокти в китката ми и отвърна, че мъжът ѝ се е забъркал в страхотна каша. Участвал в банда, съставена изцяло от ченгета от Ню Йорк и Вашингтон. Негов съучастник бил и Юджин Елдър, бивш прокурор от Манхатън, който сега беше адвокат на Шафино. Докато ми разказваше всичко това, Линда или пушеше цигара от цигара, или току прехапваше крайчето на устната си. За пръв път я виждах толкова уплашена.

Познавах Юджин Елдър, не ми беше особено симпатичен. Беше снажен негр към четирийсетте с дългнесто лице, боботец глас, конски зъби — настъпеше ли го някой по мазола, ставаше безскрупулен и не се спираше пред нищо, за да си отмъсти. Викаха му Татенцето и Херцога, понеже си падаше голямо конте и уреждаше в службата младички жени, неустояли на животинското му привличане. Освен всичко останало беше хитър като лисица, умееше да си приписва чужди заслуги и да избягва издънките, погаждаше се чудесно с ченгетата, стига те да го гледаха възхитено в устата и в разследването на един или друг случай да му играеха по свирката. Според мен обаче Елдър си беше самовлюбен калтак, който дава повече обещания, отколкото може да изпълни.

Преди две години бяхме работили заедно — бяхме погнали имигрантите албанци, които претарашваха бижутерските магазини в Манхатън и пласираха скъпоценните камъни в Източна Европа и Русия. Според Елдър моята мисия в живота бе да го кача едва ли не на гръб навръх планината и той да се прочуе. Току ми повтаряше, че чернокожите имали нужда от положителен пример. От което следваше, че бели ченгета като мен носят отговорността да му помогнат да се покрие с лаври. Съвсем благоразумно възразих, че за да стане герой в очите ми, окръжният прокурор в Америка първо трябва да умре. След тези мои думи не остана много да си казваме.

Междувременно се повтори старата песен на нов глас. Слипях албанците, а Херцога обра лаврите.

За последно пътищата ни се кръстосаха миналата година, когато ми съобщиха, че от кабинета на Елдър изчезват иззети пари и наркотици. Каза ми го една колежка на Херцога, преспала с него с надеждата да я повишат в службата. Но вместо да я повишат, я бяха уволнили и сега тя искаше да ѝ помогна да закопае Херцога.

Запретнах се да издирвам улики, които да свързват Елдър с кражбите. За някаква си седмица събрах предостатъчно, за да го тикна на топло. Най-последно и аз да се порадвам в този живот — така де, не всеки ден ти пада случай да пратиш някой прокурор да търка нарочето.

За зла участ Дядо Боже едва ли е сътворявал по-голяма гадина от Херцога. Като начало той се зае да подковава шефовете — изкара информаторката ми първа некадърница, решила да му го върне тъпкано, задето ѝ е изстинало мястото. Кой ще седне да гледа сериозно на такава жена!

След това Елдър се закани, че ще изобличи всички наред в Окръжната прокуратура. Знаеше много тайни. Отстранява ли го, щеше да повлече със себе си още доста народ. И мръсникът му с мръсник си опече работата — за нула време го оневиниха и му разрешиха да напусне прокуратурата, без да го лишават от адвокатски права. Херцога и досега се правеше на голямата работа и си разиграваше коня.

Попитах Линда какво вършат ченгетата от бандата на Шафино, но вместо да ми отговори, тя отвори вратата на мотелската стая и надзърна навън — сякаш проверяваше дали не я следят. Направи ми впечатление и че е пхнала ръка в дамската си чанта. Не се и съмнявах, че държи пистолета вътре.

Поинтересувах се дали е споделила това и с колежката си, с която работеше в един екип. Линда отвърна, че ѝ е казала, но че Лайза се е уплашила. То оставаше да не се уплаши — Шафино се славеше като голям психар, а също и че има свои хора във всички звена на полицейското управление, които му донасят всичко. Лайза Уотс нямаше никакво намерение да отправя обвинения срещу Боби Шашмата. Линда беше сама.

Така аз се превръщах в единствения човек, към когото тя можеше да се обърне.

След време щях да проумея, че точно тогава е трябвало да си имаме най-голямо доверие. Но още преди Линда да ми е доразказала за

Шафино, се изпокарахме за друго, аз се ядосах и обидих, а сега стоях пред гроба ѝ и си мислех, че всичко е могло да бъде и по-различно. Дали до сетния си дъх нямаше да живея с едно-едничко чувство — с непосилните угризения?

— Моите съболезнования — казах на Шафино. — Линда беше прекрасен полицаи и човек.

Протегнах ръка. Той не я пое. Мина ми през ума, че има нещо гнило. Двамата се гледахме мълком доста време, от студа дъхът ни се превръщаше в пара. Нямах представа каква игра играе Шафино. Застанах нащрек, точно както когато очакваш удар, от който няма как да се изплъзнеш.

Накрая Шафино си свали очилата и погледна похлупеното с облаци небе. Сетне пак впи в мен сини очи, ледени като времето. Наведе се към мен и ми пошушна:

— Животът е кратък, но все пак достатъчно дълъг, за да си получиш заслуженото. До скоро, детективе! — После допълни вече на висок глас: — Благодаря ти, че дойде.

Няма що, Боби Шашмата разиграваше голямо представление! То оставаше да не разиграва, на гробищата се беше стекъл сума ти народ. После се обърна и се сля в навалищата от ченгета и роднини.

Рекох си, че само ми се е счуло и е излишно да се притеснявам. Тайничко се надявах Шафино да не знае за мен и Линда.

Лошото бе, че той знаеше.

4. ПИСМОТО

Подкарах по магистрала Ван Уик на юг, към летище „Кенеди“. Скоро щеше да се свечери. Баща ми беше затворил очи, розата стърчеше в дребничките му длани.

Искаше ми се да постоя там, където Линда е била преди да умре, да усетя присъствието ѝ така, както бях доловил и присъствието на Лурд Балера в кабинета в службата. Дайън ми влизаше в положението. Ако си ченге, мъртвите дълго не те напускат.

Минавахме покрай къщи с бял дъсчен обков и с морави, по които се мяркаха почернели преспи. От стълбовете на уличното осветление висяха огромни висулки. Пред нас изникна заледено езеро, обагрено в огненооранжево от залязващото слънце. Имаше да почакаме, докато се запролети.

Бръкнах в джоба на палтото и извадих мъничко копие на златната детективска значка на Линда, окачено на тънка златна верижка. Ченгетата подаряваха такива копия кой на съпруга, кой на гадже. От жените, които познавах, Линда единствена бе давала такова копие на ченге.

Окачих го на огледалото за обратно виждане. Да ми напомня колко много съм загубил. И че болката не ще ме напусне никога. Без Линда светът ми се струваше някак притихнал, по-страшен.

Баща ми посочи верижката.

— Това пък какво е?

Стори ми се, че още държи очите си затворени.

— Копие от полицейската значка на Линда. Последното нещо, което ми даде, преди да умре.

— Шафино знае, че сте се срещали.

— Вчера Линда ми разказа за някаква банда полицаи, която той оглавява заедно с Юджин Елдър и която действа в Ню Йорк и Вашингтон. Днес вече е мъртва.

— Шафино е изпечен мошеник — рече Дайън. — Но няма нищо общо със смъртта на Линда. Тя е била убита от някаква гадна чернилка. Убиецът вече е зад решетките. Случаят е приключен. Шафино има непоклатимо алиби, не че е опрял до него де. Когато Линда е била убита, мъжът ѝ е бил на хокей заедно с трима приятели, всичките ченгета.

— Знам, че я е убил Робишо. Но чудно защо, се сетих за Шафино.

— Как няма да се сетиш за него! Нямах ли си друга работа, ами да чукаш жената на някакъв откачен тип!

— Детективите са намерили в джоба на Робишо полицейската значка и гащетата на Линда. Онзи кретен е стискал ножа, с който я е наръгал. Всичко е ясно като бял ден.

— Негърът е лежал в несвяст до трупа. Знаят го като дрога, пиянде и откачалка. Обзалагам се, че хич и не помни как я е наръгал.

— Вероятно е просел. Линда не му е дала нищо и онзи е превъртял.

— Разправял, че не е и виждал очите на Линда — вметна Дайън. — Твърдял, че при него бил отишъл някакъв бял, който цяла седмица всеки божи ден му давал по стотачка. После пък същият бял го бил прикоткал на паркинга с обещанието, че ще му даде още сто долара. Много умно, няма що.

— Защо ли Линда е ходила на летището?

— Ако се вярва на един от репортерите, за да се срещне с информатор.

— Непрекъснато си говорехме с нея за работата. Изобщо не ми е споменавала, че ще ходи на летището.

Дайън разтърка схванатото си рамо.

— Някакъв негър бездомник убива бяла полицайка и сервира на шефа на полицията расов кошмар, от който онзи сега се чуди как да се отърве час по-скоро. Обърни внимание! В полицейското управление изобщо не питат защо Линда е ходила на летището. Важното в случая е, че убиецът е бил заловен. Точка по въпроса. — Той ме погледна. — Знам какво ти е. Но недей да клатиш лодката. Не е в твой интерес, от мен да го знаеш.

— И какво ми препоръчваш? Да си трая, ако искам да не ми изстине мястото ли?

— Белите смятат, че я е убил негърът. Ченгетата не го опровергават. А мен ако питаш, изобщо не е важно какво мислят останалите.

— И да си трая, и да не си трая, Линда не е имала причини да ходи на летището.

Видях лицето ѝ върху предното стъкло на автомобила. Права черна коса, вече започнала да побелява. Чипо носле, кафяви очи, ехидна усмивка. Дълги крака, пружинираща походка. Беше на трийсет и четири, но младееше, изглеждаше десет години по-млада. Пушеше като комин, носеше големи обици. Жена с щедро сърце.

Събирам филми с боксови мачове. Падам си най-вече по старите неми черно-бели филмчета, на които великите боксьори са заснети на върха на славата. Събирам и снимки от боксови мачове, имам и фотографии отпреди сто години. Мога да се похваля с филми и снимки на Джон Л. Съливан, Сики Бореца, Маккой Хлапето. Флауърс Тигъра и Джак Демпси на младини, когато са му викали Трепача.

Нямах обаче филм на срещата между Джак Джонсън и Станли Кечъл от 1909 година — бих дал всичко на тоя свят, само да се сдобия с него. Чернокожият Джонсън срещу белия Кечъл. Джонсън, най-великият боксьор тежка категория на всички времена, срещу Кечъл, най-прославеният боксьор средна категория, живял някога по белия свят.

Мач, превърнал се в средоточие на цялата расова омраза. Класика.

Дайън бе споменал на Линда, че си мечтая да притежавам филма. След седмица тя ми го подари и отказа да вземе нещо в замяна.

Баща ми пък колекционираше джазови изпълнения на пиано. Притежаваше стотици плочи седемдесет и осем оборота, дългосвирещи плочи, записи от двайсетте, дискове с презаписи на радиопредавания от трийсетте. В сбирката му имаше записи с автографи на Тейтъм, Гарнър, Бейси, Елингтън, Телониъс Мънк — все неща, които струваха цяло състояние. Освен това познаваше лично всички тези знаменитости. Беше купонясвал заедно с тях в Харлем, в „Рая на Смол“ и „Червеният петел“, а също по джазklubовете в центъра на града, на Петдесет и втора улица.

Линда му подари рядък запис на Фатс Уолър — още малко, и да го разплаче.

Подминахме Саут Озоун Парк и Хауард Бийч, където край брега при задните дворове на скромни къщи бяха закотвени малки лодки. Дали някой в тези къщи бе загубил нещо важно в живота си? След загубата на Линда волю-неволю трябваше да си призная някои не особено приятни неща за самия себе си. Например, че съм вдигнал китайска стена, която да ме предпазва от останалия свят. Ако имаха поне малко късмет, хорицата в тези къщи сигурно и не подозираха за моите терзания.

Подминахме хиподрума, последния, останал в града. Всички хиподруми в Ню Йорк бяха заличени от лицето на земята, понеже, видите ли, конните надбягвания не носели такива тлъсти печалби, както търговските центрове. Точно след хиподрума се възправяше огромен мукавен силует — нескопосна рисунка на мадама по бикини тип „прашка“, тънки високи токчета, платиненоруса коса, похотлива усмивка и ей такива цици. Някакъв малоумник бе изрязал зърната на гърдите ѝ и ги беше заменил с празни кутийки от бира. Мацката беше реклама на топлес клуб „Либидо“, местен вертеп за стриптийз, програми с лесбийки и други дивотии.

Рекламата ме подсети за друг топлес клуб, собственост на Боби Шашмата. Според полицейския правилник ченгетата нямаха право да участват като съдружници във фирми, продаващи спиртни напитки. Въпреки това Шафино се беше обзавел със стриптийз бардак. Една вечер отидохме в Линда във „Фаръл О’Тул“ в Удсайд и тя ми беше разказала най-подробно за заведението на мъжа си.

Клубът на Шафино се казваше „Ралото“ и се намираше точно срещу сградата на Общото събрание на ООН в Ийст Сайд в Манхатън. Както ми обясни Линда, Боби Шашмата имал двама съдружници: Хесус Бауза, хилав трийсет и пет годишен детектив пуерториканец от полицейския участък в Южен Бронкс. Вторият бил не друг, а моят стар познайник Юджин Елдър, известен още като Татенцето и Херцога. Той бил организирал нещата и бил регистрирал фирмата. В регистрацията Шафино се криел зад името на седемдесет и пет годишния си вуйчо, настанен в старчески дом в Бруклин, а Бауза — зад трийсетгодишната

си жена. А колкото до самия Елдър, и той се спотайвал зад холдингови фирми с регистрации я в Панама, я в Люксембург.

„Ралото“ бе отворило врати преди половин година и имаше клон и във Вашингтон. Според Линда клубовете носели добри пари — Шафино се прибирал с купчинка пачки, които криел вкъщи. Бил избрал името покрай стиха от Библията, изписан на площада пред сградата на ООН, нещо от рода на това да сме прековели мечовете в нещо по-полезно, като рало например. Така Шашмата си отмъщавал на калугерките, които, когато бил малък, го тормозели и го скъсвали от бой с кожени каиши, намазани с кленов сок, та кожата от дланите му да се смъква.

Тъкмо Шафино командвал парада в клуба — държал той да бъде изискан, така че да привлича паралиите и дори семейните двойки. Затова и в заведението имало екран с котировките на фондовата борса, кухнята била много изтънчена, имало и бутик. Оберкелнерите се разхождали в смокинги. На момичетата било забранено да седат върху коленете на клиентите, нещо, известно като „лъскане на ципа“, и да се пипат тук-там по време на стриптийза. Шафино не искал да го претарашват от нравствената полиция и да рискува да му затворят клубчето, превърнало се в добра дойна крава.

Наред с другото забранявал на танцьорките да си смучат гърдите и да си пускат бикините в чашите на клиентите, а после да им ги тикат в устата. И всичко това идваше от мъж, за чието чувство за хумор ще добиете представа от това, че си умираше да пъха по кафенетата тампони в шишето с кетчуп и после да ги оставя на барплота.

Според Линда свързвал големи надежди с „Ралото“. Мразел до смърт Ню Йорк. Ненавиждал студеното време, привидното благоденствие, високите данъци и ония педали, политиците. Смятал да понатрупа пари и се изнесе в слънчева Калифорния. Лос Анджелис бил градът на мечтите му. Елдър и Хесус Бауза предпочитали живота на Източното крайбрежие. Херцога все така смятал да се пробва в политиката, а жененият Бауза мислел да се пресели заедно с новото си гадже в Пуерто Рико.

Шафино си мечтаел в Лос Анджелис да живее в къща на брега на Марина дел Рей и да прави френска любов с всички блондинки поред в Холивуд. Линда не смяташе да го придружава, затова ѝ било все едно какви ще ги върши мъжът ѝ. Той най-сетне бил склонил да ѝ даде

развод, но само ако тя му обещае да не го съди за издръжка и за част от имуществото. Бил ѝ заявил, че никак не е евтино да отидеш да живееш в Калифорния. За щастие печелел не само от „Ралото“. Линда не знаеше нищо за далаверите му и не искаше да научава. С каквото и да се захванел Шашмата, с „Ралото“ или с друго, все си било незаконно.

Не съм от бърбривите, падам си особняк и не споделям много-много проблемите си с другите. Сега обаче ми се прииска да си изплача душата. Разказах на Дайън колко уплашена е била Линда при последната ни среща — очевидно заради тайната банда от ченгета, оглавявана от Шафино и Елдър. Разправих му и как сме се скарали и аз съм си тръгнал, без да изчакам тя да ми каже още нещо за тия ченгета.

Покрай колата профуча мотоциклетист. Загледах го как криволичи между автомобилите и му завидях за свободата да минава откъдето си иска.

Дайън ме потупа по ръката.

— Ще ми разкажеш ли защо се скарахте?

Притеснявам се да давам воля на чувствата си, а също и когато някой ме докосва. Както казваше Линда, подскачам като ужилен.

Смачках фасата в пепелника на автомобила.

— Заради едно писмо, което е написала. Линда все ми натякваше, че е поверила живота си в ръцете ми. Искала да ми покаже колко много ми вярва. Точно тогава се изгърва и за писмото.

Побиха ме тръпки. На гърлото ми заседна буца. Очите ми се напълниха със сълзи.

Дайън чакаше.

Бяхме се запознали с Линда преди две години, докато разследвахме заедно кубинци наркотрафиканти в Ню Йорк и Ню Джърси. Карахме се непрекъснато. Смятах я за прекалено докачлива и чувствителна, за да работи в полицията. Тя пък мислеше, че съм луд за връзване. Нищо в отношенията ни не подсказваше, че някога ще бъдем заедно. Понякога животът ни поднася големи изненади.

— Написала писмото след последния случай, по който работехме заедно — продължих аз. — Но не го пратила. Скрила го, вероятно в банков сейф. Вчера сподели, че смятала да го унищожи. Вече ми имала доверие. Писмото, с което смятала да се защити, ако, не дай си боже, стане нещо, вече било излишно.

— Да се защити ли? — възкликна баща ми. — От какво?

— От мен.

— И таз добра, от теб!

— Мислела, че ще взема да я убия. Затова и го написала.

Дайън поклати глава.

— Ти да я убиеш ли! Тая жена не е била добре.

— При последния ни случай играта загрубя. Но както и да е. Ако съм я убиел, писмото щяло да иде в отдел „Вътрешни разследвания“ в полицията. Сега обаче вече ми имала доверие. Каза, че писмото вече било излишно. Но докато ми го разказваше, си рекох — а аз как да й имам вяра на нея? Нали тъкмо тя е написала писмо, което може да ме почерни.

— Да те почерни ли? И какво толкова е пишело в това писмо?

— Изпуснах си нервите — поясних аз. — Обвиних я, че ми забива нож в гърба. Тръгнах си. Линда ме умоляваше да остана, но аз не исках и да чуя.

Дайън си погледна коленете.

— Та какво пише в писмото? — повтори той въпроса си.

— Нещо, за което ще лежа най-малко двайсет години зад решетките.

5. МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

Стъклата по терминалите на летището се аленееха от последните слънчеви лъчи. Линда е била убита на паркинга срещу сградата за пристигащи. Пред входа на паркинга се беше изтъпанил едър като канара полицай със заешка устна и с обноски, от които личеше, че е страшно вкиснат.

Може би не си падаше по студеното време. Или му беше криво, че е прехвърлил четирийсетте, а още се размотава в униформа.

Или пък му беше неприятно, че го зяпат местните жители, струпали се при полицейските заграждения — някои с вълнени шалове, толкова дълги, че преспокойно можеха да ги намотаят около дърветата.

Повечето сигурно бяха дошли от едното любопитство. Не всеки ден на две крачки от дома ти става убийство, за което пишат по първите страници на вестниците.

Двама от зяпачите си бяха нахлупили ловджийски шапки. Какви ли бяха тия откачалки? Приличаха на беззъбите бедняци, дето живеят по каравани, и бяха нарамили камери, сякаш очакваха убиецът да изскочи отнейде и да извърши отново злодеянието, за да могат да го запечатат върху лента.

Паркингът беше голям, покрит с черен асфалт и опасан с вериги. Бях прекарал миналото лято на летището: разследвах нигерийци, наркотрафиканти на хероин. Тогава паркингът беше задръстен с автомобили, леки и товарни. Сега бе почти празен. Беше затворен до второ нареждане по заповед на Окръжната прокуратура в Куинс.

Виждаха се само два автомобила — червен джип чероки и оранжев автобус на училище за незрящи в окръг Насо. Районът беше отцепен от охраната, която обикаляше с добермани. Тях обаче ги е нямало тук, когато Линда е била убита. Управата на летището ги беше вдигнала по тревога днес, за да разгонват сеирджиите и да не им

позволяват да прекрочват загражденията и да се размотават на местопрестъплението.

Показах полицейската си значка на Заешката устна. Не си казахме и дума. Онзи погледна значката и отсъди, че съм тук по работа. Не тръгнах да го опровергавам. Потропваше с крака, за да се стопли. Махна ми да влизам, без да прекъсва ситния си танц.

Мястото, където бе извършено убийството, се падаше на пет-шест метра вдясно. Колегите от отдел „Убийства“ го бяха опасали с полицейска лента, прикачена към празни бидони от нафта. Не извадих ръце от джобовете си. Нищо на местопрестъплението не бива да се пипа и размества, докато то не бъде заснето и описано по надлежния начин.

Дори със самото си присъствие нарушавах правилника в полицията. Тук можеха да идват само хората, натоварени с разследването. Заради политиците около случая се бе вдигнала страхотна дандания и аз само си търсех белята — надушеха ли, че се навъртам около местопрестъплението, нищо чудно да завърших живота си като продавач на дрехи втора употреба в Етиопия.

Наредих на баща си да остане при Заешката устна. И да го забаламоса. За да поостана малко сам. Заръчах му и да поразпита едно-друго. Например кой е натоварен с разследването. И какви улики са открили.

Следователите от отдел „Убийства“ и криминолозите бяха приключили за днес и си бяха тръгнали. Но утре щяха да се върнат. Вдругиден — също. Дни наред щяха да оглеждат сантиметър по сантиметър мястото. При убийства на полицаи улуките се търсят под дърво и камък. Колкото повече са те, толкова по-сигурна е присъдата.

Форда на Линда — модел 1990 година, го нямаше. Сигурно го бяха откарали в участъка, за да снемат отпечатъци и да го огледат по-внимателно. Робишо бил сграбчил Линда за глезените и я бил смъкнал с все сила от колата. Тя си била ударила силно главата. Официалната експертиза на съдебните лекари щеше да бъде готова най-малко след двайсет и четири часа, аз обаче поразпитах и разбрах, че преди Робишо да наръга Линда, тя си е счутила главата.

Вторачих се в очертанятията върху асфалта, нанесени с жълт тебешир. Бях останал без капчица сили. Устата ми беше пресъхнала,

сърцето ми биеше като обезумяло. Изведнъж ми се стори, че е много студено.

Само на едно място тебеширената черта бе оцапана с кръв. *С кръвта на Линда!*

Примигах, за да не се разплача — от вятъра и угризенията се бях просълзил. Робишо беше убил Линда, после беше изпаднал в несвяст и се беше свлякъл между трупа и колата. Бил дрогиран и пиан. По някое време бил изтървал бутилката долнопробно вино, която се била натрошила на парченца. И досега по асфалта проблясваха стъкълца.

Помислих си за грешките, които полицаите допускат и заради които възможността да ги убият се увеличава. Те се доверяват на хората. Не успяват да обезвредят престъпника. Разсеяни са или не спазват правилника.

Загиват и защото са небрежни. Дали и Линда бе проявила нехайство? Обикновено си отваряше очите на четири. Но бе достатъчна и една-едничка грешка, за да се простиш с живота.

Чета много, главно ирландски писатели. Така научавам някои неща за себе си. Случва се и писателите да мислят вместо мен. Сетих се за един стих на Йейтс. Оттам бях заимствал прякора, който бях измислил на Линда — Розата. На нея ѝ стана приятно. Хареса ѝ стихотворението, което после преписах върху една картичка, за да ѝ го дам. Картичката още си беше в джоба ми.

*Червена розо, горда розо, тъжна розо на дните мои!
Ела при мен, да ти попея за времена отминали!*

Дайън ме потупа по рамото.

— Откри ли нещо?

— Нищо. — Разтърках просълзени очи. — А онова приятелче каза ли нещо?

— Кой, полицаят на пост ли? Казва се Пърлбърг. Все не му вървяло. Не издържал на този клинч. Разправя, че тук било истинска лудница — политици, журналисти, кой ли не. В един момент на местопрестъплението се били струпали дващестина души.

— Майко мила! Кой го е допуснал?

— Как кой, Футман, разбира се.

Четирийсет и пет годишният Рей Нейтан Футман, рядкозъбо евреиче, беше пръв заместник-кмет. Ръководеше и кампанията по преизбирането на кмета. Нямаше равен в политическите игри, с него можеше да се мери единствен кметът. Ченгетата го мразеха. Правеше се на голям либерал, беше се запретнал да подобрява работата на полицията. Каквото и да предприемеше, то обикновено се увенчаваше с пълен провал.

Последното му нововъведение бе да махне полицаите от чиновническите служби и да ги замени с цивилни — жени, представители на малцинствата, инвалиди, понеже те се поддавали най-малко на корупция. Това доведе, меко казано, до пълен хаос.

— Футман дошъл заедно с двама от заместник-шефовете на полицията — поясни Дайън. — Те видели, че на местопрестъплението се мотае кой ли не, но и двамата, моля ти се, си замълчали.

— Кой друг е идвал? — поинтересувах се аз.

— Негово светейшество.

— Спри, сърце!

Така викахме на Кармин Лаковара, дебелогъз италианец към петдесетте, който от осем години бе окръжен прокурор на Куинс. Не пропускаше сутрешна служба в черквата. Беше много набожен и твърдеше, че получавал в беседката в задния си двор видения на плащещата Богородица.

Беше оповестил, че смята лично да се заеме с обвинението срещу Робишо. Макар че беше излишно да се прави на толкова праведен и справедлив. Имаше двеста и единайсет заместници, всеки от които бе готов да удуши с голи ръце новородено тюленче, само и само да се докопа до случая.

Който се нагърби с обвинението по убийството на ченге, моментално се прославя. Тутакси се появява на първата страница на „Таймс“, канят го да чете лекции пред „Колумбовите рицари“^[1]. В кърпа му е вързано, че ще го поканят във всички възможни публицистични предавания. Затова и Негово светейшество беше прилапал случая. Би предпочел да стоварят дървен чук върху тестисите му, отколкото да дели славата с друг.

Рей Футман също не беше чак такъв човеколюбец, за какъвто се изкарваше. Беше дошъл на паркинга колкото да покаже на света, че шефът му — кметът Роджър Л. Тъкър, е притеснен за жертвите на

престъпността сред белите не по-малко, отколкото сред чернокожите. Така де, задаваха се избори!

Тъкър беше във Вашингтон — трябваше да се яви пред комисия на Конгреса, разследваща наркоманията сред младежите. Имаше известен опит по въпроса. Преди шест месеца шестнайсетгодишната му дъщеря бе починала от свръхдоза хероин.

Не че не му съчувствам на човека, но четирите му години като кмет бяха пълен провал. Той не бе направил нищо от страх да не обърка конците. Прекарваше времето в това да играе голф, да позира в смокинг на фотографите и да изневерява на жена си. За мен той бе поредният чернокож нещастник, стоварващ върху другите вината за това, че не го бива за нищо.

Видях как един вертолет се извисява иззад някогашния терминал на авиокомпания „Ти Дъбъл Ю Ей“, как увисва във въздуха и се понася към залива Джамейка. Лаковара и Футман преследваха свои си цели. Това обаче не променяше ни най-малко факта, че и ножът, с който е извършено убийството, и полицейската значка на Линда са целите в пръстови отпечатъци на Робишо.

Де да можех да подкрепя всички показания, до които се добирах в разследванията, и с пръстови отпечатъци! Обвиняемият може да се откаже от показанията си. Може да отхвърли показанията на свидетелите и дори на самия пострадали. Но няма как да се откаже от пръстовите отпечатъци — ако ги има на местопрестъплението, работата му е спукана.

— Открили ли са още нещо? — поинтересувах се аз.

— Не, не са открили стодоларови банкноти, ако ме питаш за тях — отвърна баща ми.

Кимнах към очертанятията, направени около трупа на Линда.

— Не е имала никакъв шанс.

Дайън кимна, но явно си мислеше за друго.

Вероятно и двамата мислехме за едно и също: ако е знаела истината, Линда е нямало да напише писмото как съм задигнал парите, иззети от наркотрафиканта. Пари, които жив или мъртъв, трябваше да намеря отнякъде, ако исках Дайън да отърве куршума.

Загледах как вятърът клати полицейската лента и си помислих колко много дължа на Дайън. И защо съм рискувал да ме тикнат в затвора, само и само да му се отплатя.

Дайън ми е баща. Но не съвсем.

Не познавам истинските си родители и хич и не държа да се запознавам тепърва с тях. Какво мога да им кажа след толкова години?

Подхвърлили са ме двегодишен на стълбището на сиропиталище в Куинс, поверено на монахини. Намерил ме Дайън, затова и му разрешили да ми стане кръстник. Той ми дал името Фиъргал — така се казвал дядо му, обесен от британците като участник във Великденското въстание от 1916 година. А Томас Франсис се е казвал някакъв ирландски революционер, за когото Дайън твърдеше, че му бил роднина.

Мразех до смърт сиропиталището. Мразех дрехите втора ръка и буламачите, с които ни хранеха. Черковните служби, на които ни водеха под строй. Свещениците, които налитаха на момченцата, и калугерките, които си затваряха очите. За капак си бях и палав. Доста едър за възрастта си. Непослушен. Дързък. Единственият човек, на когото му имах страха, беше Дайън.

Той ме водеше по мачове и уестърни, почерпи ме първата цигара, разказа ми всичко за секса. Обеща да ме направи полицай. Направо си бяхме родени за приятели. Помагаше ми човекът с каквото можеше и аз знаех, че винаги мога да разчитам на него.

Когато бях на тринайсет години, замахнах на един кокалест свещеник, изнасилил пуерториканче. Цяла дузина калугерки ме погнаха с метлите и аз — какво да правя — духнах и отидох в Манхатън. Прекарах нощта във Вилидж и прегладнял и уплашен, тръгнах да търся храна по боклукчийските кофи. По изгрев-слънце на Уошингтън Скуеър Парк ме наобиколиха четири негърчета — да съм дадял мангизите. Заканиха се, че не го ли сторя на мига, съм труп. Хубаво, да им ги дам, но нямах и петаче.

Глътнах си езика от страх, ала си спомних как Дайън ме е учил никога да не губя самообладание и застрашава ли ме нещо, да нападам пръв. Речено — сторено. Разпищях се като попарен и им налетях на чернилките — повалих двама, после усетих в гърдите неописуема болка. Някой ме беше прострелял в сърцето. Неграта се разбягаха кой накъдето види — решиха, че съм хвърлил топа.

За изумление на докторите и за съжаление на калугерите взех, че прескочих трапа. И аз не знам как. Знам само, че оня ден извадих страхотен късмет.

Монахините се разкудкудякаха състрадателно, аз обаче си бях наясно, че разиграват театро. Биха дали всичко на тоя свят, само и само да не ми виждат повече очите. Според Дайън не им трябвало хлапе, което замахва на свещеник. Щял съм да давам лош пример на останалите в сиропиталището. Когато ме изписаха от болницата, именно Дайън дойде да ме прибере. Така ми стана и баща, и майка.

След случката с негрите и със стрелбата вече не ме е страх от смъртта. Страх ме е от самотата, страх ме е да не се издъня или опозоря. Но не и да умра. Пак оттогава мразя и черните.

Веднъж вече бях умирали — и нищо. Защо да се тръшкам, че може да ми се случи отново? Затова и си падам луда глава, рискувам, без да му мисля много-много. Толкова съм си див, че колегите в полицията изпадат в ужас, мнозина дори отказват да работят с мен. Шушукат, че съм нямал сърце. Вече го били простреляли.

Бях нещо като Тенекиения човек. Фиър Белята с полицейска значка.

От оная нощ във Вилидж бяха минали близо трийсет години. Вече не бях сам. И не се страхувах. Но бях задължен на Дайън.

— Пуши ми се — рекох. — Я да се поразгъпчем.

Запътихме се към училищния автобус.

Ако исках да не гния зад решетките, трябваше да се добера преди полицейското управление до писмото на Линда. Не го ли сторех, щях да бера ядове.

— Как мислиш, Шафино знае ли за писмото? — попита Дайън.

— Ужас! Той съвсем ми изхвърча от главата. Докопа ли се до писмото, ще ми разкатае майката.

— Шафино няма вина. Аз ти създадох тия главоболия.

Ирландецът католик превръща угризенията в свое жизнено поприще. Толкова е задръстен от чувството за вина, че пред нея и нефтен разлив наред морето изглежда благ целителен мехлем. Ако не броим Линда, гледам да не обременявам съвестта си с угризения. Прощавам си всичко. Не вярвам в Дядо Боже, в невидимото,

чудодейното и невероятното. Единайсетте години, които съм прекарал с калугерките, са убили в мен и всякакво желание да ходя в рая. Предпочитам да си получа утехата на този свят.

Виж, това не важи за Дайън. Той ходи на черква, макар и от дъжд на вятър. Страхува се от невидимото. Смята за важно онова, което за мен са си чисти дивотии. Сега място не можеше да си намери заради това пусто писмо на Линда.

При училищния автобус запалих цигара. Дайън се втренчи в обущата си. Стори ми се дребничък и тъжен — и много по-стар.

Явно днес му беше ден да си скубе косите и да съжالياва горчиво.

---

[1] Римокатолически орден, основан през 1882 г. в Ню Хейвън, САЩ. — Б.пр. ↑

6. ОЩЕ ЕДИН ВРАГ

Преди две години Дайън остана без работа — беше охрана при един строителен предприемач, петдесетгодишен израелец, който взе, че уби жена си с чук и после фирмата му беше закрыта. Пипнал от някаква мъжка проститутка СПИН и понеже бил сигурен, че с него е свършено, решил да пречука и жена си — да не стои горката вдовица.

Останеше ли без работа, Дайън киснеше по кръчмите. Онзи път, след като фирмата на израелеца изгърмя, баща ми се пристрасти към една ирландска кръчма на авеню Бейнбридж в Бронкс. В квартала ставаха доста престъпления, но все пак там си беше по-безопасно, отколкото в южните райони, населени с превъртели чернилки и латиноамериканци. В Бейнбридж живееха главно преселници от Корк, Кери и Дъндолк, по бакалиите се продаваше ирландска кървавица, по кръчмите свиреха флейти, гайди и цафари, певците пееха за любовния копнеж и за тъжната история на Ирландия.

Лично аз не стъпвам в ирландските кръчми, до гуша ми е дошло от изкуфели ирландци, на които им дай да дрънкат за доброто старо време — все едно да ми говорят за погребения. Пък и съм на мнение, че било каквото било, безпредметно е човек да се връща назад към миналото.

Затова пък Дайън е голям поклонник на подобни заведениета. Бе достатъчно да виси една седмица в Бейнбридж, за да стане по ирландец и от соленото говеждо и киселото зеле. Запретна се да подписва петиции в подкрепа на амнистията за ирландците, които живеят нелегално в Щатите. Твърдеше под път и над път, че в историята на Ню Йорк няма по-добри политици от ирландците. И настояваше англичаните да се изнесели незабавно от Северна Ирландия.

Отказах да се подпиша под петицията за амнистия, която Дайън току ми тикаше под носа. Само това оставаше, градът да се пълни с още незаконно проникнали в страната. И без това му бяха

предостатъчно. Колкото до политиците с ирландско потекло, мен ако питате, те са същият дол дренки, както и всички останали политици. Сами си вярват на лъжите, крадат като невидели, докато ги хванат, а после описват всичко това в книги.

Виж, за англичаните бях съгласен с Дайън. И аз като него смятах, че те са изпечени лъжци и гадове. Злобари и насилници, толкова тъпи, че не си тръгват, стоят и когато нещата съвсем задебелят. Бяха в Ирландия от осемстотин години. От цели осем века. Не е шега работа!

Но надали щяха да ги прогонят някакви старчоци, които се репчат по кръчмите в Бронкс. Или разни психари в Белфаст, на които им е толкова умът, че да тръгнат да вдигат във въздуха търговски центрове и да убиват жени англичанки и деца. Както всички глупаци, и те очакваха да се случат неща, които нямаше да станат никога.

Не знам от какво, дали от годинките или защото си търсеше белята, но и Дайън съвсем превъртя на това авеню Бейнбридж. Забрави и мен, и колекцията си от грамофонни плочи — по цял ден киснеше в Бронкс, наливаше се като невидял и крещеше колкото му глас държи: „Всички на бунт!“. Дъртакът му с дъртак започна да се прави на голям бабаит. И аз не знам как не се усетих овреме и не предотвратих надвисналата беда.

Баща ми ми съобщи новината по телефона. Щом я чух, се разфучах така, че с едно замахване на ръката свалих всичко по бюрото. Щял, моля ви се, да става пратеник на свящото дело. И да пренася пари от Америка в Белфаст. С които Ирландската републиканска армия да се въоръжавала.

Само мир да има, си замълчах, оставих Дайън да си бръцолови как щял да изпълни дълга си към Ирландия. Дълг, моля ви се! Не беше стъпвал в тая проклета Ирландия. Както и повечето му войнствено настроени сътрапезници от кръчмата. Те дори и не подозираха, че англичаните смятат ИРА за терористична организация и който си има вземане-даване с нея, го застрелват на място. Едно е да си чешеш езика в Бронкс. Съвсем друго е да се изпречваш пред очите на британските полувоенни формирования, които стрелят без предупреждение, право в челото.

Дайън се поведе по акъла на разни пияници, които почти не изтрезняваха. И аз бях безсилен да го спра. Баща ми е най-виروглав, когато не е прав. Преди да вземе някакво решение, може и да се

двоуми, след това обаче се инати като магаре на мост. Казах му, че ще загази здравата.

Той ходи два пъти до Белфаст и нищо, размина му се. На третия обаче насмалко да се прости с живота. Не само това, но заради него се видях и принуден да върша неща, за които като нищо ще ме тикнат в дранголника.

Всичко започна, след като Дайън взе вечерния самолет за Бостън — там отседнал в някакъв хотел на Бойлстън стрийт. След броени минути му пратили по човек парите в хотелската стая. Дайън трябвало да замине за Белфаст на другия ден по обяд.

След час мярнал в хотелския ресторант някаква хубавелка — седяла самичка на съседната маса. Изглеждала разстроена.

Подхванали разговор. От дума на дума се разбрало, че жената се казва Перин Дауд, била червенокоса трийсет и три годишна учителка с ирландско потекло, дошла от предградията да вечеря със свой стар приятел, преподавател по физика в Харвардския университет. Преподавателят закъснявал вече цял час. Перин се завайкала, че сигурно ѝ е вързал тенекия. Дайън, този светия покровител на всички червенокоски, тутакси я поканил на масата си.

На часа намерили общ език. Жената се заливала от смях на шегите му, а когато той се впуснал да ѝ разправя за подвизите си като ченге, направо се прехласнала по него. А на Дайън толкова му трябва — веднага се хванал на въдицата.

След вечерята, обилно полята с две бутилки бяло вино, двамата тръгнали да се разхождат. По едно време нашата госпожица Дауд се тръшнала, че е изтървала последния влак за предградията. Ами сега! Следващият бил чак в шест сутринта. Дайън само това и чакал — нали си е добряк, я поканил в стаята си и помогнал на госпожица Дауд да се съблече. Въргаляли се, каквото се въргаляли, и накрая заспали потни и доволни.

На другата сутрин баща ми се събудил със страхотен махмурлук. Тук госпожица Дауд, там госпожица Дауд — няма я никаква. Била изчезнала яко дим. Същото важало и за натъпкания с мангизи колан на Дайън — двайсет и пет хиляди долара за ИРА.

Сега не му оставаше нищо друго, освен да се уповава на божията милост. Ония в ИРА нямали намерение да сърбат попарата, която той е надробил. Двайсет и пет бона са си доста пари. Някой трябвало да

плати за издънката. И то се знае кой — наш Дайън. ИРА му издаде смъртна присъда.

После замазахме положението и щяхме да забравим тази черна страница от живота си, ако не беше писмото на Линда. Имах си достатъчно главоболия и без него — само това оставаше — да ми се струпват още. Но докато не намерех писмото, бял ден нямаше да видя. Същото важеше и за Дайън.

Сега двамата с него треперехме като листо зад училищния автобус на паркинга на летището. Ставаше все по-тъмно и студено. Сенките ни се сляха в гарвановочерна пътека върху асфалта. Запалих цигара и загледах как вятърът си играе със страниците на запокитен вестник. Такситата и автобусите вече бяха включили фаровете.

Пътуването на Дайън до Бостън се оказа капан. И той се беше хванал, беше клъвнал на примамката — госпожица Червенокоска. Притесняваше се до смърт, че са го хързуляли толкова жестоко. Затова и изобщо не отваряхме дума за Бостън. А също за парите, които задигнах, за да му спася живота. В такива случаи е за предпочитане да си държиш езика зад зъбите и да не подпитваш много-много.

Но ето че смъртта на Линда беше променила всичко. Ако писмото ѝ попаднеше някак в отдел „Вътрешно разследване“, затворът не ми мърдаше — щях да трия нарове до Второ пришествие. Дайън също надали щеше да се измъкне сух от водата. Познавах двама детективи, влезли в драголника — и двамата бяха очистени от престъпниците. Единия го заклали, както си седял на стола в бръснарницата. Другия го подпалили, докато си спял човекът в килията. Нямаше как, трябваше да обясня на Дайън какво е положението.

Сложих ръка върху главата си, та вятърът да не ми отвее шапката.

— Когато ми каза, че от ИРА са решили да те убият, отидох при Том Макнълти. Помолих го да ги спре. Да ми даде време да събера парите. Той ми отвърна, че и дума не можело да става. В ИРА екзекутирали крадците, и толкоз. Ти си бил труп.

Шейсет и четири годишният Макнълти беше дюстабанлия от ирландско потекло, съдържател на кръчмата на авеню Бейнбридж,

където на Дайън му беше хрумнало да се прави на революционер. Тъкмо Макнълти го бе убедил да стане „пратеник“, а после се заканил, че ще го застреля в главата, задето е изгубил парите.

Дайън вдигна яката на балтона си.

— Нещо е накарало Макнълти да промени решението си. Какво ли?

— Казах му, че а̀ от ИРА са те пипнали и с пръст, а̀ съм му теглил куршума.

Дайън се ухили.

— Сигурно му е станало много приятно.

— Първо ще очистя него, после и приятелчетата му. Да беше видял физиономията му. Казах, че ИРА сигурно ще се докопа и до мен, но първо смятам да поопразня кръчмата му. — Тръгнах към входа на паркинга. Дайън ме последва. — Бях готов да се простя с живота. За разлика от Макнълти и приятелчетата му.

В заведението на Макнълти се отбиваха и ченгета — щом разберели, че второто име на Дайън е Мар, веднага питали дали е роднина на Фиър Мар — детектива с прякора Единака, понеже никой не искал да работи заедно с него.

— Макнълти звънна по телефона някъде — продължих разказа си аз, — после ми съобщи, че сега-засега убийството ти се отлага. Разполагал съм с пет дни да върна парите. Не съм ли го сторел, с теб било свършено.

— Ако знаех, щях да ти помогна.

— А, не, мерси. Защо да ставаш съучастник? Само това оставаше, ако пипнат мен, да си изпатиш и ти.

— Съучастник ли? Какво, да го вземат мъртвите, си забъркал?

Допуших си цигарата и пузнах угарката в джоба на палтото. Преди две години арестувахме с Линда в Източен Харлем един кубинец, голямо леке, казваше се Кабрера Хлапето и беше средна ръка дистрибутор на кокаин в Ню Йорк и Флорида. Спипахме Хлапето, докато беше сам, направо пред отворения сейф. Според правилника за веществените доказателства не можеш да пипаш сейфа, ако нямаш заповед за обиск. А ние нямахме. Разказах на баща си за ареста и сейфа.

— Въпреки това го претарасихме — поясних. — Намерихме фалшиви паспорти, имената на пласъорите, които Хлапето зареждаше,

номерата на пощенските записи, с които е прехвърлял парите. Прибираше към милион на седмица. Освен това открихме две кила чист боливийски кокаин, снимки на Хлапето, издокаран като мадама, и осемдесет и пет хилядарки в брой. Пратих Линда да изкара заповед за обиск.

— Напоследък, гледам, ги вадите едва ли не по телефона — вметна Дайън. — За има-няма час. По мое време ни мотаеха цяла вечност.

— Та връща се Линда със заповедта. И с две униформени ченгета — за свидетели. Всичко като по учебник. Ченгетата преброиха парите.

— От които липсваха двайсет и пет бона.

— Линда се вбеси, но не каза и дума.

— А Хлапето къде е през това време?

— Заключено заедно с дрогата в гардероба в спалнята — отвърнах аз. — Изобщо не е видял, че съм прибрал парите.

— И Линда го прави на голям въпрос.

— Точно така. Ченгетата си тръгнаха и тя начаса почна да ми опява къде били двайсет и петте бона. Казах ѝ, че не ѝ влиза в работата и да кротне. Обясних ѝ, че трябва да прикрива и подкрепя колегата си, а не да му прави сечено. Не ме е видяла с очите си как взимам мангизите, какво толкова вдига пара!

— Сигурно си ѝ изкарал ангелите — промърмори Дайън и си обърса носа с опакото на дланта. — Срамота, да се докараме до там!

— Веднъж видях какъв гаден номер погодих на един от Ямайка, за когото работеха сума ти наркопласьори. Свалих го на един ъгъл в Бруклин, в квартал, където живеят само бели. Заканих се, че ако не изпее кои са пласьорите, го оставям там. Онзи, къде ще ходи, каза си и майчиното мляко.

— А Джими Ип?

Това беше един китаец, голям главорез, който се спазаряваше с китайци да му пренасят хероина от Хонконг до Ню Йорк и ги вкарваше нелегално в страната. Обещаваше им по пет бона на кило дрога на калпак, но не знам да е платил и цент. Щом мулетата пристигнеха в Щатите, им теглеше куршума и ги хвърляше в яма с негасена вар. Накарах го да си развърже езика, като го прихванах с белезниците за бронята на колата и включих двигателя. Онзи буквално напълни

гащите. Тикнах го на топло за осем убийства, вероятно една трета от истинския им брой.

Линда бе чувала какво съм направил с Джими Ип и беше на мнение, че ми хлопа дъската. Липсвала ми някоя и друга точица върху зарчето, ей така се изрази.

— И досега не проумявам как стана така, че тръгна с нея — отбеляза Дайън.

Тръгнах с нея, понеже тя имаше нужда от човек, на когото да си изплаче душата. Малко след като я прехвърлиха в участъка на две пресечки от нас, я срещнах случайно на улицата. Тя ми се оплака, че двама от колегите непрекъснато ѝ правели въртели. Не искали в отдела си жена. Познавах всички до последното ченге в полицейския участък и обещах да уредя нещо.

Срещнах се с детективите, обясних им, че съм работил с Линда и че я бива като ченге. Помолих ги да не ѝ подливат вода. Те кротнаха. Линда се справи блестящо с един-два доста заплетени случая, получи три похвални грамоти и всички се юрнаха да работят с нея — и техните акции да се вдигнат. Колкото до мен, аз взех, че се влюбих до уши — не е за разправяне.

Запалих поредната цигара. Откакто се помнех, гледах да не се сближавам много-много с никого, така направих и с Линда. Уж я обичах, я не я допусках до себе си. И какво спечелих от това — грънци! След години сигурно щях да си мисля за миналото и щях да си повтарям, че тъкмо от този ден съм започнал малко по малко да умирам, че в този ден съм се оставил страхът от самотата да ме довърши.

Дайън долови, че ми е много криво, и смени темата.

— Нещо ново за еквадорците?

— Нищо — поклатих аз глава. — Който и да е убиецът, ме е докарал дотам, да се съмнявам, че изобщо ставам за тази работа. Да ти призная, не е особено приятно.

Бих дал всичко да го спипам — заради Лурд Балера. Заради това дете, изгубило игра, която дори не е подозирало, че играе. Сега-засега не бях направил нищо за момичето. Както и за Линда. Беше време да се прибирам и да се отцепя, та да заспя — не знаех по-добър начин да се отърся от все по-силното усещане, че съм се провалил с гръм и трясък.

Слънцето вече се беше скрило, ставаше все по-тъмно. Паркингът бе все по-студен и зловещ. Най-тъмно бе мястото, където бе убита Линда — крушките на уличните лампи или бяха изгорели, или някой ги беше задигнал. Дали ако осветлението е било по-добро, Линда е щяла да се размине със смъртта?

Онова, което се случи оттук нататък, ме завари неподготвен. Бях капнал от умора, едвам се влачех, сякаш стъпвах в паници. Затова пък Дайън беше на поста си. Забеляза преди мен какво ни се готви.

Хвана ме за китката и ме спря. Сетне посочи входа на паркинга на няколко метра от нас. Вдигнах очи и що да видя — офицер Пърлбърг се разправя с някаква негърка. Двамата си подвикваха — голям сеир за шепата откаченяци, които още висяха зад полицейските заграждения. Цял ден не се бях усмихвал, но сега го сторих, ощастливен от несретите, връхлетели Пърлбърг. Той се бе изправил пред двуглава ламя: хем негърка, хем жена. Добре че не бях на негово място.

Негърките са голяма напаст за ченгетата. Хич не си и подбират думите и си знаят правата. Една ядосана негърка може да направи така, че ченгето да се почувства девета дупка на кавала. Може да си те обижда колкото й душа иска, а ти си безсилен да ѝ попречиш. Освен ако не искаш да те помислят за малоумник, който си няма друга работа, ами се заяжда с невинните граждани, демек с въпросната негърка.

Един погрешен ход и Пърлбърг като нищо можеше да остане без работа и да ходи да се разправя по съдилищата. Поборниците за равноправие на чернокожите щяха да се изсипят по улиците и да настояват да получат главата на клетия човечец на тепсия. Феминистките щяха да настояват той да се извини на всички жени до последната, родени през последния век. Шефовете щяха да се запретнат да успокояват страстите, да умилюват журналистите и борците срещу расизма — хич нямаше да им е до това да изслушат версията и на горкия полицай.

Аз не би трябвало да съм на паркинга. И не само това, негърката сигурно мразеше ченгетата и в червата. Защо да дърпам дявола за опашката и да се намесвам? Нека Пърлбърг се оправя сам.

Но животът ни поднася малките си иронии. Ни в клин, ни в ръкав проблемът на Пърлбърг стана и мой. Познах жената по гласа и

си дадох сметка какво се опитва да стори Дайън — да ме държи подалечко от нея.

Жената се казваше Карлайл Тейлър и беше репортерка в най-тиражния жълт вестник в града. Беше стройна и мургава, някъде на трийсет и пет-шест, с лице с ястребови черти и слабост към велура и кожата. Винаги долавяше накъде духа вятърът в политиката, по душа си беше либералка и свободомислеща жена и бе глуха за всичко, което не иска да чува. Най-добрият начин да четеш статиите ѝ е да ги разделиш на две и после да не хващаш вяра на нито една от двете половинки.

Жената беше прословута с върлата си омраза към ченгетата. От всичко на тоя свят презираше най-много белите ченгета, най-вече мен. Нея ако питате, никога под слънцето не се е раждала по-гнусна твар от мен — изпечения мръсник, който става за всичко друго, но не и за ченге.

Правеше всичко възможно да ми разкатае фамилията.

7. МАЛКО КРЪВ

Любовта е сляпа, омразата — също.

Когато принудих Юджин Елдър да си подаде оставката като прокурор, той тъкмо бе започнал да върти любов с Карлайл Тейлър, която явно изобщо не се притесняваше, че той е женен, че си пада по тънката част и не прощава на никого. Херцога беше влязъл в живота ѝ и тя явно бе решила, че е дошло време да се сбъднат всичките ѝ съкровени мечти.

Не се свенеше да използва вестника си, за да проправи пътя на Елдър към бляскавото политическо бъдеще — предричаше, че той щял да стане какво ли не: от сенатор до първия чернокож губернатор на щат Ню Йорк. От материалчетата ѝ излизаше, че още от времето на Моисей не се е раждал човек, орисан да допринесе повече за добруването на планетата. Херцога чуваше неща, които галеха слуха му, и попиваше ненаситно всяка думица. Когато го изобличих, Карлайл Тейлър се превърна в мой заклет враг.

Деня, когато Елдър си подаде оставката като окръжен прокурор, тая никаквица взе, че ми се обади по телефона колкото да ми каже, че съм бил поплювко, селяндур и расист, който не можел да преглътне, дето един чернокож е заел длъжност, запазена за белите. Обясни ми още, че не съм могъл да стъпя и на малкия пръст на Елдър. Колкото по-бързо съм пипнел СПИН и съм опънел петалата, толкова по-добре за човечеството. Оттогава Карлайл Тейлър ми бе посветила доста статии, коя от коя по-унищожителни.

Не че аз се притесних особено и заради госпожица Тейлър си разплетох ръкавите на потника. От друга страна обаче, щеше да е тъпо да я подценявам. С разследванията си за корупцията и жестокостта в полицията Тейлър бе привлякла вниманието, беше се превърнала в знаменитост и дори бе получила доста награди. Междувременно бе съсипала кариерата на не един и двама полицаи. Белите ченгета ѝ викаха Шварценегърката или Терминаторката.

Наблюдавах я как громи Пърлбърг и настоява да я пусне на паркинга. Искала да види по-отблизо местопрестъплението. Пърлбърг я убеждаваше как ли не хич да не си въобразява, че ще я пусне, и да застанела зад полицейските заграждения. Карлайл допря пръсти до журналистическата карта, окачена на врата ѝ, и пак си заповтаря като курдисана, че трябвало да влезе. От дума не разбираше тая нахалница, беше податлива като стомана.

— Прочете ли какво е написала за Линда? — попита ме Дайън.

— От първата до последната дума.

Расовите възгледи на Карлайл Тейлър бяха в най-добрия случай доста наивни. Не се изненадах, че тя стоварва вината за убийството на Линда върху „провала на градската управа да помогне на бедни и онеправдани“. Сякаш това бе малко, по-нататък нашата мастита журналистка отбелязваше: „Загубените души, изтласкани в периферията на американското общество, ще погледнат на това престъпление като на геройството на един принесен в жертва чернокож, опълчил се срещу неправдата“. С други думи, Линда си го е заслужила.

Прочетях ли такива дрънканици, ми идеше да взимам за заложници де когото срещна. Как човек да повярва, че има милостив, преизпълнен с обич Бог, след като непрекъснато се натъква на хора като Карлайл Тейлър! Ако бях мъж на място, трябваше моментално да се разкарам от паркинга и хич и да не припарвам до тая свадлива вещица. Но чувството за вина е ирационално. Все някой трябваше да защити Линда. Тръгнах към входа на паркинга.

Дайън не ме последва. Предпочиташе да си отхапе езика, отколкото да влиза в пряк сблъсък с негърка злобарка. Остави ме сам да се оправям с нея. Рекох на Пърлбърг:

— Какво има, офицер?

Не свалях очи от Карлайл Тейлър.

— Госпожата настоява да съм я пусне на местопрестъплението — поклати голямата си глава Пърлбърг. — Знаете, че нямам право да го правя.

— Тя също го знае — вметнах и я погледнах пак. — На местопрестъплението могат да ходят само служебни лица и никой друг. Включително репортери.

— Бре, бре, бре! — зацъка Карлайл Тейлър. — Кого виждат очите ми, най-пламенния поборник на равенството между расите в Ню Йорк. И откога си поел случая?

Изглеждаше страхотно в сивия фланелен панталон, кафявото кожено яке и кафявото бомбе, каквито носят по-скоро мъжете. Погледнах я с притворени очи. Идеше ми отръпки да фиксирам хората и така да им взимам страха. Веднъж Дайън подметна, че с тоя мой поглед съм можел да смразя и горила. Но виж, Карлайл Тейлър дори не трепна. Беше разширила ноздри и се държеше дръпнато, от което разбрах, че още не е решила какво да прави с мен.

— Разследването на убийството не е възложено на мен — отвърнах аз.

— Иначе казано, нямаш работа тук — ухили ми се тя.

Погледът ѝ обаче остана леден. Карлайл Тейлър беше с ръкавици от оранжева кожа, прихванати на китките с тънички златни верижки. Държеше в едната ръка плик от кафява амбалажна хартия.

— Забранено е цивилни да се размотават на местопрестъплението — казах ѝ аз. — Работиш я тази работа достатъчно дълго, за да го знаеш.

— Не съм дошла тук да позяпам, детективе. Снощи някакви бели ченгета — същия дол дренки като теб — насмалко да пратят на оня свят Морис Робишо именно на този паркинг. Дошла съм да огледам тъкмо това местопрестъпление.

Посочих полицейските заграждения.

— Нека ти обясня. Тук детектив Шафино е била наръгана с нож и убита от Морис Робишо. Това е единственото местопрестъпление наоколо. Опитай се да прочетеш официалното съобщение.

— Както вече отбеляза, отдавна я работя тая работа — заяде се негърката. — И от сто километра надушвам, когато има нещо гнило. А въпросното официално съобщение направо смърди. Съмнявам се в него изобщо да се споменава, че Морис Робишо е бил пребит от ченгета расисти.

— И това донякъде разколебава вярата ти, така ли?

— Където и да идат, ченгетата расисти оставят подире си страшна смрад. Нали, детективе?

Изплюх се на земята.

— Когато думите не достигат — подметнах.

Карлайл Тейлър тръгна към мен. „Сега я втасахме“, помислих си аз. Един от мъжете зад полицейските заграждения се провикна:

— Ей, Коджак, ще млатнеш ли едно като на Родни Кинг?

Погледнах нагам и видях бял бабайт към двайсетте с яке с емблемата на „Рейдърс“ — беше насочил към мен камера. От налудничавата му усмивка се виждаше, че току-що е открил земното щастие. „Бял детектив, заснет с видеокамера как се разправя с черна репортерка и отстранен от работа до приключване на разследването.“

Съвсем се изнервих, докато чаках Карлайл Тейлър да се приближи. Имаше предимство — преспокойно можеше да си разиграва коня. Можеше да ми извърти един шамар и да ми изкрещи в лицето всички възможни епитети без, разбира се, чадо божие, а аз пак нямаше да мога и с пръст да я докосна при тази камера, насочена към мен — най-малкото ако исках и занаят да си остана полицай. Единственото, което можех да сторя, беше да си грабна чукалата и да се разкарам. Това и смятах да направя, но Карлайл Тейлър спря някъде на крачка от мен, извади нещо от плика, който носеше, и ми го тикна под носа.

Видях голяма цветна снимка на Морис Робишо. Лежеше в болницата, бинтованата му китка беше прихваната с белезници към таблата на кревата. Беше затворил очи — те бяха отекли и приличаха на топки за тенис. Носът му почти не се виждаше от лентите лейкопласт. Обезобразеното му лице беше насинено. Някой го беше скъсал от бой. Но карай. Сам си го беше изпросил.

— Полицайте са счупили челюстта на Морис — взе да опява Карлайл Тейлър. — Ребрата, китката, какво ли не. Ръцете му са отекли така, че не са могли дори да му вземат пръстови отпечатащи.

Вметнах, че е оказал съпротива, докато са го арестували. Лъжех като дърт циганин и Карлайл го знаеше. Робишо бе убил ченге, полицайте, дошли да го арестуват, не се бяха стърпели и още тук, на паркинга, се бяха увлекли да правораздават. Бяха решили, че господин Морис е виновен. Всъщност той наистина си беше виновен.

— Извинявай, но няма такова нещо, Морис изобщо не се е съпротивлявал — сопна се Карлайл Тейлър. — Когато полицайте са го намерили, е бил в безсъзнание и изобщо не е могъл да се защити. И понеже стана дума за полицейска жестокост, наскоро май и ти беше

обвинен, че си се нахвърлил върху чернокож заподозрян. За пети път от две години, ако не ме лъже паметта.

— Обвиненията му бяха отхвърлени. Точно както и предишните.

— Да де, скъсваш от бой негъра и после се правиш на вода ненапита. Ония кретени от ку-клукс-клан щяха да се израдват много, ако някой го превърне във видеоигра. Но един прекрасен ден, детектите, късметът ще изневери и на теб и аз няма да имам нищо против, ако ме повикат да ти напиша некролога. Не работехте ли по едно време в екип с Линда Шафино?

— Да, по едно време.

Внезапно ми хрумна, че колкото по-малко говоря за отношенията си с Линда, толкова по-добре. Госпожица Тейлър може да беше всякаква, но не беше глупачка. С нея човек трябваше да си отваря очите на четири.

Тя разглеждаше снимката на Робишо в сгъстяващия се мрак и току я навеждаше към светлината на уличните лампи, опасали паркинга. Изведнъж се натъжи и докосна нежно с пръсти фотографията, сякаш за да утеша пострадалия. Устата ѝ се бе превърнала в тъничка злобна цепка. Вятърът рошеше бялото перце, втъкнато в лентата на бомбето ѝ, и си играеше с плетения шал около врата ѝ.

— Наскоро си направил услуга на госпожа Шафино — подхвана Карлайл Тейлър, без да вдига очи от снимката. Гласът ѝ беше спокоен, прекалено спокоен. — Подочух, че си е имала неприятности с колегите в новия участък, добре че си се намесил ти.

Нали се сецате за оня виц как се готви жаба? Не бива да я пускате във вряла вода, понеже тя ще вземе да изскочи. Слагате я в студена вода, която подгръвате лека-полека. Мно-о-го бавно. Всеки път, щом Карлайл Тейлър споменеше името на Линда, аз усещах как водата се стопля още малко.

Госпожица Тейлър се проявяваше като голяма гаднярка в писанията си и не проявяваше особена състрадателност към чувствата на полицаите. Надушеше ли за връзката ми с Линда, можех да очаквам поредното ѝ пиперливо материалче за любовния триъгълник между мен, Линда и Боби Шашмата. Шефовете в полицейското управление и Боби Шашмата едва ли щяха да погледнат с добро око на това.

— Разследването не е възложено на теб — натърти журналистката. — Та какво търсиш тук? — вдигна тя ръка в ръкавица. — Я да видим дали ще позная! Подхвърляш веществени доказателства, за да си сигурен, че Морис ще бъде осъден.

— Щях да подхвърлям доказателства само ако бях сигурен, че с тях ще тикна зад решетките теб.

Загледах как чайките кръжат над близкия залив, а после се понасят във все по-тъмното небе. Не ми се мръзнеше повече на тоя клинч, не ми се гледаха стойките на свободомислещите левичари. Беше крайно време да се прибирам и да обърна някоя и друга чашка.

— Разговорът ни приключи — рекох на Карлайл Тейлър. — Или мини зад загражденията, или напусни района.

Очаквах тя да си покаже зъбките. И да продължи да си придава важности. Бях забравил колко непредсказуема е понякога госпожица Тейлър. Тя не каза нищо. Само метна над главата си снимката на Морис Робишо, която вятърът грабна и понесе.

Щом беше решила да се прави на дръж ми капелата, кой бях аз, че да я спирам! Загледах как севернякът понася снимката към местопрестъплението и я запокитва точно до полицейската лента. След миг пак я грабна и я тласна вътре в очертанията, направени около трупа на Линда с жълт тебешир. Точно тогава вятърът спря да духа.

— Тук един чернокож е станал жертва на насилие — подметна пак Карлайл Тейлър. Посочи фотографията. — Ето го доказателството.

Стиснах юмруци и се помъчих да мисля трезво. Днес целият свят ми беше крив и снимката на Робишо, цопнала в кръвта на Линда, не допринесе много настроението ми да се подобри. При тази гледка ми се прииска само едно — да направя Карлайл Тейлър за смях на кокошките. Мина ми през ума да я арестувам, задето нарушава закона, прониква на местопрестъплението и има опасност да унищожи веществени доказателства. Но да се опълча срещу нея бе равнозначно на това да застана зад муле точно когато то хвърля къчове. Знаех, че шефовете в полицейското управление не искат да си развалят отношенията с репортерката. Аз пък не исках да си развалям отношенията с тях.

Не исках и Робишо да докосва още веднъж Линда.

— Ще ида да взема снимката — казах на Пърлбърг.

Прекосих на бегом паркинга, като си стисках шапката, да не я отнесе вятърът. Това, че съм хукнал да гоня фотографията на Робишо, не разпали любовта ми към него или към госпожица Злобаркова.

Мушнах се под полицейската лента. Тъкмо се пресегнах да взема снимката, когато нещо привлече погледа ми. Първия път не го бях забелязал, защото тогава не бях идвал да търся улики по случай, който се смяташе за приключен. Бях идвал като човек, който няма друг избор, освен да се чувства гузен.

Този път обаче го забелязах.

Линда бе починала от множество прободни рани. Според Лайза Уотс най-страшни били раните по сънната артерия, разрязана най-жестоко — при такава рана кръвта се разлетява във всички посоки, шурти като гейзер, опръсква всичко наоколо и местопрестъплението заприличва на кланица.

А тук изобщо нямаше такива количества кръв. Всичко си беше чисто. Прекалено чисто. По очертанията около трупа на Линда кръв имаше само при раменете и главата и никъде другаде. Кръв нямаше и вътре в очертанията, направени около тялото на Робишо, около бутилката с вино и около колата на Линда.

Погледнах лампите покрай паркинга. Повечето светеха. Четири обаче бяха тъмни. Крушките или бяха изгорели, или някой ги беше откраднал. Но едно нещо ми направи впечатление. Четирите неработещи лампи се падаха точно над местопрестъплението.

Когато детективът разследва убийства, от него се очаква да прави наблюдения, а не предположения. Не бива да се хваща за очевидното, понеже това е най-бързият начин да издъни разследването. Трябва да помни, че уликите могат да бъдат подредени така, та да го отведат в задънена улица. Трябва да търси несъответствията. Например как нещата изглеждат и как би трябвало да изглеждат.

Това, че на местопрестъплението нямаше кръв, си беше сериозно несъответствие. Малцина от ченгетата, които познавам, са внимателни и предпазливи от Линда. И денем, и нощем тя не се качваше на колата, ако първо не я е огледала отвътре. Къщата ѝ беше с най-добрата аларма, която човек може да купи с пари. Ако вечер вървеше сама по улиците, носеше в джоба на якето или палтото пистолета и го стискаше в ръка. А ето че снощи бе спряла автомобила

на най-тъмното и опасно място на паркинга. Не беше в стила на Линда, каквато я познавах.

Извиках Дайън и го помолих да донесе фенерчето на Пърлбърг. След като той ми го подаде, насочих лъча към петната кръв, останали под трупа на Линда. Отбелязах, че кръвта би трябвало да е повече. Много повече. Дайън поклати глава и вметна, че си е съвсем обяснимо, ако Линда е била пронизана в сърцето. Беше прав. При прорезна рана в сърцето притокът на кръв спира на мига. И все пак Лайза Уотс ми бе казала друго. Изобщо не ми беше споменавала за рана в сърцето. Беше ми обяснила, че Линда е починала, защото са били прорязани сънните ѝ артерии.

— Линда не е била убита тук — прошепнах аз.

— Моля? Какви ги дрънкаш?

Изключих фенерчето.

— Убили са я другаде и са я пренесли тук. Затова и кръвта е толкова малко.

— Случаят е приключен — беше непреклонен баща ми, сякаш от това зависеше доброто му име. И досега вярваше, че ченгетата никога не грешат. — Убил я е Робишо.

— Не съм казвал, че не я е убил той. Но искам да разбера къде го е направил, понеже сто на сто не го е извършил тук.

— Шефовете са много доволни, че Робишо е бил заловен така бързо. Толкова ли не разбираш, че ще се разфучат, ако някой им се изплюе в супата?

Съгласих се с него — началниците наистина си бяха проблем. Дайън затвори едното си око.

— В какъв смисъл?

— В смисъл че кметът и шефовете на полицията бързат час по-скоро да обявят случая за приключен. Готови са да си затворят очите дори и разследването да е претрупано, само и само да се изкарат големи специалисти. Няма да им е за пръв път. — Погледнах кръвта на Линда. — Убиецът е заловен, можем да се прибираме. Нека не пречим на ония копелдаци — едрите риби — да се кипрят пред фотоапаратите. А ако с това осуетят разследването, какво пък, такъв е животът в големия град. — Посочих липсващите електрически крушки. — Интересно ми е и откога лампите не светят. И как така Линда не е забелязала Робишо, преди да слезе от автомобила. Наоколо не е имало други автомобили, а

той я е убил веднага след като тя е слязла от колата. Коего ще рече, че е стоял тук и Линда би трябвало да го види.

— Ами ако го е видяла, но не е реагирала достатъчно бързо? — предположи Дайън. Дълго не свали очи от мен. После: — Този път, подлееш ли вода на шефовете си, нищо чудно и да си останеш непогребан, след като умреш. Разбра ли?

Отвърнах, че искам да разбера истината, сетне двамата с баща ми си тръгнахме от паркинга. Докато пътувахме към къщи, не си казахме и дума.

8.

ПРИЯТЕЛ НА СЕМЕЙСТВОТО

Прекарах сутринта на следващия ден на Таймс Скуеър — търсех нещо, което да свърже Лурд Балера с убиеца на осмината нелегални имигранти. Това, че гаджето й — Тонино Куевас, е бил пречукан, не ме притесняваше особено. Той все пак си е бил в списъка на убиеца.

Виж, нещата с Лурд Балера стояха по-различно. Дотук господин Чистников, главорезът, който не оставяше след себе си никакви улики и следи, бе убивал само мъже еквадорци. Лурд Балера беше първата жена. Първото отклонение на господин Чистников. Или може би неговата първа издънка.

Лурд и Тонино бяха издъхнали в хотел „Лангам“, шестетажен българник на Осмо авеню и Четирийсет и първа улица. Гледаше към последната спирка на автобуса при Управлението на пристанището, разпростряло се на цели две пресечки — през него всеки божи ден минаваха двеста и петдесет хиляди пътници, тръгнали на работа или прибиращи се вкъщи. Сградата се беше превърнала и в дом за доста наркопласъори, просяци, ненормалници и пияници, които се мъкнеха подир пътниците точно като гости на прием, юрнали се към масите с почерпката. Проститутките въртяха минети по стълбищните площадки, входовете и автомобилите, спрели на паркинга върху покрива на сградата, наподобяваща, ако използваме сравнението на По, „пъкъл, издигнал се над хиляда престола“.

„Лангам“ беше долнопробен хотел със стаи без санитарен възел и се намираще на една и съща улица с книжарници за порнографски списания и книжлета, стриптийз барове, зложни къщи и заведения за бързо хранене. Точно до него имаше магазинче, където се продаваха имитации на полицейски значки и празни флакончета за кокаин. През две врати, на витрината на билиардна зала се мъдреше табелата „ДАМИТЕ СА ДОБРЕ ДОШЛИ ДА СИ ПОИГРАЯТ С ТОПКИТЕ НИ“. Чувал съм, че след всеки арест ченгетата, прикрепени към района, си изварявали белезниците.

Пред входа на хотела на пост стоеше самотна полицайка — чернокожа, млада, приличаше на джудже. От кръшката вероятно се очакваше при вида на това уродче да хукнат обратно при жените си. Ако не броим Линда, нямам особено добро мнение за полицайките. Повечето не си разбират от работата, лесно ги хваща шубето или и двете. При сблъсък или престрелка направо си глътват езика. Страдат от синдрома на НПН — не помня нищичко. Показах значката на полицайката и влязох, без да ѝ казвам и дума.

Хотелското фоайе беше тясно и тъмно, с олющени стени и примигващо флуоресцентно осветление на тавана. Явно се беше спукала тръба, понеже по черния балатум се виждаха локви. Обзавеждането се свеждаше до едно-единствено продънено в средата канапе, облечено в зелена кожа. Автоматът за цигари бе побелял от изронената мазилка, асансьорът беше повреден. Щеше да се наложи да се качвам по стълбището до местопрестъплението на втория етаж.

Негърът в карирани панталони на рецепцията си подвикваше нещо с чернокожа проститутка по клинче. Мъжът се казваше Уолтър Муди — беше от Ямайка, имаше лъскаво лице, приближаваше четирийсетте и беше управител на хотела. Бяхме се запознали преди два дена, при първото ми посещение в тая воняща дупка. Тъкмо Муди бе открил труповете на Лурд и Тонино и беше звъннал в местния участък, а те, нали знаеха, че се интересувам от мъртви еквадорци, се обадиха на мен.

Приближих и видях, че проститутката всъщност е травестит с тънки като на пиле крачка и златна обичка на долната устна. „Тя“ също разпозна на мига, че съм ченге, и започна да ми нервничи.

Извърнах се към полицайката, която в момента зяпаше тавана. Явно не искаше да си има нищо общо с господин Муди и госпожица Травеститката — не ѝ се занимаваше, ако станеше напечено. Съмнявах се, че има ум да убеди тия отрепки да не се карат. А и с просто око се виждаше, че е прекалено немошна, за да въдвори ред.

Ако нещата загрубееха, сигурно щеше да реагира, както реагират повечето полицайки. Щеше да се паникьоса. После щеше да извади оръжието и да стреля напосоки. Равносметката щеше да се свежда до поредната излишна престрелка, станала заради някаква си изпаднала в ужас полицайка. Това — тези плашливи като зайци женици в сини униформи, които натискаха спусъка за щяло и нещяло — беше малката

гадна тайна на полицейското управление. Защо вестниците и телевизията си мълчаха като пукали и не отваряха дума за нея? Защото на шефовете не им се разправяше с феминистките и поборниците за граждански права.

Бъркотията бе плод на квотите за назначаване на представители на всички малцинства в полицията — да ви призная, по-голяма глупост не съм чувал. Някакъв свободомислещ съдия, бог да го поживи, бе постановил, че един на всеки трима новопостъпили в полицията трябва да е от малцинствата. Те включваха и жените, макар че умът ми не го побира как така петдесет на сто от населението съставляват малцинство. Но достопочтеният съдия рече и отсеке — думата му беше закон! Шлюзовете бяха вдигнати и сега полицейското управление бе задръстено с нещастници.

Оказа се, че представителите на малцинствата и жените не отговарят на изискванията. Затова и кметството облекчи критериите. Ето защо толкова много ченгета в Ню Йорк се дрогират, взимат от всеки срещнат рушвети и се самоубиват.

Отидох при Уолтър Муди, който нарочно ми беше обърнал гръб. Сетих се, че при последната ни среща не бе особено сърдечен. Днес тиквеникът му с тиквеник определено беше вкиснат — не му беше до мен. Потупах го по рамото. Той ми махна ядно ръката, без изобщо да се обръща.

В сравнение с всичко, струпало се напоследък на главата ми, това изобщо не беше болка за умирање. Не можех да преглътна смъртта на Линда, имах си неприятности и с шефа — лейтенант Джак Хейдън, известен още като Джак Изкормвача сред онези от нас, които не можеха да се похвалят, че са му първи любимци. Джак искаше да се чувства сигурен и с колкото повече власт разполагаше, толкова по-сигурно му беше на душата. Драпаше да го повишат капитан и ако аз си свърших работата, която се свеждаше до това да пипна господин Чистников, шефът щеше да обере всички лаври. Ние с Джак не си бяхме особено симпатични. Държеше се като последния глупак, емнеха ли го болните му амбиции, а това се случваше всеки път, когато му кажех, че нямам нищо ново за еквадорците.

Наскоро се оставих да ме преметне един китаец психопат, който вадеше очите на жертвите си с лъжица, а после им прегриваше гръкляните. Преводачът на съда му прочете правата на китайски — на

мандаринския диалект. Онзи обаче се тръшна, че разбирал само кантонския. Така съдията хвърли в коша самопризнанията му, че е извършил цели четири убийства, и го пусна да си върви по живо, по здраво.

Арестувах и едни шантави доминиканци, които се бяха вживели в ролята на каубои и обираха бакалии и други магазинчета в Горен Манхатън и Бронкс. Бяха се специализирали да ограбват хора, които укриват пари от данъчните или нямат вяра на банките. Предрешавах се като телефонни техници или пощенски раздавачи, прониквах вътре и задигаха всичко наред: пари, накити, други ценни вещи. Пътюм бяха убили двайсет и двама души. Главатарят им се вбеси, че съм ги арестувал, и се зарече в светлата памет на майка си да прави, да струва, но да ме прати на оня свят.

Муди ми важничеше, и то пред оная пикла, полицайката, и аз не можех да го допусна. На бърза ръка щеше да се разчуе и нищо чудно колегите да почнат да ме подпитват дали случайно не нося гащи с дантелки и сутиен с подплънки. Трябваше на всяка цена да покажа на драгия господин Муди къде зимуват раците.

Стиснах го с все сила за ухото и го извих. Онзи изпищя на умряло и се вкопчи в ръката ми. За да му дам храна за още размисъл, стоварих крак върху ходилото му. Краката му се подкосиха като кашкавалени.

Мъжката проститутка ме зяпна — щяха да ѝ изхвъркнат очите, и заотстъпва. Още малко, и да се строполи в несвяст. Реших, че ѝ е домъчняло за нейното другарче, но се оказа, че греша.

Разбрах го, когато Муди ѝ подметна да си държала езика зад зъбите, инак и на двамата зле им се пишело. Явно бяха забъркали каша, за която ченгетата не биваше да научават.

Не си падам особено по мадами с пишки. Кимнах към вратата, знак госпожица Травеститката да се изнизва, докато не е станало късно. Тя понечи да каже нещо на Муди, но после се отказа. Погледна го жално, демек, какво ли ни чака, и заситни край локвите с токчета, чаткаци по линолеума.

Пуснах ухото на оня калтак — Муди, и посочих тавана.

— Води!

Муди ме изгледа кръвнишки.

— Знаеш къде е стаята — изтананика той с напевния си карибски акцент.

— Ти какво, да не си оглушал? Казах, води!

— Знам си правата, мой човек. Нямах право да ме принуждаваш. Живеем в деветдесетте години на ХХ век, нали?

— Знам в коя година живеем. Имам си календар. Да не би да си решил да търкаш нарове в „Райкърс“ за обида на офицер от полицията?

— Голям гадняр си, ще знаеш.

— Качвай се горе. Докато още си млад.

Последвах го по скърцащото стълбище, където вонеше на пикоч и светеше една-единствена гола крушка. На втория етаж влязохме в гол коридор, застлан с избеляла кафява пътека — тук пък смърдеше на марихуана, долнопробно вино и трупала се с години миризма на човешка плът. Имаше и два транзистора, надути до дупка и настроени на станции, излъчващи салса, откъм дъното на коридора се чуваше как играят на барбут. Гледах си в краката — само това оставаше да настъпя нещо меко.

Една от вратите се отвори и през нея се изниза брадат бабаит. Щом ни зърна, се обърна с лице към стената и заситни странишком като рак. След него се показа и млад пуерториканец с тънки устни — беше обут в гуменки, май нямаше и петнайсет години и смърдеше на парфюм, та се не траеше — пет пари не даваше, че сме го видели. Дори спря и направи онова, което правят мъжките проститутки по Таймс Скуеър: пипна се по чатала и облиза устни.

Още преди да съм реагирал по какъвто и да е начин, Уолтър Муди се разкрещя: „Хулио!“ — предупреждение и заплаха, които младичкият Хулио схвана тутакси. Двамата с директора на хотела се спогледаха, после младокът ме стрелна с поглед и си плю на петите — хукна колкото му крака държат надолу по стълбището, като се отблъскваше о стените. Няма що, полицайката си гледаше страхотно работата, беше проспала дори това хлапе.

Стаята на Лурд и Тонино се падаше в дъното, при прозорец, обърнат към аварийното стълбище. Беше без стъкло, затова пък на него се мъдреше метална решетка, да не би някой да влезе оттук. Но и решетката беше огъната и сега през прозореца можеше да проникне не само студът, но и който си поиска.

Полицаят на пост пред местопрестъплението беше едър италианец с увиснали клепачи и нос, сплескан от многото боксови крошета. Представих се и двамата с него свалихме полицейските лепенки по вратата. После му казах да иде да се поразтъпче. Да си вземе кафе и да се върне след около половин час. Полицаят само това и чакаше.

Наредих на Уолтър Муди да стои в коридора. Той на часа ми заопява, че не издържал на тоя клинч и щял да отскочи до долу да си вземе якето. Заповядах му да не мърда отгук. Я имаше, я не десет сутринта, а той вонеше на бъчва, скриеше ли ми се от погледа, като нищо пак щеше да навири бутилката и да забрави да се върне.

Муди се завайка, че не му плащали да бере студа. Ако съм искал, да съм го застрелял в тила, той обаче щял да иде в една от стаите отсреща и да си вземе одеяло, с което да се заметне. Попитах го откога стаята е празна. Онзи отвърна, че от една седмица, после пъхна в бравата шперц и отвори.

След миг се върна в коридора, омотан в червено одеяло — приличаше на голтаците по светофарите, дето ти плюят по предното стъкло на автомобила, а после ти искат пари, за да го измият. Покрай одеялото се сетих за убиеца на Линда и как ми иде да му извия врата. Това явно се изписа върху лицето ми, защото Муди трепна.

Вратата на стаята, където бе станало убийството, беше отключена. Отворих я, без да свалям ръкавицата, и надзърнах вътре. Помещението беше тясно като килия, три на четири метра, стените бяха с тапети на фламинги и палмички. На пода бяха метнати два мърляви дюшека. Прозорецът гледаше към тръбата на вентилационната инсталация. Нямаше обзавеждане, баня, отопление. Докоснах ключалката — бях се сетил, че тя не е била разбита. Младо момиче, избягало от къщи, и господин Чистников. Между тях явно имаше някаква връзка. Не можеше да няма.

Всяко разследване започва с това, че задраскваш един по един възможно най-много заподозрени. Важното е не да откриеш веднага извършителя, а да изключиш всички, които не са извършили престъплението. Сега-засега не разполагах със заподозрени, които да задрасквам, затова пък имах догадки, които трябваше да опровергая — като начало догадката, че Лурд Балера е била убита от човек, когото не

е познавала. Не, тя е познавала господин Чистников. Ето защо на драго сърце му е отворила вратата.

Освен това не вярвах и че хората на Тонино са жертви на война между наркотрафиканти. Един-двама репортери се чудеха как да пробутат тази хипотеза. Но понеже бяха от бялата раса и бяха доста заможни, си нямаха и представа какво се върши в града. Всеки първолак ще ви каже, че търговията с дрога се върти от негри, доминиканци и колумбийци, всеки от които би могъл да избие като мухи хората на Тонино, но не по този, а по много по-мръсен начин. Господин Чистников си имаше своите малки недостатъци, но сред тях не бе да пипа през пръсти. Тръгнат ли да убиват, негрите стрелят напосоки, без да пробират. Латиноамериканците пък първо изнасилват мъжете и чак след това им теглят куршума, а засега господин Чистников не бе посягал на никоя от жертвите си.

Видях, че Уолтър Муди трепери като листо под одеялото. Не го бях довел заради черните му очи, понеже е страхотен гид. Исках да откопча от него някаква информация, затова и се налагаше да го попритисна. Наредих му да влезе в стаята на Лурд, затворих вратата и се облегнах на нея, после скръстих ръце. Вторачих се в Муди, който се опита да издържи на погледа ми. Но къде ти! На бърза ръка зяпна върховете на обувката си.

Накрая му рекох:

— Къде са нещата, които си задигнал от жертвите?

Муди само дето не припадна. Загърна се в одеялото и се закашля така, че стана морав като варен рак. Най-сетне си възвърна дар словото.

— Ти полудял ли си бе, човек? — каза ми.

Погледнах си часовника.

— Постовият ще се върне всеки момент. Арестува ли те, ще го повишат в службата. Да ти разкажа ли каква присъда се полага, задето си пипал веществените доказателства на местопрестъплението? — Разхлабих шала около врата си. — Поправи ме, ако греша, но заради това ли се карайте с госпожица Травеститката? Кой какво да прилапа?

Муди отвори уста да каже нещо, но после размисли и затвори очи.

— След като си съобщил за двойното убийство — продължих аз, — си задигнал каквото си си харесал. Сега госпожица Травеститката

си иска своя пай. Ако я попритисна, сигурно ще предпочете да те натопи пред това да прекара нощта в килия с четирима бабаити, които на бърза ръка ще я оправят без вазелин.

Уолтър Муди пак се вторачи в обувките си.

Ченгето има власт над другите. Още от първия ден тази власт ме опияняваше. Така е с всеки в полицията. Усещаш ли това опиянение и една-едничка седмица, после не можеш без него, действа ти като опиат. Имах власт над Уолтър Муди, понеже можех да му отнема всичко. Но защо да го правя, като можех да го използвам?

— Дай да се споразумеем — предложих му. — Купувах две, третото го получавах безплатно.

Муди отметна рязко глава.

— На твое място щях да приема — допълних аз.

— За какво да се споразумеем?

— А, без пазарлъци! — предупредих го и след като му казах да ме слуша внимателно, отворих вратата и надзърнах в коридора — да не би постовият да се е върнал.

Нямаше го. Затворих вратата и обясних на Муди какво искам от него и какво печели той.

Наредих му да върне всичко, каквото е задигнал. Поинтересувах се и дали някой е идвал да подпитва за Лурд, преди тя да умре. В замяна обещах, че няма да му отнема свободата.

Муди отвърна, че вещите били в кабинета му.

— Ела да ги вземем — рекох му и след като сложих отново лепенките върху вратата, слязохме долу.

Тясното кабинетче се падаше вдясно от входа на фойето. Влязохме и аз загледах как Муди взима от дрешника куфар и вади от него плячката, която подреди върху бюрото. Беше задигнал дрънкулките на Лурд: часовник с Мики Маус върху циферблата, евтини гривнички, обици и бамбуково герданче. Беше откраднал и коженото яке и дигиталния часовник на Тонино, цветен телевизор и двеста долара в брой.

Казах му да си подели парите със своята мъжка приятелка, после да се обади в местния полицейски участък и да каже, че е забравил да съобщи как е намерил при жертвите някои вещи, които иска да предаде на детективите. Ако прелестната му колежка не е съгласна със сделката, нека се оплаче в участъка и предаде своя дял от парите.

После заповядах на Муди да повтори още веднъж как е открил трупове. Поисках да ми каже и имената на всички, търсили Лурд малко преди тя да бъде убита.

Муди отвърна, че някъде по времето, когато са станали убийствата, те с Лашона, известна още като госпожица Травеститката, се чукали в стая по-нататък в коридора — така тя си плащала наема. Не били чули никакви изстрели, но Муди бил готов да се закълне, че е чул как някой тича надолу по аварийното стълбище. След като се оправил с Лашона, отишъл да си прибере парите за стаята от Лурд. Доскоро сводникът ѝ движел тези неща, но напоследък го нямало и тя вечно закъснявала с наема.

Муди ми каза още, че сводник ѝ е бил Реги Кливланд, или както му викали, Реги Хубавеца, млад красив негър малко над двайсетте. Само дето откакто се бил опълчил срещу Тонино, вече не бил толкова хубав. Тонино си падал голям ревнивец и не искал гаджето му да се чука с всеки срещнат, затова и ѝ бил забранил да проституира. Да де, но това означавало, че Реги Хубавеца ще си изгуби парите, и той скочил на Тонино. Ала и онзи не му останал длъжник и го наръгал хубавичко, така че онзи, ще не ще, хукнал към спешното отделение, целият плувнал в кръв като заклано прасе.

Преди два дни, когато видял как изпод вратата на Лурд се просмуква кръв, Муди първо си помислил, че Хубавеца се е върнал да си отмъсти. Директорът на хотела така и казал на полицаите и сега Реги бил главният заподозрян. Според следователите в момента сводникът се укривал я в Южна Каролина, където имал роднини, я у някое старо гадже.

А колкото до Лашона, Муди си имал главоболия с нея, понеже тя нямала насита. Искала да прилапа всички дрънкулки на убитото момиче и цветния телевизор плюс половината мангизи. Била се заканила, че не ѝ ли ги даде, щяла да го натопи пред куките.

Вметнах, че веднъж щом си вземе своя пай от парите, Лашона ще млъкне като гроб, понеже става съучастница и ако натопи Муди, ще си изпати и тя. Но го посъветвах да предаде всичко до последната вещ в местния участък и чак тогава да връчва на травестита парите. Виж, не споменах, че оттук нататък ще бъде длъжен да ми донася до гроб всичко, каквото знае.

— А някой да е идвал да подпитва за Лурд? — поинтересувах се аз.

— Ченгетата издирват под дърво и камък Реги. Не им се слуша за никой друг.

— На мен ми се слуша.

Муди ми разказа, че някъде седмица преди убийството един мъж е идвал да пита за момичето, но на Муди съвсем му било изхвърчало от главата. Бил детектив и търсел Лурд из целия квартал. Накрая стигнал и до хотела, твърдял, че е приятел на семейството, пратен от бащата на Лурд да я прибере у дома.

Муди не искал да си има неприятности с ченгетата, затова и съдействал всячески на детектива — разказал му всичко от игла до конец за Лурд и дори споменал Тонино. После обаче се случило нещо странно. Детективът си тръгнал веднага. Дори не си направил труда да се качи до стаята на Лурд. На другата сутрин се върнал и попитал дали Лурд и Тонино още са тук. Муди отвърнал, че не са се изнесли, но детективът пак си тръгнал, без дори да ѝ се обади.

— Помниш ли му името на този детектив? — рекох аз.

Муди отвърна, че не го помнел, помнел обаче, че мъжът е пуерториканец, бил прибрал някъде визитната му картичка. Намери я сгъната и пъхната под видеокасата с порнофилм и ми я подаде. Разгърнах я и прочетох името на детектива, който уж бил приятел на семейство Балера и бил намерил избягалата щерка, но не я бил върнал на баща ѝ. Визитната картичка беше на детектив сержант Хесус Бауза.

9. ПЪРВИЯТ УДАР

Следобед отидох в службата и намерих написана на ръка бележка от Джек Хейдън, прихваната с лепенка върху телефонния апарат. Изкормвача искал да ме види незабавно. *Незабавно* беше подчертано четири пъти. Хейдън си беше шило в торба, беше много припрян. Избиеше ли му чивията, което се случваше често, се вдигаше голяма патърдия.

Смачках на топка бележката и я метнах в кошчето за боклук. Тъкмо понечих да си окача якето, и телефонът иззвъня. Върнах се при бюрото и запалих цигара. Сигурно беше Хейдън. Реших първо да видя кой още ме е търсил и чак тогава да се срещам с когото и да било.

Беше се обаждал един агент от ФБР — Лон Заджак, искал да му кажа името на съдията, когото разследвах по обвинения в корупция. Как ли не! Никой нямаше вяра на ФБР. Феберейците вечно си приписваха заслугите и те оставяха с пръст в уста. Отказваха да споделят данните, с които разполагат, но на драго сърце ти прилапваха сведенията, дето си ги събирал с кървава пот. Нямах представа откъде Заджак е надушил за моя съдия, но нямаше да му кажа нищо.

Беше се обаждал и един колега от така наречения Нефритен отряд, ченгета с азиатско потекло, които познаваха добре езика и нравите на азиатците, за да ги спипат бързо, ако някой от тях сгази лука. Заедно с детектив Тим Хонг разследвахме банда млади китайци, които обираха къщите на заможни азиатци. Бяха се специализирали да заливат деца с бензин, за да принудят родителите да се разделят с парите и скъпоценностите си. Тим ми беше звъннал, за да ми съобщи, че основната ни информаторка — петнайсетгодишното гадже на главатаря на бандата, е избягала в Китай и се укрива някъде в Кантон. Цялото ни разследване отиваше на кино.

Бях получил и факс от полицията в Кито. Бях помолил да проверят къде точно се намират по-малкият брат на Тонино и един негов братовчед, за които се знаеше, че са тръгнали да пренесат в

родината тленните останки на сеньор Куевас. Интересуваше ме дали двамата наистина са се прибрали в Еквадор. Ако бяха там, ние с господин Чистников можехме да не си играем да ги издирваме.

Телефонът спря да звъни. Сега-засега Изкормвача беше отклонил вниманието си от мен и се бе запретнал да додява на друг.

Във факса се казваше, че осемнайсетгодишният Маркос Куевас, по-малкият брат на Тонино, и двапетгодишният му братовчед Пако Ниевес не са се завърнали в Еквадор. Както личеше, и двамата бяха още в Ню Йорк. Бях попитал и дали някой от мъртвите еквадорци е бил замесен във вендети в родината си. И тук отговорът беше отрицателен. Никой от убитите не бил свързан с кървави вражди.

От архива ми бяха изпратили копие от полицейското досие на Морис Робишо — дълъг-предълъг списък от арести и присъди, състоящ се от цели четирийсет и осем страници. Търсех някаква връзка между Линда и нейния убиец. Нещо, което да обясни защо Робишо я е наръгал. Метнах списъка в едно от чекмеджетата на бюрото — по-късно смятах да го прегледам внимателно.

Прочетох и другите съобщения. Нищо от Лайза Уотс, колежката на Линда. Днес я бях търсил два пъти. И двата пъти ми казаха, че била заета и щяла да ми звъне по-късно. Искрах да я питам дали в деня на убийството е говорила с Линда. А също дали онази вечер Линда е трябвало да се срещне с информатор. И ако е имала такава среща, къде е била тя.

Пак върху бюрото намерих превод на английски на статия от еквадорско списание, открита сред вещите на Тонино. Беше отпреди една година и в нея се даваха полезни съвети на хората, решили да емигрират незаконно в Съединените щати.

Препоръчваше им се да се представят за мексиканци и да си направят труда да усвоят мексиканския диалект и националния химн на Мексико. Така и да ги хванели американските имиграционни служби, щели да изселят еквадорците най-много в първия мексикански град след границата. На емигрантите щяло да им бъде по-лесно да се прехвърлят отново в Щатите оттам, отколкото от Еквадор. За беда следващото пътуване на Тонино щеше да бъде по-дълго — сега той щеше да се отправи към небитието.

Телефонът иззвъня отново. Угасих цигарата и взех факса от Кито. Беше дошъл моментът да се срещна с Изкормвача.

Кабинетът на Хейдън на петнайсетия етаж беше с три прозореца с изглед към Парк авеню и с камина, която не се палеше и където шефът си държеше стиковете за голф. От тавана, боядисан в синьо и сребристо, висеше огромен кристален полилей, сложен от милионера, бивш собственик на жилището. Подът от зелен и бял мрамор, пак наследство от милионера, си стоеше непокътнат. Стените бяха с грапава мазилка в тъмнокафяво, която вече се лющеше — белег за тъжната изисканост на добрия вкус, която се руши.

Седнах пред бюрото на шефа, върху копие на италиански стол от XVII век, което си приличаше на оригинал. Скръстих ръце върху гърдите си и зачаках Хейдън да ми съобщи колко нещастен е от последните ми напъни. Той четеше някакъв доклад. Беше слабичък четирийсет и осем годишен мъж с бебешко лице, боядисана кестенява коса, цепки вместо очи и слабост към раираните жилетки — наглец, който си умираше от страх да не би другите ченгета да го изпреварят в кариерата. Жена му го държеше под чехъл, вечно му опяваше за нещо и го подстрекаваше към безогледно службогонство.

Беше ми началник от, има-няма, една година. Търпеше ме, понеже вършех работа, увеличаваща шансовете му да стане капитан преди следващия си рожден ден. Решеше ли, че вече няма кяр от мен, щеше да ме изрита като мръсно коте. Хейдън хич не си подбираше думите и дори не се и усещаше колко обидни понякога са подмятанията му. Човек или го харесваше, или го мразеше до смърт — средно положение нямаше. Общо взето, се бяхме сработили, но иначе не бяхме първи приятели.

Изкормвача се престори на много погълнат от доклада — така ме наказваше, задето не съм се явил начаса при него. Загледах полилея — защо ли милионерът не си го беше взел? Накрая Хейдън затвори папката и я приплъзна на една страна. Вдигна телефона и заръча на секретарката да не го свързвала с никого. Почна се!

— Имам две новини — подхвана Изкормвача, — и двете лоши. Първата. Карлайл Тейлър ровичка в отношенията ти с покойната Линда Шафино. Ако не беше ходил на летището, това нямаше да се случи. Не си й особено симпатичен, така че очаквам и на теб, а и на мен да ни се стъжни от онова, което ще напише. Трябва ли да се безпокоя? Имаш ли да ми казваш нещо?

Отвърнах, че нямам, и му разправих накратко за срещата си с Карлайл Тейлър на летището, като не пропуснах да спомена и че тя се опитва да изкара Морис Робишо невинна жертва. Пушеше ми се, но реших засега да се въздържа. Запалех ли цигара, веднага щеше да ми проличи колко притеснен съм. Загледах как Хейдън рисува с черен пастел някакво цветенце върху бележника пред себе си и си напомних, че ако Карлайл Тейлър се докопа до писмото на Линда, кафезът не ми мърда, и то за дълго.

— Съвместната ти работа с Линда Шафино вече е история — допълни Хейдън. — А и разследването на убийството ѝ е приключило. Единствената друга причина да висиш по летищата е да си кришнар, а ти, доколкото знам, не си. Кой те би по главата да ходиш там?

— Исках да се сбогувам с Линда.

Хейдън удължи дръжката на цветето.

— Както гледам, сте били доста близки.

— Намирахме общ език.

— Чукаше ли я?

— За това ли ти се е обаждала Карлайл Тейлър — да пита дали съм чукал Линда?

— На твое място щях да излъжа, ето защо не настоявам за отговор. И понеже стана дума, се видях принуден да излъжа, когато ми звъннаха от кабинета на началника на Нюйоркската полиция, за да питат какво си търсил на летището. Казах, че си ходил по работа — да разговаряш с митничарите за някакви израелци, пренасящи незаконно диаманти.

— Кабинетът на началника на Нюйоркската полиция ли? — ахнах аз.

Сега вече не се сдържах и запалих цигара. Хейдън посочи към мен с пастела.

— Прощавай, но нима си си въобразявал, че ще се появиш на мястото, където е извършено тежко престъпление, и никой няма да забележи? Покрай това стигаме до втората лоша новина. Шефовете са получили оплакване от теб. Не че си от хората, които настройват другите срещу себе си.

— Това е последното, което би ми хрумвало да правя.

— И аз им го разправям на всички.

— Карлайл Тейлър ми има зъб още от времето, когато...

— Я успокой топката — тросна се Хейдън.

Обясни, че жалбата нямала нищо общо с Шварценегърката и Херцога. Постъпила е от детектив Робърт Шафино, който се оплаквал, че съм злословел срещу покойната му съпруга. Бил съм твърдял под път и над път, че тя изобщо не е бивало да постъпва в полицията. И не само това, ами заради нея на два пъти съм се бил разминал с куршума. Разправял съм, че са я убили, понеже била пълна некадърница. Шафино твърдял, че ме бил помолил да не ходя на погребението. Аз обаче съм отишъл колкото да му направя напук и да скверня паметта на жена му.

Хейдън се усмихна на цветенцето си.

— Шафино разправя, че си отишъл на погребението, та да злепоставиш покойната и пред журналистите. Рекъл — да не ти минавало и през ум да припарваш до гроба ѝ. Или до нейната колежка. Настоява да не ходиш и на местопрестъплението. Както гледам, ти е доста сърдит. Но ти няма от какво да се притесняваш. В смисъл че не си чукал жена му, нали? Между другото, подочух едно-друго за сценката, която двамата сте разиграли вчера на гробищата.

Не казах нищо, а Хейдън продължи да запълва листенцата на цветето. Сега вече знаех защо Лайза Уотс не се обажда. Боби Шашмата я бе притиснал.

— Лъже ли за теб и жена си? — поинтересува се шефът ми.

Позамислих се и му рекох:

— Да, лъже.

— Така си и знаех. Ако се вярва на колегите тук, си понесъл доста тежко смъртта ѝ.

— Да, така е — потвърдих.

— Каква тогава е тая патърдия между теб и Шафино? — подметна Хейдън — хем му беше любопитно, хем не му се искаше да узнава, за да не си навлича нови неприятности.

Отвън пред прозореца гълъбите гукаха и ситнеха на леденото слънце. От време на време кълвяха нещо по циментовия перваз. Не щеш ли, гукането се превърна в писък — птиците политнаха и запляскаха току пред прозореца диво с криле. Между два гълъба, които още бяха на перваза, бе избухнала свада. Биеха се като боксьори в последния рунд на оспорван мач — и двамата се стараеха и

непрекъснато нападаха с човки и криле, сякаш ги наблюдаваха съдии, които те искаха да шашнат.

Ала силите бяха неравностойни — едната птица беше едра, другата дребничка, по-скоро сърцата, отколкото благоразумна. Беше бърза и хитра, на един удар с човката на противника отвърщаше с два. Ала другия гълъб бе голям и тежък и се възползваше от това, за да изтика дребосъка. Точно както Боби Шашмата постъпваше с мен.

Шафино си беше изпечен негодник, но определено бе победил в първия рунд. Беше ме наранил, като бе използвал не друг, а направо шефа на Нюйоркската полиция. Беше настроил Хейдън срещу мен. Беше ме натикал в положение, в което не можех да се браня, без да се нараня. Не можеше да му се отрече, бе проявил висш пилотаж.

Оттук нататък трябваше да си отварям очите на четири с Хейдън. Една-едничка неуместна дума за Линда, и тутакси щяха да ме понижат, а мълвата щеше да ме следва като зловоние. Изкормвача се бе устремил към повишението и нямаше да търпи и най-малкия скандал, ако той застава на пътя му към заветните капитански нашивки.

Турците са били прави: „На кого да се оплачеш, когато съдията чука майка ти?“.

Стратегията на Шафино не ме изненадваше. Той нямаше равен в забаламосването. Щеше да ме държи на мушка, без да напада, докато някой прекрасен ден изляза да се поразходя на слънчице и върху мен от ясното небе се стовари пиано. Докато ме събират парче по парче от тротоара, Боби Шашмата ще стои някъде наблизо, ще потрива ухилен ръце и ще държи табелка: „И С ПРЪСТ НЕ СЪМ ГО ДОКОСВАЛ“. Беше костелив противник. Беше хитър, нагъл и дързък и не се свенеше да го използва.

Бях извършил спрямо него най-голямата гадост, която едно ченге може да извърти на друго — бях спал с жена му. Шафино беше сицилианец, нямаше да допусне да живее под едно и също небе с мъжа, надянал му рога. Щеше да ми крои шапката, докато не реши, че моментът е назрял. И тогава щеше да ми извърти такъв номер, че свят да ми се завие. Например да ми изтръгне сърцето и да ми го покаже да го видя миг преди да издъхна.

Изобщо не го интересуваше, че ние с Линда сме се обичали, че той й е изневерявал с всяка срещната и я е побийвал, че е изпечен лъжец и мръсник. Бях извършил най-непростимия грях — бях спал с

жена му, и заради това всички колеги щяха да отсъдят, че съм лайно, и щяха да застанат на страната на измамения съпруг.

Не можех да се оплача дори в отдел „Вътрешно разследване“. То и да можех, този отдел си е голям майтап. Превърнал се е в свърталище за некадърници и нещастници, които си клатят там краката колкото да минава времето до пенсия. Тези тиквеници не се и опитват да накажат лошите ченгета. Особено пък ако това ще доведе до по-сериозно разследване, което да подкопае кариерата на големите шефове.

Средностатистическото ченге не е толкова загубено, че да се натиква между шамарите и да подава жалба в отдел „Вътрешно разследване“. А Боби Шашмата беше по-умен от средностатистическото ченге. Много по-умен. Можеше да преметне въпросния отдел дори и да пусне в действие една четвърт от ума си. Можеше да извърти нещата така, че ония кретени да се запретнат да ме разследват по някакво съшито с бели конци обвинение — само това ми липсваше! Не исках да ми ровичкат в живота. Най-малкото, докато не намерех писмото на Линда.

Точно както дребният гълъб, стоях на перваза и нямаше накъде да отстъпвам. А и не можех да летя — щях да падна от доста високо.

10. ПОЛЕЗНО ЧЕТИВО

— Докъде е стигнала жалбата на Шафино? — попитах Хейдън, който продължаваше да си рисува цветето.

Цвете за чудо и приказ, няма що! От години не бях виждал нещо по-грозно. Ако чрез него се определяше душевната устойчивост, всеки психиатър в държавата щеше да прати Хейдън на преглед.

Той смени черния пастел с морав, после каза:

— Докъде е стигнала ли? Чак до заместник-шефа на Нюйоркското управление на полицията. А това ме подсеща за следното. Пак от кабинета на най-голямото началство се интересуват докъде сме стигнали с мъртвите незаконни имигранти, обираци Джонатан Мънро, приятел на кмета с най-голям принос във финансирането на предизборната му кампания. По-точно, обирали, понеже въпросните имигранти вече не са сред нас.

— Най-малко двама са си живи и здрави — възразих аз и връчих на Хейдън факса от Кито.

Той си сложи очилата и зачете в мълчание. Накрая рече:

— И какво от това, че братът на Тонино и братовчед му са живи?

— Ако ги заловим бързо, те може би ще ни помогнат да хванем убиеца.

— Бързо ли? Кой тук каза „бързо“? В твоята уста тази думичка звучи доста майтапчийки.

Направих се, че не съм го чул. Хейдън беше под пара. Кметът Тъкър искаше да пазим приятелите му, а не да се оправдаваме. Особено пък преди избори. Драпаше за втори мандат и за да го постигне, имаше нужда от паралии като Джонатан Мънро и от чековите им книжки. Усетеха ли Мънро и тузарите като него, че не получават достатъчна защита, нямаше да развържат кесиите. Какво искаше Мънро — тия поплювковци, еквадорците, да не му крадат стоката и да не му вдигат застраховките.

Посочих факса.

— Ако заловим тези приятелчета, можем да ги попитаме още нещо.

— Например?

— Например дали Тонино не е играел двойна игра. Дали не е спрял да праща плячката в Еквадор, каквато е била уговорката. Ами ако руснаците или нигерийците са му предложили повече пари? Те също изнасят незаконно стока, за предпочитане американска. Не е изключено Тонино да се е отметнал от думата си и някой негов сънародник в родината да му е отмъстил.

— И е пратил убиец, който да му натрие носа и да напомни на останалите да внимават в игричката.

Поклатих глава. Натъртих, че убиецът е тукашен и се ориентира прекрасно в обстановката. Където и да са се спотаили хората на Тонино, той ги държи на мушка и само чака сгоден момент. Напомних на Хейдън, че латиноамериканците не се церемонят много-много — ако Тонино е имал неприятности в Еквадор, роднините му досега да са мъртви. А от факса се виждаше, че не е паднал и косъм от главата им. Да, някой наистина бе решил да премахне Тонино. Но този някой се намираще в Щатите.

Хейдън се замисли. Доколкото изобщо може да се замисли възрастен човек, стиснал мораво пастелче.

— Мънро е притеснен — каза той. — Смята, че обирите ще продължат. Според него крадците просто са кротнали за малко, колкото да отмине бурята, и после пак ще се развихрят. Разговарял е с кмета. Кметът пък е разговарял с шефа на Нюйоркската полиция, а онзи блюдолизец, заместникът му, си побъбри с мен. Ето че сега аз разговарям с теб. Дай ми нещо. Каквото и да било.

Да съм му дадал нещо, моля ви се! Кажете ли ти го шефът ти, в превод това означава да го излъжеш, само и само той да отърве кожата.

Съобщих му, че смятам утре да си побъбря с бащата на Лурд Балера — може би щях да разбера защо убиецът е посегнал на нея: първата жена в черния му списък.

Не споменах на Хейдън, че тъкмо преди убийството на Лурд детектив Хесус Бауза се е навъртал в хотел „Лангам“. Ами ако беше съвпадение? Или зад това се криеше нещо по-голямо? Според мен в цялата история имаше нещо гнило — защо Бауза не беше върнал детето на бащата, след като го беше издирил?

Не че пазех Бауза. Просто исках да се добера до още доказателства и чак тогава да го включавам сред играчите. Бях предпазлив и защото нападнах ли Бауза, се опълчвах и срещу Боби Шашмата, неговия съдружник в далаверите. Шафино не беше вчерашен, следеше всяка стъпка и действие на своите хора. Бе просто немислимо Бауза да тръгне да прави нещо без знанието и разрешението на Шафино.

Взех решението да си трая и заради политиката на шефовете в полицията. Джак Хейдън щеше да се вкисне, ако се хванех да разследвам колега — друго ченге. И на мен нямаше да ми бъде особено приятно. Но ако се налагаше, щях да го сторя.

Верен съм на две неща, на два цвята. Зеления и синия: на Ирландия и на ченгетата.

Но и верността си има предели. Преди няколко години помогнах да тикнем зад решетките един мой колега, работехме в екип: Дани Балдазано. Опита се, келешът му с келеш, да ме прати на оня свят, само и само да не го издам, че предава на своите приятелчета наркотрафиканти от Колумбия документи от архива на съда. След процеса братовчедът на Дани, и той ченге, ме обвини, че съм топял колегите. Проснах го с един удар на земята. Оттогава никой не е дръзвал да ми говори за Дани Балдазано.

Инак и аз като останалите колеги в управлението не се престарavam да изобличавам корумпираните ченгета. Дойдеше ли ченге да ми предлага да се включа в някоя далавера, го изритвах, но си траех. Издадох ли го, щеше да ми излезе име на доносник — дамга, която нямаше да излича, докато съм жив.

Предлагали са ми неведнъж и дважд през годините цели състояния, за да унищожа веществени доказателства, да издам свидетели, да охранявам пренасянето на дрога. И всеки път съм отказвал. Никак не е лесно да обърнеш гръб на толкова мангизи. Но ми стана по-лесно да го правя след оная нощ, когато видях как главатарят на една банда заплю в лицето ченге, на което плащаше по пет бона седмично. От тази малка случка съм научил, че продадеш ли се веднъж, трябва да си готов да лижеш задници.

Пак тя ми напомни защо съм се хванал полицай. Това беше моят живот — то ми вдъхваше сила, носеше ми уважение и по думите на Ницше ме правеше еднакво свободен и от злото, и от доброто. Нямах

намерение да се лишавам от всичко това, като се продавам. Ала не исках да си развалям и отношенията с другите ченгета.

Сега-засега смятах да си трая, че Бауза е ходил в хотел „Лангам“. Щях да го кажа на Хейдън едва след като откриех неопровержими доказателства, че Бауза е търсел Лурд.

Едната гола дума на Уолтър Муди не беше никакво доказателство. Тоя тип не бе от най-примерните граждани. Нито пък се движеше в най-изисканите среди. Беше някакъв жалък мухльо, забъркан в дребни далаверки, а Бауза си беше ченге. Ха познайте на кого щяха да повярват в съда.

Замълчах си и за убийството на Линда. Не се впуснах да излагам подозренията си, че тя не е била убита на летището. Не отворих дума, че са си оставили ръцете, докато са събирали уликите, че разследването е претрупано заради расовата политика, с която е обгърнат случаят, че крушките на уличното осветление около паркинга не светят. Изкормвача нямаше сметка да слуша за самоволните ми разходки. Особено пък когато големите клечки се мусеха, че си врагагата, дете не ми е работа.

— Един съвет — подхвана Хейдън. — Всъщност два. Първият е да не се мотаеш по летищата.

— В смисъл да не се набърквам в разследването на убийството на Линда Шафино ли?

— В смисъл, че ако ти е скучно, по-добре реди пасианси — усмихна се той за пръв път от няколко дена. Така де, животът наоколо не се свеждаше само до моравите пастелчета. — И още един съвет — допълни Изкормвача. — Вдигни дебелия си задник и го занеси в Бронкс. Още сега.

— И ще ми кажеш ли защо да го правя? — поинтересувах се аз.

— Заради Лурд Балера. В едно погребално бюро на Гранд Конкорс са й спретнали бдение. Иди и си поговори със семейството. Виж дали ще откопчиш нещо.

— Смятах да го направя утре. Затънал съм до гуша с документацията, мислех да поотхвърля малко.

Хейдън стана морав като постела. Стовари длани върху писалището, разклащайки лампата отгоре. Не беше едър и затова ми заприлича на някакъв мъник, задавил се с мръвка.

— Ти наред ли си бе, Мар? Казах *още сега*. Размърдай дебелия си задник и иди в проклетия Бронкс. Ясен ли бях?

— Както винаги.

— Да де. Понякога се питам колцина тук още помнят, че шеф на отдела все пак е Джак Хейдън.

Пресегнах се да си взема факса, но точно тогава Хейдън вдигна длан и я долепи до писалището. Настроението му се промени. Изкормвача ни в клин, ни в ръкав се развесели. Рече ми:

— Твоята приятелка Карлайл Тейлър ме попита за Кабрера Хлапето, някакъв наркотрафикант, който излежавал присъда в Атланта. Госпожица Тейлър проявява интерес към последния случай, по който сте работили заедно с детектив Линда Шафино, затова се е докопала до стенограмата от процеса срещу Кабрера.

Понеже му било станало интересно, и той се бил сдобил със стенограмата. Каза ми да не съм се притеснявал, нямало нищо страшно. Но вниманието му било привлечено от нещо, по-точно от показанията на детектив Фиъргал Мар, в които той отрича твърденията на Кабрера, че му бил задигнал двайсет и пет хиляди долара. Лично той, Хейдън де, не виждал нищо нередно, но дали и госпожица Тейлър щяла да бъде на същото мнение?

11.

ПРАВО В ДЕСЕТКАТА

Гранд Конкорс в Бронкс е най-широката магистрала в Ню Йорк и има осем платна — четири в едната и четири в другата посока. В началото на XX век тук се е намирала най-престижната част на квартала, нещо като отговора на Бронкс на Парк авеню. Тук навремето е живял Лев Троцки, а също и Бейб Рут.

Но през седемдесетте години Южен Бронкс се превърна в рай за дрогата и подпалвачите. Районът заприлича на пущинак, превзет от наркомани, опожарени жилищни блокове и заблудени куршуми, търсещи жизненоважни органи. Белите се вдигнаха и се преместиха в предградията, отнасяйки със себе си и голяма част от местните данъци и такси. Днес около Конкорс се бяха струпали предимно представители на всички други раси освен бялата, и то главно изпаднали типове.

И все пак кварталът бе запазил донякъде нормалността си. Старите къщи си стояха, в тях живееха хора. Но ако сте тръгнали пеш, не се отклонявайте от Конкорс. Мръднете ли на изток или на юг от магистралата, зле ви се пише.

Наближаваше шест вечерта. Намирах се в тясното сиво преддверие на погребалното бюро на ъгъла на Гранд Конкорс и Сто шейсет и първа улица, бях застанал до витрината, където бяха подредени ненадписани надгробни камъни, наподобяващи огромни шахматни фигури. На входа бдеше чернокож бабаит, който тежеше към сто и двацет килограма в тлъстини и безформени мускули. Задачата му беше да разгонва живите трупове: наркоманите и онези, които си говореха с Дядо Боже, докато пикаеха направо на тротоара.

Бях единственият бял в сградата. Останалите — и опечалени, и персонал, бяха или чернокожи, или латиноамериканци. Всички бяха оклюмали и говореха шепнешком, никой не пускаше шеги.

Компания ми правеше Карлос Хюмес, пуерториканец към четирийсетте с дребно лице, който държеше погребалното бюро. Беше

приятел на семейство Балера, част от което беше горе, на бдението край ковчега на Лурд. Бях видял трупа ѝ в хотел „Лангам“, не ми се гледаше отново. За две денонощия бях посетил две погребални бюра и вече не издържах. Само това ми липсваше, пак да ме плиснат студентите тъжни спомени.

Единственият човек, когото исках да видя, беше Нелсън Балера, бащата на Лурд. Смятах да го питам дали е молил детектив Бауза да издирва дъщеря му. Балера не бе какъв да е свидетел. Той можеше да оневини Бауза или да го свърже с осем убийства. Няма как да търсиш такива сведения по телефона. Отиваш при човека и говориш очи в очи с него.

Хюмес каза, че Нелсън Балера е бил тук, но е излязъл преди около час. Бил отишъл с приятели да вечеря. Хюмес ги очаквал да се върнат всеки момент.

Познавал Балера от години. Били състуденти, били следвали в университета „Фордам“, били играли заедно във футболния отбор. И двамата били масони и посещавали една и съща католическа черква на Фордам Роуд. Хюмес се затюхка колко много му се било струпало на Балера. Преди три години бил изгубил, клетият, жена си Ирма, която се нагълтала с приспивателни и после си сложила на главата найлонов плик. Ето че сега били убили и единственото му дете — Лурд. „Муу triste“, простена Хюмес — с други думи, много тъжно.

Бях виждал Нелсън Балера по новините, в репортажа за убийството на дъщеря му. Беше светлокож пуерториканец някъде на годините на Хюмес, беше висок към метър и осемдесет, имаше квадратна глава, месеста долна устна и плешивееща гарвановочерна коса. Живееше на Бостън Роуд в Бронкс, беше директор на болница и членуваше в настоятелството на местното училище.

В очите на обществото беше благочестив и богобоязлив като великденска служба. Но Лурд бе споделила с Уолтър Луди, че баща ѝ си има и тъмна страна. Беше избягала от къщи, защото Нелсън Балера я изнасилвал непрекъснато. После се отрязвал и я скъсвал от бой с метална закачалка, задето, както се изразявал, била разпусната и похотлива.

Балера не бе натиснал спусъка на пистолета, убил дъщеря му, но откъдето и да го погледнеш, си беше съучастник в убийството ѝ.

Муди твърдеше, че майката на Лурд е знаела какво става. Но била мекушава и неуравновесена, не можела да помогне на самата себе си, камо ли на друг. Накрая се нагълтала с приспивателни, поляла ги с четвъртинка водка, омотала си около главата найлонов плик и поела към онова, което Шекспир нарича „неоткритите селения“.

Виж, Нелсън Балера не си падаше по водката, той имаше друго любимо питие: урината на собствената си щерка. Смятал я за афродизиак и ката ден глътвал по малка чашка от нея. Голям симпатяга, няма що. Преди да духне от къщи, Лурд е трябвало да му отнесе с някой и друг куршум топките, та да миряса.

Кажех ли на Хюмес голата истина за неговия приятел, той щеше да ме заклейми като коравосърдечен негодник, който не разбира нищо от душевността на етносите и изкарва всички латиноамериканци извратени типове.

Беше в правото си човекът. Кръвосмешението не бе чак такъв смъртен грях за тия хора, които имаха повече имена, отколкото катове долни дрехи. В Латинска Америка, роди ли се момченце, първото, което прави майката, е да му захапе пишлето, та да се убеди, че си е на мястото. Сигурно помните и онзи стар виц: в Пуерто Рико девственица ще рече дванайсетгодишно девойче, което тича по-бързо от баща си и братята си. Макар че за Лурд Балера това едва ли е звучало като виц.

Ако исках Хюмес да ми съдейства, не биваше да поставям под въпрос семейните ценности на Балера. Същевременно трябваше да разбера дали и Бауза присъства в уравнението.

А това означаваше, че волю-неволю, трябва да разиграя малко театро пред сеньор Хюмес.

Та му казал, че Нелсън Балера е трябвало да наеме частен детектив, който да намери дъщеря му. Да се поохарчи за опитен следовател.

— Точно това и направи — отвърна Хюмес. — Само дето не му се наложи да плаща. Потърси помощ от кръстника на Лурд.

— Бих искал да поговоря с него. Той тук ли е?

— Не. Отиде да вечеря с Нелсън. Но ще се върне скоро. Полицай е, работи тук, в Бронкс. Казва се Бауза. Детектив Хесус Бауза.

Право в десетката!

— Бихте ли ми казали името буква по буква.

Сякаш не го знаех. Хюмес на драго сърце изпълни молбата ми.

— Бауза — повторих аз и си го записах надлежно в тефтера.

За да се поуспокоя, го повторих с химикалката — внимавах да не поглеждам Хюмес. Бях превъзбуден. Неописуемо доволен от самия себе си. Първият им пробив в убийствата, извършени от господин Чистников. Искаше ми се да споделя радостта си с Линда. Да чуя как тя ме хвали: „Браво на теб, нямаш грешка!“.

Такива мигове само ми напомняха, че нея вече я няма. Никога през живота си не бях губил нещо, което да ми е така важно.

Значи Бауза *наистина* е издирвал Лурд Балера. Ето го потвърждението, от което се нуждаех! Щом Нелсън Балера се върнеше, щях да имам още доказателства. Дори Уолтър Муди започваше да ми става симпатичен — латиноамериканците бяха потвърдили думите му.

Хесус бе търсил Лурд и Тонино — главно заради еквадореца. Голям късметлия беше тоя Хесус. С един куршум два заека!

Според мен Лурд се е доверявала на кръстника си и вероятно дори е споделяла с него. Казала му е къде на Таймс Скуеър е отседнала, може би дори защо е избягала от къщи. Едно беше сигурно — в мига, в който е споменала името на Тонино, вече е била труп. Хесус е нямало да й позволи да се върне със сълзи на очи при скъпото си татенце. Само това оставаше, Лурд да се раздрънка и да отприщи потока от лава. „Не е ли странно, кръстник, че Тонино бе очистен точно след като ти разказах за него?“

Сега вече знаех защо в стаята на Лурд е нямало следи от взлом. Момичето само бе отворило на своя кръстник.

Кое то не означаваше, че Бауза е физическият убиец. По всяка вероятност той само бе организирал нещата. Но дори и да не беше господин Чистников, със сигурност знаеше кой е той.

Както беше тръгнало, щях да разтърся света на Джак Хейдън. Щях да му подлея вода, с което щях да преобърна и собствения си живот.

— Хесус я издирваше след работа — допълни Хюмес. — Обиколи от край до край Таймс Скуеър, Ийст Вилидж, доковете в Уест Сайд. А също Осмо авеню. Поддържаше непрекъснато връзка с Нелсън, държеше го в течение. Скъса се да обикаля човекът и пак нищо.

— Значи е ходил и на Таймс Скуеър.

— Два пъти. Но Лурд я нямаше и нямаше. Разплака се горкият като малко дете, щом научи, че момичето е било убито.

— Чували ли сте с ушите си как детектив Бауза съобщава на господин Балера, че не може да открие Лурд?

— Ама разбира се. След като Лурд избяга от къщи, Нелсън изпадна в депресия. Не понасяше самотата, затова и го поканих за известно време у нас. Веднъж Хесус се отби, за да му каже, че е ходил на Таймс Скуеър, но не е намерил момичето. Защо питате?

Ченгетата лъжат преднамерено, с цел. А целта е да арестуват някого. Няма ли лъжа, няма и арест. При тези обстоятелствата лъжите са не само оправдани, но и необходими и неизбежни.

Погледнах Хюмес право в очите.

— Убийството на Лурд е свързано по някакъв начин с убийствата на неколцина латиноамериканци.

— Да, споменаха за това и снощи по новините. Какъв ужас!

— Искам да заловя убиеца на Лурд. За да не продължава да се разхожда на свобода и да вилнее.

Хюмес кимна. Току-що бях казал онова, което му се искаше да чуе.

Сега беше моментът да му хвърля малко прах в очите. Рекох:

— Непосредствено преди да бъде убит, нелегалният имигрант, който е бил с Лурд, е бил забелязан на Таймс Скуеър заедно с двама латиноамериканци, вероятно негови роднини. Нося снимките им.

Почуках се отляво по гърдите — един вид ги държа във вътрешния джоб. Къде ти! Там бяха само пакетът цигари и резервният тефтер.

— Смятам да ги покажа на детектив Бауза. Не е изключено, докато е издирвал Лурд, да е мярнал мъжете.

Хюмес кимна.

— Ясно — каза ми, но гледаше не мен, а към витрината, през която се виждаше черен ягуар — спираше пред погребалното бюро. — Колата на Хесус. Сигурен съм, че на драго сърце ще погледне снимките.

12.

ЗАПОЗНАНСТВО СЪС СЕМЕЙСТВОТО

Ягуарът, издължен и нисък, беше чудно хубав и проблясваше пред погребалното бюро като огромна торта с лъскава глазура. Явно нашият Хесус печелеше добре от стриптийз заведението. Къде ти ще караш ягуар с едната полицейска заплатка!

Отидох заедно с Хюмес при входа и чернокожият бабаит ни отвори вратата. Излязохме и латиноамериканецът вдигна ръце — да се порадва на студеното време. Не носеше палто, както гледах, не му и трябваше. Дали това, че работи непрекъснато с трупове, не бе засегнало разсъдъка му?

Погребалният дом се намираше на пресечка с магазини за преоценени стоки, бакалии и киносалони за порнофилми. Кървавочервеното слънце всеки момент щеше да залезе зад жилищните блокове в стил сецесион от двете страни на Гранд Конкорс. Наоколо нямаше жива душа. Трябва да си луд, за да се размотаваш по мръкнало в Южен Бронкс.

Видях как от ягуара изхвърча някакво момче. Беше латиноамериканче на около тринайсет години с големи уши и къс врат, възпълно в кръста — беше от децата, на които съучениците викат Шишкото. Видя ми се много тъпо. Беше облечено в яке с емблемата на отбора на Янките, с фланелена риза, черна вълнена шапка и торбести дънки, нагънати около глезените. Беше допряло длан до бузата си. Махна я и аз видях, че му тече кръв.

Хлапето погледна кръвта по ръката си, после се вторачи ядно в лъскавия автомобил, в човека, който го бе зашлевил през лицето. Стори ми се по-скоро ядосано, отколкото уплашено. Стана ми симпатично — няма да хленчи и да циври. Държеше се мъжки и нападателно — демек, само да си посмял да ме докоснеш и с пръст.

Харесвах такива деца — те ще ухапят и псе, ако ги заръфа.

Понеже и на мен ми е минало през главата, знаех какво му е на клетото момче. Явно сега му се щеше всички възрастни да измрат до

крак. И на мен ми се е искало, след като калугерките ме пребиеха от бой с каиша.

От ягуара след малчугана слязоха още двама латиноамериканци, мъж и жена. Жената притича при момчето и го прегърна. Беше по-млада от мен, към трийсетте, с широки рамене, боядисана руса коса и волева челюст. Носеше големи златни обици с формата на халки, син шал, късо кафяво кожено палто и розов гащеризон. Беше с обувки с тънки подметки и каишчици отпред и с токове, високи най-малко десетина сантиметра. Беше от жените със силно сексуално излъчване, които в леглото не си губят времето с разните му там цуни-гуни и други лигавцини и направо хващат бика за рогата.

Мъжът с нея беше Нелсън Балера, с подпухнало лице и просълзени очи. Беше отворил уста с бърнести устни и бе брадясал. С бежовия балтон, жълтото шалче и кафявите островърхи обувки приличаше на застаряващ жиголо. Изглеждаше изтощен, аха, и да се свлече в несвяст.

Попитах Хюмес коя е жената и той ми обясни, че това била Дамарис Бауза, жената на Хесус Бауза. Момчето пък се казвало Гавилан и й било син от предишен брак. Собственикът на погребалния дом затули с длан уста и изшушука, че Бауза и доведеният му син не се разбирали никак.

Ха познайте кой бе зашлевил детето.

Хесус Бауза продължи да седи сам в автомобила — клатеше зад волана глава, сякаш смазан от житейските раздори и неразбории. Бях го видял с приятелчетата на Боби Шашмата на погребението на Линда — възслабо конте на около трийсет и пет години с широки ноздри и чело, прекалено голямо за лицето му. Линда ми го беше описвала като вироглав мъжкар и кибритлия, който става непоносим, ако нещата не стават, както ги иска.

Казах, че ми се ще да поговоря с Нелсън Балера, и Хюмес го повика с ръка.

През това време Бауза проточи врат през отворения прозорец на автомобила и подвижна на жена си, че му било дошло до гуша от дебелогъзото й синче, което не знаело що е уважение, и че следващия път, когато лекенцето му с лекенце почнело да му дава тон в живота, той щял да го фрасне така, че да го помни до гроб. Не можело някакъв си сополанко, който бил толкова тъп, че се налагало учителите да

подпалят училището, за да го избутат да премине в трети клас, да дава акъл на един нюйоркски полицай.

Дамарис Бауза навире квадратна брадичка и изсъска на мъжа си, че само да е посмял да удари още веднъж детето, и ще му се стъжни животът. Подвикна му да си стоял в центъра на града, при своите приятелчета, ченгетата, които се хващали на опашатите му лъжи, в нощния клуб, фрашкан с голи пачаври, при младата си курва. Там му било мястото, а не в Бронкс, при нея и Гавилан.

Бауза беше почерпен. Още не беше мъртво пиан, но бе на път да го стори. Загледах го как продължава да тормози с тъпа усмивчица доведения си син. Взе да му се подиграва, че бил дебел, нарече го урод и малоумник, подметна и че ако е престъпление да си грозен, Гавилан щял да иде направо на електрическия стол.

Госпожа Бауза се разкреця на мъжа си на испански — не разбирах какво точно му казва, но пак ми беше ясно, че не му предлага парче от плодовия си сладкиш.

Точно в този миг от сумрака изникна млад негър с опърпана каубойска шапка, кървавочервен халат за баня и слънчеви очила. Не само облеклото, но и обувките му бяха доста странни — на единия крак негърът беше с маратонка за тенис, на другата — с оранжев кец, и двата се разпадаха. Лицето му беше цялото в струпеи, и двете му ръце бяха отекли. Наркоман. Надрусан до припадък.

Забеляза семейство Бауза и спря като закован. Погледа ги с отворена уста и унесено лице, пък рече на Хесус:

— Ей, братле! Що я оставяш тая пачавра да ти повишава тон? Я вземи, та й насини задника. Чу ли? Хубавичко я подреди.

Съпругът и съпругата не обърнаха внимание на призрака наркоман, който при тази реакция се почеса по главата — явно умуваше какво още да каже. Боцкаш ли се, не си особено чевръст в мисленето.

После ни в клин, ни в ръкав дрогерът долепи длан до устата си. Поклати глава, все едно казваше: „Голяма каша си забъркал, мой човек“, и продължи нататък, като първо махна на Бауза и жена му, сякаш ги изпращаше на пътешествие. Предполагам, бе надушил, че Хесус е ченге.

Нелсън Балера бе застанал пред мен и затулваше отчасти Бауза и жена му. Хюмес ни запозна, като обясни, че съм детективът, натоварен

с разследването на убийството на Лурд. Не беше точно така, но аз не си направих труда да го поправам. Нямаше за кога. Все някога Бауза щеше да ме забележи. И щеше да попита какво търся тук.

Балера се усмихна тъпо. Ръкува се с мен така, както си представяше здрависването — подаде ми връхчетата на пръстите си, които бяха меки и влажни. Попита дали съм от участъка в Южен Манхатън, а аз отвърнах, че работя в друг отдел, показах му картата си и вметнах, че искам да заловя убиеца на момичето, но основната ми задача е да открия някаква връзка между дъщерята на Балера и Тонино Куевас.

Очите на Балера бяха зачервени, той току подсмърчаше. Понечи да каже нещо, изхлипа и преглътна тежко. Извини се, че е прегракнал, и помоли за снизхождение. Зад сълзите и хлиповете видях мъж, който живееше в някакъв свой си измислен свят, където всичко е от хубаво по-хубаво и вечно грее слънце. Дори и да се натъкнеш на неприятности, Балера пак не се разделяше с фантазмагориите си и със своя несъществуващ свят.

Но след като заговори, не можеше да се спре. Явно го измъчваха угризения на съвестта. То оставаше да не го измъчват! Все пак бе изнасилвал едно дете, бе предал всичко, каквото е могъл да предаде. Каквото и да разправяше на другите, се терзаше от вина, задето е тормозел сексуално собствената си дъщеря.

Сподели с мен какво прекрасно момиче била тя. И колко му било мъчно за нея. Можели и досега да са заедно, ако не се съсипвал от работа в тая пуста болница. Всеки миг, прекаран заедно с Лурд, бил невероятно преживяване. Балера дори пусна някоя и друга сълза.

Искаше да му съчувствам. Да го утеша някак. Би дал всичко, само и само да се махне оттук.

Попитах го за детектив Бауза и Лурд. Разказът му съвпадна почти дума по дума с онова, което ми бе казал и Хюмес. Да, Бауза бил хукнал да търси момчето. Не, не го бил открил.

Сега вече разполагах със свидетелствата на трима души, които можеха да свържат Бауза с избягалото момиче. Единият: Уолтър Муди, можеше да потвърди, че той е ходил в хотелската ѝ стая непосредствено преди убийството. Но още липсваше нещо важно — подбудите да очистят еквадорците. Не разбях ли какви са тези подбуди, разследването отиваше на кино.

Видях как Балера гледа с мокър поглед Бауза, но той не го забеляза — още се разправяше с жена си. Бащата на мъртвото момиче сподели какъв прекрасен човек бил детективът. Направо невероятен.

— Знаете ли какво направи? — попита Балера.

— Не, не знам.

— Охарчи се, човекът, само и само да открие дъщеря ми.

— Наистина ли?

— Ами да. Пръсна хиляда долара. Сам виждате колко много обичаше Лурд.

— Тия хиляда долара. За какво ги е похарчил?

— За сведения. Обикаляше улиците. Разпитваше наркоманите, сводниците, проститутките, разносвачите. Хора, които можеха да му кажат нещо за деца, избягали от къщи.

Отгърнах нова страница в тефтера.

— И какво е разбрал от тях?

— Нищичко. Изиграха го тия негодници. Излъгаха го. Копелдаци мръсни!

— Той ли ви го каза?

— Детектив Бауза си е душа човек. Прекалено доверчив е.

— Както ми го описвате, има голямо сърце.

— Наистина е такъв, повярвайте — възкликна Балера и избърса очите си с носна кърпа. — Мен ако питате, тъкмо ония добичета са виновни за смъртта на Лурд.

— И защо да са виновни те?

— Защото са излъгали колкото да приберат парите, хилядата долара де. Грабнали му ги от ръцете и го пратили за зелен хайвер. Мръсници. Попречиха му да открие навреме дъщеря ми. Да, вина тях. Всичките до последния. Точно те стреляха в детето ми.

Спрях да пиша и го погледнах — дали не бях изтървал нещо. Както ми описваше Хесус, излизаше, че той е най-преданият и щедър човек по белия свят, който върви право напред по лъкатушните житейски пътища.

Познавах ченгета, които наистина ще се охарчат, само и само да помогнат на едно дете, но Бауза не беше от тях. Тази вечер го бях видял как се държи с доведения си син и бях разбрал, че пет пари не дава за децата, били те негови или чужди. Истинският детектив Бауза си беше едно пропило се леке, което изневеряваше на жена си, биеше

деца и караше кола, която съвсем не беше по джоба на едно честно ченге.

Освен това беше замесен в няколко убийства. По-точно, в девет.

— Имате ли представа, детективе, кой е убил дъщеря ми? — попита Балера и ме хвана за китката.

Не исках той мръсник да ме докосва и се дръпнах. Той беше погълнат от себе си и не забеляза.

— Работим по две версии — отвърнах аз. — Но поне засега не мога да ви кажа нищо със сигурност.

— Така и не успях да се сбoguвам с нея. Бих дал всичко, само и само да видя Лурд отново жива. Поне за миг. Единствено това искам от Бога. Да ми върне дъщеричката за един-едничък миг.

По бузите му се застичаха сълзи. Кимнах към погребалния дом.

— Вътре ви чакат. Ако се наложи да ви попитам още нещо, пак ще ви потърся.

Бях получил онова, заради което бях дошъл. Пък и Балера вече ми играеше по нервите. И да исках, не можех да му помогна да се пребори с угризенията на съвестта.

Тъкмо бях прибрал бележника, когато Бауза изкрещя:

— Пачавра, само да си посмяла да ме заплашваш!

Видях как той блъска с вратата на автомобила жена си — тя загуби равновесие и се олюля назад. Едно от токчетата ѝ се счупи и жената си изкълчи крака. Изпищя, свлече се на земята и падна на хълбок. Розовият ѝ панталон се цепна отзад, чантата ѝ отхвърча под автомобила.

Сблъсъкът ѝ с вратата на ягуара не беше никаква случайна злополука. Бауза скочи от автомобила и вдигна крак, готов да го стовари върху жена си. Бях далеч и не можех да се намеся, затова пък Гавилан не остана безучастен наблюдател. Метна се, хвана през кръста втория си баща и го блъсна с все сила в ягуара. Наведе глава и продължи да го държи. Бауза го фрасна зад врата, по рамото. Щом хлапето поотпусна хватката, детективът го повали на колене в калта. Гавилан се преви одве и това вече ме вбеси. Бауза стоеше с гръб към мен и изобщо не ме забелязваше. Отидох при него и му ударих едно ляво кроше в бъбреците, после го млатнах и отдясно по гръдния кош. Хесус също се свлече на колене и си пое въздух през устата. Долепи

ръка до гърдите си и пак си пое дълбоко въздух. Както разтриваше ребрата си, ме погледна през рамо и въздъхна през стиснати зъби.

— Мар! — възкликна Бауза. Затвори очи и продължи да си поема дълбоко въздух. Сетне рече: — Ти наистина не си добре, от мен да го знаеш. Какво, по дяволите, търсиш тук?

Седна на тротоара. Бръкна под палтото си — да извади пистолета.

Нося два пистолета — деветмилиметров глок с петнайсет патрона и таурус с петсантиметрова цев. Деветмилиметровият беше отзад на кръста ми, прихванат с плътна ластична лента, за да не се изхлузи, а таурусът беше в кобура на глезена ми.

Не се пресегнах да ги извадя. Вместо това се надвесих над Бауза, така че носовете ни почти се допряха. Чух тежкото му дишане, долових миризмата на алкохол, видях как детективът прехапва нервно долната си устна. Видях и очите му, той пък видя моите. Дръпна се и аз разбрах, че е забелязал лудостта в погледа ми — пълна загадка и за самия мен.

— От такова разстояние преспокойно можеш да ми пуснеш два куршума — уверих го аз. — Все ще ме улучиш, изобщо не се съмнявам. Оттук ще ме уцели и Стиви Уондър, та камо ли ти! Лошата новина е, че въпреки това песента ти е изпята. Дори и да изпразниш в мен пълнителя, пак няма никаква гаранция, че ще ме спреш. Между другото, улучвали ли са те с деветмилиметров в стомаха? Искаш ли да опиташ какво е?

Бауза се свъси и поклати глава.

— Божичко, прави са. Наистина си голям негодник.

Извади ръка изпод палтото. Не държеше нищо. Изправи се, залитна, подпря се на ягуара, после се качи вътре и седна на седалката до шофьора. Без да сваля ръка от гърдите си, се вторачи през предното стъкло, след това ме стрелна с поглед, от който пролича, че вече съжалява, задето одеде не ми е теглил куршума. Аз обаче не се извърнах и накрая, ще не ще, Бауза погледна встрани.

Хесус си беше мижитурка. Жалък страхлив мухльо. Само един поплювко е в състояние да фрасне жена си с вратата на автомобила, а после да си поиграе на футбол, като вместо топка подритва слабините на доведения си син. Но не бях и толкова лековерен, че да подценявам човек, напълнил толкова много ковчези. Хесус си беше опасен.

Следващия път нямаше да ми се нахвърли ей така, направо, както приляга на истински мъж, а щеше да ме нападне, както го правят всички подлещи — в гръб.

Погледнах жената на Бауза. Гримът ѝ се беше размазал, но истерията я бе поотпуснала. Глезенът явно я болеше, понеже тя се бе облегла на Хюмес, който ѝ беше услужил и с носната си кърпа. Синът ѝ се бе изправил, но си разтриваше корема и едвам се държеше на крака. Нелсън Балера опипваше внимателно темето на детето, където го бяха ударили.

— Аз, госпожо Бауза, съм детектив Мар — представих се и си показах картата. — Спрял съм колата там, пред катафалката. Ще ви откарам със сина ви до вкъщи.

Бауза затвори вратата на ягуара, приплъзна се зад волана и се пресегна да завърти ключа. Но първо ми каза:

— Давам ти картбланш, Мар.

— Моля?

Той запали двигателя. Ягуарът изръмжа.

— Няма да спя вкъщи. Можеш да посвеляш жена ми. Както направи с жената на Шафино.

Погледна в огледалото за обратно виждане, завъртя волана, но вместо да потегли, пак ме стрелна с очи.

— Майко мила, само какво ти готви Боби Шашмата! Винаги ще бъде една крачка пред теб и дебелия ти задник. Каквото и да предприемеш, той пак ще надуши. До скоро, мой човек.

Бауза натисна до дупка педала за газта, направи обратен завои, въпреки че беше забранено, и отпраши към центъра на града.

Беше прав за едно. Наистина проявявах интерес към жена му. Но не за да я свалям.

Няма по-безогледен престъпник от престъпното ченге. То знае как да надхитри правосъдната система. Може да укрие улики, да сплаши свидетелите, да забележи и в тъмното, че го следят. Може да се добере до документи, издадени от съда, и да притисне роднините на съдебните заседатели. Знае и как да укрие пари. Цял живот е усъвършенствал тактиката, която някой ден могат да приложат и в разследването срещу него. Колегите, другите ченгета, ще го бранят със зъби и нокти, дори и да е обвинен в убийство.

И дума не може да става да го подслушват. Кой е толкова загубен, че да казва нещо уличаващо по телефона?

Ала пак има начин да го спипаш. Начин, който неизменно се увенчава с успех: да използваш срещу него враговете му.

Усмигнах се на жената и на доведения син на Бауза.

— И къде е това вкъщи? — попитах ги.

13. СЕМЕЙНОТО ГНЕЗДЕНЦЕ

Ривърдейл е скъп квартал в Западен Бронкс, между река Хъдсън и парк Ван Кортлайн, със старовремски хубави къщи и морави без тротоари, спомен от времето, когато се е смятало за изключително престижно да живееш тук. Напоследък високите жилищни блокове донякъде са помрачили старата слава на Ривърдейл, макар че районът и досега си остава нещо като Златния бряг на Бронкс.

Семейство Бауза живееше именно в такъв висок жилищен блок. Сградата беше добре поддържана, имаше си дори портиер с врат, по-голям от главата му. Качихме се на десетия етаж с асансьор с огледален покрив, където в доста нескоропосен аранжиринг звучеше „Елинон Ригби“.

Държах Дамарис Бауза за ръка, докато тя доуцука до апартамента. Очаквах да видя пълна с хлебарки кочина, нашарени с графити стени и картинки с лика на Христос върху черно кадифе. Нищо подобно! Озовах се в просторен хол с изглед към река Хъдсън, замръзнала и лъскава под бялата месечина. Обзавеждането бе строго високотехнологично, от хром и сребрист метал, имаше само два цвята: черен и бял. Канапето и двата фотьойла бяха като от космически кораб, подът бе покрит с пясъчен на цвят паркет. В ъгъла до портала имаше три метални стола и маса със стъклен плот, зад тях се падаше кухнята, където по рафтовете и куките се мъдреха тенджери и тигани. Върху количката на колелца, каквито ще видиш по болниците, бяха сложени телевизор, стереоуредба и видео. Огледалата по стените засилваха осветлението, всичко лъщеше от чистота. Върху дървената масичка имаше телефон със секретар с мигаща лампичка. От тесния коридор се стигаше до двете спални. Всекидневната не беше задръстена с мебели, беше подредена безупречно, нямаше и прашинка.

Студената цветова гама не се връзваше с Дамарис Бауза, която ми се струваше жена с буйна кръв, нито пък с Хесус. Оказа се, че греша. Декорът беше подбран именно от детектива, което личеше от

няколкото книги в помещението — до една посветени на закона и на неговите пазители. Не виждах какво общо може да има госпожа Бауза с проучването на ФБР за сексуалните убийци.

Виж го ти пустия му Хесус, какъв чистник бил!

Пратих Гавилан да донесе лед, който да сложим върху отеклия глезен на майка му. После я заведох да седне на един от фотьойлите и ѝ предложих да си направи рентгенова снимка, да не би да има счупени кости. Тя ми благодари, че съм ги изпратил до вкъщи, после обясни, че мразела лекарите. Синът ѝ щял да се погрижи за всичко.

Изу си обувките и ги сложи в скута си. Както личеше, именно Хесус командваше тук парада и сигурно ѝ бе забранил да си оставя личните вещи в чистичкото му малко царство.

Вдигнах възможно най-предпазливо глезена на госпожа Бауза върху един от алуминиевите столове. Пуерториканките не са ми интересни. Повечето са тъпи като гъски, не се сецат дори да си обелят банана, преди да го изядат. А колкото до външния им вид, пуерториканците носят мустаци, за да приличат на майките си.

Но Дамарис Бауза ми се усмихна мило и тъжно и на мен ми се прииска да направя всичко по силите си, за да ѝ бъде приятно. Беше попрекалила с блясъка за устни, имаше вид на мъжемелачка, но въпреки това, паднеше ли ми случай, нямаше да се дърпам дълго.

Струваше ми се добродушна глупачка, върна на хора, които не го заслужават, и имаща слабост към откачалки, които не спазват правилата. Беше толкова мила, че ако си болен, ще си мечтаеш за теб да се грижи човек като нея. Но нямаше как да си затворя очите и за това, че е доста тъпа. Тази Дамарис Бауза обичаше да е тъжна и все се хвърляше на врата на неподходящите мъже — не се учеше от грешките си, и туйто.

Гавилан се върна с чаша вода и няколко кубчета лед, увити в кърпа за ръце, носеше и флаконче с хапчета. Госпожа Бауза ме увери, че било валиум. Още преди да ѝ отвърна, че не ме интересува какво е, тя вече бе глътнала цели четири хапа. Гавилан начаса взе нещата в свои ръце, като дръпна внимателно лекарството и после сложи леда върху изкълчения ѝ глезен. На хартияя родителят тук бе госпожа Бауза, аз обаче усещах, че има нужда някой да я наглежда и се чувства объркана като пиле в кълчища.

Без якето и шапката Гавилан изглеждаше по-малък и уязвим. Косата му беше подстригана на канадска ливада, бузата му под окото беше отекла. Раната върху скулата му вече не кървеше. Сетих се, че вторият му баща го е изритал в корема, и го попитах дали го боли.

— Не съм опрял до помощта ти — тросна се хлапето, без да ме поглежда. — Ченгетата не са ми симпатични.

— Извини се на детектив Мар, Гавилан — سخока го майка му. — Помогна ни човекът. Хайде, извини се.

Гавилан ме погледна нагло и предизвикателно през рамо. Да си речеш, че обядът му е паднал в клозетната чиния и аз съм го накарал да го вади парче по парче.

Свалих си шапката с мисълта, че Гавилан може и да не е опрял до помощта ми, затова пък аз съм опрял до неговата. Ето защо и нямах намерение да се надвиквам с гадното копеленце. Колкото до госпожа Бауза, съпругът ѝ я правеше за смях. Какъв по-добър начин да му го върне тъпкано от това да го натопи!

Но за да я накарам да проговори, трябваше да спечеля на своя страна Гавилан, което нямаше да е никак лесно. Бях ченге, тоест за него бях същият дол дренки както онзи негодник, вторият му баща.

— Браво на теб, застъпи се за майка си — похвалих го аз.

— Виж го ти него, акъл ще ми дава дали да се застъпвам за майка си — продължи да се ежи хлапакът и ме изгледа на кръв, сякаш съм най-голямата гадория на тоя свят. — Няма да позволя на никого да обижда майка ми. Онзи кретен иска да се жени за любовницата си, прав му път. Но няма да допусна да подвиква на мама и да я нарича каква ли не. Да ѝ натяква, че била стара и вече не се поддържала.

— Значи вторият ти баща те удари, защото си се застъпил за майка си.

— Майната му, калтак с калтак — изпелтечи момчето.

— Не говори така, Гавилан — укори го Дамарис Бауза.

Днес явно се бе наслушала на обиди и крясъци. Меките ѝ кафяви очи молеха за пощада. Останах с впечатлението и че ѝ се иска синът ѝ да се поуспокои и поне за малко да забрави за омразата към втория си баща. Насилието в семейството не беше рядкост в Бронкс. Нищо чудно някой ден Гавилан да не издържи и да реши, че е крайно време Хесус да иде на оня свят.

Как ли тримата се побираха в този апартамент? Голяма омраза, малко пространство, както Йейтс е казал за Ирландия.

Реших да сменя темата.

— На кого си кръстен, на боксьора ли? — попитах аз момчето.
— На Гавилан Хлапето де.

Очите на Дамарис Бауза се разшириха.

— Нима сте чували за Гавилан Хлапето?

— Друг път е чувал — заяде се пак Гавилан. — Просто ти прави мили очи.

— Истинското му име е Джералдо Гонзалес — продължих невъзмутимо аз. — И е бил кубинец. През петдесетте години е бил шампион в полусредна категория, докато не е преотстъпил титлата на Джони Сакстън. Спечелил е първото място в категорията в оспорван мач от петнайсет рунда с Бобо Олсън. Има сто и четирийсет мача, от които е победил в сто и пет и в двайсет и осем е изгубил. Шест е спечелил с жребий, един е завършил наравно.

— Бре, бре, бре, много знаете! — усмихна се Дамарис Бауза.

— Гавилан Хлапето е бил страхотен боксьор — допълних аз. — Няма нито един нокаут.

— Баща ми го е познавал лично — поясни жената. — Беше боксьор, баща ми де. И той като Гавилан Хлапето беше полусредна категория. Бяха добри приятели. Случвало се е баща ми да му бъде и спаринг-партньор. Две сестри сме, нямаме братя, затова и когато забременях, татко обеща на мен и на мъжа ми Анхел хиляда долара, ако кръстим сина си на Гавилан Хлапето. Така и не ми даде парите, но не му се сърдя.

— С какво име се е боксира баща ви? — поинтересувах се аз.

— С истинското — Франки Видал — провлече жената, явно валиумът вече я хващаше.

— Слушал съм много за Франки Видал — казах аз.

— Изобщо не познаваш дядо ми — настръхна пак Гавилан. — Защо лъжеш като дърт циганин?

Извадих една цигара от пакета и се огледах за пепелник. Нямахше никъде, затова и взех да разказвам на майката и на сина за боксовия мач за титлата в полусредна категория от 1963 година, когато на ринга са застанали шампионът Емил Грифит и един кубинец на име Бени Парет, по прякор Малкия. Обясних, че мачът се е състоял в Ню Йорк.

Всеки от двамата вече е имал по една победа срещу другия. Хората очаквали истинска война. А получили трагедия. По време на схватката Парет дал тон, като нарекъл Грифит „tagison“, тоест женка, понеже Грифин обичал да майстори дамски шапки. Грифит само това и чакал, така се развилнял, че го наказал жестоко — в двайсетия рунд му нанесъл двайсет и един удара поред, докато накрая реферът обявил края на мача. Но вече било късно. Парет така и не дошъл в съзнание и след десет дена починал.

Завъртях незапалената цигара между пръстите си.

— Имам филм на мача — допълних. — Имам и плакат. На него е написано името на Франки Видал. Участвал е в полуфинала.

Гавилан забучи поглед в пода, после вдигна очи към мен. Почеса се по главата и склочи вежди. Вече не се държеше така хъшлашки, но още не беше паднал жертва на хлапашкия ми чар.

— След онази вечер баща ми не стъпи повече на ринга — каза Дамарис Бауза. — Не искаше и на него да му се случи онова, което сполетя Бени Парет.

— Но все пак се е оттеглил като победител — вметнах аз. — Онази вечер е победил Джоуи Вискейно. Технически нокаут в четвъртия рунд. Какво прави сега баща ви?

— Той почина — отвърна Дамарис Бауза. — Преди три години го убиха при кражба с взлом. Ченгетата така и не установиха дали е било случайно, или става въпрос за убийство. Беше затънал в дългове.

Отбелязах, че сигурно е играел хазарт.

— Беше непоправим комарджия — потвърди жената. — Профукваше на хазарт всеки долар, който спечелеше. Когато умря, дължеше на някакви кубинци три хиляди долара. Според ченгетата не било изключено да са го убили и те, но не се намериха никакви доказателства. Така се запознах с Хесус. Разследваше смъртта на баща ми. Трябваше да послушам Ангел, първия си съпруг. Той е баща на Гавилан. Все ме съветваше да не се свързвам с комарджии, понеже с тях бял ден няма да видя.

Помолих я да ми разкаже за Анхел и тя ме погледна с премрежен поглед — дали от валиума, дали от тъга по доброто старо време. Запознали се с Анхел Логарт в някакво доминиканско заведение и се влюбили от пръв поглед. Според нея той бил най-добрият китарист,

живял някога под слънцето. Щял да стане звезда, ако имал някакви спирачки в живота.

„Au contraire“^[1], помислих аз. Анхел явно си беше несретник по рождение, защото госпожа Бауза се чувстваше щастлива единствено с несретници.

Тя продължи с разказа си: първият ѝ мъж искал всичко на тоя свят, собствено звукозаписно студио, фирма за грамофонни плочи, къща в центъра на града, лимузина с шофьор. Но се оказало, че всичко това са си напразни мечти за човек, който не знае да чете нотите и да попълни като хората един чек. Анхел свирел по латиноамериканските кръчми и клубове, наемали го и в звукозаписни студия, но от всичко това изкарвал жълти стотинки и за да свързва двата края, се хванал да кара такси. Накрая някакво ченге го спряло и го обвинило, че прекарва с таксито дрога. Анхел пак извадил късмет, успял криво-ляво да се спазари и онзи го пуснал да си върви по живо, по здраво, но първо му иззел трийсет и пет хиляди долара в брой и стотина грама кокаин, които естествено не стигнали до участъка.

Три години по-късно Ангел се хванал със салса оркестър и заминал на турне в Южна Америка. На връщане, тъкмо да се приберат, и на митницата в Маями граничарското куче надушило трийсетте килограма кокаин, скрити в усилвателя на китарата на Анхел. Сега излежавал присъда от двацет и пет години в Луисбърг.

След като Анхел отишъл на топло, Дамарис явно е започнала да търси някой друг, когото да удуши с любовта си. Какво да я прави човек, както личеше, не можеше да кара и ден без някой негодник, който да ѝ почерни живота. Така на сцената се е появил Хесус. Тази жена явно имаше талант да привлича най-големите мухльовци.

— И откъде знаеш толкова много за бокса? — поомекна Гавилан.

Отвърнах, че това ми е хобито и боксът ми е нещо като мания, понеже ми се струва много вълнуващ и красив, привлича ме с опасностите, тръпката и най-вече с майсторлъка. Допълних, че обичам хора, които се хвърлят презглава, без да се пестят. На ринга, не се ли отдадеш докрай — физически, душевно, емоционално, с теб е свършено. Боксърът влага в играта всичко, което притежава.

— Аз пък обичам компютърните игри — каза Гавилан. — Сам си сглобих компютъра, за да си играя. Имам близо двеста, повечето копия. Разменяме си ги с другите момчета, за да не се охарчваме.

— Не е ли незаконно? — попитах аз.

— Чудо голямо, като е незаконно. А ти боксираш ли си се?

— Не. Имам заложба, едричък съм и не ме е страх да ме удрят. Но ми липсва дисциплината, за да стана боксьор. Дори не спортувам. Не виждам защо да се трепя колкото да живея още пет години, и то без зъби.

Дамарис Бауза прихна, после ми се усмихна сънено и сладко — да ви призная, направо ме преряза през слабините. Виж, Гавилан нито прихна, нито се засмя — още ме проверяваше.

— И какво търсиш тук, в Бронкс? — поинтересува се момчето.

Обясних му, че разследвам убийството на едни нелегални имигранти.

Госпожа Бауза още не се беше унесла, но бе на път да го стори. Беше отпуснала ръце върху скута си и бе свила пръсти. Очите ѝ се премрежваха, главата ѝ току климаше напред. Но когато изрекох думата „нелегални“, тутакси се ококори. Изправи гръб на фотьойла и понечи да каже нещо, после обаче размисли и се вторачи през панорамния прозорец към бялата луна.

Гавилан стисна по-силно кърпата с леда.

— Лурд е била убита, понеже е застрашавала някого — допълних аз.

— Беше голям образ — рече момчето, все така с гръб към мен. — Баща ѝ я е водил един-два пъти на вечеря у нас. Тя сподели, че е на нож с него. Все я преследвал. Влизал с нея дори в банята. Опипвал я. Ей такива дивотии.

— Може би е избягала от къщи заради това?

— Възможно е — сви той рамене.

Зачаках хлапакът да каже още нещо. Но той си мълчеше. Накрая попита:

— Какво искаш да кажеш с това, че е застрашавала някого?

— Не е изключено да е познала убиеца на нелегалните имигранти — отговорих аз.

Госпожа Бауза прехапа долна устна, а Гавилан премести леда върху ходилото ѝ. И двамата знаеха, че Хесус е свързан с убийството. Не ме погледнаха.

Исках да насоча разговора тъкмо към Лурд Балера, но не вървеше да го правя толкова рязко. Притиснех ли Гавилан, майката

щеше да скочи и да го брани до смърт като орлица. Опитах ли да откопча нещичко от нея, тогава пък Гавилан щеше да ми се нахвърли. И все пак трябваше да направя нещо. Реших да опитам с Гавилан, но мирно и кротко, без да го насилвам. Да следвам първоначалния план — да спечеля на своя страна първо него, а след това и майката.

— Преди да се пренесете тук, къде сте живели? — поинтересувах се аз.

Каквато беше драка, момчето очевидно не бе расло в някое спокойно предградие.

Имаше вълча усмивка, лъскави зъби и стръвни очи.

— Пак в този квартал — отвърна момчето. — В Южен Бронкс. Авеню Проспект при парк Кротона — оповести гордо-гордо то предишния си адрес, сякаш е някаква почетна награда.

Авеню Проспект. Съборетина до съборетина. Квартал, където хлапетии като Гавилан ти теглят ножа ей така, за нищо.

— Преместихме се в Ривърсайд преди две години — допълни Гавилан. — Момчетата тук не смеят и с пръст да ме докоснат. Слабаци! — Малчуганът извади ръка от джоба си. Чух щракване — от стиснатия юмрук на Гавилан се показа острие на нож. — Никой в стария квартал не се е и опитвал да ми налита — оповести той. — Тук също. Защото не ми пука. Имат ми уважението.

Още едно щракване, и острието изчезна.

Гавилан ме погледна с изцъклените си очета и зачака реакцията ми. Продължаваше да ме проверява. Дали ще му вдигна пара за ножа или ще си замълча. Реших да се правя на голям непукист.

Духнах колелце цигарен дим и продължих да мълча. Нека хлапето вдига стойки — ако ще, и на маймуна да се прави, стига да ми кажеше онова, което ме интересуваше. Продължих да правя кръгчета дим и да ги духам към него: три мънички едно подир друго, всичките като нарисувани. Гавилан схвана тънкия намек и си прибра ножа.

— Забравих да проверя телефонния секретар — каза момчето на майка си.

Натисна бутона за записаните съобщения. Чу се дълъг сигнал, после няколко прещраквания, накрая някакъв мъж се представи като Мохамед. Но се обаждаше не от Багдад или от сал на Нил, а от аптека „Голдман“. Утре госпожа Бауза да наминела да си вземе хапчетата за щитовидната жлеза, когато ѝ е удобно. Второто съобщение беше

оставено от латиноамериканка с дрезгав глас — казваше се Америка, питаше как е минало в погребалния дом и дали Дамарис знае на кое гробище е погребението на Лурд.

Третото съобщение беше пак от мъж. Говореше весело, като на майтап. Противно на очакванията изобщо не бе сломен от мъка въпреки всичко, което се бе случило напоследък. Обаждаше се не друг, а самият детектив Робърт Шафино, известен още като Боби Шашмата.

— Внимание, внимание, всички мишки на събрание! Здравсти, Хесусе! Обажда се Боби. Тук е голяма лудница. Телевизионни камери, репортери и ония кретени, комшиите — изсипали са се до един пред къщата, да си речеш, че ще раздавам пари. Телефонът се скъса да звъни. Ще взема да полудея. Отделът, журналистите, приятелите на Линда. Всички се натискат да ми поднасят съболезнованията си. Като че ли ми пука. Но карай. Пак ни викат във Вашингтон. Клиентът е съгласен с цената. Утре вечер взимаш самолета, отскачаш дотам, извършваш каквото е поръчал и пак се връщаш. Казвам ти в последната минута, но какво да се прави, само да си посмял да се жалваш! Ще прибереш петдесет бона за някакви си четири часа. Звънни ми да уточним подробностите. Тъкмо да ти кажа какво съм му приготвил на детектив Мар. Пуснах му Мики. Ще ми помогне да му разкатая фамилията на тоя кретен. Щом толкова знае, нека се хапе по опашката. Секс, наркотици и рокендрол. Хайде, вдигам гълъбите.

---

[1] Тъкмо обратното (фр.). — Б.пр. ↑

14.

НЕ МИ ВЛИЗА В РАБОТАТА

Седях с Гавилан в трапезарията — нещо като ниша до кухнята на семейство Бауза. Валиумът най-сетне бе повалил госпожа Бауза и сега тя спеше сладко-сладко в спалнята със стени, облепени със син каучук, и ръкохватки от син емайл по вратите. В нишата съскаше полукръгъл радиатор, който по-скоро вдигаше шум, отколкото да топли. Огромният панорамен прозорец потракваше от мартенския вятър, който се просмукваше и в помещението и от който вратът ми се бе схванал.

Гавилан се беше сгърбил над масата в трапезарията и въртеше две компютърни игри, които още си бяха в пластмасовите кутийки. Току прехвърляше кутийките и примигваше бавно, сякаш обмисляше най-подробно нещо. Едната игра се казваше „Смъртоносна битка“. Другата — „Национална баскетболна асоциация“. Дръпнах си за последно от цигарата и забучих фасата в чашата за кафе, която използвах за пепелник.

— Искаше да ми кажеш нещо — подканих аз.

Гавилан се подсмихна, без да ме поглежда в очите.

— Шафино ти има зъб — оповести хлапето.

— Не думай!

— Свалял си жена му. Поне така твърди вторият ми баща. Ти имаш ли ум в главата си бе, човек? Шафино ще гони до дупка всеки, чукал жена му. И още нещо. Вторият ми баща никога няма да ти прости, че си го ударил.

— Пък аз все се надявах да прояви великодушие и да го забрави! Явно не ми е писано.

Да ви кажа, не си падам много-много по разговорите с дечица. Не съм от хората, които ще ги погалят по главичката или ще ги погъделичкат под брадичката. Не твърдя и че ги разбирам. Гавилан надали щеше да се хване на евтини номера, но и аз нямах намерение да се впускам в тях.

— Онзи бездомник е пречукал жената на Шафино — продължи Гавилан. — А той, моля ви се, си говори по телефона, все едно не е станало нищо. Този негодник сърце няма.

— Шафино е прекрасен човек — подсмихнах се аз и запалих поредната цигара.

— Не знам дали е прекрасен — отвърна момчето. — Идвал е тук два-три пъти. Но знам, че му сече пипето. И не си поплюва. Втория ми баща го е страх от него. Това го знам със сигурност.

Малчуганът отвори кутийката със „Смъртоносна битка“, погледна вътре и пак я затвори. Аз обаче успях да видя какво има в нея — не компактдиск, както би могло да се очаква, а сгъната изрезка от вестник.

— Познаваш ли го този Мики, дето са го пуснали да те следи? — поинтересува се Гавилан.

Отговорих, че не съм му виждал очите.

— Сега я втасахме! — завайка се хлапето. — Щом не го познаваш, как ще го спреш?

— Шафино вероятно е измислил всичко така, че да не го спра. Но сега не ми е до това.

Изтръсках пепелта от цигарата в чашата за кафе и се замислих за съобщението, оставено от Шафино. Мики нямаше да ме убие. Шафино не пипаше така. Беше го пратил да ме притисне, да превърне живота ми в ад, докато онзи никаквиц накрая не реши, че е дошъл моментът да си разчисти сметките с мен и да ме премахне. Мики беше нещо като подгръвка — задачата му бе да ме тормози и да отклонява вниманието, а Шафино сам щеше да нанесе смъртоносния удар. От съобщението разбрах още едно: Хесус също беше в бандата на Шафино, в тайната група от ченгета, от която Линда се бе уплашила до смърт. Беше се опитала да ми разкаже за тях, но аз като последния глупак не ѝ бях дал тази възможност. Дали само моят живот, или животът на всички не е нищо повече от едно безкрайно съжаление?

Между другото, шапка свалям на Бауза, задето е решил толкова блестящо въпроса с минималното почасово заплащане. Петдесет хиляди долара за някакви си четири часа работа, браво на него! Нещо ми подсказваше, че той не печели тези пари, като залепва пликове.

— Имаш ли представа защо вторият ти баща ще ходи във Вашингтон? — попитах аз Гавилан.

Загледах как хлапето отваря кутийката със „Смъртоносна битка“ и разгръща вестникарската изрезка, която бях мярнал преди малко. Опъна я бавно и много внимателно върху масата. Накрая я затули с длан.

— Но първо ми обещавай, че няма да замесваш майка ми — рече детето. — Нека си остане между нас. Чу ли?

Гледаше ме право в очите, гласчето му обаче трепереше. Влизах му в положението. Беше се опълчил срещу две ченгета, и то не какви, а затънали до гуша в някакви далавери. Животът — и неговият, и на майка му, беше в опасност. Гавилан се движеше по ръба на острието. Никак не му завиждах.

— Няма да я забърквам, щом искаш — обещах му аз.

— Да, искам — потвърди Гавилан. После побутна към мен изрезката от вестник. — Взех я от втория си баща.

Никога не наричаше Хесус по име.

Изрезката беше от вашингтонски вестник отпреди пет седмици и в статията се говореше за убийство, извършено в града. Полицията открила в парка Рок Крийк трупа на двацет и осем годишния Лашон Далас, таксиметров шофьор без разрешително, който подработвал и като барман. Бил убит с два изстрела в главата. Три години по-рано Далас бил осъден за отвличането и убийството на Антъни Сатино, четиринайсетгодишния син на строителен предприемач от Арлингтън, щат Вирджиния. По онова време Далас работел охрана в търговски център в Арлингтън, откъдето отвлякъл Антъни и го заровил жив в горите в Мериленд с намерението да го освободи, след като се спазари за откуп.

Закопал Сатино на шейсет сантиметра под земята, в кашон с фенерче, храна и вода, а също с тръбички, през които да влиза въздух. Съобщил на родителите, че е заровил момчето, и поискал един милион долара. Хората какво да правят, пратили откупа и Далас обяснил къде се намира детето. След двацет минути агентите от ФБР открили малкия Сатино. Бил мъртъв. Бил се задушил, понеже през тръбите в кашона не влизало достатъчно въздух. Агентите се натъкнали на отпечатъци от автомобилни гуми и за нула време заловили Далас, който бил осъден на доживотен затвор без право на предсрочно освобождаване. След година го пуснали — апелативният съд отменил присъдата, понеже, видите ли, полицаите били подложили Далас на

физически и психически тормоз и така били изтръгнали от него самопризнанията.

Прочетох вестникарския материал, вдигнах очи и видях, че Гавилан отваря кутийката с играта „Национална баскетболна асоциация“. Там ми беше приготвил още една изрезка. Беше от същия вестник, от броя отпреди месец, в материала се разказваше за убийството на Дюкейн Джамил Шакур, дващест и шест годишно бивше ченге с полицейско досие за убийство, пласиране на дрога и кражби на коли. Трупът на Шакур бил намерен в багажника на форд, спрян на летище „Дълес“. Бил убит с два куршума в главата. Според полицията в убийството имали пръст наркопласборите.

Шакур бил главен заподозрян за убийството на госпожа Рия Гринбърг, шейсет и пет годишната съпруга на собственика на веригата магазини „Синята крава“. Две години преди това госпожа Гринбърг била убита при кражба на кола в Мериленд. Престъпникът задигнал скъпия автомобил марка „Лексус“, накитите и дамската чанта на жената и я убил, макар че тя не оказала съпротива.

Полицията попаднала на Шакур, след като един от откраднатите пръстени на госпожа Гринбърг бил намерен у седемнайсетгодишно момиче, бременно от него. За да не бъде съдено като съучастница, момичето свидетелствало в съда срещу Шакур. Разказало как Шакур се хвалел, че е пречукал госпожа Гринбърг, наричал я чифутка и пачавра, грабила години наред клетите негри. Адвокатът на Шакур обаче призовал един от следователите, който заявил, че отпечатъците по оръжието, с което била убита госпожа Гринбърг, били размазани и не било доказано, че са на Шакур. Пак той бил обявен за невинен.

Погледнах двете изрезки. Ченгетата ги наричат трофеи. Нещо като талисмани, пазени като спомен от престъплението. Събират ги и престъпници, и ченгетата. Дайън също имаше няколко талисмана. Куршуми, вадени три пъти от тялото му, бомбе, принадлежало на Лъки Лучано, пистолет, използван при убийството на Малкълм Екс. В моята колекция пък имаше изрезки от вестници за две престрелки, от които като по чудо се отървах на косъм, чип за сто долара от казино в Атлантик Сити, където съм работил под прикритие, за да разследвам китайци, перачи на пари, пистолет берета на наемен убиец — кубинец, пратен да ми тегли куршума, задето съм осуетил наркосделка на Фидел Кастро.

Хесус си беше престъпник и гледаше на трофеите така, както гледат на тях престъпниците. Искаше отново, както по време на престъплението, да се наслади, че държи в ръцете си жертвите. Ето защо серийните убийци и изнасилвачи винаги взимат нещичко от своите жертви: гащи, очила, кредитни карти, дори части от тялото, така че после да се кефат при спомена за онова щастливо време. Бауза събираше изрезки от вестници, за да си спомня миговете, когато е бил бог. Когато е имал властта да пощади или да отнеме живота на някоя клета душа.

— Вторият ти баща ли ги е убил тия двамата? — попитах аз Гавилан.

— А защо според теб му тъпчат гушата с такива тлъсти суми? — попита на свой ред момчето. — Сам чу съобщението на Шафино.

— Нима твърдиш, че детектив Бауза е наемен убиец?

— Ами да! Без да искам, чух как двамата с Шафино се договарят да очистят за пари някакъв тип.

— Хайде де! И си го чул с ушите си?

— Нали това ти разправям. Видях ги — говореха си ей тук, в тази стая.

Момчето замълча и вторачено в мен, започна да си бърка в носа, движение, което при пуерториканците май идеше да покаже, че мислят. Хлапето извади няколко гурелчета от двете си ноздри и избърса пръсти о дънките си, без да сваля очи от мен. Имах чувството, че топката е в моето поле.

— Питай де!

— Да те питам ли? Какво да те питам?

— Защо не съм отишъл при ченгетата да им кажа какво съм видял.

— И защо не си отишъл в полицията?

— Ти за толкова тъп ли ме мислиш? Човек не може да има вяра на ченгетата. Винаги се покриват, лъжат и мажат. Кажа ли какво съм видял, ще погнат и мен. — Извърна очи и забарабани нервно по стъкления плот на масата. — Знаеш ли какво си мисля? — попита Гавилан. — Мисля си, че се разбърбих пред теб, но пак няма да постигна нищо.

— Ами! И защо така?

— Защото бандата на Шафино не е лъжица за твоята уста.

— Откъде си толкова сигурен?

— Те убиват хора — натърти малчуганът. — И пак не им пада и косъм от главата, понеже ги укриват и защитават.

— Защитават ли? И кой го прави?

— Само не искам да се набърквам, нали разбираш?

— Да ти кажа ли какво си мисля пък аз? — рекох. — Мисля си, че си се уплашил.

— Не ми влиза в работата да залавям Шафино — сви рамене той. — На теб за това ти плащат. Ти се заеми. Да те видим как ще хванеш ченгета, които стрелят на месо и избиват хората като мухи. Я ми кажи! Защо да ти помагам и да наливам вода в твоята мелница? Нима си въобразяваш, че ще разчитам ти да ме пазиш от твоите хора? Я не се занасяй! — Гавилан затвори очи. — Не ми се мре за черните ти очи. То оставаше да се простя с живота само защото имам добро зрение и слух. Няма да ти кажа и думица повече. Тия негодници са ти колеги. Твоя работа е да ги опандизиш. Но мен ако питаш, на куково лято ще ги пипнеш. Не ти е притрябвала помощта ми, за да те пречукат. — Момчето се изправи и ме измери с погнуса, сякаш накрая му се е отпцяло да ме гледа как дъвча с отворена уста. Каза ми: — Е, хайде, чао! Не искам да съм на твое място.

15. ЖЕЛЯЗНА ДИСЦИПЛИНА

Уплашен, Гавилан стоеше в кухнята, опрял гръб на стената, която беше облепена със зелен порест каучук. Беше се ококорил и разтъркваше тила си, сякаш го болеше. Сега вече не виждах пред себе си озлобен хъшлак от Южен Бронкс. Виждах едно изплашено до смърт дете, не издържало на напрежението да води от немай-къде само своите битки. Сигурно имаше дни, когато усилията го сломяваха. Днес беше един от тези дни. Видях как малчуганът застава с лице към грапавата стена, как опира челце, после стоварва върху нея и двата си юмрука. Изхлипа тихичко. Разтрепери се като листо. Опитваше се как ли не да сдържи сълзите, но това не беше по силите му.

Станах от масата, отидох при мивката и взех хавлиената кърпа, с която бяхме слагали лед върху глезена на госпожа Бауза. Топнах я в студена вода, изстисках я и я подадох на Гавилан. Той захлупи лице върху нея.

Допи ми се нещо и отворих хладилника. Като всичко останало в къщата, и той лъщеше от чистота. И през химическо чистене да го бяха пускали, нямаше да е по-безупречен. Отвътре светеше, по него нямаше и петънце. Бутилките бяха запушени, храната бе увита най-старателно в алуминиево фолио, на всяка поличка се мъдреше отворена кутийка сода бикарбонат — да поема миризмите. Хесус беше такъв чистник, че сигурно си гладеше и спагетите.

Вътре в хладилника имаше най-различни безалкохолни напитки, обезмаслено мляко, портокалов сок и бира. Бирата беше „Хайнекен“ — за мен скъпичка, но не и за човек, който с далавери изкарва на ден по петдесет хиляди долара. Извадих една бира, отворих я и излязох от кухнята.

Върнах се на масата, отпих юнашка глътка от „Хайнекен“-а и загледах Гавилан. Стоеше с гръб към кухненската стена и бе вперил поглед в пода, покрит със сиви плочки. Плачеше му се, но не искаше да го видя.

В работата на ченгето най-важно е да знаеш как да намираш път към хората. И компютрите си имат своето място в полицейското разследване. А също умението да събиращ веществени доказателства, да създаваш мрежа от информатори, да откриваш местонахождението на заподозрените. Но всичко това отива на кино, ако нямаш подход към хората и не знаеш как да ги предразположиш да си развържат езиците.

— И ченгетата плачат — рекох на Гавилан. — Не виждам защо да не си поплачеш и ти.

Момчето вдигна глава.

— За какво толкова има да плачат?

Отпих още от бирата, после казах:

— Плачат, когато бъде убито друго ченге.

— Като жената на Шафино ли?

— Казваше се Линда. Да, като нея.

— А ти плака ли, когато я убиха?

— Да, плаках.

Гавилан се отблъсна от стената и избърса лице. Седна на масата и припряно намота хавлиената кърпа около китката си.

— Пък аз държа всичко вътре в себе си — сподели хлапето. — Не мога да кажа и половината от онова, което ми се върти в главата. И родната ми майка не знае. Много е добра, но понякога е мекушава и се обърква като пиле в кълчища. А уж е зряла жена.

— Това да си силен няма нищо общо с възрастта — възразих аз. — Познавам и петдесетгодишни хора, които не са нищо повече от пораснали деца. Задължен си на майка си. Грижи се за нея.

— Няма проблем — отвърна Гавилан. — Но понякога и аз не знам какво да правя.

— Както сега, когато се чудиш дали да изплюеш камъчето ли?

— Да.

— Вторият ти баща убива хора — припомних аз. — Това си е голата истина. Както е истина, че пак той и приятелчетата му пратиха на оня свят Лурд. В мига, когато Бауза или Шафино решат, че вие с майка ти им мътите водата, с вас е свършено. Май не си даваш сметка какъв подляр е Шафино. Не току-така му викат Боби Шашмата.

— Не ми разправяй на мен що за стока е Шафино — тросна се Гавилан. — Знам му и кътните зъби. Една нощ го видях как смаризи втория ми баща. До гроб няма да го забравя. Тоя Шафино не е добре.

Лошото е, че дори и да се опълчиш срещу него и втория ми баща, ще си имаш работа не само с тях двамата, а с цяла шайка ченгета.

— Говориш за бандата на Шафино ли?

— Убиват хора в Ню Йорк и Вашингтон — поясни Гавилан. — Оттам им е излязло и името.

— Какво име?

Момчето ми разказа, че е било тук, в апартамента, преди три седмици, и е чуло как вторият му баща говори по телефона с Шафино — двамата се карали като цигани, понеже Шафино настоявал Бауза да замине в събота и неделя със специална задача за Вашингтон, а на Бауза не му се ходело. На Гавилан често му се случвало да подслушва такива разговори и бил наясно каква е тая „специална задача“. Та онзи път Бауза се заинатил като магаре на мост — не искал и да чуе да ходи в столицата. Смятал да заведе любовницата си Джина за една седмица в Пуерто Рико. Била топлес танцьорка с руса коса чак до задника и вторият му баща си бил навил на пръста да се жени за нея. Бауза подметнал на Шафино, че заради мацето се бил изръсил с цяло състояние и смятал да се порадва на онова, за което си бил платил. Шафино да прател някой друг да свърши работата във Вашингтон.

По-нататък Гавилан ми разправи как Шафино продължил да настоява. Казал на Бауза, че щял да иде сам да изпълни задачата, но не можел да напуска града, понеже работел за някаква мно-ого важна клечка. Бауза трябвало да му помогне, защото нямал грешка и на него можело да се разчита. Но Бауза пак си знаел своето — щял да замине с Джина за Пуерто Рико, и туйто. Накрая, нали си бил сприхав, вторият му баща не издържал, избухнал и затръшнал слушалката.

През нощта Гавилан се събудил от някаква патърдия в хола. Някой чупел мебелите. Момчето не знаело какво да си мисли, видяло се в чудо — майка му и баща му спели в другата стая. Казало си, че сигурно в къщата са проникнали крадци, че някой е тръгнал да се прави на Джон Уейн, разбил е с щанга вратата и сега тършува за вещи, които да шитне на черно. Ето какво си рекло детето, докато не чуло гласа на Бауза, който виел като пребито псе: „Недей бе, Боби, недей бе, човек. Не го прави“. Гавилан знаел, че Боби — това е Шафино. Открехнал вратата на стаята — молел се майка му да се е нагълтала с валиум и да не се събуди.

Онова, което видял, направо му изкарало ангелите. Вторият му баща се бил проснал на пода, а Шафино го бил яхнал, като притискал с колене ръцете му — да не мърда. Гавилан видял как Шафино запушил с лепенка устата на Бауза. После вдигнал от пода бидонче, лиснал някаква течност върху дясната длан на Хесус и я запалил със запалката си. Както момчето научило по-късно, това било газ за запалки. Бауза направо полудял, започнал да ритя и с двата крака и да вие на умряло. Опитвал се как ли не да се отскубне, но къде ти. Шафино бил по-едър и як, просто си седял върху Бауза, все едно язди кон на родео.

Бауза се тресял, бил обезумял от страх, а Шафино му казал никога повече и през ум да не му минава да му прави сечено. Инак щял да се прости с живота. И да престанел да харчи пари за щяло и нещяло и да позлатява любовницата си, понеже щял да привлече вниманието.

Гавилан вметна, че Шафино изобщо не повишил тон, не показал с нищо, че е ядосан. Рекъл съвсем спокойно, че задачата във Вашингтон трябва на всяка цена да се изпълни, понеже им е спусната не от друг, а направо от равина. Тъкмо равинът им осигурявал най-сигурната защита. Без него били загубени, групата щяла да се разпадне. Бауза нямало къде да ходи, ще не ще, трябвало да поеме задачата във Вашингтон. Този път не ставало дума за някакви опърпани негра. Равинът искал Бауза да очисти бял.

Според момчето два дена по-късно Бауза отишъл във Вашингтон. Както при всяко пътуване дотам, се върнал с цяла камара пари. Изрязал си и материал от вестника, посветен на удара. Гавилан го бил видял. Наистина бил убит бял — някакъв посредник, задигнал петдесет милиона долара, но не лежал и ден зад решетките. Осъдили го на обществено полезен труд, изпитателен срок и глоба от пет милиона долара. Посредникът бил застрелян с два куршума в главата. Това било запазена марка на бандата на Шафино, на ченгетата, които той наричал Студенти на разменни начала.

16. КОЙ ВСЪЩНОСТ Е ГОСПОДИН ЧИСТНИКОВ?

На другата сутрин закусах заедно с Дайън в гаража.

Живеехме с баща ми в двуетажна къща с бял дъсчен обков в Удсайд, Куинс, в работнически ирландски квартал до седемдесетте, когато по-заможните ирландци се изселиха, а възрастните заминаха за Ирландия, та тук да се заселят хора от цял свят с техните тюрбани, магазини за електроника, пържени банани и дръпнати очи.

Сега в Удсайд гъмжеше от азиатци и латиноамериканци. За щастие някои неща си оставаха непроменени. Доста от кръчмите и заведенията пак си бяха ирландски — със стени, по които се мъдреха табели с имената на улици в Дъблин, с билиардни маси, ирландска кървавица и синеоки келнерки от Килдеър, Кери и Корк. Ние с Дайън обядвахме в ирландската гостилница зад ъгъла. Но гледахме да не ходим там в понеделник, когато от Дъблин пристигаха ирландските вестници и вътре нямаше къде игла да падне от патриотари.

Имахме две коли: форд 1990 година и мъничък автомобил марка „Хенри Джей“, истинска реликва на четирийсет лазарника, която въпреки това си харчеше само по десет литра на километър. Това беше гордостта и радостта на Дайън. Не съм виждал втора кола като нея и нищо чудно — този модел се смяташе за издънка. През петдесетте години, когато се налагат малките автомобили, американците предпочитат костенурката фолксваген, а не „Хенри Джей“. През 1954 година производителят на автомобилчето се усеща, че се е провалил, и го спира. Дайън се отнасяше с колата по-добре, отколкото някои мъже с жените си, и я държеше в гаража, да не се повреди и да не я задигнат.

Предпочиташе да я поправа сутрин, на спокойствие, когато в квартала беше тихо. Днес си играеше нещо със свещите. Както винаги, радиото беше включено на джазова станция. Познах едно от парчетата

на Арти Шоу, но само защото преди години Дайън ми беше обяснявал, че то си е класика.

Не си падам много-много по джаза. Прекалено студен ми е. Предпочитам си кънтри музиката, която баща ми мразеше до смърт — разправяше, че човек можел да хвърли топа от нея.

Обичам да слушам Травис Трит, Гарт Брукс и Рийба Макентайър. Но най-любим ми е Джери Лий Луис, или Трепача, който направо ти бръква в мозъка. Харесвам го, понеже си е талантлив и див. Когато бил на дванайсет години, взел, моля ви се, че бутнал тригодишната си сестра Франки-Джийн от някаква скала, понеже му лазела по нервите. Венчал се за тринайсетгодишната си братовчедка, въпреки че още бил женен за своята съпруга номер две, и мъртвопиян, гръмнал басиста си. Всичко това плюс дадената му свише дарба да забавлява хората. Кажете, как да не го обичаш!

Другия месец щеше да свири във Вилидж цели три дни — по два пъти на вечер. Всички билети бяха разграбени като топъл хляб. Аз не бях успял да се вредя, за да идем заедно с Линда, въпреки че вече беше все тая.

Тази сутрин занесох долу в гаража от кухнята две чаши кафе без сметана и захар. Подадох едната на Дайън.

— Черно като пъкъла и силно като смъртта — отбеляза той. — Пие се така и само така.

Наслаждавах се на ведрата утрин, усещах топлината на кафето. Навън беше към пет-шест градуса — направо тропически температури след канския студ напоследък. Бях по яке, кадифена риза и черна вратовръзка, нямаше да премръзна, стига да не стоях прекалено дълго навън.

В гаража миришеше на бензин и на китайски манджи, които Дайън много обичаше и редовно си поръчваше от китайските ресторанти за вкъщи. Загледах как една самотна червеношийка кълве трошиците, които бях намятал по верандата. Скарата, покрита със зимен скреж, се аленееше на изгряващото слънце. Обичайните неща. Каквито ще видиш всеки божи ден. Сега те ми действаха успокояващо, сякаш отстоях на цял живот от убийството на Линда, от ченгета, тръгнали да екзекутират гражданите, и от един откачен детектив, който се опитваше ме побърка, та после да ме прати на оня свят. Не се чувствах особено щастлив. Но всъщност кога ли съм се чувствал? Най-

доброто ми постижение бе да не се чувствам поне известно време нещастен.

Стоях под вдигнатата врата на гаража и гледах как едно съседско семейство отива на работа. Казвах се Мукерджи, бяха индийци и преди година се бяха нанесли в къщата до нас. И двамата бяха с валчести лица и черни очи и се разтапяха от любезности. Днес госпожата се беше издокарала с кожухче от агнешка кожа, жълто сари, бели чорапки и сандали. За капак си беше врътнала наред челото червена точка, чието значение ми убягваше. Господин Мукерджи имаше лъскави трапчинки и неудържима страст към папийонките и днес носеше в ръка лаптоп. Махна ми. Както винаги, не му обърнах внимание. Мен ако питате, лошите обноски са за предпочитане пред никаквите обноски.

— Какво стана вчера в Бронкс? — попита уморено Дайън.

Очите му бяха кървясали, по страните му бе избила четина.

Беше прекарал предната нощ с любовницата си, банковата чиновничка, дето се бе развеждала не един, не два, ами цели пет пъти, обичаше да се разхожда както я е майка родила, само по токчета и вечно оставяше по задника на баща ми следи от зъби. Ето, и сега клетият човечец не можеше да си затвори устата от прозевки. Виждаше ми се жив умрял, обичайното му състояние след среща с многомъжката Маги О'Кийфи. Слава богу, че днес му беше почивен ден. Само това оставаше да трябва да ходи и на работа.

Не бяхме разговаряли от двацет и четири часа, затова го осведомих какво ново-старо. Разказах му за бандата на Студентите на разменни начала, за семейните проблеми на Бауза, как Шафино го е строил в две редици. Казах му и за любовницата на Бауза. Обясних, че сме се разбрали с Гавилан да не го търся и ако има нещо, да ми звънне той.

Виж, не споменах, че имам среща с Лайза Уотс. Предния ден ѝ се бях обадил в службата от жилището на Бауза. Но тя пак не бе пожелала да говори с мен. Един от колегите ѝ обясни, че била много заета — пишела рапорт, с който била закъсняла. Нашата Лайза ме правеше на маймуна.

Помолих да ѝ предадат: или да ми звънне до десет минути, или на другия ден рано-рано сутринта ще мина да я видя в службата. Лайза

ми се обади на минутата. Добре, била съгласна да си поговорим. Но не по телефона. Не и в службата.

Тази сутрин имахме среща в едно ресторантче в Куинс.

Смятах да я питам защо Линда е ходила вечерта на убийството на летище „Кенеди“. Искях да разбера и дали Линда ѝ е споменавала нещо за Студентите на разменни начала. Дайън настояваше да не съм се занимавал с убийството на Линда, което означаваше да не се занимавам и с Лайза Уотс. Ето защо и реших да не му казвам всичко и това да си остане моята малка тайна.

Баща ми ме погледна над чашата кафе.

— Този, малкият, Гавилан де, истината ли казва?

— Според мен — да. Не ме лъже, че Шафино подпалва хора. Помниш ли оная случка отпреди година-две, когато в Бруклин Шафино се опитал да изнудва някакъв пуерториканец? Оня твърдеше, че Шафино го притискал да пласира крадена дрога. Щом отказал, Шафино му подпалил ръката.

— Помня, как да не помня — отвърна Дайън. — Латиноамериканецът изчезна вдън земя и обвиненията бяха снети.

— Ако се вярва на слуховете, Шафино му взел страха и онзи — не помня как му беше името, май се казваше Гонзалес или Гонзага, нещо от тоя десен, се скрил в миша дупка, духнал чак в Пуерто Рико. Вълкът козината си мени, нрава — не. Шафино сигурно пак пали хората, ако нещо не му отърва. Нещата се напасват. Ченгетата, за които Линда се опита да ми каже. Това, че последния път, когато се видяхме, беше уплашена до смърт. Материалите по вестниците във Вашингтон. Съобщението, което чух по телефонния секретар на Бауза. Линда е била права, Шафино наистина оглавява банда престъпни ченгета.

— Този равин ме притеснява — вметна Дайън. — Доколкото схващам, е едра риба, с която шега не бива.

Ченгетата викат „равин“ на някой шеф в полицейското управление, някой с достатъчно власт и влияние, за да ти пази гърба. Задължително трябва да имаш такъв човек, ако искаш да се издигнеш в Нюйоркското управление на полицията. Равинът наподобяваше едва ли не върховен бог, невидимата десница, която направлява всичко, урежда да минеш по отцепени пътища и забранени зони, а също да се издигнеш в службата.

Бе достатъчно равинът да каже и една-едничка дума, и от квартал на чернокожи те преместваха в квартал на бели — така мигновено се увеличаваха шансовете ти да доживееш дълголетие. Тръгнеш ли да се пенсионираш, пак равинът ти придвижва документите и урежда нещата да се ускорят. Равинът на Шафино имаше власт да направи всичко това и много повече. В момента ми слагаше пръти в разследването на осем убийства. Равинът на Шафино беше всемогъщ.

— Съобщиш ли всичко това в управлението — допълни Дайън, — ще погледнат на теб като на вестносеца, явил се с лошата новина.

Той прокара пръст пред гръкляна си. Успокоих го, че сега-засега няма да съобщавам нищо в управлението. Искам първо да имам непоклатими доказателства, че Студентите на разменни начала наистина съществуват. В момента не разполагах с нищо — няхах свидетели, няхах звуко- или видеозаписи. Нищичко, с което да докажа, че в два града полицаи екзекутират престъпници, оправдани в съда. Дори съобщението, което Шафино бе оставил на телефонния секретар на Бауза, не вършеше работа. Бях го прослушал цели три пъти, но Шафино не бе казал и думица, че смята да убива някого.

— Ами прогорената ръка на Бауза? — попита Дайън. — Това не доказва ли, че двамата с Шафино са се счепкали?

Отвърнах, че и това не доказва нищо, понеже Бауза, и жив да го пекат, няма да си признае, че Шафино го е наранил. Беше прекалено уплашен. За да накарам Бауза да пропее за Шафино, трябваше да разполагам с нещо, с което да го притисна и да се заканя, че ще го тикна зад решетките.

— Ами вестникарските изрезки? — напомни Дайън.

— В тях няма нищо престъпно. Всеки може да си изрязва от вестниците статийки.

Казах, че Гавилан е подслушал как Бауза и Шафино обсъждат, че ще пречукат някакъв борсов посредник във Вашингтон. Но щяха да повярват не на хлапето, а на Бауза — той все пак си беше ченге. Дори и да откриех в жилището на Бауза железни доказателства, пак полза никаква. Бях влязъл в апартамента без заповед за обиск. Затова и нищо, на което се бях натъкнал, нямаше да бъде признато за доказателство.

— Боби Шашмата си е голяма лисица, пак ме води по точки — рекох аз. — Сигурно са прави хората — каквото и да му се случи, той

пак си излиза сух от водата.

— Не е шега работа да заметеш уликите в толкова много убийства — отбеляза Дайън. — Явно му помага някоя голяма клечка, например шефът на следствието, заместник-началникът на Нюйоркското полицейско управление, окръжният прокурор. Дори шефът на полицията. Предлагам да преминеш към план Б.

— А какво стана с план А?

— Не върши работа — отвърна Дайън. — С него трудно ще надвиеш равина на Шафино.

Беше прав. Хора с такава власт и влияние обикновено ти оставят само две възможности — или им лижеш задника и се ненавиждаш, или се опълчваш срещу тях с риск да загазиш здравата. Нищо чудно, че Дайън гледаше така, сякаш са му поднесли риба, без да са я изкормили.

— Покрай бандата на Шафино се сещам за отрядите на смъртта в Бразилия — каза Дайън и изрита с все сила автомобилната гума в краката си.

Съгласих се, че Шафино сигурно е заимствал идеята именно от тях. Нямах как да не знае за тези отряди. За тях знае всяко ченге по белия свят. На който и полицейски семинар, конференция или конгрес да идех, задължително се говореше за тях.

В отрядите на смъртта членуваха ченгета и войници, решили, че те са законът, и убиващи всекиго, който според тях си го заслужава. Линда ми беше споменавала, че Шафино одобрявал отрядите на смъртта. Смятал, че съдилищата и съдиите не вършели нищо, докато с отрядите на смъртта ченгетата наистина се грижели за опазване на реда и законността. В Рио де Жанейро върлуваха някои от най-прочутите отряди на смъртта в света. Но пак там престъпността бе от най-високите. В сравнение с Рио де Жанейро Южен Бронкс приличаше на райско кътче, където човек си пие на спокойствие шампанското пред пукация в камината огън.

Най-много престъпления в Рио де Жанейро извършваха непълнолетните бездомници. Слизаха от бордеите в подножието на планината на тумби от по стотина въоръжени до зъби хлапетии и нападаха туристите, където ги докопаха: по плажове, хотели, музеи, ресторанти. Малките сополанковци бяха плъзнали като същинска напаст навсякъде. Затова и напоследък туристите избягваха Бразилия,

от което хотелите, авиолиниите и магазините губеха милиони долари. Ето защо се бяха пръкнали и отрядите на смъртта. Предприемачите ги наемаха да избиват децата, които мряха като мухи — по хиляда и повече на година.

Не че бях на страната на престъпниците, но не можех да преглътна и че отрядите избиват невръстни деца. От друга страна обаче, не бях предприемач, обсаждан от цели сюриси малки негодници, които дишат лепило и размахват сгъваеми ножове. Пък и дълбоко в себе си се възхищавах от всекиго, който не седи със скръстени ръце и се бори до дупка, пък било то и с непозволени средства.

— Виж Маями — вметна Дайън. — Някаква изпаднала чернилка убива турист. Какво става после? Туристите секват и щатът губи половин милиард долара.

Казах, че същата картинка наблюдаваме и в Калифорния, където обирджиите бяха взели на мушка японските туристи. Случеше ли се в Южна Калифорния да бъде убит някой японец, хиляда други в Токио се отказваха да си карат отпуската в Лос Анджелис.

— И понеже стана дума за убийци — казах аз, — май разбрах кой е господин Чистников.

— И победителят е...

— Не победител — прекъснах го аз, — а победители. Според Гавилан бандата действа ето така. Студентите на разменни начала от Вашингтон убивали по поръчка само тук, в Ню Йорк. А нюйоркчаните, например Бауза или Шафино, ходели да убиват в окръг Колумбия. Хитро! Помисли само! Непознати убиват непознати и колкото и да си блъскат главите, следователите няма да открият мотив. Затова и не знаех откъде да започна да разплитам убийствата на еквадорците — не можех да открия подбудите. — Допих си кафето и продължих: — Някой от Студентите на разменни начала във Вашингтон взима самолета за Ню Йорк, очиства набеязаната жертва и си се прибира по живо, по здраво в окръг Колумбия. Не остава и една-едничка вечер, колкото да види някое представление на Бродуей. Убива, и дим да го няма. А някой от Студентите нюйоркчани отива в окръг Колумбия и прави същото. Колкото по-бързо, толкова по-добре. После върви, че ги гони. — Преобърнах чашата от кафето, последните капчици се стекоха на пода в гаража. — Ченгетата не познават жертвата — допълних аз. — Жертвата също не познава ченгето, което ѝ тегли куршума. Няма

връзка между двамата. Предимство номер едно. Предимство номер две. Говорим за ченгета, за хора, които знаят как да заличат след себе си следите.

Пак наблегнах, че бандата няма равна да замита уликите. Главорезите събираха след себе си дори гилзите, фасовете, косъмчетата, всичко. Дори и без да иска някой да оставеше подире си следа, чудо голямо! Останалите Студенти на разменни начала и равинът го закриляха и пазеха. А какво по-хубаво от това в свят на злодеяния и мръсни игри!

Запалих цигара.

— Господин Чистников е плод на обединени усилия — поясних аз. — Помагат му продажни ченгета в два града. Той се радва и на сериозна подкрепа. Другите ченгета му предоставят сведения. Осигуряват му и оръжие, което не се води в архива на полицията, после унищожават веществените доказателства. Спъват разследването. Помисли! Да речем, ти си ченге убиец и имаш нужда да те покрият. Кой ще го направи по-добре от другите ченгета? Сега вече не се учудвам, че Линда беше вцепенена от ужас. Кой иска да си има вземане-даване с ченгета, които убиват под път и над път и пак от главата им не пада и косъм!

— А ти как смяташ да се пребориш с тая напаст? — поинтересува се Дайън.

— Като начало помоли приятелката си да провери банковите сметки на Бауза. А също парите на основната му любовница. Казва се Джина Бранч.

— Дадено!

— Нека види за какво харчат. Всъщност нека надзърне и в сметките на Шафино.

— Шафино е хлъзгав като змиорка — напомни Дайън. — Съмнявам се, че ще тръгне да пилее пари за щяло и нещяло. Виж, Бауза е друго. Латиноамериканец, какво да го правиш. Латиноамериканците и неграта си умират да се перчат. Пръскат пари за златни ланци, часовници „Ролекс“, всеки месец си сменят джиповете. Тъпички са си, не умеят да се пазят. Това да не ти е Шафино!

— Все пак го преслушайте — настоях аз. — Знае ли човек, току-виж сме извадили късмет. Колкото до Бауза, трябва да се хвана за

нещо, за да го притисна. Струва ми се, че знам кой е наел Шафино, за да премахне еквадорците. Но искам Бауза да го потвърди.

— Ще ти спестя усилието — прекъсна ме баща ми. — Наел го е Джонатан Мънро.

Вдигнах рязко очи от празната чаша.

— Ах, ти, негодник такъв! — възкликнах. — Как се досети?

— Научил съм те на всичко, което знаеш — подсмихна се той. — Но не съм те научил на всичко, което знам аз. — Дайън се почука по слепоочието с пръст, черен от греста. — Виж сега как работят старите майстори — ухили се баща ми. — Бауза е свързан с убийствата на еквадорците и на момичето, дете е духнало от къщи, нали така?

— Да.

— Шафино и Бауза работят в комбина и искат за услугите луди пари.

— Май надушвам как старият майстор е поел по следата на парите — отбелязах аз.

Дайън се ухили до уши.

— Кой собственик на универсален магазин е ограбван от някакви поплювковци и има достатъчно пари, за да си плати да ги гръмнат?

— Въпреки страстните нощи с Маги О'Кийфи не си изгубил способността си да мислиш.

— Дори напротив — рече той. — Ние с теб сме пропускали очевидното.

— Мънро успя да ни заблуди — съгласих се аз. — Все се вайкаше как тия типчета ще го разорят. Злословеше срещу ченгетата, задето не си гледат работата. Вдигна шумотевица до възбог, че шофьорите му си изпащали. Всички се хванаха на вайканията му. Погледнаха на Мънро като на жертва, а не като на подстрекател. Равинът дърпа конците. Готов съм да се обзаложа.

Споделих, че тъкмо баснословните суми — по петдесет бона за четири часа работа, са ме накарали да се замисля. Както и да го наречем — справедливост, отмъщение, далавера, Студентите на разменни начала обещаваха в тоя скапан свят да има поне някакво възмездие. Срещу съответната сума.

— Запитах се на кого му отърва еквадорците да са мъртви и му е по джоба да си го плати. Отговорът беше очевиден: на нашето приятелче Мънро.

— Той е гъст с кмета. В състояние е да създаде неприятности на доста народ.

— При неговите адвокати и пари няма да е никак лесно да го изобличим — съгласих се аз. — Но да се залавяме за работа. Свържи се незабавно с госпожа О'Кийфи.

— Още днес сутринта ще ѝ се обадя в банката.

— А, не, без тия! Никакви телефони — възразих аз.

Дайън завъртя очи.

— Майко мила! Бях толкова погълнат да се потупвам по рамото, че съвсем ми изхвърча от главата — сепна се баща ми.

И това бе едно от многото неща, на които Дайън ме бе научил: разследваш ли ченге, за нищо на света не използвай телефон. Искаш ли да получиш някакви сведения, разговаряш само на четири очи. Нищо чудно да подслушват и да записват телефона ти. Така заподозреният може да бъде предупреден, че си попаднал на дирята му или че нищо чудно да се добереш до хората, които са в състояние да го издадат.

Погледнах си часовника. Наближаваше девет сутринта. Беше време да се срещна с детектив Уотс. Тръгнах към къщата. Дайън ме последва. Пикаело му се, или както той се изразяваше, трябвало да изтръска росата от лилията.

Бях метнал балтона върху облегалката на един от столовете в кухнята, разпечатката на досието на Морис Робишо още си беше в джоба. Предната вечер бях капнал от умора и не ми беше до нея. Но щом я видях се сетих, че трябва да помоля още нещо Дайън. Той беше в тоалетната долу, в кухнята. Доколкото знам, ние с баща ми сме единствените в махалата, които си имат кенеф и до кухнята.

Почуках на вратата.

— Идвам ей сега — провикна се Дайън.

— Не бързай, не е спешно. Искях само да те питам дали си говорил с твоя човек на летище „Кенеди“.

Дайън познаваше бивше ченге, което сега работеше в охраната на летището. Интересуваха ме лампите на паркинга, при мястото, където е бил намерен трупът на Линда.

— Да, побъбрихме си — отвърна баща ми.

В гласа му долавях някакво омерзение, нещо необичайно за него, понеже си беше услужлив и на драго сърце помагаше на всеки, стига

това да му даваше възможност да се върне към полицейската работа.

Той отвори вратата на тоалетната, но без да излиза, и се зае да си мие ръцете.

— Роби ми каза, че най-много преди месец са сменили всички крушки.

— Нови крушки, значи. Но защо не са работели преди две вечери, когато Линда е била убита?

— Вандали. Според Роби непрекъснато ги чупели. Някакъв кретен си пробвал мерника с въздушна пушка. Случва се.

— Но защо точно сега?

— Я успокой топката! — подкани баща ми. — Разследването на убийството на Линда е приключило. Чуй ме внимателно: не си пъхай гагата в тая история! Продължиш ли да ровичкаш, жална ни майка и на двамата. Имаш си други неща, за които да се притесняваш. Като например писмото на Линда. Не е ли време да се опиташ да го намериш, докато Шафино или ония в управлението не са те изпреварили?

— Управлението, окръжната прокуратура, кметството — всички ни хвърлят прах в очите — казах аз. — Линда не е убита на летището. Била е убита другаде и после е била пренесена там. Местопрестъплението изобщо не е на паркинга. И не съм казвал, че я е убил друг, а не Робишо. Казвам само, че е пренесъл трупа и че искам да разбере защо.

Дайън се вторачи в огледалото. И друг път бях виждал този поглед. Той не вещаеше нищо добро. В него се четяха гняв, болка и огромна омраза. Баща ми се беше сетил за трите куршума, които държеше горе в едно чекмедже. Неговите трофеи. Куршуми, извадени в три различни случая от собственото му тяло. Куршуми, изстреляни от негри.

Той каза на отражението си в огледалото:

— Един убиец на ченге не успя да се измъкне. Случаят е приключен. Чу ли?

За чуване — чух, но за мен случаят далеч не беше приключен. Поне докато не разбях защо Робишо си е играл да пренася трупа на Линда. Точно за това смятах да се срещна и с Лайза Уотс. Исках да разбере каква работа е имала Линда — ако изобщо е имала работа — на летището вечерта, когато е била убита.

Дайън сякаш прочете мислите ми.

— Непоправим си.

Предупреждаваше ме, че продължавам ли да ровичкам в убийството на Линда, ще има да бера ядове. И понеже и той си беше човек и нищо човешко не му беше чуждо, се надяваше да не повлека надолу и него.

17.

ЛЪЖЕСВИДЕТЕЛКАТА

Срещнах се с Лайза Уотс в гръцко ресторантче в Астория — Малката Атина в Куинс. Астория бе умалено копие на нявгашна Гърция — със средиземноморски ликове, броеници, записи на изпълнявана на базуки музика и месарници с агнешки главички по витрините. Гръцките кафенета бяха пълни с мустакати чернооки мъже, които вечно спореха за нещо. Тръгнеш ли по главните улици: Бродуей, булевард Дитмарс, Трийсет и първа улица, по-често ще чуваш гръцка, отколкото английска реч. Много от ресторантите в Астория бяха отворени денонощно и бяха посещавани, кажи-речи, само от гърци. Случвало ми се е и друг път да идвам да хапна тук. Срещал съм се с информатори, вживявал съм се в ролята на наркоман, само и само да спипам някой пласьор. Покрай това знам, че в гръцките ресторанти си има неписан закон: масите задължително са с червени карирани покривки, а по стените се мъдрят стенописи с тъпи овчари и стада, които си пасат кротко край гръцки селца.

И ресторантът, избран от Лайза Уотс, беше с въпросните покривки и стенописи. Вътре имаше и ниски пейки от черен винил, по които бяха наредени изкуствени растения, и пред барплота високи столове с тапицирани облегалки. Ако не броим самотния пощаджия, който закушваше на една от задните маси, заведението беше празно. Тук не предлагаша английска кухня. Човек си поръчваше, като заставаше пред печка със съдини и посочваше от кое иска.

Когато влязох, Лайза Уотс седеше сама на барплота, пушеше цигара от цигара, четеше сгънат вестник и отпиваше с навирено кутре от кафето. Наподобяваше пиле, беше на трийсет и пет години, с хлътнали очи, къса брадичка и широки ноздри. Приличаше ми на питбул, издокаран в зелен гащеризон. Беше самовлюбена и припряна, падаше си кариеристка. В нейния свят всичко беше бяло или черно, там нямаше място за сивите отсенки.

Бяхме се запознали преди около два месеца, веднага след като ние с Линда започнахме да излизаме заедно. Бях в едно заведение в Удсайд и чаках Линда, за да пийнем, когато някаква дребна червенокоска с посърнало лице ме потупа по рамото и се представи като Лайза Уотс, приятелка на Линда. Била ме виждала няколко пъти с нея и сега била дошла да остави експертиза на съдебните лекари, която Линда чакала. Обещах да ѝ я предам, та Лайза Уотс да не виси тук и да не чака. Оная веднага се вкисна. Трябвало, моля ви се, лично да ѝ я връчи.

Бях наясно, че лъже. Нямаше никаква експертиза. Лайза знаеше, че приятелката ѝ кръшка, и от любопитство се бе домъкнала да види що за любовник е хванала Линда.

Светът е пълен с хора, които си въобразяват, че са искрени, а всъщност са си груби. Сред тях беше и Лайза Уотс. Заяви ми право в очите, че не съм бил, моля ви се, достоен за Линда и на нея ѝ било предостатъчно, че в живота ѝ вече има ченге, на което изобщо не може да се разчита. Реших, че няма какво да си кривя душата и ще бъда не по-малко прям, затова ѝ казах, че е вещица с изцъклени като на пиле оченца, чието присъствие не засилва чувството на удовлетвореност и щастие в душата ми. Предложих ѝ да вземе да си купи някое от ония дребни псета с вид на плъх, с което да си играе, и ѝ препоръчах да намали кафетата. И най-вече да не си вре носа, дето не ѝ е работа. Тя настръхна като мокра кокошка и аз разбрах, че между нас няма да разцъфти приятелство.

Сега, докато сядах на стола до нея, тя запали поредната цигара. До кафето ѝ се мъдреше току-що отворен пакет ментови цигари.

— Добро утро, възможно най-доброто! — поздравих я аз.

— Я ми кажи, грубиян ли си се родил, или работиш върху себе си, за да постигаш такива висоти?

— Искам да поговорим за Линда.

— Линда е мъртва. Сложи кръст на спомените и мечтите и си живея живота нататък.

— Я ми кажи защо е ходила на летището — настоях аз.

До лакътя ми изникна барман с бърнести устни — носеше кана димящо кафе. Кимнах му и той извади изпод плота чиста чаша. Напълни и двете чаши — и моята, и на Лайза. Казах му, че искам само кафе, след което той се отдалечи разочарован.

— Случаят е приключен — отвърна Лайза. — Това проблем ли ти е?

— Проблем са ми хората, които употребяват този израз. Дай да поговорим за Линда. Беше ти колежка, работехте в един екип.

— Накъде биеш...

— Бия натам, че изобщо не е трябвало да постъпваш в полицията — не ставаш за тая работа.

Лайза Уотс си дръпна от цигарата, без дори да ме поглежда. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Обичах Линда — рече ми. — Не по-малко от теб, ако не и повече.

— Ами ако ти кажа, че не е била убита на летището?

Лайза Уотс се обърна рязко към мен.

— Моля? Едно бяло ченге е убито от черен бездомник с полицейско досие, по-дълго и от телефонния указател. Спипаха го на местопрестъплението. Тук няма никакви „ако“, „и“, „но“. А сега ти ми се изтърсваш с някакви съшити с бели конци догадки, за които никой, най-вече шефовете в градското управление, не искат и да чуват.

— Както гледам, мълвата е плъзнала бързо.

— Защо, дявол го взел, си въобразяваш, че кметът, полицейското управление, да не говорим пък за окръжната прокуратура ще стоят със скръстени ръце и ще гледат как им мътиш водата? Май пропуснах да спомена, че предстоят избори.

— Шафино ли те притиска?

Лайза Уотс отпи от кафето и пак си дръпна от ментоловата цигара. Лявото ѝ око играеше.

— Мен не ме е страх от Шафино — оповести бодро-бодро тя.

— Не съм казвал, че те е страх.

Жената вдигна рамене.

— Добре де, звънна ми. Рече, че си злословел по адрес на Линда, а нея вече я нямало да се защити. Каза дословно: „Фиър Мар е зле с бърбеците. Тръгнал да пикае върху паметта на жена ми“. Но не ми е казвал без заобикалки да не се срещам с теб. Прекалено хитър е, че да се набутва така. Само подметна, че щял да бъде признателен на всеки, който брани доброто име на жена му.

— А какво ще стане, ако реши, че не си на негова страна?

Лайза Уотс смачка в пепелника недопушената цигара.

— Ще ми издълбае върху гърба името си със счупено стъкло. — Жената запали поредната цигара. — Разправя на всеки срещнат, че ти хлопала дъската. Искаш ли да знаеш защо?

— Изгарям от любопитство.

— Само не ми се прави на интересен, чу ли? Та Шафино твърди, че си си паднал по Линда, но тя не ти обърнала внимание и сега си искал да си отмъстиш. Чернел си я, понеже вече била на онзи свят. Разправял си, че е курве, което се чука с когото му падне, с всяко ченге, с което е работила. И че не ставала за нищо, била пълна некадърница, затова и...

— Затова и са я убили. Каж ми нещо, дете не го знам.

— Чуй тогава — рече Лайза. — Шафино твърди още, че си се домъкнал на гробището пиян до козирката, налетял си да го биеш и се е наложило да те озаптяват. Разправял си на всеослушание, че Линда е била влюбена до уши в теб и е смятала да се разведе с него. Но те си живеели прекрасно, и през ум не им било минавало да се развеждат. Шафино се кълне, че били много привързани един към друг.

— Бабини деветини! И вярваш ли на тия дивотии?

— Не съм чак толкова глупава — отвърна жената. — Знам, че се срещайте с Линда. Тя те харесваше много. И аз недоумявам защо. Колкото до Шафино, споделяла е с мен, че се е влюбила в оная му работа, а после е направила грешката да се омъжи за целия човек.

— А ти как разбра за нас?

— Не беше чак такава философия. С теб Линда беше щастлива — отвърна Лайза. — Личеше ѝ от сто километра. Попитах я какво се е прехласнала такава като гимназистка и тя ми каза. Виж какво, Шафино не е вчерашен. Мен ако питаш, знае за вас с Линда. Затова и те е взел на мушка. Съсипва оная част от репутацията ти, която още не си съсипал сам. Но накрая играта ще загубее, така да знаеш. И тогава ти препоръчвам да си наемеш дегустатор. Този кретен не си поплюва. — Лайза си сложи пакетче „Нутрасуит“ в кафето, после ме гледа дълго. — Защо мислиш, че Линда не е била убита на летището?

Реших този път — колкото за разнообразие — да кажа истината. Не беше тайна, че съм ходил на летището. Вече цял свят знаеше, че от кабинета на шефа на управлението са ме предупредили да не се бъркам в разследването. Нямах какво да крия. Споменах, че на местопрестъплението няма кръв, което веднага навежда на мисълта, че

има нещо гнило. Казах и че разследването е водено съвсем през пръсти — вероятно преднамерено.

— Но това не оневинява Робишо — вметнах за всеки случай. — И все пак си мисля, че той не е убил Линда на самото летище.

Лайза Уотс угаси поредната недопушена цигара в пепелника и тутакси запали нова. Издиша дима към тавана, после ме удостои с прословутата си баракудска усмивчица.

— Кой ли го интересува какво мислиш ти! — възкликна жената. — Поне в този случай изобщо не присъстваш в уравнението.

— Казахла си на следователите, че Линда е отишла на летището вероятно за да се срещне с информатор.

— Да.

— И си твърдяла, че не знаеш кой е той.

Лайза Уотс смачка и тази цигара.

— Точно така.

— Сигурна ли си?

Жената продължи да мачка угарката в пепелника. Накрая погледна късчетата тютюн и хартия.

— Да, сигурна съм.

Но вътрешният глас ми подсказа, че лъже. Загледах я как се облакътява на барплота и надига чашата. Но не отпи от кафето. Вторачи се без да мига, с изцъклени очи право напред.

— В деня преди да я убият Линда сподели, че сте се скарали и си й затръшнал вратата. Да не би случайно да си го забравил?

— Прекарах последните четирийсет и осем часа в опити да залича от спомените си този ден — отвърнах аз. — Не, не съм забравил.

Известно време мълчахме и отпивахме от кафето.

— Знам какво си мислиш за мен — рече накрая Лайза Уотс. — Че не мога да се оправям в живота. Но въпреки това се бъркам в живота на другите. Живея отделно от съпруга си и съм отчуждена от десетгодишната си дъщеричка, която стои повече в занималнята, отколкото при мен. Това не ми дава повод за гордост, нали? Но въпреки всичко съм горда, че съм полицаи и че когато Линда е имала нужда от мен, винаги съм била насреща.

Тръснах пакета и извадих цигара.

— Нямам какво да добавя.

Лайза Уотс ме хвана за китката.

— Не биваше да ти дрънкам тия евтинийки. Извинявай.

— Да, аз не бях с нея, когато тя имаше нужда от мен. Точка по въпроса.

— Мисля, че ще изразя мнението на цяла Америка, ако кажа, че си си лайно. Но Линда те обожаваше и това означава много. Сигурно си голям тъпкач, купуваш си бельо от магазин „Гигант“ и си дал име на оня си работа.

— Хъмфри — отвърнах аз.

— Моля?

— Хъмфри. Името на оная ми работа.

Лайза Уотс стисна очи.

— Божичко, и аз не знам защо ги говоря тия глупости. — Тя ме погледна. — Последния ден, когато се върна в службата, Линда беше много разстроена. Плачеше неудържимо, не можеше да спре, и туйто. Каза, че сте се скарали. Била написала писмо, заради което си можел да имаш големи неприятности.

Барманът се върна с поредната кана кафе и допълни чашата на Лайза. Изчаках го да се махне, сетне рекох:

— А каза ли ти какво пише в писмото?

Лайза поклати глава.

— Не. А и не съм я питала.

— Добре ли те чух?

— Предпочитам да не знам някои неща — отвърна Лайза. — Предстои да ме повишат в службата. Искам да ме произведат втори ранг, само това оставаше точно сега да клатя лодката. Помниш ли, казах ти, че не знам името на информатора, с когото Линда трябваше да се срещне?

— Помня.

— Не ти казах истината — рече жената.

Зачаках.

— Той ме принуди да излъжа за убийството на Линда — допълни Лайза.

— Кой?

— Шафино — отвърна тя. — Накара ме да потуля истината.

18.

ЗАКРИЛНИК НА СЕМЕЙСТВОТО

— Каза, че сме дължали поне това на Линда — продължи Лайза. — Трябвало да закриляме Джули. Какво можех да отвърна? Линда току-що беше убита и аз бях длъжна да предприема нещо. Каквото и да било. Затова и го послушах. Излъгах, за да прикрия Джули. Онова, което съм разказала на следователите за информатора ли? Хрумна му на Шафино, не на мен. Истината е, че Линда отиде оная вечер на летището. Но го направи заради Джули.

Лайза пукаше притеснено с пръсти — започваше от кутрето и стигаше до палеца. Парчето баклава пред нея си стоеше непокътнато, Лайза дишаше тежко, като удавник, измъкнал се на повърхността от най-дълбокото. Седеше сгърбена на тапицирания стол и се беше вторачила право напред, към стенописа с изображения на жени в късички туники, впуснали се в танц около колоните на древногръцки храм. От мукавената подложка на чашата не бе останало нищо. Лайза я бе натрошила на мънички парченца, които бе пуснала в празната чаша за кафе. Наблюдавах я как пука първо с единия, а после с другия палец — лазеше ми по нервите.

Казах ѝ да си отпусне душата и да ми разправи всичко от игла до конец. Тя пророни една-две сълзи и ми разказа какво се е случило.

Два дена преди това Джули се обадила на Линда в полицейския участък, и Лайза била там. Джули била загазила. За кой ли път! Била продала колата си на някакъв тип, който се оказал мошеник. Пробутал ѝ невалиден чек и отказвал да си плати. Джули била бясна, заканвала се, че ще го убие на място. Работел товарач на летище „Кенеди“ и онази вечер Джули се канела да иде там и да го пресрещне с бейзболна бухалка. Смятала или да си прибере парите, или да му натроши на онзи мухльо капачките на коленете. Според Лайза Линда не успяла да я успокои. Малката ѝ сестричка рекла и отсякла: щяла да си разчисти още довечера сметките с онзи гадняр, понеже на другия ден смятала да замине в Колорадо на ски.

Линда се изпопритеснила — и то с основание. Да тръгнеш да млатиш някого с бейзболна бухалка си е углавно престъпление, за което се полага тежка присъда. Накрая сестрите стигнали до някакъв компромис. Решили да идат заедно на летището и Линда да си покаже полицейската значка, за да попритисне товарача и да го накара да си плати.

Лайза спомена, че Джули вечно се забърквала в някакви кашии — направо си имала талант за това. Наркотици, кражби в магазини, дребно хулиганство. Линда все я измъквала с връзките си. Инак Джули отдавна да гниела зад решетките — да изчуквала регистрационни номера за автомобили, ако, разбира се, лесбийките я оставели на мира.

Лайза отбеляза и че двете сестри се различавали, както небето от земята, и това вероятно се обяснявало с факта, че били от различни майки. За беда и двете майки били покойници, а баща им Оз Лезневич си бил с единия крак в гроба. Не можел да си завърже връзките на обувките, камо ли да излезе на глава с тая лудетина Джули. Линда също се била видяла в чудо с нея. Пък и по цял ден била на работа, оставала и след работно време, къде ти ще се занимава с тая пикла, която само създавала неприятности на всички.

— Два-три часа след убийството на Линда — продължи Лайза, — телефонът вкъщи извънтя. Обаждаше се Шафино. Отпърво си помислих, че иска да ме чуе, понеже е сломен и има нужда да си поплаче на нечие рамо. Дръжки! Беше съвсем спокоен, изобщо не му беше до плач. Обясни — обаждал се да ми каже, че трябвало да защитим Джули.

— Да я защитите от какво? — учудих се аз.

— Както се изрази Шафино, от недоразумения. Трябвало да си мълчим, че Джули се е обаждала на Линда. И да не разгласяваме, че се е забъркала с негодника, задигнал колата. Според Шафино оная вечер Джули не била ходила на летището. Била получила хранително отравяне и накрая си останала вкъщи. Линда отишла на „Кенеди“ сама, попаднала на онзи негодник Робишо и той я убил.

Лайза вадеше парченцата мукавена подложка от чашата кафе и ги въртеше между пръстите си, после се зае да ги реди с треперещи ръце на раздърпана гирлянда около чашата.

— Шафино ми напомни, че Кармин Лаковара не си поплюва, ако е убито ченге — потрепери жената. — Не току-така му викали Негово

светейшество. Тук ставало дума за гнева божи. — Тя ме погледна. — Ако научел, че Джули е трябвало да придружи Линда до летището, Лаковара щял да я разкъса на парчета. Щял да я унищожи. Според Шафино момичето нямало да издържи и аз се съгласих с него. Така де, Джули си е само на осемнайсет години. Шафино искал да я защити. Трябвало да го сторим и двамата. Ако не за друго, то заради паметта на Линда.

— Я чакай — прекъснах я аз. — Нека помисля малко. Наистина ли говорим за Шафино? За човека, за когото любовта към ближния се свежда до това, че той по цял ден се чуди на кого да подложи динена кора?

— Оная нощ ми се стори, че е прав — уточни Лайза. — Джули няма нищо общо с убийството на Линда. Защо да я забъркваме в такова тежко престъпление! Особено пък при положение, че е убита сестра ѝ! Затова и послушах Шафино, казах, че Линда е отишла сама на летище „Кенеди“, за да се срещне с информатор. Сега обаче ми прилява при мисълта, че колкото да опазя Джули, съм укрила сведения за убийството на своя колежка. Проклет да е тоя Шафино! До каквото и да се докосне, то се скапва.

Отбелязах, че е сбъркала, и Лайза се съгласи. И двамата бяхме единомислени, че вече е късно да променя показанията си, ако иска и занапред да работи в полицията.

— Дадох показания под клетва — завайка се жената. — Променя ли ги, с мен е свършено. И повишението, и цялата ми кариера отиват на кино. Но не съм направила кой знае какво. При всички положения Джули си е невинна. Просто предотвратих ченгетата да я натикат в лапите на онзи богобоязлив Кармин. Линда е отишла сама на летището, натъкнала се е на Робишо и не ѝ е провървяло. Точка по въпроса.

Казах, че целият свят се върти около Джули, точно както тая пикла си представя нещата.

Наскоро я бяха арестували за превишена скорост. Но Джули си е Джули — почнала да вдига стойки на катаджията и той се видял принуден да я арестува. В участъка претърсили дамската ѝ чанта и намерили четири цигари марихуана. Към обвиненията за превишена скорост и съпротива на органите на реда се добавило и обвинението за

притежание на наркотични вещества. Не щеш ли, малката сестричка се уплашила.

Този път обаче Линда не прояви разбиране — отсече, че е крайно време немирницата да порасне.

Отказа да уреди да пуснат Джули под гаранция — да си извлече поука. Посъветва я да види с какви женоря са я сложили в килията и какво ще я сполети, ако и занапред не си опича акъла. Така Джули прекара три дни заедно с проститутки, наркоманки, бездомници, крадли и разни психарки. По-късно момичето щеше да каже, че е прекарало седемдесет и два часа в пъкъла. Било ужасно. Но вместо да си извлече поука, Джули взе, че се озлоби срещу Линда, задето я е оставила в пандиза.

— И така, Шафино те е помолил да излъжеш за убийството на Линда — казах на Лайза.

— Той все пак си има подбуди, които не се ограничават с желанието да опазим Джули от Лаковара.

— Накъде биеш?

— „Сърцето си има свои основания, за които разумът не знае нищо“ — изрецитира Лайза.

— „Разбираме го по безбройни начини“ — продължих аз. — Казал го е Паскал, но какво общо има това с Шафино и Джули?

— Възхитена съм, браво на теб! — възкликна Лайза. — Линда ми е споменавала, че четеш много.

Тя погледна танцьорките в храма. Усмихваше се през сълзи. Знаеше нещо и умираше да ми го каже.

— Хайде, изплюй камъчето — подканих аз.

— Интересът на Шафино към балдъзата му е доста личен.

— Нима намекваш, че я чука? — ахнах аз.

— Не ми звъни повече, чу ли? Вече знаем кой е убиецът. — Лайза пхна пакета с цигарите в дамската си чанта. — Когато научи, Линда щеше да се побърка: мъжът ѝ да спи, моля ти се, с родната ѝ сестра!

— Не ми е споменавала — отбелязах аз.

— Не ѝ даде тази възможност. — Лайза се плъзна от стола. — Дългът ме зове. Направи ми една услуга. Не ме търси, чу ли? Видяхме се, поговорихме. Finito. И престани да ръчкаш. Убиецът на Линда беше заловен. Това е най-важното.

— Говориш като баща ми — казах аз. — Още един въпрос.

— Само един. И побързай!

— Линда споменавала ли ти е за банда, наричаща се Студенти на разменни начала?

Лайза се дръпна припряно.

— Не знам нищо за никакви ченгета, които вършат престъпления — отсече тя. — И не ме подпитвай повече.

— Изобщо не съм те питал за ченгета, които вършат престъпления.

— Чао, Мар — рече Лайза. — И много те моля, не ме търси повече, за да ти потвърждавам едно или друго. Аз бях дотук. И си отваряй очите на четири, пази си гърба! Задаваш неподходящи въпроси за неподходящи хора. От мен да го знаеш: тайната на щастието се свежда до доброто здраве и лошата памет. Искаш ли и занапред да си здрав? Забрави, че сме водили този разговор.

— Благодаря за ценните напътствия.

Лайза Уотс ми се усмихна — по-скоро притеснено, отколкото щастливо и убедено, сетне побърза да се изниже от заведението.

19. ПАЛАВНИЦАТА

Излязох от ресторанта десет минути, след като Лайза Уотс се уплаши до смърт и си плю на петите. Купих си вестник, после отидох при колата и подкарах по Гранд Сентръл Паркуей към парк Флъшинг Медоус в Куинс. Исках да си поговоря с Джули Вулнавия или както там малката сестричка на Линда бе решила да се нарече тази седмица. Трябваше да разбера какво е станало с тая нейна кола.

Ако Шафино наистина спеше с Джули, това обясняваше защо иска да я предпази от Кармин Лаковара и от ада на разпитите. Но защо ще спира дотук? Един истински ангел пазител щеше да стигне докрай. Щеше да натрие носа на келеша, задигнал колата на Джули, без да ѝ плати и цент.

По-голям подляр от Шафино надали сте срещали. Няколко овъглени пръста и товарачът от летището щеше да проумее колко важно за обществения ред е човек да си плаща дълговете. Как така Шафино бе изтървал възможността да шашне непълнолетната си изгора? Защо бе оставил Линда да вади кестените от огъня и да се разправя с оная мижитурка? Защо?

Исках да разбера и как се казва тоя товарач. Трябваше ми сериозен отговор на сериозен въпрос. Виждал ли е той Линда на летището вечерта, когато тя е била убита?

Куинс е най-големият административен район в Ню Йорк, с площ, шест пъти колкото Манхатън, и се състои предимно от жилищни квартали с хиляди едно- и двуфамилни къщи и паркове колкото в останалите четири района, взети заедно. Живея в Куинс, откакто се помня, и познавам всяка педя тук, като се почне от пустеещите фабрики за дъвка при мост Куинсбъро и се стигне до наколното селище със стари колиби на прогнили подпори насред залива Джамейка. Най-странното място в Куинс, да не кажа в цял Ню Йорк,

вероятно е парк Флъшинг Медоус — Корона, Джули живееше само на хвърлей оттам.

Паркът се намира на булевард Нордърн и Гранд Сентръл Паркуей и се е разпрострял на хиляда и триста акра все на юг покрай течението на вече пресъхналата река Флъшинг. Там има футболно игрище и ледена пързалка; пак там се намира и Нюйоркската научна палата, ще видите и табели, че в парка всяка година се провежда откритото първенство на САЩ по тенис. Онова, което го прави странен, са развалините на павилиони, шадравани и метални скулптури, останали от Световните изложения през 1939 и 1964 година — днес превърнати в купчина руини, извисили се напред избуялата трева и буренак и наподобяващи останките от космическа цивилизация, пометена от ядрен взрив.

Джули и баща ѝ — Оз Лезневич, живееха недалеч от тези развалини, което може би обясняваше защо момичето е такава шантавелка. Карал съм няколко пъти Линда до тях. За да няма излишни въпроси, съм го правил само вечер и никога не съм влизал в къщата. Седях в колата и гледах останките едва ли не в очакване оттам да изскочи гъмжило от осъдени души, Велзевул и дяволи.

Сега дойдох в парк Флъшинг Медоус в десет сутринта и развалините не ми се сториха чак толкова пъклени. Семейство Лезневич живееше в еднофамилна къща от червени тухли на тиха уличка със синьо-бели пътни знаци. Отпред имаше мъничка моравка, застлана с плочник пътека и празен гараж. Съдържанието на гаража: резервни гуми, счупени фарове, какви ли не машинарии и стари стикове за голф, бяха пръснати пред къщата. Някакви майстори бъркаха на пътеката бетон. Явно се канеха да циментират наново пода на гаража.

Спрях край алеята, зад син джип марка „Додж“ с регистрационен номер, на който пишеше „ДЖУЛ С СТР 8“. Джули беше всичко друго, но не и страхотна. Едно обаче беше ясно: тъкмо тя бе собственица на джипа. Ясно беше също така, че се гнуса от черната работа. Как ли, интересно, бе платила за новичките гуми? Джипът бе прекалено скъп за една хлапачка, която не попибва нищо и чийто баща се е разорил от разходите по лечението си.

Линда ми беше разказвала, че навремето Оз Лезневич е притежавал в град Лонг Айланд фабрика за дамски чанти. Когато се

пенсионирал, бил скътал доста парици и се надявал да се радва на честити старини заедно с майката на Джули, втората си, значително по-млада жена. Но вместо да прекарва дните в това да къса страниците на календара, въпросната жена се хванала с някакъв бразилски футболист и се развела с Оз, като чрез съдебни дела задигнала лъвския пай от парите, заделени от него. Профукала парите за певческа кариера, от която не излязло нищо, и накрая загинала заедно с футболиста при автомобилна катастрофа в Лас Вегас. Сега Оз имаше покрив над главата си, но кажи-речи, нищо повече. Откъде ли беше взел парите, за да глези щерка си със скъпи-прескъпи нови автомобили?

Записах си номера на джипа — надявах се Шафино да е направил първата издънка.

Не ми плащаха, за да проверявам доходите на Джули. Имах си предостатъчно работа, щеше да ми стигне за месеци напред. Бяха ме предупредили и да не се занимавам с убийството на Линда, инак ще видя звезди посред бял ден. Но трябваше да разбера истината за смъртта ѝ. Може би се надявах да звънна на вратата и да ми отвори Линда. Че някой вътре ще оправдае начина, по който съм се държал с нея. Стоях пред къщата на Лезневич — знаех, че ирландците са прави: има надежда откъм морето, но не и откъм гроба.

Отвори ми ухаещ на рози мъж към трийсетте, от сто километра си личеше, че е педал, беше с дългнест врат, сплескан нос и зелени очи с дръпнати надолу крайчета, придаващи му болнав вид. Беше в син блейзър и скъпи мокасина, носеше на темето черна еврейска шапчица и сива щампована вратовръзка на нотни ключове и диези, от което заключих, че се занимава с музика. Изглеждаше като изваден от кутийка — беше толкова спретнат, че вероятно всички, които го познаваха, го смятаха за конте и женка.

Предположих, че е тук за бдението, на което евреите по традиция се събират, ако умре роднина. Представи се като Гордън Айзън, братовчед на Линда, после ме удостои с онзи поглед, каквито по време на преговори използваме, ако искаме да подпишем договора по-бързо.

Аз също се представих и казах, че съм дошъл да поговоря с Джули. Гордън изду ноздри.

— Какво, да не би вие, детективите, да имате тук събрание?

— В какъв смисъл? — сепнах се аз.

— Джули е горе с двама детективи. Ако не я познавах, щях да отсъдя, че е решила да ви монополизира.

Тази вест ме свари неподготвен. Бяха ми казали, че Шафино е уредил да не разпитват Джули. Какво ли търсеха в къщата детективите?

— Ще кажа на приятелите ви, че сте тук — рече ми Гордън.

Обясних му, че въпросните детективи не са ми никакви приятели и да не ги безпокои. Добавих, че съм тук неофициално и просто искам да се видя с Джули. Не споменах, че смятам да говоря с нея насаме, без свидетели, особено пък такива, които биха могли да ме обвинят, че преча на следствието.

— И детектив Шафино ли е при Джули? — поинтересувах се аз.

Гордън ме изгледа така, сякаш току-що съм се изсекнал във вратовръзката му.

— Познавам Боби Шафино — отвърна младежът. — Затова без опасност да си противореча мога да кажа, че той си е вкъщи, в Бруклин, а пред вратата му са се струпали журналисти, които се надяват Шафино да се покаже, та те да намажат от нещастиято му. През следващите няколко седмици, където и да иде, медиите ще го следват по петите. И тъй като на моравата няма и къорав репортер, може да предположим, че Боби не е тук.

— Щом престанете да предполагате — казах аз, — бих искал да поговоря с Оз Лезневич.

— И защо искате да говорите с него?

— Да предположим, че не ви влиза в работата — троснах се аз.

Лезневич сигурно знаеше кой е купил колата на Джули, нещо, което нямах намерение да обсъждам с Гордън.

Видях, че той стисва зъби и умува как да ме среже. Накрая обаче се отказа да ме обижда.

— Оз е горе заедно с медицинската сестра — Алма — отвърна младежът. — Елате, ще ви заведе.

Минахме през облицованото с черни плочки антре и влязохме в хола с канапе, облечено във винена кожа, със заметнати с кадифе фотьойли, черни лампиони и малък роял, върху който бяха подредени семейни снимки. До рояла бяха оставени кошници с плодове, донесени от близките и приятелите. Паркетът бе застлан със светлозелен килим. Двата прозореца с дръпнати завеси гледаха към предния двор, в

мраморната камина пукаше дъхав огън. По масичката с плот от сив мрамор бяха наредени керамични прасенца и чаши. Отляво в стаята имаше стълба, която водеше към горния етаж. Под нея имаше полици с книги, между които се мерзелееха нефритени фигурки. В хола имаше десетина опечалени мъже и жени, които млъкнаха и ме изгледаха така, както гражданите обикновено гледат ченге — сякаш очакват да ги връхлети нещо ужасно.

Последвах Гордън нагоре по стълбището — качихме се в сумрачен коридор с тапети на цветя и кафяв килим. Подминахме баня със стени с бяла мазилка и вана, повдигната на подиум. До банята имаше врата, цялата в афиши за филми на Винсънт Прайс, където върху лицата на актрисите бяха лепнати снимки на Джули. До тях имаше и регистрационна табела на автомобил.

За миг се изкуших да долепя ухо и да чуя какво става вътре, но после се отказах. Гордън сигурно щеше да подскочи като ужилен и да привлече вниманието на детективите. Продължих нататък по коридора, озадачен защо ли окръжната прокуратура все пак е решила да разпита и Джули.

Гордън почука тихо, много тихо на махагоновата врата в дъното на коридора.

— Алма! Гордън е — каза той. — Един човек тук иска да говори с Оз.

Мина доста време, докато вратата се отвори — пред мен застана пълната плосколика негърка, която преди два дена бях видял заедно с Оз Лезневич на гробищата. Беше някъде на около четирийсет години, с увиснала долна устна, широки ноздри и бенка между веждите. Беше облечена в бяла престилка и синя жилетка отгоре, беше си сложила лъскавочерна перука и носеше очила с двойни лещи на златна верижка, които докосна с пръсти. Изглеждаше непоклатима като скала, напълно убедена в своето мнение. Вероятно ни смяташе нас с Гордън за недодялани бели момчета, безопасни като размекнати вчерашни овесени ядки.

— Той е детектив — представи ме Гордън и кимна към мен.

Показах полицейската си значка.

Алма нито се притесни, нито се втрещи. Изсумтя и се обърна към Гордън. Скръсти ръце върху мощната си гръд и се вторачи в него, а той побърза да отклони очи към лъснатите си до блясък мокасини.

— Господин Лезневич е мой пациент — тросна се негърката. —
Никой не може да влиза, ако не разреши аз.

— Искам да му задам само един въпрос — уточних.

— Познавам ви — изрече медицинската сестра.

— Да, бях на гробищата — отвърнах аз.

— За друго ви говоря — каза негърката.

Гордън ме стрелна с крайчето на окото. Най-неочаквано щракна с пръсти.

— Мар! — възкликна младежът. — Знаех си, че съм чувал някъде това име. Вие сте ченгето, което на погребението на Линда създаваше неприятности на Боби. Каква наглост, да се изтърсите тук!

Едно на нула за Шафино. Благодарение на него сега се движех едва ли не с табелка „Ритни ме“. Не знам дали неволно или не, но Алма ме възпря и аз не се поддадох на изкушението да зашлевя тоя малък педал. Тя взе от нощното шкафче поднос с мръсни чинии и го тикна в ръцете на Гордън, който от немай-къде го пое.

— Занеси го долу — разпореди се жената. — И внимавай да не си оплескаш хубавата нова жилетка. — Махна ми да вляза в стаята, после затръшна вратата под носа на Гордън. — Медицинска сестра Тайсън — представи се и ми протегна ръка.

Здрависа се с мен, дланта ѝ не потрепна. Останах с впечатлението, че за Оз Лезневич се грижат добре.

— Та откъде ме познавате? — поинтересувах се аз.

— Виждала съм ви пред къщата — поясни негърката и посочи прозореца с изглед към улицата. — Помогнахте на госпожа Шафино да пренесе люлеещия се стол. Но не влязохте вътре.

Преди половин месец бяхме купили с Линда люлеещ се стол, подарък за баща ѝ, който от години си мечтаел за такава чудесия. Хрумна ѝ на Линда да му го вземе. Берял душа, струвало си да му го подари, пък дори той да му се радва и един-единствен ден.

Открихме стола в магазин на булевард Куинс — беше много красив, от върмонтски дъб, бе боядисан в черно и отзад на облегалката имаше мъничка червена роза, рисувана на ръка. Беше обемист, сигурно тежеше цял тон. Успяхме криво-ляво да го натикаме в багажника на колата ми, но щом го свалихме пред къщата на баща ѝ, се оказа, че Линда не може и да го помръдне. Наложих се да го пренеса до входната врата — първия и последния път, когато съм слизал от автомобила.

Алма явно ни бе наблюдавала от прозореца, доказвайки, че Оскар Уайлд е бил прав, когато е казал, че никое добро дело не остава ненаказано.

Огледах стаята на Лезневич. Беше тясна, боядисана в бежово, с кафяви петна по тавата — покривът явно течеше. Въпреки радиатора и електрическата печка в помещението беше страшен клинч. Стаята беше задръстена с двете еднакви легла. На едното бяха оставени дамската чанта и шала на Алма, а също две книги за юдаизма, от което подразбрах, че Оз Лезневич се помирява с Господаря на небе и земя. На старовремската ракла, служеща за масичка, бе подпряна бутилка кислород. Върху раклата се мъдреха телефон, лекарства и мъничък телевизор, пуснат на канала на „Телевизионен пазар“. Дървеният вентилатор на тавана кротуваше.

Лезневич лежеше на другото легло. Беше си дребничък, но сега се бе смалил съвсем от старостта и болестта; по плешивата му глава се червенееха старчески петна, зъбите му се бяха превърнали в кафяви чуқанчета, устата му сякаш беше без устни. От дребничките му ръце не бе останало нищо освен отекли стави и сини вени. Сбръчканата му на хармоника кожа сякаш бе прекалено много по ръцете и врата. Старецът вонеше на мокро псе, което току-що е свършило работата. Дядката седеше, облеган на възглавници, с лице към прозореца, обърнат към алеята. Погледът му беше изцъклен като на мъртвец.

— Виждам, вече сте се запознали с Гордън — подхвана Алма. — Не си затваря устата, голям бърбивец е това момче. Обзалагам се, че сега седи долу и клюкари, все едно вие с госпожа Шафино сте Уитни Хюстън и Боби Браун.

— Че какво може да клюкари за мен и госпожа Шафино?

Алма ме погледна така, сякаш ме предупреждаваше да не се опитвам да ѝ хвърлям прах в очите.

— Няма как да се отрече, детектив Мар, че в този дом витае смъртта. Дъщерята вече е на онзи свят. Бащата също е с единия крак в гроба. А след смъртта не остава нищо освен истината. Не искам да ви се бъркам в личния живот, това са си неща между вас и госпожа Шафино. Но съм я чувала да ви звъни по телефона отгук. И други хора са я чували.

Сто на сто „другите“ — това беше Джули. Така ставаше ясно как Шафино е надушил за мен и Линда.

— Обичах госпожа Шафино — допълни медицинската сестра. —
Беше сваятна жена. Имаше добро сърце. Нещо, което не мога да кажа
за никой друг тук.

— А какво ви е мнението за господин Шафино?

Алма извади от джоба си хартиена кърпичка и се зае да чисти
очилата си. Щом приключи, сгъна кърпичката и пак я прибра в джоба
си.

— Ако не можеш да кажеш добро, не казвай нищо — отвърна тя.

Тази Алма почваше да ми става симпатична.

Попитах я дали Лезневич е в състояние да ми отговори на един
въпрос. Жената отвърна, че можел да отговори, можел и да си замълчи.
Да съм опитал.

Поинтересувах се дали той знае кой е купил старата кола на
Джули. Старецът извърна към мен изцъклени очи и отвори уста, от
която се проточи лига. Грозна гледка ви казвам. Тогава проумях, че и
да поискам от него да се държи като нормален човек, това надали е по
силите му.

Алма ме посъветва да не го притискам, особено в това състояние.
Пък и той едва ли знаел нещо за колата на Джули. Двамата почти не си
говорели. Според Алма Джули не слушала никого. Докато била жива,
дори госпожа Шафино не можела да озапти момичето. Двете сестри не
се погаждали, не че госпожа Шафино не опитвала да намери път към
момичето.

Докато слушах медицинската сестра, си напомних, че Морис
Робишо няма никакви мотиви да убива Линда. Тъкмо той бе извършил
престъплението, в това не се и съмнявах. Но един друг човек наистина
имаше подбуди да иска да очисти Линда. И този човек беше Джули. Тя
мразеше сестра си. Пак тя бе накарала Линда да иде оная вечер на
летище „Кенеди“. Точно така — Джули имаше и подбуди, и
възможност да убие Линда.

Хората, разследващи убийството, не разполагаха с тези сведения.
Никой не им беше казал и че Джули е неуправляема. Дали мразеше
сестра си дотолкова, че да поръча убийството ѝ? Робишо се кълнеше,
че някакъв бял мъж го бил прикоткал да иде на местопрестъплението.
Ами ако е сбъркал? Ако при него е отишъл не бял мъж, а бяла жена?

Робишо си беше откачен. От това пиене и от дрогата мозъкът му
съвсем се беше размекнал. Вероятно не можеше да си бръкне и в носа

без опасност да си извади окото. Дали наистина бе превъртял дотолкова, че да не различава мъж от жена? Или те с Джули действаха по сценарий, който знаеха само двамата? Бях ченге от доста години и ако не друго, бях научил, че на тоя свят е възможно всичко. Затова и смятах да отида на летището. Е, може би не точно днес, но на всяка цена щях да се върна, за да открия товарача, купил колата на Джули. И за да видя има ли връзка между нея и онзи дрипльо, убил сестра ѝ.

— Да не би някой да е откраднал колата на Джули? — поинтересува се медицинската сестра. — За това ли сте тук?

Излъгах. Отвърнах, че кола, участвала във въоръжен грабеж, е била с номерата, регистрирани на името на Джули. Знаел съм, че тя е продала автомобила, и съм дошъл да проверя на кого. Тъй като сега следователите разпитват момичето за убийството на сестра му, съм смятал да си поприказвам с него, щом детективите приключат. Междувременно съм се отбил да попитам дали случайно господин Лезневич не знае кой е купил автомобила на дъщеря му.

— Той няма и представа, че е продала колата — поясни Алма. — При всички положения тя сега кара новичък джип.

— Видях го. От скъпите е. Откъде ли Джули е взела пари?

— Джипът ѝ е подарък от детектив Шафино — вметна негърката.

— А вие откъде знаете?

Алма отвърна, че младите момичета обичали да се хвалят, особено ако излизат с женен мъж, който се прави на много щедър.

— А знаете ли дали вечерта на убийството Джули е ходила с Линда на летището?

Алма отговори, че двете са могли да отидат къде ли не. Единственото, което негърката била видяла, е как сестрите излизат заедно от къщата. Но по някое време Джули явно се е прибрала, понеже на другата сутрин, когато полицаите дошли, тя си била в стаята. Според Алма милостивият Бог я бил пощадил. Слава на Спасителя!

— Както личи, Спасителят я е отървал и от хранителното отравяне — вметнах аз. — Както гледам, оная вечер не е била болна.

— Джули ли? Яка е като бик. Не боледува.

— Нямаше ли хранително отравяне вечерта, когато Линда беше убита?

— Кой ви е казал, че е имала?

Изобщо не отворих дума за Лайза Уотс. И този път излъгах.

— Един репортер — рекох. — Според него онази нощ Джули изобщо не е излизала от къщи, понеже имала хранително отравяне.

— Нищо подобно, излезе заедно с госпожа Шафино. Видях ги с очите си. И не е имала хранително или каквото и да е друго отравяне. Разболеете ли се, веднага разбирам, все пак съм медицинска сестра, първо при мен тича. А оная вечер не е идвала. Репортери! Бива ли да са толкова загубени!

— На мен ли го казвате! — подкрепих я аз. — Между другото, полицаите разпитвали ли са ви за убийството на госпожа Шафино?

Алма поклати глава и си пипна перуката — да не би да се е разместила.

— Никой освен вас не е разговарял с мен — отвърна тя. — Заловили са убиеца. Чернокож е, тоест никой не се и съмнява, че го е извършил той. Щом си негър, значи си виновен. Правосъдието е за всички, но не и за чернокожите. Притрябвало ѝ е на полицията да разговаря с мен! Всъщност всичко вече е ясно, защо ще говорят с мен или с друг?

Робишо е бил намерен на местопрестъплението, лежал е до трупа на Линда с ножа в ръка. Дали е виновен ли? И още как! Но убийството бе на расова основа и не очаквах да чуя от Алма никакви разумни доводи. В заключението си за убийството на Линда чернокожите нямаше да се осланят на веществените доказателства. За тях арестът на Робишо бе поредният пример за правосъдието на белите, чиято едничка цел е да пълни американските затвори с невинни негри. Но преспокойно можех да заявя на Алма, ако тя случайно не знаеше, че негрите биват арестувани, защото вършат престъпления и са толкова тъпи, че се оставят да бъдат заловени.

Загледах как медицинската сестра мери пулса на Оз Лезневич. Накрая пусна кокалестата ръка на стареца, а той вдигна другата, посочи прозореца и каза, че Линда била в гаража. Нека Алма я помолела, преди да си тръгне, да намине да го види.

— Какъв срам! — завайка се жената. — Повтаря го като курдисан, откакто госпожа Шафино почина. Мисли, че дъщеря му още е жива. Не може да я прежали, и туйто.

Помислих си, че и аз не мога да я прежаля. Най-неочаквано вратата се отвори с гръм и трясък и при нас нахълта Джули.

— Подочух, че си искал да говориш с мен — подвикна ми тя.

— Гордън ли ти каза, че съм тук?

Алма стрелна Джули с поглед, който би спрял и нападащ носорог. Но момичето бе по-дебелокожо и от носорог и не ѝ обърна внимание.

— Бива ли такова нещо — скастри я негърката. — Да си чувала случайно, че преди да влезеш, трябва да почукаш?

— Искаш ли да говорим, или не? — рече ми Джули, без да ѝ обръща внимание. — Не мога да си губя заради теб целия ден.

Не ми се виждаше особено покрусена от смъртта на сестра си. Погледнах зад рамото ѝ. Вратата на стаята ѝ беше отворена.

— А детективите? — попитах.

— Какво детективите? — отговори Джули. — Щом толкова те интересува, тръгнаха си.

Говореше с пискливото носово гласче на малка глезла. Беше дългокрака, изглеждаше по-голяма от своите осемнайсет години, бе боядисала косата си червена и нарочно беше оставила корените да се чернеят. Имаше обичка на носа, носеше слънчеви очила, ноктите ѝ бяха с черен лак, който тук-там проблясваше, все едно е осеян със скъпоценни камъчета. И по двете ѝ уши имаше най-малко дузина златни обици. Джули беше много секси с големите си гърди и месести устни. Беше облечена от скъпо по-скъпо, от глава до пети в черно: кожено яке с капси, къса кожена пола, черен чорапогащник, кубинки марка „Док Мартенс“ с бели връзки. Щеше да бъде хубава, ако не бяха скосената брадичка и късият врат, с които момичето приличаше на костенурка, подаде главица от корубата си.

— Води — казах ѝ.

Благодарих на Алма, която кимна и на изпроводяк схова Джули следващия път да чукала, инак щяла да пати. Джули отвърна — да, да, ще чукам, щом настояваш.

Затворих вратата на Оз Лезневич и тръгнах след момичето. От коридора стаята му изглеждаше още по-тясна и от спалнята на бащата. Приблжих се още малко и видях тъмнозелени стени, легло с балдахин от бяло дърво, перваз със стереоуредба и купчини компактдискове. Влязох в стаята, Джули тутакси се обърна и застана с лице към мен. От

усмивката ѝ ме побиха тръпки. *Но бях закъснял!* Вратата се затръшна подире ми и аз усетих как нещо ме фрасва с все сила точно над дясното око. Шапката ми отхвъркна. Свлякох се на четири крака, главата ме заболя непоносимо. Който ме беше цапардосал, бе разчитал тъкмо на това.

— Стига си го бил! — каза някакъв мъж. — Остави го това лекенце, нека първо го качим на лодката. Ако не е в състояние да ходи, ще се наложи да го влачим, току-виж някой се усъмнил.

Отворих очи и съгледах слаб негър към четирийсетте — беше се надвесил над мен. Беше облечен тузарски: със скъп балтон, с който се бе заметнал точно както мутрите. Под него беше със сив двуреден костюм, шит по поръчка. Копринената риза беше синя, вратовръзката — в тон, който да пасва, мокасините му марка „Гучи“ бяха лъснати до блясък. И двете му китки лъщяха и дрънчаха — на едната имаше златен часовник с тъничка каишка, на другата — няколко сребърни гривни. Поредното ченге, което се облича не според джоба си.

С едната ръка подрънкваше с монетите в джоба на панталоните си. В другата нехайно държеше деветмилиметров „Смит и Уесън“. Идеше му отръки, сякаш мъжът бе роден да носи оръжие.

— Извинявай за главата — рече ми негърът. — Колегата ти има зъб.

Някой каза зад мен с дрезгав глас:

— От мен ако зависеше, вече да си труп. Това е само началото. А сега коленичи и си сложи ръцете зад тила. Почнеш ли да ми се правиш на интересен, ще видиш звезди посред бял ден. Чу ли?

Подчиних се. Виждах с крайчеца на окото онзи с дрезгавия глас от кръста надолу. Колегата му си падаше конте, този пък си беше повлекан. Беше в мръсни дънки, черен дъждобран и охлузени кафяви обувки със скъсани връзки. Имаше големи ръце със счупени кокалчета на пръстите — явно не бе пестил ударите, които, предполагам, му носеха неописуемо удовлетворение.

Държеше палка. Прибра я и ме претърси. Намери глока и изсумтя доволно. Пистолетът беше нов-новеничък, бях се изръсил с цели деветстотин долара без ДДС-то. Мъжът го втъкна в колана, до бирения си търбух. Каза, че там, където съм отивал, нямало да ми трябва оръжие. Пистолетът в кобура на глезена пък попадна у контето.

Това беше детектив Лари Арънс, миналата година бяхме работили заедно в Отряда за борба с наркотиците. Викаха му Лари Смъртоносния, понеже имаше навика да убива невъоръжени престъпници, а после да подхвърля при трупа нож — един вид, очистил ги е при самоотбрана. Дрезгавият глас пък беше на детектив Алдо Синатра, жабар с кървясали очи към трийсетте с двойна брадичка и тромава походка, която го състаряваше. Беше братовчед на Дани Балдазано, бившия ми колега, когото с моя помощ тикнаха на топло. Алдо дойде да ми търси сметка защо, видите ли, съм бил свидетелствал срещу Дани, и аз му отпрах страхотно кроше. Онзи се закани, че щял да ми го върне тъпкано.

Лари Арънс извади от джоба си клетъчен телефон. Беше мъничък и лъскав — за чудо и приказ. Арънс набра някакъв номер, прошепна нещо и ми връча телефончето с думите:

— Един твой приятел.

Допрях го до ухото си и зачаках.

— Внимание, внимание — провикна се някакъв мъж. —
Познайте кого ще обесим за веждите!

Беше Шафино.

20.

ПАДНА ЛИ МИ В РЪЧИЧКИТЕ!

Коленичих на килима в стаята на Джули и както държах клетъчния телефон до ухото си, зачаках Шафино да изиграе словесните си играчки. Колкото да убивам времето, се загледах в киноафиша върху вратата на гардероба. На него се виждаха Винсънт Прайс и красива блондинка, оковани с вериги в дълбок зимник — и двамата изглеждаха доста притеснени, което си бе съвсем разбираемо, понеже Питър Лор ги погребваше живи.

И моето бъдеще не изглеждаше по-розово — къде ти с ченгетата на Шафино, надвиснали над мен с насочено оръжие! Отдясно на лицето ми се стичаше кръв. Треперех като листо.

— Оставих ти сам да намериш по-добри начини да си съсипеш живота — изкиска се Шафино. — Толкова ли не знаеш, че не бива да мърдаш от местопрестъплението?

— Какво престъпление?

— Опита се да ме изнасилиш — намеси се Джули.

— Не думай! — възкликнах аз.

— Вярваш, не вярваш, това е положението — обади се Шафино.

Джули си облече армейско яке и запретна ръкавите. На леглото до дамската ѝ чанта се мъдреше куфарче. Беше от черен метал, обточен по ръбовете с месинг, и имаше ключалка с двойна комбинация. Бях го виждал и преди, но не се сетях къде.

— Добре те е наредило момичето — подвикна Шафино. — И то пред свидетели.

Погледнах Лари Арънс — един от „свидетелите“. Той се ухили. Явно му бях много смешен. Джули седеше зад него, пред черната лакирана тоалетка, слагаше си мораво червило и ме зяпаше в огледалото.

— И кога съм извършил това изнасилване? — поинтересувах се аз.

— Утре — уточни Шафино. — Джули заминава. Утре ще се върне и ще подаде жалба. Между другото, само си се опитал да я изнасилиш. Горепосочените свидетели...

— Пижо и Пенда — допълних аз. — Известни още като детектив Арънс и детектив Синатра.

— Точно така. За щастие по една случайност са били в къщата, отишли са да изкажат съболезнованията си по повод кончината на съпругата ми. Точно тогава са те видели да влизаш в стаята на Джули и да ѝ се нахвърляш. Притекли са се на помощ и са те задържали.

— Намирисва ми на повишение — отбелязах аз. — И дори на снимка заедно с кмета.

— Не се бях сетил. Та си дошъл в къщата, почнал си да твърдиш, че Линда е имала да ти връща пари и ако баща ѝ не ти ги даде, ще удвоиш сумата.

— Колко пари е имала да ми връща?

— Два бона — отговори Шафино. — Не исках Линда да изглежда стисната или глупава.

Джули се мъчеше да напъха косата си под черна широкопола шапка. Продължавахме да се гледаме в огледалото. Виждах, че тъкмо тя е слабата брънка.

— Детективи, които чукат непълнолетни девойчета — изцъках аз. — Кой да се сети!

Казах го, но не на Шафино, а на Джули и тя го разбра. Поклати погнусена глава. После бавно, както вършеше всичко, ми показа среден пръст.

Шафино въздъхна в слушалката.

— Бива ли такава нещца, да посягаш на смазано от мъка момиче! Нямах ли срама?

Отвърнах, че ако Джули е покрусена, то тогава Елвис Пресли продава долу на моравата сандвичи с фъстъчено масло и бекон. Добавих, че и през ум не ми е минавало да я насилвам — щом е изчукала Шафино, ще се изчука и с всеки друг.

Покрай главата ми изсвистя бурканче с крем, което уцели киноафиша. От удара капачето се отвъртя и бялата гадост се лисна върху Питър Лор. Но Джули не смяташе да спира дотук. Грабна от тоалетката пиличката за нокти и ми връхлетя — сигурно щеше да ме наръга с нея, ако Алдо не я беше хванал изотзад, не я бе изтеглил за

кръста и не ѝ беше запушил с ръка устата. Каза ѝ да млъкнела, инак щял да ѝ седне на лицето. Гарнира всичко това с похотлива усмивчица, насочена към Лари Арънс, но не получи отклик, понеже Лари Смъртоносния се беше вторачил като невидял в мен. Още бях на колене, стисках клетъчния телефон и не изпусках от поглед Арънс, понеже и двамата знаехме, че падне ми ли сгоден момент, няма да го изтърва и ще се опитам да се изплъзна. Работата на Лари Смъртоносния беше тъкмо това — да ме спре. А той знаеше само един начин да го стори.

Алдо махна ръка от устата на Джули. Тя си пое дълбоко въздух, после ми даде да разбера, че още не е приключила с мен.

— Ще ми платиш за тия думи — закани се момичето. — Виж го ти него, да ми говори така! Хич не си въобразявай, че ще ти се размине.

— Ще се наложи да почакаш на опашка — отвърнах аз. — Приятелят ти Боби е преди теб. — После казах на Шафино: — Някой спомена нещо за някаква лодка.

— Майко мила! — завайка се той. — Сам си търсиш белята. Вероятно ще се видиш принуден да си смениш името и местоживеенето, защото момичето хич не си поплюва, така да знаеш. Понякога чак ме плаши. Та за лодката. Едни мои приятели смятат да те заведат на разходка. Което ще рече, че се налага да се прехвърлиш в пристанищния патрул.

Шафино си бе наумил да ме тикне в полицейска лодка: катер или шлеп, с които ченгетата обикаляха реките и пристанищата и вадеха трупове от водата. Така смяташе да ме държи под око и да ме откъсне от света. Волно-неволю щях да изминавам стотици километри по нюйоркските реки и канали. Нищо чудно Боби Шашмата да ме прехвърлеше и в Ню Джърси или Кънектикът. Така нямаше да имам достъп до приятелите си, до телефоните и адвокатите. Щях да бъда откъснат от Дайън. А подлогите на Шафино щяха да ме обработват колкото им душа иска.

— Какво по-точно те интересува — промърморих аз от немай-къде.

— Интересува ме какво слухтиш такъв около Джули — отвърна Боби Шашмата. — Интересува ме и какво си гукахте днес сутринта с Лайза Уотс в Астория.

— Защо не питаш Лайза?

— Защото не мога. Няма я. Духнала е. Явно е подочула, че искам да си побъбря с нея, и е изчезнала яко дим. Но ти не бери грижа. Ще я намеря.

Сутринта хората на Шафино бяха проследили мен или Лайза. Вече знаех със сигурност, че той е пуснал някого по петите ми. Мики. Това име чух в съобщението на телефонния секретар на Бауза. Мики си го биваше. Следеше ме вече два дена, а аз не го бях забелязал.

— Сигурно мога да ти помогна с Лайза — рекох. — Говорихме за Линда. Какво друго искаш да узнаеш?

— Я не ми се прави на голямата работа! — подвикна Шафино. — Ти какво си въобразяваш, че ще ме изпързалиш ли? На куково лято. Хич не ме баламосвай! Днес с Лайза не сте си разменяли готварски рецепти. И ти не си бил целия този път до тъст ми колкото да провериш дали Джули си е написала домашното. Прощавай, но нещо не си те представям такъв човечен и загрижен.

— И как ще обясниш отсъствието ми? Докато съм с приятелчетата ти на лодката де.

— Пък аз си мислех, че няма да попиташ — подсмихна се Шафино. — Излизаш за една седмица в отпуск. Всяко ченге има право на това.

— Ами молбата за отпуск?

— Придвижил съм я. Докато си бърбим с теб, попълват формулярите, ще си имат всичко, дори подпис. До днес на обед ще ти ги разпишат и шапка на тояга. Ще разполагам с една седмица, през която да ти обясня някои неща, през това време надали ще липсваш на някого. Какво ще кажеш, харесва ли ти?

— То оставаше да не ми хареса — отговорих аз. — Да кажеш много здраве на равина.

— Моля?

— Много здраве на равина.

Лари Арънс престана да се хили като ненормален, а Алдо вдигна брадичка и ме изгледа иззад месестия си нос. Джули си оправяше червилото, размазано от приличното на парен чук ръчище на Алдо. Щом чу думата „равин“, челюстта ѝ увисна.

— Равинът значи — повтори Шафино и въздъхна тежко, после замълча. Накрая отсече: — Щом знаеш за него, значи знаеш прекалено

много.

— Ще дойдеш ли да ме изпратиш на пристанището?

— Опасявам се, че не. В траур съм все пак, забрави ли? Черна лентичка, тъжна музика. Всичките му дивотии.

— Звучиш ми сломен от мъка.

— Е, старая се да гледам на нещата откъм хубавата им страна — каза Шафино. — Навремето монахините все повтаряха — човек може и да си поплаче през нощта, ала с утрото ще дойде и радостта. Е, при мен утрото вече настъпи.

— Да де, ти и Джули — натъртих аз. — И понеже стана дума за основното ти гадже, от какво толкова я пазиш?

— Ще държим връзка — предпочете да не отговори Шафино. — Мисля да кажа на момчетата да те заснемат с видеокамера. Искам да видя как ще подвиеш опашка.

Погледнах Джули, която още седеше пред тоалетката — пъхаше гримове в дамската си чанта. Беше наясно какво ми готви Шафино — пет пари не даваше. Голям непукист, ще знаете. Нямах да се учудя, ако точно тя бе теглила куршума на сестра си.

Казах на Шафино:

— Разходка с лодка и обвинение в изнасилване. Пълна програма, откъдето и да го погледнеш.

— Падна ми в ръчичките, това е! — изпръхтя той. — Ако стане каквото съм намислил, с теб е свършено. Ако не стане, пак губиш. Репутацията ти отива на кино, ще се разориш, докато опровергаваш, че не си изнасилвал никого, и по всяка вероятност, драги ми Шерлок, ще изхвърчиш от службите. То оставаше да чукаш жена ми и да ти се размине!

— Значи ме размотаваш, а после, когато му дойде времето, ми стоварваш чука върху главата.

— В смисъл че те убивам ли? Не ми давай зор де, нека се позабавлявам. Помъчи се малко като грешен дявол, ей това искам. Моите момчета ще те строят в две редици, а после идва веселата част — изхвърчаш от полицията и лежиш в дранголника десетина години. Е, можеш, разбира се, да извъртиш някой пирует в стил Никсън и да си възвърнеш доброто име. Или най-малкото да опиташ. Но лично аз предпочитам да те сполети съдбата на Робишо — да затънеш до гуша в калта, да се пропиеш и да просиш от хората някой и друг цент колкото

за насъщния. Да те убия ли? Не е зле да помисля. Но сега-засега не бързам. Въпреки че бих могъл да си променя мнението.

Лари Арънс ми издърпа телефона и го доближи до ухото си. Не го свърташе на едно място.

— Остави ги тия дрънканици за после — рече той на Шафино. — Следобед трябва да ходя в съда. Нека приключваме и да вдигаме гълъбите. Донесохме куфарчето и го дадохме на Джули. Какво ще кажеш, мисля да я изпратим и да отведем Мар на лодката. Няма какво да се мотаем. — Известно време Арънс мълча и слуша, накрая отсече: — Точно така.

Прекъсна връзката, пъкна телефона в джоба на балтона си и щракна с пръсти на Джули. Тя може и да се репчеше на другите, но с Арънс си знаеше мястото. Кимна притеснено, грабна дамската чанта и металното куфарче и излезе от стаята.

Алдо затвори вратата и отново се изтъпани зад мен. Арънс, който стоеше отпред, си погледна безупречно поддържаните нокти.

— Значи знаеш за групата и какво правим, а? — обърна се той към мен.

Отвърнах, че да, знам.

— Тогава не можеш да си тръгнеш от лодката — отсече той.

Каза го така, сякаш съжаляваше, че волю-неволю, трябва да ме убие. Още малко, и да му повярвам.

— Бил съм труп още когато съм влязъл в стаята — отбелязах. — Бил съм труп, понеже лазя по нервите на Шафино. Разиграва ме като маймуна, но всъщност иска да ме очисти. Днес, утре, все едно кога. Взел ме е на мушка и това може да завърши само по един начин. Изнервя се и когато някое ченге се доближи прекалено много до Джули.

— Ще ти кажа аз на теб кого изнервяш, мърляч нещастен — прекъсна ме с дрезгав глас Алдо. — Братовчед ми Дани, ето кого. Нервен е човекът всеки божи ден в Атланта. Заради теб бере там душа. Принуден е да носи вестници под ризата си, та да не го наръгат. Всеки месец се изръсва с по триста долара, за да плаща на трима чернилки да го пазят да не би някой да му посегне и да го изнасили. Не си ли плати, спукана му е работата. Дани никога няма да ти прости, че го тикна на топло, и ме праща да ти го кажа.

Алдо и Дани бяха не просто братовчеди. Бяха си едва ли не братя. Бяха израсли заедно, пак заедно бяха учили в полицейската академия, бяха си кумували взаимно и си бяха купили две къщи една до друга на остров Статън. По време на акция срещу наркопласбори във Вашингтон Хайтс Дани бе прострелян, докато се опитвал да предпази Алдо — така двамата се бяха сблизили още повече. И без всичко това си е неоспорима истина, че италианците, израсли в една и съща махала, поставят приятелството и верността по-високо от всички задължения към Бога, родината и Нюйоркското полицейско управление. Сега обаче не ми беше до тия приятелчета и тяхното чувство за дълг. Мислех си за металното куфарче. Бях се сетил къде съм го виждал.

Навремето бях сгащил едни нигерийци, които работеха в банка в Манхатън като охрана и чистачи, така че да се добират по-лесно до сведения за влоговете и кредитните карти. Като повечето престъпници, и нигерийците си бяха хора на навика. Извършеха ли престъпление, запазваха онова, което им бе помогнало да успеят. Бяха превърнали въпросните метални куфарчета едва ли не в свой талисман — с тях изпращаха в Африка задигнатите пари и фалшивите кредитни карти. Знаеха ги сантиметър по сантиметър, и отвътре, и отвън. Знаеха вместимостта им, колко мангизи ще се поберат, как да ги разглобят и да направят второ дъно. Когато ги спипах, намерих у тях, в стая в Бруклин, цели дванайсет куфарчета, готови да се отправят към Черния континент.

Както личеше, и Шафино имаше слабост към такива куфарчета. А също към Джули като куриер.

— Слизаме долу — оповести Лари Арънс, обръщайки се към мен. — Но без белезници — за да няма излишни въпроси. Знаеш обаче, че пистолетите понякога стрелят ей така, случайно. Не, няма да те убивам. Най-малкото тук. Но ако се наложи, ще ти гръмна капачката на коляното.

Връчи ми шапката и ми заповяда да се изправам. Щом станах, ми подаде едно от плюшените мечета на Джули — да съм си избършел кръвта по лицето. Подчиних се под присмехулния поглед на Алдо.

Беше време да поемаме. Арънс кимна и Алдо се пресегна да отвори вратата. Тъкмо хвана ръчката, когато от другата страна се почука настойчиво.

— Детектив Мар, аз съм, медицинска сестра Тайсън. Тук ли сте?

— Да — потвърдих аз.

— Побързайте! Колата ви. Джули я блъсна.

— Кажи, че си зает — изшушука Арънс. — И че ще идеш при нея по-късно. Нали помниш, коляното!

Рекох на Арънс:

— Джули е казала на сестрата, че сте си тръгнали. Ако почнеш да гърмиш, тя ще разбере, че си тук. Ще разбере и че Джули е излъгала.

Добавих и че са пратили Джули да ме повика в стаята си, та малко трудно ще докажат обвиненията, че съм ѝ налетял да я изнасилвам — Джули все пак беше на осемнайсет години, а аз можех да призова медицинската сестра за свидетелка. Натъртих, че ако негърката ни види как си тръгваме заедно и после се окаже, че съм мъртъв, не е трудно да се досетим с кого най-напред ще пожелаят да разговарят следователите, натоварени с разследването на убийството.

След тия ми думи Арънс се свъси и се замисли, но още преди да е взел някакво решение, аз казах на висок глас:

— Влезте, сестра Тайсън.

Тя натисна ръчката отвън, Алдо пък я натисна от другата страна и вратата изпука и се отвори — така двамата се озоваха лице в лице. След няколко секунди Алдо затръшна вратата под носа на негърката.

— Какво ви прихваща? — извика Алма от коридора.

Притеснен до смърт, Алдо се спогледа с Арънс, който след кратко двоумене му каза да отворел проклетата врата.

Речено — сторено — пред нас като буреносен облак застана медицинската сестра, която държеше подлога и очевидно бе вбесена от малката случка с вратата. Алдо пък беше вбесен, задето, ще не ще, се е озовал в такава близост с подлогата, която не беше празна. Надуши миризмата и се дръпна вътре, като ме настъпи по краката. Това беше моят шанс. Тутакси го сграбчих в мечешка прегръдка и притиснах лактите до хълбоците му. Той изруга, ядосан, че съм го вдигнал от земята и съм го завъртял с лице към Арънс. Наредих на Алма да напусне стаята — казах ѝ да не задава въпроси и да не се притеснява, просто да излезе и да затвори вратата. Тя се подчини.

Блъснах Алдо върху Лари Арънс и двамата се свлякоха на пода, преплели ръце и крака. Алдо беше по-близо до мен, затова го изритах с

все сила по лицето — от носа и устата му рукна кръв. Той се опна по гръб, разперил широко ръце. Арънс побърза да седне — облегна се на леглото и бръкна в джоба на балтона. Аз обаче също не стоях със скръстени ръце — свалих си шапката и му я метнах в лицето, той замахна със свободната ръка, но аз се оказах по-бърз и стоварих с все сила пета върху коляното му. Чух го как изкрещя. Деветмилиметровият пистолет беше в дясната му ръка и сочеше към пода. Стъпих върху оръжието и го затиснах към килима, после се наведох и фраснах едно кроше във врата на Арънс. Очите му изскочиха от орбитите и той се замъчи да си поеме дъх, а аз грабнах пистолета и се обърнах към Алдо — да не почне да се прави на герой. Но явно го бях ритнал доста силно, понеже той седеше ошашавен наред стаята и гледаше с изцъклени очи дъждобрана си, оплескан с кръв. Не щеш ли, ме забеляза и бръкна в колана си да извади пистолета. Движеше се бавно. Прекалено бавно, та да направи нещо. Една-единствена крачка, и бях при него. Притиснах деветмилиметровия пистолет до лявата му вежда — знаех, че види ли Алдо лицето ми, няма да ми се налага да му обяснявам нищо. Той всмукна въздух с отворена уста и ми показа, че в окървавените му ръце няма нищо.

Прибрах си глока и пистолета, който държах в кобура на глезена. Взех и деветмилиметровия пистолет на Алдо. После отидох при вратата и я открянах колкото да видя Алма. Тя стоеше като втрещена. Но си личеше, че я гризе и любопитство. Всъщност защо ли изобщо се учудвам — винаги се получава така, когато ченге каже на цивилен да се дръпне. Рекох на клетата женица, че сме спорели нещо по работа и тя да не се притеснява — ще имам грижата всичко да се оправи.

Негърката се впусна да ми обяснява как била дошла да ми каже, че Джули нарочно е блъснала два пъти колата ми и после е отпрашила нанякъде — и Алма, и майсторите, дето работели в гаража, я били видели с очите си.

Темерутщината на Джули ми бе спасила живота, но аз не можех да го кажа на Алма. Само затворих вратата и отново насочих вниманието си към ченгетата, наумили си да ме водят на еднопосочна разходка.

Алдо седеше наред стаята и навел глава, притискаше към носа си носна кърпа. Арънс пак си беше там, където го бях оставил — беше се облегнал на леглото и разтриваше врата си. Едвам си поемаше дъх.

— Няма да си губя времето и да подавам жалба — казах аз. — Сдушили сте се с Шафино, на ваша страна е и равинът; защо да си играя и да подавам жалба! Един-два въпроса, и си тръгвам. Къде отиде Джули? — обърнах се аз към Арънс.

Той оброни глава назад и я опря в леглото. После затвори очи, сякаш изобщо не ме забелязва. Отидох при перваза на прозореца, грабнах стереоуредбата на Джули, обърнах се и я пуснах върху раненото коляно на Арънс. Той побърза да отвори очи.

— В окръг Колумбия — отвърна ми. — Мацето отиде в окръг Колумбия.

— Какво има в куфарчето?

— Пари.

— Колко?

— Петдесет бона.

— Тарифата ви. Добре се справяте, ако наистина ви ги броят.

Попитах Арънс знае ли кой е равинът, той отговори, че нямал представа, единствено Шафино поддържал връзка с него, а Шафино нямал намерение да разгласява пред другите сведенията, до които се докопвал, понеже сторел ли го, значи да си поделял с тях властта, нещо, което Боби Шашмата не би направил за нищо на света. Алдо също се намеси, за да защити колегата си, и ме увери, че Арънс казал истината — дори и да съм им изпотрошал всички капачки на коленете, пак не можели да ми съобщят нищо повече, понеже не знаели друго.

Погледнах нацапаното с кръв плюшено мече и се сетих как Арънс ми се е присмивал. Наредих му да се свърже по клетъчния телефон с Шафино. Докато той набираше номера, вметнах, че ще задържа pistolетите, пък те с Алдо да се оправят както знаят с шефовете. Ако извадеха късмет, щяха да се отърват с глоба или с едноседмично отстраняване от длъжност. Мина ми през ума да им взема и полицейските значки, но после реших, че само ще си пиляя времето. Повечето ченгета правят копия на значките и държат оригинала в сейф или банка. Сигурно щеше да се наложи Лари Смъртоносния и Алдо да обясняват надълго и нашироко къде са изяли пердаха. Всъщност не — беше малко вероятно да се стигне чак дотам, нали равинът ги покриваше.

Тъкмо Арънс да каже нещо на Шафино, когато го потупах по рамото.

— Изпей на Боби Шашмата „Старецът и реката“ — заръчах му.

— Моля? — възкликна той прегракнало, сякаш го е повалила тежка настилка.

Докоснах го лекичко с крак по нараненото коляно.

— „Старецът и реката“ — повторих аз.

Арънс запя. Или по-скоро заграчи, без да сваля измъчен поглед от мен.

— Реката, реката, на стареца е тя и знае той неща, да...

Млъкна и поклати глава. Болеше го непоносимо, но и той си имаше гордост. Гордост на мъж. На ченге. Не смяташе да продължава нататък с импровизирания концерт. По-скоро би умрял, отколкото да пее. Взех от него телефона и заслушах.

Шафино се заливаше от смях — още малко, и щеше да се задави. Мислеше, че телефонът все още е у Арънс, затова каза:

— Вие там да не сте превъртели? Какво ни в клин, ни в ръкав ми пееш негърски песнички?

— Отменям разходката — рекох му аз. — Може ли да си прибера капарото?

Шафино веднага млъкна. Долових в тишината, че е бесен и ме мрази до смърт. Накрая рече:

— Какво си направил с Лари и Алдо?

— А, нищо. Но ще се наложи на Алдо да му кърпят носа, а колкото до Лари, той вероятно никога вече няма да иде на танци. А, докато не съм забравил! Я звънни на равина и му кажи да изтегли ония документи. За отпуската де.

— Негодник! Хич не си въобразявай, че ще ти се размине.

— А ти какво си се запретнал такъв да пазиш Джули? Да не би случайно да е убила Линда?

— Стига си си придавал важности, задник такъв — изсумтя Шафино. — Казах ти вече, в ръчичките си ми. Няма мърдане. Точно преди да се обадите си седях тук и си мислех за теб и Линда. И стигнах до заключението, че когато на някого не му върви, няма никакво значение колко дълга му е оная работа. Сецаш ли се за писмото, дето Линда е написала? И заради което ще има да търкаш нарове? Май знам къде го е скрила.

21. ВТОРИ ЗАПОДОЗРЯН

Следващите четирийсет минути обикалях с колата из Куинс — току поглеждах в огледалото за обратно виждане с надеждата да мерна някъде Мики, човека, когото Шафино бе пратил да ме следи. Мики наистина си го биваше. Все не можех и не можех да го видя, по нищо не личеше, че някой ме следи. Но точно в този момент Мики преспокойно можеше да си гледа анимационни филмчета или да спасява Земята. Или да ме държи на мушка, да ме издебне и да ми тегли куршума точно когато очаквам най-малко.

Всъщност това да ми беше проблемът! Като начало нямах и представа как изглежда тоя Мики. Не знаех и дали е сам и докъде е готов да стигне. Дали само ме държеше под око, или се канеше в един момент да ми забие отвертка в окото? Заради тоя Мики Шафино ме обричаше на доста безсънни нощи.

Не бях свикнал да ме следят. Цялата тая история започваше да ми лази по нервите. Ако исках да живея в мир и спокойствие, да не говорим пък за възможността да мисля трезво, трябваше да премахна от уравнението Мики.

Наближаваше дванайсет на обяд. Цяла сутрин не бях слагал и залък в уста, затова спрях на булевард Нордърн да хапна бъркани яйца, после звъннах на Дайън вкъщи. Разказах му как съм се натъкнал на ония юнаци от шайката на Шафино и че наш Боби върти любов с Джули. Споменах му и какъв гаднярски номер ми е погодила Джули и че сега фордът ми е със счупени фарове, изкривен калник и повредена решетка. Ако продължавах да се разхождам с тая трошка, нищо чудно катаджиите да ме пратят по бързата процедура на съд. Смятах, щом си поговоря с Дайън, да закарам колата на сервиз.

После казах на баща си за Шафино и писмото на Линда.

— Писмото не е у него — поясних аз. — Поне засега. Шашмата знае, че съществува и е скрито някъде, но още не се е добрал до него. Наумил си е да прави, да струва, но да ме съсипе. Ако писмото беше у

него, нямаше да ми спести страховитите подробности. Нямаше да пропусне възможността да ме натика в миша дупка. И да ми изкара ангелите.

— Да опустее дано тоя Мики — завайка се Дайън. — Появи се, има-няма, преди ден и хоп, целият свят научава за писмото на Линда. Ония кретени, приятелчетата на Шафино, все ще намерят начин да ти видят сметката.

— Дали и Лайза не е духнала заради Мики? — предположих аз. — Ами ако е уплашил и нея?

— Знаеш ли какво трябва да направиш — намери Лайза и я накарай да ти каже кой е тоя Мики. Възможно е тя да знае как изглежда негодникът му с негодник. Открий я, преди да го е сторил Шафино. Тя ще ти каже кой е Мики. Поговорете си двамата с него, убеди го да не си вре носа, където не му е работа.

— Притеснява ме още нещо освен Мики — допълних аз.

— Какво?

— Джули. И не само защото ми е блъснала колата. Тръгна към Вашингтон с цели петдесет бона.

— За какво са й толкова пари?

— Лари Арънс може и да е отрепка, но се заинати и не пожела да ми разкаже всичко от игла до конец. Замълча си гадината. Джули не е само куриерка. Тук има нещо по-голямо. Много по-голямо.

— Нещо по-голямо ли? — възкликна баща ми. — То се знае, че има. Нали Шафино я чука. Освен това я е хванал да му върши мръсната работа. Нещо като муле му е, и толкоз. Предимството й е, че на никого и през ум няма да му мине, че пренася петдесет бона. Идеалната куриерка!

— И защо тази идеална куриерка не се качи на самолета за окръг Колумбия, ами е тръгнала да бие с кола толкова път? — попитах аз.

— Сигурно я е страх да пътува със самолет — отвърна Дайън.

Възразих, че Джули прави каквото й каже Шафино. Нареди ли й той да хване самолета за Вашингтон, тя ще го направи, и още как — дори ще се преоблече като хасидски евреин или като Майкъл Джаксън. Затова и е тръгнала към окръг Колумбия с джипа, понеже Боби Шашмата е пожелал така. За него жените са нещо като дойна крава — доиш ги и заминаваш. Щом Джули е получила покрай връзката си с

Шафино цял джип, Шафино смята да изцоца от нея повече. Много повече.

Запалих цигара. Стоях в кафене с джобни размери и гледах през прозореца как неколцина трътлести мексиканци бърхят в студа — разтоварваха от камион огромни найлонови торби със суров октопод и ги внасяха в съседния японски ресторант. Един от мексиканците спря и започна да духа премръзналите си ръце. Дребният като джудже японец, който наглеждаше разтоварването, тутакси заръкомаха гневно — вкочаненият мексиканец да не спирал работа. Мексиканецът сигурно имаше коефициент на интелигентност с двуцифрено число — всъщност, за тази работа не се искаше повече. Но в комплект с коефициента вървеше смразяващото излъчване, наследено от неговите предци — ацтеките: мексиканецът се вторачи в япончето така, сякаш се канеше да изтръгне с кремъчен нож сърцето от гърдите му. Японецът го усети, спря да ръкомаха и отстъпи назад.

— Джули не е тръгнала с празни ръце — допълних аз. — Ще занесе пари. И ще се прибере с нещо друго. Джипът ѝ трябва най-вече за да се върне.

Поясих, че според снощното съобщение, оставено от Шафино върху телефонния секретар, Бауза трябва да замине довечера за Вашингтон, за да изпълни поръчка, възложена на Студентите на разменни начала. Хесус и бездруго щеше да ходи в окръг Колумбия, защо не са възложили на него и куриерската работа? Защо са пратили и Джули?

Не беше за пренебрегване и прословутата стиснатост на Шафино. Както казват ирландците, лекето му с леке ще одере и бълха, само и само да ѝ вземе кожата. Линда му викаше скръндзата. Да вземе, моля ви се, да си определи лимит на коледните подаръци — купувал ги едва ли не без пари на разни долнопробни разпродажби. Сложил по настояване на Линда в къщата аларма, която не ставала за нищо, та се наложило жена му да се бръкне и за своя сметка да купи друга! Все се оправдавал, че трябвало да къта пари за Калифорния — нали смяташе да се преселва там. Такъв скъперник не току-така ще се бръкне и ще извади двайсет бона за джип, при положение че билет отиване и връщане до Вашингтон му струва само неколкостотин долара.

— Дали не пласира дрога? — предположи Дайън. — Там са големите мангизи. Ще ти го каже всеки колумбиец с копринена риза и

златен ланец.

— Не, равинът няма да си пилее току-така дарбата — възразих аз. — Той има глава на раменете си. Наясно е, че продаваш ли дрога, и ти се изкушаваш да я опиташ. С времето ставаш наркоман, а един наркоман ще те продаде за нищо време. Който влиза в далавера с дрогите, все едно сам си настъпва оная работа. Равинът не е чак толкова загубен.

Добавих, че се е сдушил с две полицейски управления и с паралии, а човек, който е успял да постигне това, няма да се цигани и да се занимава с кокошкарски сделки за жълти стотинки. И Шафино, и равинът не бяха глупаци. И двамата знаеха, че наркопласьорството си е опасно занимание. Полицията те държи под око двацет и четири часа в ден. Конкуренцията смята, че най-добрият начин да си увеличи пазарния дял е да убие и теб, и всичките ти роднини до девето коляно.

И дума не можеше да става равинът да си мърси ръцете с наркопласьорство. Особено като знаем, че хората, наемащи Студентите на разменни начала, ги позлатяват, само и само да видят сметката на един или друг наркопласьор.

— Щом приятелчето на Шафино не върти търговия с дрога, какво тогава прави? — поинтересува се Дайън.

— Нямам представа — отвърнах аз. — Но каквото и да донесе Джули от окръг Колумбия, равинът ще обере каймака.

— Откъде си толкова сигурен?

— Сигурен съм, защото не съм чувал Шафино да си помръдне и пръста заради някого — това е първият случай.

Споменах какво ми е разправил Гавилан, че Бауза е отказал да изпълни поръчка, възложена от равина, и Шафино го е убедил да степенува правилно нещата, след което, ще не ще, Хесус начаса се е вдигнал, заминал е за Вашингтон и е видял сметката на някакъв борсов посредник. Направил го е заради равина, заради човека, когото Шафино нарича техен закрилник... най-сигурен отбранителен вал. Затова и Джули е отишла във Вашингтон с джип за двацет хилядарки. Затова и аз още обикалям като гламав улиците.

— Сега би трябвало да ми предявяват скалъпено обвинение за изнасилване.

— В какъв смисъл „сега“ — докато си говорим ли? — ахна Дайън.

— В смисъл че Шафино си бе наумил да ми подложи динена кора — да прати да ми вземат пръстови отпечатъци, да ме снимат в профил и в анфас, за да ме изтъпанят пред телевизионните камери, заметнат с шлифер — да не ми се виждат белезниците. Но по една или друга причина отложи това малко удоволствие. Първо искаше Джули да отскочи до Вашингтон. Искаше да се увери, че се е върнала, и чак тогава да ми лепне скалъпеното обвинение в изнасилване.

— Странна работа! — отбеляза Дайън. — Шафино си е наумил да те опропасти. И въпреки че е имал идеалната възможност, е бил отбой.

— Нямахме друг избор — вметнах аз. — Без равина е за никъде. Не можеше да ме очисти направо у Джули — щеше да си създаде главоболия.

— Ама че работа, Боби Шашмата пази своя ангел хранител! — възкликна Дайън. — Изтръпва при мисълта, че Джули може да пропее за равина, затова и я държи по-надалеч от окръжната прокуратура. А също и от теб. Ти пък отиваш да се поразходиш с корабче — за да видят какво точно знаеш за онзи хубостник. Май ще се окажеш прав. Както е тръгнало, работата е много дебела, не се свежда само до някакви си ченгета, които подработват странично като наемни убийци.

Прекъсна ни записан глас от телефонната централа, който оповести, че времето е изтекло и ако искаме да говорим, трябва да пусна още монети. Дайън попита какъв е номерът на апарата, от който се обаждам, и каза, че ще ми звъне. Затворих и издърпах от джоба на палтото си вестника. Бях погълнат от мислите за равина, за Джули и Шафино, затова и бях хвърлил само бегъл поглед на първата страница.

От заглавието на уводния материал се разбираше, че адвокатът на Морис Робишо обвинява полицията, че при арестуването на неговия клиент е проявила жестокост. Чудо голямо, че са смаризили малко господин Морис! Нека се мъчи като грешен дявол — така започвах да вярвам, че си струва човек да живее.

Във вестника имаше и статия на Карлайл Тейлър, посветена на убийството на Линда Шафино. Предпочетох да я подмина — предполагам, че журналистката както обикновено ни залива с либералните си дрънканици как Линда е била част от окупационната армия на белите и е била убита от борец за свободата на чернокожите. Затова и насочих вниманието си към интервюто с първия заместник-

кмет Рей Нейтан Футман. Не че ме интересуваше какво има да казва тоя откаченяк с неговите тъпи реформаторски напъни, но тук той говореше за ченгета и аз реших да видя какво гласи последната му теория за това как полицейското управление да се възползва от неговата мъдрост.

Както личеше, господин Футман нямаше намерение да спира дотук и да се ограничава с това, че е задръстил Нюйоркското управление на полицията с цивилни, изместили опитни полицаи. Къде ти! Нашият умник бе решил всеки месец да провежда среща между шефовете на полицията и комитет, излъчен от новоназначените цивилни служители. Чрез тези срещи полицейското управление щяло да стане по-отзивчиво към културните потребности на хората и интелектуално по-многообразно. Ако не друго, Футман ни подсещаше, че тъпотията си е процъфтяващ бизнес, в който неуморно се трудят не един и двама идиоти.

Телефонът извънтя. Вдигнах още след първия сигнал.

— Искаш ли да чуеш как твоят приятел детектив Бауза си харчи парите? — попита Дайън.

— Изгарям от нетърпение.

С помощта на любовницата си баща ми бе научил, че Хесус харчи като ненормален за Джина Бранч, двайсет и две годишната танцьорка от топлес заведението, собственост на Хесус, Шафино и Юджин Елдър, същата, с която наш Хесус смятал да мине под венчило.

Шафино беше забранил на Бауза да пилее пари за щяло и нещяло. Но както обичаше да казва Дайън, надърви ли ти се оная работа, мозъкът ти се размеква, а по всичко личеше, Хесус се бе докарал дотам, че неговият мозък направо се бе разкашнал.

Само от началото на годината бе водил ненагледната си Джина три пъти в Пуерто Рико — бяха се возили на скъпи-прескъпи коли под наем, бяха обикаляли най-добрите ресторанти и тузарските клубове в Сан Хуан. При последното посещение там Бауза бе подарил на изгората си часовник „Ролекс“, цели седем чифта обувки и костюмче „Версаче“. Наскоро си беше купил и новичък ягуар и се бе охарчил за липосукция, която да отстрани дребните несъвършенства в снагата на госпожица Джина.

Знаех колко получава един детектив и ченгета като Хесус само си търсеха белята, почнеха ли да се правят на голямата работа. През последните три месеца нашият човек се бе изръсил чрез кредитната си карта със суми, надвишаващи полицейската му заплата за цяла година. Ей на това му се вика чавка да ти е изпила ума.

Не бях особено смаян от тази новина. Подкупните ченгета нямат желание да проявяват благоразумие. Не познавам продажен полицай, който да се сдобие с тлъста банкова сметка и после да прояви благоразумието да си трае и да не бие на очи. В „Бхагавад гита“ е казано, че човек се проваля, защото бърза да вкуси от всички наслади. За другите не знам, но тъкмо това определено изяжда главата на едно продажно ченге. Напълнят ли гушите с подкупи, такива ченгета бързат да си харчат парите със същата скорост, с която са се сдобили с тях, и така показват на цял свят какви глупаци са. Колкото до полицейското управление, то не знае нищо за тези неща, понеже не иска да знае.

Нещо липсваше. Помолих Дайън да ми прочете още веднъж за какво се е охарчил Бауза.

— Браво на теб, внимаваши — похвали ме той. — Липсват разходите за хотел.

— Бинго! — възкликнах аз. — Да не би Хесус да има имоти в Пуерто Рико?

— За имане има. Но парцелът в покрайнините на Сан Хуан е незастроен. В момента е голо поле. Ала нашият човек сигурно се е охарчил доста и за него. А не е плащал хотел, понеже при посещенията си на острова отсяда с гаджето у един свой приятел.

— Този приятел има ли си име?

— Да, Джонатан Мънро.

— Същият Джонатан Мънро, който най-после се отърва от ония поплювковци, дето му обираха магазините ли?

— Да, същият — потвърди Дайън. — Маги ми каза, че притежавал една от най-хубавите къщи на острова. Същински палат. Дай й да чете списания за тузарски къщи. Твърди, моля ти се, че винаги си е мечтаела да има такъв дом. Непрекъснато пишели по списанията за къщата на Мънро. Вътре имало от пиле мляко, включително частен киносалон и джакузи за конете. Мънро притежавал два универсални магазина в Сан Хуан и какви ли не други фирми и фирмички, като се почне от фирма за таксиметров превоз и се

стигне до магазини за софтуер. Два пъти е женен и развеждан. Последната му жена е била през шейсетте години Мис Пуерто Рико. Пада си по латиноамериканките. Някои от тези неща се разчуха около оная пушилка за укриване на данъци, помниш ли?

Помнех. Миналия декември папата беше на посещение в Пуерто Рико горе-долу по времето, когато нашият любим чернокож кмет Роджър Л. Тъкър оповести, че смята да се кандидатира за втори мандат. Тъкър не е от най-острите ножове в чекмеджето, но все пак надушва от сто километра кога физиономията му може да се появи на снимка, с която той да прикове вниманието. Беше се вдигнал и бе отишъл чак в Пуерто Рико с тайната мисъл, че гласоподавателите латиноамериканци в Ню Йорк ще си умрат от удоволствие, когато видят как той прави вятър на Божия наместник на земята.

В Сан Хуан Тъкър отседна в богатия дом на Джонатан Мънро, близък негов приятел, отпускащ най-много средства за избирателните му кампании. Мънро имаше дебели връзки на острова и за нула време уреди на Тъкър аудиенция при светия отец. Нюйоркските вестници и телевизионни станции отразиха надълго и нашироко въпросната аудиенция. Нашият обичан кмет се бе замъкнал на острова с Библия в едната ръка и с паничка за просия в другата, и се възползва максимално и от двете.

Но Тъкър се заблуждаваше дълбоко, ако си въобразяваше, че покрай пътуването до Пуерто Рико земята около него ще се превърне едва ли не в свещена катедрала. Някакви си два дена, след като се върна в Ню Йорк, няколко вестника гръмнаха, че кметът е опростил тайно на Джонатан Мънро данъци, възлизащи на ни повече, ни по-малко от трийсет милиона долара. Според журналистите Тъкър изтъргувал данъците срещу дарения за избирателната си кампания. Най-неочаквано всички погледнаха на посещението му в Пуерто Рико като на политически рушвет. И сигурно си беше точно така, но важното в такива случаи е не какво вършиш, а да не те хванат.

Още двама високопоставени държавни служители от Ню Йорк бяха обвинени, че са допуснали разходите по посещението при папата да бъдат поети от Джонатан Мънро. Първият беше благочестивият, богобоязлив Кармин Лаковара, прокурорът, който си приказваше с Дядо Боже. Другият бе Кон Макгиган, заместник-шефът на полицията, вторият човек в Нюйоркското полицейско управление. И двамата бяха

допуснали Мънро да се изръси за самолетни билети и хотел за тях и благоверните им. Плъзна виц, че Макгиган е бил толкова път, за да арестува папата, задето се представя като Лаковара.

Но на Лаковара хич не му беше до вицове и смешки, когато в печата се появи съобщение, че е ходил в Пуерто Рико, за да обсъди дали след две години да се кандидатира за губернатор и дали да издигне за заместник-губернатор Роджър Тъкър. Основен спомоществовател на кампанията им щял да бъде пак същият Джонатан Мънро. Дума да няма, амбициозен план, той обаче нямаше нищо общо с това да паднеш в нозете на папата и да се потопиш в дълбините на религията и на нейните тайнства.

Колкото до Макгиган, той също се бе възползвал от пътуването, за да осъществи най-съкровената си мечта. Беше отскочил да се види с папата, после се беше метнал на самолета и се бе прибрал в Щатите. Но вместо да се върне в Ню Йорк, се бе отбил във Вашингтон — да си търси работа. В продължение на три дни гостувал на най-голямото частно детективско бюро в страната, което от доста време се мъчело как ли не да го привлече на работа. Както и друг път в миналото, и сега Макгиган решил да си остане в Ню Йорк. За беда Карлайл Тейлър бе надушила отнякъде за малкото му отклонение и сега разпъваше на кръст Макгиган във вестника — твърдеше, че се чудел как да не работи с чернокож кмет и чернокож шеф на полицията.

Макгиган си падаше работяга, познаваше до най-малките подробности Нюйоркското управление на полицията, като се почне от историята му и се стигне до седемдесет и петте районни участъка. Вече работел като ченге, когато завършил с триста мъки задочно право. Животът му бе подчинен на амбицията да стане шеф на полицията, освен това той се славеше, че не се съобразява много-много с мнението на другите.

Притежаваше всички качества да се издигне до началник на полицията в Ню Йорк, но нямаше да го огрее никога. Макгиган беше бял, нещо, което политиците, дърпащи конците, смятаха за недостатък в град, където повечето жители бяха представители на другите раси. Същите тези жители бяха гласували за чернокож кмет само защото той им бе обещал да назначи за шеф на полицията пак чернокож.

За да удържи на обещанието, Тъкър беше прибягнал до услугите на Карл Дауд, шишкав негър към петдесетте, който дотогава беше шеф

на полицията в окръг Колумбия и чието основно достойнство на всяка длъжност бе способността му тутакси да се превръща във високоплатена кукла на конци. Човек и с топ не можеше да помръдне този блюдолизец — беше като залепен за задника на Тъкър.

Дауд беше неимоверно горделив, прекаляваше с пиенето, вечно беше недоволен. Ако си вършеше работата като хората, надали някой щеше да обърне внимание на недостатъците му — всеки си има трески за дялане. Лошото бе, че той не ставаше за нищо, бързо се отегчаваше и не искаше да се занимава с всекидневното ръководство на полицейското управление. Държеше всички да го харесват и недоумяваше защо другите са толкова злопаметни и не искат да забравят, че се е държал дебелашки с тях.

В днешния подчинен на политическата целесъобразност свят такива като Дауд бяха застраховани срещу критиката. Или се отнасяш към тия нещастници великодушно, с доброта, или наблюдаваш от разстояние как се издънват.

Ченгетата гледаха на посещението на тия прошляци Тъкър, Макгиган и Лаковара при папата като на някакво огромно недоразумение и се превиваха от смях, когато журналистите ги погнаха. Но дето е думата, всяко чудо за един ден — градът бързо забрави за данданията, вдигнала се около тях. Сред нюйоркчани се ширеше апатия, те бяха претръпнали и се бяха примирили, че слугите на народа са най-голямата измет, и това, съчетано с пълния непукизъм на въпросните слуги, уби за някаква си седмица интереса към интригата. Тъкър, Макгиган и Лаковара се кълнях, че не са извършили нищо нередно, не са нарушавали законите и са превърнати в изкупителна жертва от напълно безотговорните журналисти. Въпреки това всички участници в масовото безплатно поклонение при папата се зарекоха, че щели да оправят нещата, каквото и да значеше това, и да си покрият от джоба разходите по пътуването до Пуерто Рико.

Освен че громеше яростно Макгиган, задето е бил толкова път, за да види светия отец, Карлайл Тейлър се бе натоварила и с друга задача. Беше се нагърбила да брани със зъби и нокти кмета, което ще рече, че журналистката прибягваше отново до расовата карта, нещо, което правеше по-често, отколкото аз си капя ризата, докато се храня. Тейлър пишеше, че нападките срещу Тъкър били поредният опит на белите да

злепоставят чернокожия държавник и водач и да подкопаят единството на чернокожите. Помислих си, че въпросната дама пак се е развихрила. Но тя възприемаше мисията си в този живот тъкмо така — смяташе, че е длъжна да се изтъпани на някой покрив и да се провикне, та да я чуе целият свят, че ако си чернокож и те уличат за някакво престъпление, е предостатъчно да си намериш някого, върху когото да прехвърлиш вината. За предпочитане е този някой да бъде бял.

— Нещо за Шафино? — попитах аз Дайън.

— Нищо. Никакви кредитни карти. Изплатил си е ипотеката. Не е теглил заеми за закупуване на автомобил, няма дългове, натрупани от комар, никой не го издирва за неплатени суми. Абе какво да ти разправам — вода ненапита!

— Не е вчерашен, отваря си очите на четири. Я проверете Джули под истинското ѝ име — Джудит Лезневич. Вижте дали има кредитна карта и ако има, какви пари харчи. Ще се чуем по-късно, да ми кажеш какво си научил.

Пуснах фасата на пода, смачках го с крак и се прозинах в слушалката. Пипнах цицината върху главата си, там където Алдо ме беше халосал, усетих под пръстите си съсирената кръв и съжалих, че не съм го ударил малко по-силно. Мълчах дълго. Дайън слушаше тишината — знаеше, че се опитвам да измисля нещо и той ще ми помогне, ако също си мълчи.

Накрая рекох:

— Мисля си за равина.

— Пък аз реших, че сигурно мислиш за Линда.

— Да, и за нея. Но сега ме занимава най-вече равинът. Да започнем от Мънро. Той плаща на Студентите на разменни начала да работят за него.

— По всичко личи, че е така — съгласи се баща ми.

— Сто на сто е наемал бабаитите на Шафино, за да убиват и хора, посочени от богатите му приятели.

— Не се и съмнявам. Както ги виждам аз нещата, Шафино ще е последният глупак, ако не му го е предложил, а той не е глупак.

— И така, като теглим чертата, излиза, че Мънро се е сдушил с бандата на Студентите. А също с Макгиган и Лаковара, самото възплъщение на неподкупността.

— Да, освен ако не става въпрос за келепир и безплатни пътешествия — вметна Дайън.

Възразих, че ако не броим това пътуване за чужда сметка, и Макгиган, и Лаковара не са малоумници. Всичко друго, само не и това. Без Макгиган Нюйоркското управление на полицията отдавна да се е разпаднало. В борбата с престъпността той си беше истински Айнщайн. Тъкър може и да беше турил Дауд на поста шеф на полицията, но ако някой го крепеше там, то това бе именно Макгиган. Без него Дауд си беше жив умрял.

Колкото до Лаковара, той може и да се смяташе едва ли не за прозорец, през който божията милост се излива върху света, но това не го правеше малоумник. От всички окръжни прокурори в града можеше да се похвали с най-много заведени дела, завършили с осъдителна присъда — никой не помнеше кога за последен път апелативният съд е отхвърлял негово дело. Във Вашингтон го обичаха. Лаковара имаше предложение, ако започне да се отегчава от местната политика, да се прехвърли на работа в Министерството на правосъдието. Юридическа кантора от Уолстрийт пък му предлагаше един милион долара годишна заплата за пет години напред плюс най-различни премии и възнаграждения.

— Като прокурор няма грешка — натъртих аз. — Когато става въпрос за правоохранителни органи, те двамата с Макгиган наистина са първокласни специалисти. Но нещо друго ме интересува повече от всичко останало. И двамата са гъсти с Мънро, затова и се вдигнаха да ходят чак в Пуерто Рико.

— Мънро е гъст с много хора. Има дебели връзки.

— Знам. Точно тук става интересно. Мънро плаща на бандата на Студентите, същевременно не крие приятелството си с Макгиган и Лаковара. Какво ти подсказва това?

Дайън изсумтя — беше започнал да схваща.

— Нима твърдиш каквото си мисля? — ахна той.

— Твърдя, че не е изключено равинът да е Макгиган или Лаковара.

— Точно от това се опасявах.

Известно време и двамата мълчахме. Накрая баща ми каза:

— Вторият човек в Нюйоркското управление на полицията и най-добрият прокурор в града. И двамата биха могли да са замесени с

банда наемни убийци. Хайде де! Та това е краят на света, да му се не види!

Отвърнах, че който и да е равинът, поразииите му са големи. Докато градските съдилища работеха през пръсти и пускаха престъпниците да си ходят по живо, по здраво, бандата на Шафино щеше да бъде зарита с поръчки. Колкото повече поръчки, толкова повече убийства. Лурд Балера и осмината еквадорци бяха само върхът на айсберга. Равинът осуетяваше разследването на убийствата, а за това се искаха дебели връзки.

— Студентите не си поплюват — отбеляза Дайън. — Тук си имаме работа с горили, които не се спират пред нищо. Няма как да ги прикриваш, ако самият ти не си всемогъщ. Сигурно няма да ти хареса това, което ще ти кажа, но според мен е възможно равинът всъщност да са двама души. Ами ако равини са и Макгиган, и Лаковара?

Това бе последното, което исках да чуя — така попадах между чука и наковалнята. Не можеше да се отрече, че Макгиган и Лаковара са ненадминати професионалисти. И поотделно си бяха блестящи. Обединяха ли се, никой нямаше да е в състояние да ги спре. А ако добавим към тях и Шафино, се получаваеше шайка, за каквато средностатистическият престъпник можеше само да си мечтае.

Затворих телефона и разлистих разсеяно вестника — надали можех да изпадна в по-тежко положение. Дайън ми беше казал, че ако Макгиган и Лаковара наистина са се сдушили, това ще е сензацията на века. Аз обаче го слушах с половин ухо. Не обичам да изпадам в паника, но нямаше как да не призная, че вече се чувствах притиснат до стената. Ако Дайън се окажеше прав, щях да загазя не на шега. Не виждах кой ще ми повярва, камо ли пък да ми помогне да изоблича Лаковара и Макгиган.

После обаче се случи нещо, заради което равинът съвсем ми изхвърча от главата. Случайно плъзнах поглед по статията на Карлайл Тейлър за убийството на Линда. И волю-неволю я изчетох от първата до последната дума. Нямах друг избор.

Тая мърла продължаваше да си повтаря като курдисана, че невинният Морис Робишо бил обвинен несправедливо от ченгетата расисти в нещо, което не бил извършил. Виж ти, каква изненада! Към края журналистката се бе отклонила от обичайния сценарий и бе

подхванала нова песен, от която направо ми призля и аз се почувствах едва ли не на смъртно легло.

Според Тейлър имало и друг заподозрян, когото полицаите прикривали, понеже бил техен колега. Въпросният заподозрян бил детектив, навремето работил с убитата Линда Шафино и извършил престъпление, а после тормозил госпожа Шафино, за да я сплаши и тя да не го издава. Притеснена, че животът ѝ е в опасност, тя решила да направи така, че ако детективът я убие, да не се измъкне сух от водата. Затова описала най-подробно престъплението му в писмо, което скрила. Карлайл Тейлър питаше защо полицията не е задържала детектива — липсващото писмо било достатъчен мотив той да посегне на живота на Линда Шафино.

22.

НОВО ДЕЙСТВАЩО ЛИЦЕ

Някъде към два същия следобед отидох в службата и още влязъл-невлязъл в кабинета, извън телефонът — търсеше ме Джак Хейдън. Още малко, и да хвърли топа от притеснение.

— Какви ги вършиш бе, човек, ще взема заради теб да получа инфаркт — изсъска той. — Онзи е в кабинета ми, нямало да мръдне оттук, докато не разговарял с теб. Имаш ли представа какво означава на крака да ми дойде вторият човек в управлението и ни в клин, ни в ръкав да настоява да говори с един от моите детективи?

Рекох му — вероятно означава, че детективът ще види дявол посред бял ден.

Бях забелязал първите признаци на надвисналата буря още долу, на улицата — пред входа бе спрял черен мерцедес, шофьорът, млад детектив латиноамериканец, си разлистваше на воля спортните страници на вестника, понеже знаеше, че никой няма да го глоби за неправилно паркиране: кой катаджия ще тръгне да си усложнява живота и да глобява автомобила на първия заместник-началник на полицейското управление! Да не е луд!

Друг признак, че съм сгазил нещо лука, бе, че когато преди няколко минути слязох от асансьора, колегите само ме погледнаха и побързаха да извърнат глава, сякаш съм смъртник и песента ми е изпята.

— Макгиган е оттатък, в кабинета ми — изшушука Хейдън. — Чака те от двацет минути, искам да си поговорите. Дали не е тук заради оная статия на Карлайл Тейлър?

— Каква статия?

— Я не ме баламосвай. Знаеш коя.

Казах, че не съм я чел, и го попитах кога иска да чуе какво съм свършил предния ден в Бронкс — преди или след разговора ми с Макгиган. Вметнах, че убийствата на еквадорците са предварително организирани и че съм по дирята на убиеца. Хейдън сякаш изобщо не

ме чу и настоя незабавно да съм си замъкнел дебелия задник в кабинета му. После ми затръшна телефона.

Сложих си палтото на закачалката и си напомних, че за никого не е тайна как са ме обвинили, че съм задигнал пари от онзи наркотрафикант. Кабрера Хлапето, когото бяхме сгасчили заедно с Линда, бе свидетелствал под клетва, че съм отмъкнал от сейфа му двайсет и пет бона. Дотук криво-ляво се бях справял с тези обвинения — бях твърдял, че са опашата лъжа, с надеждата, че ще ми се размине.

Напоследък обаче нещата загрубяха. Карлайл Тейлър явно си бе навила на пръста да ме гони до дупка.

Беше решила, че Робишо е невинен, което ще рече, че виновен е някой друг. От днешната ѝ статия пък личеше, че е нарочила мен за главен заподозрян за убийството на Линда.

Е, не ме беше посочила по име, но това не значеше нищо. И слепец би разбрал, че говори за мен, когато описва ченгето, тормозило Линда и споменато в писмо, превръщащо го в основен заподозрян за убийството ѝ. Хейдън очевидно бе чел материала на Тейлър, понеже го беше треснала параноя, по-силна от обичайните му мании за преследване. Ако арестуваха ченге от отдела му, извършило престъпление, кариерата му отиваше на кино. Нямах как аз да изхвърча и да не повлека след себе си и Хейдън!

Затова и не се учудих, че си е глътнал езика от страх. Явно бе отсъдил, че Макгиган знае за злодеянията ми и е дошъл да ми отнеме полицейската значка. Представях си как Джак Изкормвача снове като попарен напред-назад из кабинета и само чака да се появя, а междувременно обмисля как да се изниже ни лук ял, ни лук мирисал и да ме зареже сам-самин, без другар и закрила, на петнайсетия етаж.

Защо да си кривя душата, и мен не ме свърташе на едно място. Обичах си работата, исках да съм ченге. Без полицейската значка няхах самоличност. Тя беше моята сила и мъжественост, мястото ми на белия свят. Изгубех ли нея, губех всичко. Имаше ченгетата, които направо превъртаха от страх, че могат да им я отнемат.

Всяка година десетина полицаи си теглят куршума — най-често след като са ги отстранили от работа или са ги арестували. Познавам двама полицаи, които ухапаха дулото — единият ми беше добър приятел и предпочете да сложи край на живота си, когато го изритаха от службата, задето върти любов с една своя информаторка. Беше

зарязал заради нея жена си, колкото тая пикла да му задигне и последния цент от банковата сметка и да духне в Санто Доминго с някакъв наркопласъор, който нямал и двайсет години.

Винаги съм си повтарял, че каквото и да става, няма да си тегля куршума. Хайде де, да не съм луд, че да си правя харакири! Но знае ли човек с тая бутилка и пистолет, с които си правя компания!

Запалих цигара, помислих, помислих и най-неочаквано си намерих причина да се усмихна. Изстрелях едно кръгче дим към тавана. Така де, какво съм увесил такъв нос! Нямаше да ме арестуват. Най-малкото днес.

Едно време са бесели хората по площадите колкото за семейно забавление. Защо се е позволявало на обществеността да наблюдава как някой нехранимайко увисва на въжето? Как защо — за назидание!

Скоро обаче се разчуло колко забавно, приятно и разтоварващо е да присъстваш на публичното обесване на някого. Не след дълго майките и бащите започнали да водят и децата, после — да викат и приятели и не след дълго цели многохилядни тълпи се стичали да се наслаждават на онова, което хората в Дивия запад са наричали линч.

Но дето е думата, нищо на тоя свят не е вечно — ето че се пръкнали човеколюбци, хора, работещи в социалния патронаж, и други състрадателни души, които със съвместни усилия спуснали завесата на толкова лелеяната атракция, предпочитана от американските семейства от единия, та чак до другия край на държавата.

Ако искате да разберете какво е днешното съответствие на обществения линч, идете да погледате как арестуват полицаи. Без да има и най-малка представа в какво е обвинен полицаят и дали изобщо е виновен за нещо, кръвожадната тълпа обикновено се стича, за да позяпа как му надяват белезниците и го отвеждат в предварителния арест. На този съвременен линч се събират и шефовете на полицията, прокурори, граждани, колеги на полицая и журналисти и досущ малчугани, оставени да лудуват в пясъчник, всички си умират от кеф понеже знаят какво му се пише на клетото ченге.

Докато влизах в сградата, не забелязах такава зажадняла за линч тълпа. Това си беше солово изпълнение на Макгиган. Поне засега.

Не че бях отървал кожата. Но ако не друго, Макгиган нямаше да ми вземе значката. Същевременно обаче не бе дошъл заради черните ми очи — имаше си причина и от нея надали щеше да им стане

приятно. Макгиган не се славеше като особено състрадателен, нито пък като човек, който ще отскочи колкото да се видите, и то в работно време. Можеше да ме нарани, и то така, че да си лижа раните, докато съм жив.

Изненадващото му посещение ме бе заварило неподготвен. Нямах време да реагирам и да умувам как да изляза на глава с този тип. Единственото, което можех да направя, бе да си напомня, че трябва да говоря възможно най-малко, да се държа уважително и да не си прострелвам крака. Колкото повече умувах, толкова повече се убеждавах, че Макгиган действа точно в стила на равин: нанася пръв удара, така че аз да се шашна и да допусна грешка.

Когато влязох в кабинета на Хейдън, Макгиган седеше зад писалището на моя шеф и с очила с двойни лещи, закрепени на върха на носа, си пилеше ноктите.

— Ако още не си наясно, че си на път да си изгубиш полицейската значка, значи си единственият в Америка, който не го знае — рече ми той.

Беше едър като канара ирландец към петдесетте с бичи врат, благ глас и клепачи, увиснали над очите му. С огромните си габарити и косата, подстригана на канадска ливада, ми приличаше на хладилник. Зад сънения му, отнесен поглед се криеше пъргав ум, който щракаше като вълчи капан. Макгиган се славеше с това, че подлива вода на всекиго, на когото се чувства задължен. Под лявото му око се мъдреха два белега колкото петаче, спомен от нощта, когато той още работел като патрул и докато се опитвал да осуети обир в ресторант в Сохо, бил ранен в престрелката с двамата престъпници, единия от които после застрелял на място, а другия удушил с голи ръце. От двойния белег върху лицето му бе излязъл прякорът Дупчената глава. Очакваше от другите да му се подчиняват и да го уважават. Бог да ви е на помощ, ако тръгнете да му правите напук.

Беше облечен в двуреден сив костюм и риза в същия цвят, беше с черна вратовръзка със свършен уиндзорски възел. Никога досега не го бях виждал в други тонове, което ме караше да си мисля: не току-така се мълви, че е далтонист, не различава цветовете и гардеробът му се състои от пет-шест сиви костюма, десетина сиви ризи и четири черни вратовръзки. Носеше жартиери, да не му се смъкват чорапите, и розова кърпичка с монограм в горното джобче на сакото, за която пък

се говореше, че жена му била пришила, та да не се изгуби и мъжът ѝ да я замени с друга в неподходящ тон. При акция срещу наркопласьори в Харлем един питбул му бе отхапал върха на десния палец. Върху ревера на сакото му проблясваше „fainne“, златно търкалце, което показваше, че знае ирландски.

В кабинета заварих и Хейдън. Стоеше прав, вероятно си въобразяваше, че така изглежда голямо страшилище. Беше кръстосал ръце върху гърдите си, беше се изтъпанил до Макгиган и леко прегърбен, се беше разкрачил, все едно ще стреля, само дето не държеше оръжие. За да не си изтърве съвсем нервите, дъвчеше яростно дъвка и разтъркваше лакти. Да си рече човек, че очаква да избухне бомба.

Пред бюрото на Хейдън, по-точно леко вдясно от него бе сложен празен стол — от псевдоантиките, останали от онзи хахо, собственика на апартамента, преди в него да се нанесе Бюрото за борба с организираната престъпност. Столът нарочно бе обърнат така, че върху него да пада слънчевата светлина, влизаща през един от прозорците. Направо грееше.

Някой искаше да ми е зле.

Преместих стола, за да не ми свети слънцето, и седнах.

Усетих, че краката и ръцете ми са изтръпнали, а устата ми е пресъхнала. Нерви, какво да се прави!

Бях разбутан от убийството на Линда и от това, че Шафино и Карлайл Тейлър знаят за писмото. Сега, сякаш това не ми стигаше, на главата ми се стовари и Макгиган. Като заместник-шеф на полицейското управление той за отрицателно време можеше да ме превърне в господин Никой. Само да помръднеш малкия си пръст, и с мен беше свършено.

Като дете съм бил принуден да се подчинявам на хора, които са държали живота ми в свои ръце — много е неприятно, ще знаете. Нямах никаква власт, а те си разиграваха коня и току ми натякваха, че всичко зависело от тях, че и да ме тормозели, го правели за мое добро и някой ден съм щял да им бъда благодарен. Хайде де! На друг да ги разправят тия — ще им бъда благодарен в деня, когато лесбийките престанат да използват вибратори.

Както се е изразил Уърдсуърт, о, минало несретно, далечно и незабравимо, което не ще се повтори нивга веч! Няма да се повтори

ли? Друг път, Уили, тук грешиш!

Макгиган остави пиличката, махна очилата и разтърка очите си с палец и показалец. Заговори, като затули лице с огромно ръчище:

— Дай да се разберем като хората — подхвана той. — Не се бъркай дете не ти е работа, в противен случай лично ще имам грижата да те отстранят в неплатен отпуск и да разследват поведението ти във връзка с убийството на Линда Шафино. Ясен ли бях?

Отвърнах, че да.

Макгиган остави очилата си до телефона на Хейдън, облакът се върху писалището и продължи да разтърква очи.

— Мисля, че приключихме. Казах, че и аз съм на това мнение.

Хейдън се изхили злорадо — не го бях виждал такъв.

— Преди да си тръгнеш — допълни Макгиган, — чуй нещо, нека да ти е урок по расова политика. Гласовете на чернокожите са му в кърпа вързани на кмета. Пак в същата кърпа са и гласовете на латиноамериканците и азиатците, на педалите и онова, което е останало от гласовете на либерално настроените бели избиратели, стока, която, тъй да се каже, се свива като шагренова кожа и е на път да изчезне. Вероятно ще си речеш, че като бройка тези гласове са наистина внушителни. И ще сгрешис. Ако кметът Тъкър иска да си запази топлото местенце още четири години, трябва да прави, да струва, но да привлече гласове и от противниковия лагер, тоест сред белите, където не се ползва с голяма популярност. Понеже си полицай, сигурно си наясно, че има макар и слаба връзка между гласовете на консервативно настроените бели и престъпността сред чернокожите. Средностатистическият представител на бялата раса волю-неволю се притеснява от престъпленията на негрите, които някой ден могат да се превърнат в най-ужасния му кошмар. За нещастие на кмета Тъкър те и за него са най-големият кошмар.

Макгиган подчерта, че успехът на Тъкър зависи от това как ще се отнесе към престъпността сред чернокожите. Тръгне ли да я критикува, ще изгуби подкрепата на негрите. От друга страна обаче, ако си затваря очите, ще види през крив макарон поддръжка от белите, а без тях е история. Тъкър е в безизходица, но ето че щастието му се усмихва. И това щастие може да бъде вместено в две думи: Морис Робишо.

Макгиган ми обясни, че тъкмо това щастие е породило нещо, наричано от посветените в кметството АПТ, или Африканския план на Тъкър, чрез който кметът смятал да привлече гласовете на белите и който всъщност бил свидна рожба не на друг, а на първия заместник-кмет Рей Футман. Според Макгиган само един наивник би повярвал, че Футман е пръв либерал и добра душа, която не по своя воля се е озовала във властта. Тъкмо обратното, Футман си бил кариерист и властолюбец. Бил прикачил вагончето си към звездата на Тъкър, само и само да се добере до властта, и сега нямал никакво намерение да се разделя с нея. Мразел ченгетата, затова пък бил пръв приятел на Тъкър, който не можел да заспи, ако през деня не се посъветвал най-малко десет пъти с него. Колкото до изборите, без Футман Тъкър бил бита карта и щял да види на куково лято втори мандат.

Според Футман АПТ се свеждал до това: Тъкър трябвало да привлече евреите. Било предостатъчно за него да гласуват и двайсет на сто от евреите в града.

От Тъкър се искало само да не защитава и да не прикрива Морис Робишо. Според Макгиган това било хитър ход. Тъкър трябвало даzakлейми престъпниците сред чернокожите, ако искал да спечели на своя страна евреите. Същевременно обаче не можел да си позволи да настройва срещу себе си чернокожите гласоподаватели. Затова и му трябвала изкупителна жертва, която да не разбунва духовете на негрите. Тук на сцената се появявал Морис Робишо, убиец на ченге, откачалка и наркоман с полицейско досие, по-дълго и от соло за барабани. Но най-голямото му достойнство било, че е чернокож. Според Макгиган Тъкър нямало да привлече на своя страна всички евреи, но не го и очаквал. Достатъчно било да спечели някои от тях — така шансовете му да бъде преизбран се увеличавали неимоверно.

Изходът от изборите зависел изцяло от този Африкански план на Тъкър. Затова и разследването на убийството на Шафино трябвало да се смята за приключено, а убиецът трябвало да си остане чернокож.

Какво да се прави, политика, възкликна Макгиган, а в политиката нямало място за добро и зло. В нея най-важното било да умееш да пресметнеш колко гласове ще бъдат подадени за теб. На кмета не му отървало Морис Робишо да бъде оневиняван, всъщност това за него си било напълно неприемливо.

— Бива ли да си такъв лапнишаран! Нима си въобразяваш, че ще преджапаш океана — скастри ме заместник-шефът на полицията. — Не се занимавай повече със случая Линда Шафино, инак песента ти в полицията е изпята. Нямам какво повече да ти казвам, детективе.

Тръгнах си, без да се сбогувам. Дланите ми бяха потни, едвам си поемах дъх.

Имах два избора: да свия платната, както ми бяха наредили, или да се държа така, сякаш телефонният им секретар се е повредил и аз не съм получил съобщението. Но каквото и да сторех, пак щеше да ми излезе през носа. При това тъпкано.

Влязох в кабинета, седнах на перваза, запалих цигара и загледах как силният вятър носи по оловното небе ниските бели облаци. Бях се озовал в списъка на заклетите врагове на Тъкър, защото му мътех водата. Ако не се издънех сега, нямаше да се издъня никога. Следващия път, когато идеше на черква, нашия драг кмет можеше преспокойно да палне свещичка в моя памет. „Благодаря ти, милостиви Боже, задето прати на чернокож политик като мен тъкмо врага, от който той се нуждае най-много в година на избори: вироглаво бяло ченге, което не иска да ме преизбират, обвинено е в жестокост спрямо цветнокожите и е задигнало пари от някакъв наркотрафикант. Благодаря ти, милостиви Боже. Слава на Теб!“

Откъдето и да го погледнех, едно си беше безспорно: трябваше час по-скоро да забравя за убийството на Линда и да развея белия байрак, ако исках да си запазя полицейската значка.

Захапах поредната цигара, завъртях я без да я паля между зъбите си и отново седнах да умувам защо ли Макгиган е дошъл чак тук. Така де, искаше главата ми забучена на кол. Но защо да бие толкова път, след като преспокойно можеше да ме обезглави и в полицейското управление?

Точно тогава на вратата на кабинета се почука.

Продължих да зяпам през прозореца — сигурно оня мухльо Хейдън се беше домъкнал да ме рита, докато съм повален. Явно не му стигаше да злорадства по телефона. Беше наминал да ознаменува победата си лично. Само при мисълта, че ще ми се изтъпани сега и ще почне да ми премлясва самодоволно, ми идеше да изпразня пълнителя във вратата. Но се въздържах — ами ако беше Макгиган, дошъл да врътне още малко ножа?

Отидох при вратата.

Бре, бре, бре! Виж ти кой ни е дошъл на гости — детективът латиноамериканец, по съвместителство шофьор на Макгиган. Беше снажен, на около двацет години, с мънички уши и никакъв врат, имаше на веждата си белег, явно спомен от ръкопашен бой. В красивото му лице се долавяше нещо студено, което сякаш казваше, че младежът няма нужда от никого и не бива да разчиташ на него. Точно шофьор като за Макгиган.

— Детектив Мар! — подхвана той. — Аз съм детектив Луис Бонила. Бихте ли ме упътили къде се намира мъжката тоалетна?

Мина ми през ума — ново двацет! Това пък сега какво е? Бонила току-що се беше разминал с десетина ченгета, секретарки и чиновници. Все някой от тях е могъл да му посочи кенефа. Защо ли се е домъкнал при мен? Сега я втасахме!

Понечих да му затръшна вратата под носа, но си казах, че няма смисъл да си навличам още главоболия с Макгиган. Затова и обясних на Бонила да свърне надясно и да продължи все направо. Клозетът се падаше в дъното на коридора.

Онзи ми благодари и ми протегна ръка. Рекох си — виж ти колко сме възпитани. Докато се здрависвахме, младокът ми пхна в дланта късче хартия. Бонила Снежния човек ми бе предал бележка! Огледа ме от глава до пети, както вълк — агне, чакаше да види как ще реагирам.

Пхнах листчето в джоба на панталона си, а Бонила се отправи към кенефа. Изпроводих го с поглед, после затворих вратата. Телефонът иззвъня. Не му обърнах внимание и си прочетох писъмцето:

Излез веднага от службата. Тръгни на изток по Петдесет и седма улица. Продължи да вървиш. Ще те вземем, ако не те следят. Ако до десет минути не го направим, значи имаш опашка. Срещата отложена. Робишо не е убиецът на детектив Шафино.

Нямаше подпис. Или име. Нямаше дори инициал. Всъщност не бяха и нужни. И аз бих могъл преспокойно да подпиша бележка с такова съдържание. Няма как да си туриш подписа под подобно нещо и да се надяваш на светло бъдеще.

Особено пък ако имаш развито чувство на самосъхранение и разчиташ някой ден да се издигнеш до шеф на Нюйоркското управление на полицията.

23.

НОВИЯТ МИ НАЙ-ДОБЪР ПРИЯТЕЛ

Седях заедно с Макгиган на задната седалка в черния мерцедес. Бяхме попаднали в задръстване на Петдесет и седма улица в Ийст Сайт, точно пред нов небостъргач от месинг и стъкло. Във фоайето на сградата с под, застлан с розов мрамор, имаше мъничък водопад, а в дъното — кафене, собственикът му Джери Костело беше дребен ирландец с огромни уши и крива захапка. Държеше при касовия апарат угоен папагал. Ако Костело беше в настроение, човек можеше да пусне някоя и друга шега, при което той присвиваше очи, оголваше глиганските си бивни и също си правеше майтапи. Ако обаче беше вкиснат, мълчеше като пукал. После обаче го налягаха угризения на съвестта и те черпеше. Последния път, когато му пуснах шега, Костело си замълча. Дължеше ми едно — умирах да си го изпия.

— Знаеш ли, че Робишо е обратен? — попита Макгиган.

— А обратните никога не са виновни, нали? Слушай! Я да слеза на следващия светофар.

Макгиган не ме и погледна — беше се вторачил през тъмното стъкло в работниците, които копаеха нещо на пешеходната пътека. Когато заговори, гласът му беше благ — мед му капеше от устата като на ония записи на хипнотизаторите, привържениците на движението „Нов век“, дето ти повтарят като курдисани да сме се обичали, да сме се преизпълнили от съзидание и да сме направили своето кътче от света по-ярко и красиво.

Рече ми:

— Щом Робишо е обратен, няма как да е изнасилил Линда Шафино, както твърдят вестниците.

— Забрави ли, убийството на Линда вече не ми влиза в работата.

— Я не се прави на по-глупав отколкото си, Мар! Не съм дошъл от другия край на града да ти правя сечено. Можех преспокойно да врътна един телефон и да ти разгоня фамилията. Дори сега, докато си

бъбрим сладко-сладко, оная ти работа виси през оградата, а от другата страна чакат с ножа.

Беше нагъл, но не можех да му отрека, че в безочието му има нещо чаровно — сякаш ни даваше пример за поведение, който всички да следваме.

— Прав си — отвърнах аз. — Не съм малоумен. Затова и знам, че искаш нещо от мен. Инак нямаше да съм тук. Ти си човек с цели и съм готов да се обзаложа, че рано или късно ще стигнем и до тях.

Макгиган реши най-сетне да ме погледне. Оголи горни зъби в нещо като усмивка — би могло да се каже, че така се усмихва помяр, изненадан от неканен среднощен посетител.

— Пуснахме им малко пушилка — каза заместник-шефът на полицията. — Мен ако питаш, Хейдън се хвана на въдицата. Ако се съди от изражението ти в кабинета му, ти също. Хейдън ще тръгне да разправя на всеки срещнат как съм ти издърпал ушите. Така ще ми развърже ръцете за някоя и друга маневра.

Ужас! Направо виждах как Макгиган ми връхлита като бомба, насочила се към целта — в нашия случай към мен. Беше от хората, които правят, струват, но се добират до най-съкровената ти мечта и после я използват срещу теб. Знаеше за мен и Линда — това бе сигурно, както е сигурно, че слънцето не изгрява от запад — и си бе наумил да се възползва максимално.

Гледахме се, без да продумваме. Автомобилите запъплиха по улицата. Мерцедесът стигна криво-ляво до кръстовището, зави надясно по Второ авеню и се отправи към центъра на града. Макгиган сведе очи — явно се бе нагледал на физиономията ми. Впери поглед в ноктите си, лъскави, безупречно поддържани и вероятно въздлъжки за заместник-началник на полицията, но кой ли смееше да му го каже!

— Ще продължиш разследването на убийството на Шафино — рече ми Макгиган. — Но негласно. В свободното си време и без съдействие от страна на управлението. Ще докладваш направо на мен.

Малко е да се каже, че бях стъписан. Бях си направо шашнат. Надали щях да се изненадам повече дори и Макгиган да бе споделил с мен, че най-съкровената му мечта е да иде на сватба на педали. Нарещдаше ми да наруша правилника, да заложа на карта кариерата си — и то, моля ви се, заради него, и хич и да не очаквам съдействие или закрила. То бива, бива безочие, но това вече бе прекалено.

Помислих си — ами ако се хвана да работя за Макгиган — и първите думи, които изникнаха в съзнанието ми бяха „ти не си добре“ и „мисли му, зле ти се пише“. Макгиган беше властолюбив, на него не можеше да се разчита. Верността не бе сред положителните му качества. Навремето му бяха съобщили, че един от помощниците му урежда жена си да се лекува от наркомания, и той на бърза ръка го изрита.

— Не проявявам интерес — отсякох аз. — Защо да си слагам главата в торбата! От цялата тая работа ще намажеш ти. А мен кучета ме яли. А, без тия, мерси! Предпочитам да се вслушам в предупреждението ти и да се задоволя с онова, което вече ми е в паничката.

Макгиган натисна едно копче върху облегалката вляво и плексигласовата преграда зад седалката на шофьора падна, отделяйки ни от Бонила.

— Лежи ли ти се десет години в затвора? — подметна Макгиган.

— Ако не се познавахме, човек да си рече, че ме заплашваш.

— Я да поговорим за писмото на Линда Шафино — предложи заместник-шефът на полицията. — Същото, за което днес във вестника споменава и Карлайл Тейлър.

Дланите ми отново бяха потни. Виеше ми се свят, сякаш съм лежал и рязко съм се изправил.

— Мнозина биха дали мило и драго, само и само да се доберат до писмото — допълни Макгиган. — Шафино, Карлайл Тейлър — всъщност тях вече ги знаеш. Не знаеш обаче, че има още един играч.

— Ти ли?

— Не, Рей Футман.

Не бях изненадан. Особено пък след всичко, което Макгиган ми беше казал в кабинета на Хейдън. Излизаше, че Футман и Тъкър не искат да оневинявам Робишо — това можеше да струва на Тъкър изборите. Футман трябваше да ме отстрани от сцената. А какъв полесен начин от писмото на Линда!

Според Макгиган Футман бил дори готов да наеме частен детектив, който да го открие. Бил се свързал и с някои хора в Нюйоркското управление на полицията — бил им предложил тлъсти суми, ако му дадат писмото. За амбициозния либерал господин Футман

аз си бях ченгето от пъкъла, което на бърза ръка трябваше да бъде превърнато в боксова круша.

Разправял под път и над път как списъкът с нарушенията на гражданските права, които съм извършил, бил толкова дълъг, че отдавна съм плачел за затвор. Според Макгиган като нищо можели да ми лепнат от пет до десет години сред престъпници, които си пъхали отзад в задника бърсначи, омотани в хартиени салфетки и намазани с вазелин, за да не ги намерят надзирателите, и само дебнели момент, за да прережат гръкляна на някое ченге, имало неблагодарумието да допусне да го тикнат зад решетките.

— Все си мисля, че сигурно ще ти се иска да избегнеш такава участ — вметна Макгиган, — а това ще стане най-лесно, като приемеш помощта ми.

— Каква помощ?

— Да предположим, че писмото се появи отнякъде. Ще се наложи управлението да те вкара в правия път и затова аз ще съм сред първите, които ще го видят.

— И очакваш след тия думи да потривам доволно ръце?

— Писмото би могло да се изгуби и да изчезне. Или да бъде пренаписано, така че вината ти да не изглежда толкова страшна. Скачай в лодката, Мар! И за теб ще има нещичко.

— Вика му се голямата минавка.

Макгиган се нацупи, погледна свъсен тавана на автомобила и си подръпна ухото. Опитваше се да запази самообладание, което не беше никак лесно. Бях му казал истината в лицето, нещо, което ченгета като мен не правят.

Но не ми пукаше. Смятах, че се опитва да ме прецака елегантно, съвсем в свой стил. Затова и не виждах причина да съм миличък и признателен.

— Една дума, която, ако си умен, ще разбереш — тросна се заместник-шефът на полицията. — Невежеството е лечимо, глупостта — не. Не бъди глупав.

— Значи според теб Робишо не е убил Линда. А ще ми кажеш ли кой го е направил?

— Я успокой топката. Всичко с времето си. Да не върнем на служебното ти досие. Добро ченге си, вършиш си чудесно работата. От това печелим всички, цялото управление. Но защо да си кривим

душата! Понякога си и своенравен, правиш каквото ти щукне, не признаваш дисциплината. Затова ще минем без имена. Поне докато се уверя, че играеш с мен.

— С други думи, не получавам нищо, докато не се увериш, че можеш да ме водиш за носа.

— Говорим за заговор, обхванал и кметството. Убийството на Линда Шафино е част от него.

Отвърнах, че съм познавал добре Линда и тя никога не се е забърквала в никакви заговори.

— Затова пък се е забъркал мъжът ѝ — уточни Макгиган. — Както и онова леке, адвокатът му. Линда умря, понеже се е озовала в неподходящо време на неподходящо място.

— Накъде биеш, че са я убили, защото е отишла на летището ли? Нека приемем, че си имам своя хипотеза. Ще добавя и че знам за Шафино, Елдър и Студентите на разменни начала. Вероятно това имаш предвид, когато говориш за заговор. Линда се опита да ми каже за бандата, но аз не ѝ обърнах внимание. Да ти призна, откъде мога да съм сигурен, че и ти не участваш в бандата? И това ми е минавало през ума.

— Ако бях от бандата, сега нямаше да разговаряме — опроверга ме Макгиган.

— Не, пак щяхме да разговаряме, ако си решил да ми подложиш динена кора. Да предположим, само да предположим, че убийството на Линда изобщо не те интересува. И просто ме забаламосваш.

— И защо ще го правя?

— За да видиш какво знам за Студентите. Да ми заложиш капан, а после да ме очистиш.

— Животът ти наистина е в опасност, но спусъкът ще бъде натиснат не от мен, а от друг — отвърна той. Бръкна във вътрешния джоб на балтона си и извади бял плик, който сложи върху коленете ми. — Предварителното заключение на съдебните лекари за убийството на Шафино — поясни Макгиган. — Съставен е само в два екземпляра, така че го пази като зеницата на окото си. Резултатите от аутопсията не са огласени. Шайката на Студентите се погрижи. За обществеността бе съставено друго заключение, доста по-различно.

Обясни ми, че въпросното второ заключение всъщност си било изсмукано от пръстите. Студентите имали огромно влияние, били

проникнали дори в Службата по съдебна медицина и окръжната прокуратура. Били наложили забрана върху истината, понеже искали на всяка цена да изкарат Робишо убиец и да го тикнат в затвора заради смъртта на Линда.

Загледах как Макгиган разтрива осакатения си палец и наблюдава през прозореца на автомобила куриер на велосипед — млад негър с предпазни очила и огромни слушалки на ушите, който въртеше яростно педалите, само и само да не изостава от мерцедеса. Бонила също го забеляза. Натисна до дупка педала за газта и го подмина. Срегнах погледа на Бонила в огледалото за обратно виждане. Той се усмихваше.

— Миналия декември ходих с Лаковара в Пуерто Рико — продължи Макгиган. — За да се срещна с папата.

Казах, че знам за пътуването и в него най-много ми харесва как той и останалите са били принудени да върнат парите на Мънро.

Заместник-началникът на полицията ме стрелна с крайчеца на окоето и изсумтя. Спряхме на светофар и Макгиган се вторачи напред.

— Както гледам, динамиката на отношенията ни се е променила — отбеляза той.

— Ставам такъв, когато нямам какво да губя.

— Ще се опитам да го запомня. Но както и да е. Видях в Пуерто Рико Мънро заедно с детектив Робърт Шафино. Съвсем случайно — не биваше да ги виждам. Когато попитах Мънро за Шафино, той се закле, че детективът не е стъпвал в Пуерто Рико. Лъжеше ме в очите, но аз не настоях.

Каза, че е направил добре, понеже иначе е нямало да научи никога за бандата на Студентите. В деня, когато ги засякъл заедно, при Мънро дошъл един от неговите приятели богаташи — пуертоториканец на име Сантос Колон. Притежавал повечето паркинги в страната и бил изпаднал в ужас, понеже някаква местна банда се опитвала да го рекетира. Искали му петдесет бона на месец и ако не ги получили, се заканвали да взривяват автомобилите по паркингите. Ако Колон не се вразумял и след третата гръмната кола, щяла да избухне и четвърта, в чийто багажник щяла да бъде затворена петгодишната му дъщеричка.

Колон подозирал, че главатар на бандата е един капитан от полицията в Сан Хуан, ето защо не се и оплакал в управлението. Вместо това отишъл при стария си приятел Джонатан Мънро, който

предложил да наемат Шафино и той да очисти всички членове на бандата, започвайки от полицейския капитан. Колон не приел и отишъл при Макгиган, който го изслушал и го посъветвал да не казва на никого — да оставел на него да се оправя с изнудвачите.

— И какво стана после? — попитах аз.

— След два дни Колон почина.

— Шафино.

— Едва ли. Умря си човекът от естествена смърт. Според докторите от мозъчен кръвоизлив, но не можем да бъдем сигурни. Защо спомена Шафино?

— Той пипа предпазливо — това е неговият стил. Вбесил се е, задето Колон знае, че е наемен убиец, и го е очистил. Измъкнал се е, без да му падне и косъм от главата. Каквото и да си мислиш ти, Колон е бил убит.

— Знам всичко, каквото има да се знае за Шафино — оповести Макгиган. — Пали наляво и надясно колкото да се забавлява, първата му жена — медицинска сестра, ходи клетата с протеза, защото той взел, че я блъснал нарочно с мотоциклета си. Навременно е бил в моторизираната щатска полиция, обича да чете книги за психология и събира гравюри на къщи, строени от архитекта Франк Лойд Райт. В колежа е бил шампион по борба младша категория, свири на бас китара и възнамерява в недалечно бъдеще да се пресели в Калифорния. Знам и че няма пръст в смъртта на Сантос Колон.

— Ето пък какво зная аз — вметнах. — Грещиш дълбоко, ако си въобразяваш, че можеш да озаптиш Шафино. Винаги ще те надхитри. Откъде според теб му е дошла тази репутация?

— А откъде според теб е дошла моята репутация?

— Пак ти води с едни гърди. Непредсказуем е. Никога не знаеш какъв номер ще извърти. Единственото, в което можеш да бъдеш сигурен, е, че тръгнеш ли срещу него сто на сто ще изгубиш. Но да се върнем на, както се изрази, заговора, дето обхващал и кметството. Защо не си казал на шефа на полицейското управление? Нали това ти е работата — да му съобщиш?

— Работата ми е да оцелявам — възрази Макгиган. — Имаме чернокож кмет и чернокож началник на полицията. Честен кръст, и двамата не са самото олицетворение на интелигентността. Но ако питаш либералите, тези хубостници превъзхождат всички нас, алчните

представители на бялата раса, които не стават за нищо. — Той вдигна ръце. — Познавам им и кътните зъби на Тъкър и Дауд, нямат равни да се снишават, докато бурята отmine. И двамата не са и чували думичката „морал“. Всъщност не са чували доста думички. И да им кажа за заговора, само ще се извърнат на другата страна. Или ще покроят цялата работа.

Макгиган беше прав. Биваше ли да съм толкова лековерен! Тъкър и Дауд разполагаха с достатъчно власт, та да вземат страха на всеки бял в града. Нещо не си ги представях да се откажат току-така от тая власт, колкото за да се правят на ангелчета.

— Тук става въпрос за власт — сякаш прочете мислите ми Макгиган. — За нещо много по-голямо от Студентите на разменни начала. Ченгетата на Шафино са само средство за постигане на целта, нищо повече.

Попитах го знае ли кой е равинът. И ако знае, каква е неговата игра. Макгиган отвърна, че всичко с времето си и съм щял да получа отговор едва след като той се убедял, че може да ми вярва. Сега-засега не сме били стигнали до тази точка.

— Тогава нека поговорим за друго — предложих аз. — Искаш да изместиш Дауд и да получиш неговия пост. Днес обаче не е политически целесъобразно да издърпваш килимчето под краката на чернокож. Затова и си търсиш човек, който да ти свърши мръсната работа.

— И намирам кого — теб!

— Фиър Мар, лапнишаран и глупендер. Момче за всичко. Вадя доказателства, че полицейското управление нарочно е осуетило разследването на убийството на Линда Шафино. Връчвам въпросните доказателства на теб. И после — хоп! Местенцето на Дауд изстива и ти се наместваш на него. Е, то се знае, ако нещо объркам конците, ти ще биеш отбой и ще тръгнеш да твърдиш, че не си ми виждал очите.

Макгиган се подсмихна. Беше на път да навлезе в нова фаза на щастието, и то благодарение на мен.

— И какво? Използвам те, за да извадиш кестените от огъня — възкликна той. — Идеята си я бива. — Едвам се сдържа да не ми се изсмее в лицето. — Обичал си Линда Шафино — допълни Макгиган. — И понеже и ти си човек като всички останали, едвам издържаш на чувството за вина, което те гризе, откакто са я убили. Отново ти

заявявам без недомлъвки, че искам да работиш за мен. Като цяло си свестен човек, Мар. Според мен няма да издържиш да висиш на косъм над това гнездо на оси, в каквото се е превърнала съвестта ти. Ето защо и смятам да се съюзим. Колкото до моите цели, не бери грижа за тях. Единственото, което ти е необходимо да знаеш, е, че съм един от двамата души, които са в състояние да ти помогнат да направиш каквото трябва.

— И кой е вторият? — поинтересувах се аз.

— Всичко по реда си — отвърна Макгиган. Почука по белия плик върху коленете ми. — Прочети това — повтори той. — И ми кажи дали според теб убийството е извършено от Робишо.

— Намерили са го до трупа на Линда — напомних му аз. — Държал е ножа, с който я е наръгал, и е чернокож. Какво толкова те притеснява?

— Кръвта — беше лаконичен заместник-шефът на полицейското управление.

Върху лицето ми явно се бе изписало нещо, понеже той ме гледа дълго, после пак посочи плика.

— Виж кога се е вкочанил трупът — подкани Макгиган. — В експертизата на патологоанатомите е вписано, но инак не се разгласява. Кръвообращението спира някъде от два до четири часа след убийството.

— Спести ми подробностите, всички ги знаем.

Макгиган допълни:

— Когато са открили трупа на Линда, тя е лежала ничком. Кръвта, останала в трупа, би трябвало да се е стекла в лицето и гърдите. Нищо подобно. При аутопсията е установено, че кръвта е в гърба. Линда е била убита другаде, после трупът е бил пренесен на летището.

— Е, поне за едно сме на еднакво мнение — отбелязах аз.

— Дори и да решиш да не се занимаваш повече с тази история, мъжът на Шафино няма да ти позволи. Подочух каква сценка сте разиграли на гробището.

— Имам си неприятности с него.

— Сигурно ще съм в състояние да ти помогна — напомни пак Макгиган.

— Това добре. Но нищо от онова, което ми каза за Робишо, не го оневинява. Преспokoйно е могъл да убие Линда другаде и после да е пренесъл трупа.

— Добре че не участваш в телевизионните игри на Клуба на знаещите. Нямах да спечелиш и цент. Като начало Робишо е кожа и кости, не му е по силите да пренесе и на две крачки Линда Шафино. Ако наистина е преместил трупа, значи някой му е помагал — той е имал съучастник и превозно средство. По нищо не личи да е имал помагачи. Робишо си е вълк единак. — Макгиган прокара безупречно поддържани нокти по белезите върху лицето си. — Един въпрос — допълни той. — Какво ти е мнението за разследването дотук?

— Това разследване ли е? — отвърнах с въпрос аз. — Някой замита всички следи.

— Така си е — съгласи се заместник-шефът на полицията. — Унищожават веществени доказателства, не спазват правилника за огледа на местопрестъплението, вдигат пушилка до възбог, само и само да потулят истината. Затова и щеш не щеш, трябва да работиш сам. Разследвай случая, както си знаеш. Натъкнеш ли се на нещо, го носиш на мен и на никой друг.

— Преди минута споменах равина — напомних аз. — Ти не се изненада, не се и притесни.

— Нима мислиш, че аз съм равинът?

— Познавам един мафиот, живее на остров Статън — казах аз. — Висок такъв, от италианско потекло, стар е колкото света. И много умен, ще знаеш. Действа като теб.

— Как по-точно?

— Гледа враговете му да са наблизко, за да следи всяка тяхна крачка. Прави ги главатари на банди, шофьори. Възлага им да ръководят нощни клубове, публични домове, дори някои казина в Атлантик Сити. Те си въобразяват, че той изобщо не е наясно какво им се върти в ума. Ядец: ясни са му като бял ден — нали ги държи под око.

Макгиган ме удостои с чакалската си усмивка.

— И смяташ, че аз правя същото?

— Нека кажем, че си способен да го направиш.

— Дай да поговорим за втория човек, който може да ти помогне в разследването на убийството на Линда Шафино.

— Как се казва?

— Карлайл Тейлър — изкиска се той.

— Никога! И пистолет да ми допреш до главата, няма да работя с тази вещица — бях категоричен аз.

— Никога не казвай „никога“.

— Обвинявала ме е в какво ли не, като се почне от полицейска грубост и се стигне до това, че аз съм убил Линда. Знаеш ли какво ми иде да направя? Иде ми да я запозная с Айк Търнър, пък той да се разправя с нея.

— Тя твърди, че Робишо е невинен. Според мен знае нещо. Разбери какво.

— Кой го е еня какво мисли Карлайл Тейлър? Освен това, който има и капка ум в главата си, за нищо на света няма да повярва, че Робишо е невинен.

— Тейлър може да ти помогне да разкриеш и убийствата на еквадорците.

Макгиган си играеше с мен като с малко дете. Тъкмо да го отпиша, и намираше начин отново да привлече вниманието ми. Голяма лисица, ще знаете!

— Тя пък какво общо има с бандата на Тонино? — учудих се аз.

— Отново се е хванала с Елдър — поясни Макгиган.

Върху лицето ми явно се е мярнала изненада, понеже той кимна.

— Представи си как двете гълъбчета си гукат и как Елдър споделя едно-друго с нашата госпожица Тейлър? — допълни заместник-началникът на полицията. — От теб се иска само да намериш начин да повтори какво е чула.

— Колко му е! — възкликнах аз. — Ще ѝ подметна, че съм доктор Менгеле, и тя на бърза ръка ще изпее и майчиното си мляко.

— Карлайл Тейлър знае за писмото на Линда Шафино именно от Елдър. А той е научил от Шафино. Да ти изреждам ли още причини да си побъбриш с драгата госпожичка?

Не беше нужно. Знаехме го и двамата.

— Нещо друго? — попитах.

— Роднините на Робишо — отвърна Макгиган. — Не разговарят с ченгета. Не разговарят с никого от бялата раса, и туйто. Чудо голямо. Все тая ми е, лошото само е, че твърдят как разполагали с

доказателства, че Робишо е невинен. Интересно ми е какви. Вероятно са споделили с Карлайл Тейлър. Накарай я да ти каже.

Рекох — добре, от мен да мине. Ще го направя. И веднага съжалих. Чувствах се прецакан. Но вече нямаше мърдане.

— Отпусни си душата де — подкани Макгиган. — Знаеш ли, цялата тая дандания с кметството и Студентите ми напомня за трийсетте години. Времето, когато белите са държали клуб „Кътън“ в Харлем. Нищо на тоя свят не се променя.

— Я се поясни! — помолих аз.

— Сам си го поясни. Така де, няма и да мисля вместо теб!

Опитвах се да разбера кой всъщност е равинът, а Макгиган, негодникът му с негодник, ме съветваше да съм станел, моля ви се, независим мислител! Голям чешит си беше, дума да няма.

Дотук все Макгиган ми стоварваше изненадите, сега бе и мой ред да го попритисна.

— Лайза Уотс — рекох. — Къде я криеш?

Той стисна зъби. Точно под челюстта му заигра жила. Двата белега върху лицето му станаха моравочервени.

— Не ти мигна и окото, когато споменах за Студентите и за равина — казах аз. — Даже не попита кои са и откъде знам за тях. Знаеше дори че Шафино и Елдър също са в бандата. Имам тези сведения от Линда, Лайза Уотс също ги е научила от нея. Съществуват само две възможности — или си ги научил от Лайза, или самият ти си равинът. Кое от двете е?

— Лайза Уотс не ти влиза в работата — тросна се Макгиган. — Ти мисли за Карлайл Тейлър. И за детектив Робърт Шафино. Появи ли се писмото преди да си ми донесъл нещо, с теб е свършено. Няма да съм в състояние да ти помогна.

Плексигласовата преграда се плъзна надолу.

— Луис — повика Макгиган шофьора. — На следващия ъгъл. Детектив Мар си тръгва.

След броени минути вече седях на барплота на мърлява тясна пицария на Второ авеню и Трийсет и трета улица, ядах пица със свинско и си мислех, че Макгиган е или равинът, или разкъсвано от амбиции ченге, решило на всяка цена да изпълзи нагоре по мазния стълб на успеха. При всички положения си беше забавна гледка. Не

всеки ден ти се отвара случай да видиш отблизо как работи някой велик комбинатор и обигран кукловод.

24.

ОМРАЗА СИЛНА И ВЕЧНА

Когато следобед се върнах в службата, зърнах на бюрото си бележка, че Хейдън искал да ме види. Заварих го да седи, подпрял крака на писалището — беше преплел длани зад главата си, а върху хлапашкото му лице играеше лукава усмивчица.

Обикновено бе свъсен като буреносен облак, стискаше устни и се държеше като оципана госпожица — върви, че разбере какво му се върти в главата. Сега обаче хич и не криеше радостта си, че е видял как Макгиган ми е натрил носа. Беше изключително доволен — явно смяташе, че съм си го изпросил.

— Къде беше? — попита той. — Търсих те два-три пъти. Никой!

Беше сърдечен, държеше се като великодушен победител, решил да си побъбри с разгромения.

— Ходих да обядвам — отвърнах аз.

— Следващия път се запаси с някоя и друга бутилка, дръж я в бюрото, да ти е подръка. Така няма да ти се налага да обядваш извън службата.

Поклати погнушено малката си главица — явно си въобразяваше, че Макгиган ме е настъпил толкова силно по мазола, че съм изхвърчал като тапа от службата да търся нещо, с което да притъпя болката. От кривата усмивчица на Хейдън личеше какво му е на езика — че е трябвало да ида да се обеса, за да отърва света от себе си.

А истината си беше, че от сутринта не бях слагал и капка в уста. Не че ако го кажех на глас, щях да убедя Хейдън. Калтакът му с калтак си беше и циничен — именно с цинизма се бранеше от променящото се време и от враговете си, истински и въображаеми. Както би казал Х. Л. Менкън^[1], Хейдън беше от хората, които, усетят ли мириса на цветя, се озъртат да видят къде е ковчегът.

Всъщност не се бях почерпил не за друго, а заради Макгиган. Искях да разбера какво си е наумил, затова смятах да обмисля краткия ни разговор — а за това трябваше да съм трезв. Докато обядвах, си

взех само кафе без кофеин и отново прехвърлих наум какво сме си говорили със заместник-шефа на полицията — питах се какво печеля, като се свързвам с него, и по-важното, какво губя.

В мръсните потайни играчки Макгиган си бе направо гений, същински ненадминат виртуоз. Подценях ли го, щях да допусна грешка, а тъй като грешките имат свойството да се множат, не след дълго вече нямаше да издържам под бремето им. Дали Макгиган бе искрен с мен? Или ме използваше за машина? Кой да ти каже!

Знаех ако не друго, то поне че е хвърлил око на наградата и няма намерение да допуска да го спират разни морални въпросчета. И Макиавели би му завидял заради плана да подложи динена кора на шефа на полицейското управление. Макгиган бе обмислил до най-малките подробности как да катурне Дауд, задето осуетява разследване на убийство, при това на полицай. После смяташе да се намести на освободения стол и да си живее честито до дълбоки старини.

Както при всеки калташки план, и тук министърът на здравеопазването би трябвало да предупреди, че здравето ни е в опасност. Най-лошото в случая бе, че аз бях потърпевш — използваха ме за машина, излагах се на огромен риск и зависех от случайността. След третото кафе без кофеин реших, че ще отърва кожата само ако огранича до минимум времето, през което върша мръсната работа на Макгиган — два дена, не повече. Най-много два дена ще посветя на убийството на Линда и после Дупчената глава да има да взима.

Но това бе преди да прочета заключението на съдебния лекар, което той ми беше дал.

— Спомена нещо за убитите еквадорци — напомни ми Хейдън.
— Подметна, че си бил попаднал на следа.

Продължаваше да се хили — явно смяташе, че сблъсъкът с Макгиган ме е навел на някои тъжни мисли за собствената ми персона. Според него най-после съм бил спасен и вместо да се рея из облаците, стъпвам като всички нормални хора по земята. Бях видял светлината и Джак Изкормвача бе неописуемо щастлив от това.

Фиър Мар. Плашлива душица несретна.

Е, не съвсем.

Помислих си — чакай, мой човек, не знаеш какво ти се готви, адът вече е на земята — после му съобщих, че онова, което имам да му казвам, няма да му хареса, ама никак. Започнах отдалеч — как предния ден съм ходил в Бронкс и съм се запознал с роднините и приятелите на Лурд Балера. В разказа ми Гавилан и майка му се превърнаха в неназовани лица, присъствали на бдението. Нямах да се учудя, ако навсякъде в полицейското управление имаше Студенти. Докато не разберях кои точно са те, докато не разкриех кой е равинът, нямах никакво намерение да споменавам пред Хейдън каквито и да е имена.

Освен всичко друго ми беше и мъчно за Гавилан. Точно както и аз навремето, и той бе лишен от детство. Нямах кой да го защити от ченгетата, работещи по съвместителство и като наемни убийци, нито пък от ония гадняри, прокурорите, които са наясно с всичко и пет пари не дават за справедливостта — единственото, което ги интересува, е как имената им да попаднат във вестниците.

Ние с Гавилан не бяхме близки и вероятно никога нямаше да се сбlijим. Малкото, което знаех за момчето, ме навеждаше на мисълта, че и то не е цвете за мирисане. Каквото и да направех за него, хлапето пак нямаше да ми е признателно. То живееше в свят на черна неблагодарност — хич и не очаквай там да ти правят услуги или да разчиташ на някого. Дори и някога Гавилан да е знаел какво е благодарност, животът го бе озлобил и отчуждил от всички. Въпреки това ми се искаше да му помогна, нещо, което самият аз бях получил едва след като бях срещнал Дайън.

Казват, че пътят към ада е покрит с добри намерения и че хората по душа не са зли. Искях да помогна някак на Гавилан и на майка му, но като теглим чертата, надали щях да успея да облекча поне малко положението им. И да скриех сега имената им от Хейдън, рано или късно щях да бъда принуден да ги издам — щяха да ме накарат да предам рапорта си в писмена форма и да посоча всички, имащи някакво отношение към разследването. Този рапорт щеше да се превърне в съда във вещественно доказателство и оттам нататък всички щяха да научат какво са направили Дамарис Бауза и Гавилан.

Казах на Хейдън:

— Главният заподозрян за убийството на Лурд Балера и Тонино Куевас е ченге.

Краката на шефа се плъзнаха от бюрото, той изправи гръб и стана по-блед и от добрия дух Каспър. Току-що го бяха фраснали между очите — той имаше вид на човек, изненадан от калташка войнишка шега и изправен пред опасността да го изтъпанят както го е майка родила на някой светофар на Таймс Скуеър. Задаваше се буря и го знаехме и двамата.

— Въпросното ченге не е натиснало спусъка — поясних аз. — Но пак си е омърсило ръцете. Използвало е Лурд, за да открие Тонино, после е пратило да ги гръмнат. Кой би повярвал, че той е кръстник на Лурд?

— Той е какво?

— Затова и момичето е трябвало да бъде убито. Ако са я оставели жива, Лурд е щяла да каже, че нашият човек е свързан с убийството на Тонино, а оттам — и на още осем души, понеже тъкмо той заедно с неговите приятелчета от полицията очистват еквадорците.

Хейдън погледна така, сякаш му се драйфаше. Зачопли някаква пъпка върху носа си, току мигаше. Рече ми:

— Нима намекваш, че ченгето има още съучастници полицаи?

— Плаща им Джонатан Мънро. Предупреждава другите.

— Какво ги предупреждава?

— Да не му обират камионите. Грабежите секнаха, значи са го разбрали. Мънро се оплаква, че полицаите не си гледат работата, колкото да замаже положението. Всичко е театро.

Хейдън стисна юмрук и го долепи до слепоочието си. Пое си дълбоко въздух и въздъхна тежко. Накрая долепи с трясък длани до писалището и ме погледна погнушено.

— Сега пък какви ми ги сервираш? — подвикна моят шеф.

— Как какви! Казах ти вече. Разкрих ченгета, които подработват като платени убийци — отвърнах аз. — Върлуват в Ню Йорк и Вашингтон и се наричат Студенти на разменни начала.

— Какви студенти?

Заех се да обяснявам, а Хейдън заслуша, затворил очи — пред мен седеше човек, чийто най-големи страхове най-сетне са се сбъднали. Джак Изкормвача не беше уплашен, той си бе направо ужасен. Казах му, че ще му се наложи да разследва ченгета, последното, което искаше да чуе.

Ченге, разследващо други ченгета, стои на най-ниското стъпало на хранителната верига заедно с адвокатите и изнасилвачите на деца. Всички го смятат за възможно най-изпадналия тип, който застрашава свободата, служебното положение и душевното спокойствие на своите колеги. Няма по-презрян човек в полицията. Захванеш ли се с такова разследване, очаквай да ти оплескат шкафчето в службата с кучешки лайна, да ти спукат гумите на колата, да заплашват по телефона жена ти и децата, колкото да докажат, че няма нищо по-отвратително от уплашено ченге.

Разказах на Хейдън за Студентите на разменни начала и загледах как той продължава да си чопли носа и да зяпа полилея — явно се бе видял в чудо и не знаеше какво да прави. Дума да няма, бях го уплашил до смърт. Все едно му бях наредил да застане пред автомобил, който препуска с пълна скорост. Излишно е да казвам, че той не бързаше да го стори.

Давах му само две възможности: да потули разследването ми и да защити полицейското управление или да ми разреши да продължа с разкритията и да хвърли колегите в паника. Втората възможност предполагаше да си сложиш главата в торбата, нещо, което не бе в стила на Джак Хейдън.

Влизах му в положението. В Нюйоркското полицейско управление работеха някъде към двайсет и шест хиляди ченгета, всеки от които можеше да е свързан с бандата на Студентите. В нея можеше да членува всеки, дори хората, с които работиш, и членове на семейството ти. Полицаяте разполагаха с власт, имаха право да носят оръжие, ползваха се със закрилата на равина. Можеха да използват услугите и на разни психари, които притискаха за едно или друго.

— Правилно ли те чух? — попита Хейдън. — Наистина ли каза, че става дума за ченгета, които избиват хора тук и във Вашингтон?

— Да, и въпреки това не пада и косъм от главата им.

— Хайде де! Имаш ли представа каква пушилка ще се вдигне, ако печатът надуши за това? Някоя пикла от рода на Карлайл Тейлър?

Готово! Отвори се и моят парашут. Сега ми беше паднало да приобща Хейдън към ангелите.

— Става дума за престъпления, извършвани в два различни щата — вметнах аз. — Рано или късно ще се намесят и Министерството на правосъдието и ФБР. И тогава ела да гледаш как ще се развихрят

феберейците — не знам по белия свят да се е раждал някой, който да ламти за слава повече от тях. Надушат ли случай като този, в който са забъркани ченгета убийци и паралии, веднага ще го прилапат и ще се разхвърчи перушина. И тогава зле ни се пише, ще ни изтипосат направо в списание „Тайм“. Единственото спасение е да побързаме, така че дори и от ФБР да се докопат до случая, да не могат без нас.

Дребничкото лице на Хейдън грейна. Току-що бях дал отговор на неизречения, но неизменно глождец го въпрос — а именно, какво печели той?

Видях как шефът ми вади морав пастел от чашата за кафе, където си държеше боичките, взима тефтер и започва да рисува цвете с много остри листенца. Очите му се разшириха и както всеки път, когато държеше пастел, той ми заговори, без да ме поглежда:

— Това ченге, дето е пречукало кръщелницата си. Как се казва?

— Става въпрос за един твой стар познайник — отвърнах аз. — За детектив Хесус Бауза.

Хейдън спря да си драска и стисна пастелчето толкова силно, че го прекърши на две. Откъсна от бележника листа с драсканиците и го намачка на топка.

Хейдън си беше подляр, никога няма да те нападне като мъж, ще гледа да те издебне в гръб и да ти забие ножа. Премисляше всичко до най-малките подробности и задължително си оставяше вратичка, откъдето при нужда да се измъкне по терлици. Подбираше си много внимателно враговете, първо се уверяваше кой може да му навреди и кой — да му помогне. Но в случая с Бауза всички правила отиваха в кошчето. Хейдън мразеше Бауза — омраза, най-точно описвана като силна и вечна.

Лорд Байрон е казал, че омразата е най-дългото удоволствие и най-сладката страст, нещо, което ни ощастливява до сетния ни дъх. Щом е така, значи Хейдън можеше да разчита на розово бъдеще — и то благодарение на кого? На наш Хесус.

---

[1] Хенри Луис Менкън (1880 — 1956), американски писател, критик и издател. — Б.пр. ↑

25.

КАКВО ПЕЧЕЛЯ АЗ?

Преди пет години Хейдън и Бауза бяха работили заедно в Бюрото за борба с организираната престъпност в Бруклин и към тях бе прикрепена информаторка на име Айда Дилачо, двайсет и четири годишна червенокоса чиновничка в окръжната прокуратура в Бруклин. Беше обвинена в кражбата на поверителни документи, които предала на Алфонс Карнелия, известен още като Али Хлапето, дребничък двайсетгодишен автоджамбазин, нейно основно гадже.

Али Хлапето пък бе дал документите на Оги Латемпа Дребосъка, петдесетгодишен италианец с малогабаритни размери, оглавяващ една от бандите на престъпния клан Дручи. Оги Дребосъка си беше психар, откачалка със слабост към Пучини и към това да натиква враговете си в багажника на автомобил, който после да пуска през преса за метал, а след това, щом колата стане на хармоника, и през пещ за претопяване на старо желязо.

Айда Дилачо склонила да си сложи подслушвателно устройство и да свидетелства в съда срещу Оги Дребосъка. В замяна от окръжната прокуратура ѝ обещали да снемат всички обвинения срещу нея и да я възстановят на работа.

Онова, което се случило след това, било непредизвестено и неочаквано като старостта. Всичко започнало, когато бременната жена на Хейдън взела да ражда и той трябвало да я закара в болница в Куинс, оставяйки Бауза и Айда сами в нейното жилище. А завършило с това, че жената на Хейдън му родила трета щерка, а Айда била намерена сама в заключената стая — била издъхнала от свръхдоза хероин, а спринцовката още стърчала от ръката ѝ.

Съдебният лекар не открил следи от чужда намеса и записал в заключението си, че смъртта е предизвикана от самата пострадала. Стаята била заключена отвътре. Ключалката не била пипана. А Айда си била известна наркоманка. Така случаят бил обявен за приключен.

Но окръжният прокурор бил на друго мнение. Той се опитал да лепне смъртта на Айда на Хейдън и Бауза с твърдението, че двамата не са опазили основната му свидетелка и така са попречили да тикне Оги Дребоська зад решетките, нещо, което той се опитвал да направи от години. Хейдън и Бауза били обвинени в непредумишлено убийство, но от това не излязло нищо. После им предявили друго обвинение — че са заличили веществени улики и не са изпълнили служебните си задължения. Пак нищо.

Когато постъпваш в Нюйоркското управление на полицията те предупреждават, че сгазиш ли нещо лука те чака наказание, по-страшно и от адските мъки. Друг път! Онова, което сполетя Хейдън и Бауза, далеч не бе чак толкова ужасно. Преместиха ги в друг участък и ги отстраниха от работа за трийсет дни, през които бяха лишени и от възнаграждение. Към служебните им досиета беше приложено мъмрене в писмен вид. Бълха ги ухапала! В скалата на наказанията тяхното се вместише някъде между това да те накарат да обиколиш три пъти на бегом плаца и да сгънеш пътна карта.

Оказа се, че Айда е починала от доза хероин, примесена със стрихнин в количества, достатъчни да тръшнат цял училищен духов оркестър. Човек да си рече, че Айда е поредната наркоманка, получила от живота онова, което е искала, и умряла от него. Но под сурдинка се шушукаше, че Бауза ѝ е пробутал нечистата дрога по нареждане на Оги Дребоська, който ненавиждаше до смърт информаторите, и след като е запушил устата на Айда, е бил възнаграден от щедро по-щедро — с четвърт милион в зелено.

Оги Дребоська стоварил върху Али Хлапето цялата вина за бъркотията с Айда и за това, че му е излязло през носа да се отърве от нея. Пак според слуховете му го върнал тъпкано — след последната им среща Хлапака бил натикан в багажника на шевролет марка „Нова“ и въпреки че се разпищял колкото му глас държи, бил откаран на гробище за автомобили в Ред Хук. След броени минути Оги Дребоська се изпикал върху шевролета, смачкан на хармоника от преса за метал, и после се разпоредил автомобилът да бъде откаран в Ню Джърси, където да бъде претопен.

— Когато очисти Айда — рече Хейдън, — Бауза заложи на карта кариерата ми. Няма ден, в който да не си мечтая да му изтегля гръбначния стълб през розовия му задник.

— Побързай, защото Бауза си търси белята и нищо чудно в скоро време да си получи заслуженото — предупредих аз. — Прави се на голямата работа. Харчи два-три пъти повече, отколкото изкарва в полицията. Затънал е до гуша в далавери.

Хейдън се облегна на стола и завъртя пастела между дланите си.

— Не се и учудвам. Пак старата песен — отбеляза шефът ми.

Кимнах.

— Мацки, хазарт, пътешествие в далечни страни. Сдобил се е с имоти в Пуерто Рико и с нов-новеничък ягуар. Проверих го с компютъра, нашият приятел не си знае парите. При всички положения разполага с повече мангизи, отколкото печели детектив втори ранг.

Казах, че Бауза живее на широка нога и няма начин да не привлече вниманието — или ще иде зад решетките, или ще му теглят куршума. Трябваше да го пипнем, докато това все още е възможно.

Хейдън се съгласи.

Предложих да попритиснем и Джонатан Мънро. Да му дадем да разбере, че затворът не е място за едно еврейче с изтънчени обноски. А също да се заемем с мацето на Бауза. И с брата и братовчеда на покойния Тонино Куевас. Не бе изключено те да са виждали Бауза заедно с Тонино. Затова и трябваше да побързаме и да открием нелегалните имигранти преди Студентите на разменни начала.

Съобщих, че разполагам с показанията на директора на хотел „Лангам“, че е виждал Бауза с Тонино и Лурд. Свидетелството на директора не доказваше, че Бауза има пръст в убийството, затова пък доказваше, че лъже, като твърди, че не е намерил момичето.

— Пообиколи Таймс Скуеър със снимката на Бауза — нареди ми Хейдън. — Открий още хора, които са го виждали в района.

Съгласих се, че не е зле да го направя.

— Ами онази жена? — попита Хейдън. — Дето ти е казала, че докато е била в не знам кой си нощен клуб, е чула как Бауза и някакво друго ченге си говорят за Студентите и се уговарят да очистят фондовия посредник от Вашингтон? Как мислиш, дали това не е жената на Бауза?

Негодникът му с негодник! Искаше да ме хване натясно. Ако отговорех отрицателно, Хейдън щеше да се усъмни. Потвърдях ли предположенията му, щях да натопя Гавилан и майка му. Реших да оставя Хейдън да си налучква на воля, колкото му душа иска.

— Всичко е възможно — рекох му. — Бауза се изръсва с цяло състояние, само и само да угоди на любовницата си, значи мисли с оная си работа. Няма да се учудя, ако жена му е решила да си отмъсти.

— Въпросната жена е споделила с теб, че е била в жилището на Бауза и съвсем случайно е видяла цяла камара пари в брой на леглото. А до парите се мъдрели изрезки от вестници за две-три убийства, извършени във Вашингтон. Кой би могъл да надзърне в спалнята освен жена му?

Кимнах. Сега му беше паднало на Хейдън да се прави на голям умник.

— Не твърдя, че е била жена му — допълни шефът ми. — Би могло да е някоя от любовниците на Бауза. Той я зарязва и тя му го връща тъпкано. Звънва ти и пропява. Твърдя само, че същото би могла да направи и жена му.

В Нюйоркското управление на полицията ще срещнете и пълни глупаци. Но Хейдън не беше от тях.

— И още нещо — вметна той. — Дръж под око Шафино.

Ухили се до уши. Беше ме заварил неподготвен и сигурно ми бе проличало от израза. Наложих си да не се издавам, че съм се сепнал. Не беше чак толкова лесно.

— Какво общо има Шафино с всичко това? — престорих се на изненадан.

— Каквото и да се шушука за мен, не си посвещавам цялото време на това да правя мили очи на началството. Шафино и Бауза от години работят заедно. Всички знаят, че са си гъсти. Били са заедно и преди две вечери, когато бе убита жената на Шафино. Били са с още три-четири ченгета, ходили са на хокей, седели са в една от ложите. Познай кой е платил за нея!

— Кой?

— Джонатан Мънро. И той е бил с тях на мача.

Още нещо, което не знаех. Значи и Мънро присъстваше в алибито на Шафино. Това вече ме притесняваше. Крупен предприемач и Боби Шашмата заедно с още неколцина полицаи пред погледите на всички в претъпканата до краен предел зала в „Гардън“. Изпипано до съвършенство. Боби наистина нямаше грешка.

— Щом Бауза е в бандата на Студентите — вметна Хейдън, — значи и Шафино е забъркан. Няма как иначе, Бауза му играе по

свирката. Доколкото знам, двамата са собственици на някакъв топлес клуб в Ийст Сайд. Казва се „Ралото“. Не е зле да провериш.

Не бях изненадан, че Хейдън е в течение на далаверите на Бауза. Мразиш ли някого, както Хейдън мразеше Бауза, се стремиш да се поставиш на негово място, да предугаждаш мислите му. Както Шафино правеше с мен.

Докато разказвах за Студентите, съвсем преднамерено не бях отворил дума за Шафино. Нямах друг избор. Ако исках да не топя Гавилан.

Нямах и никакви доказателства срещу Боби Шашмата, все пак той не беше толкова тъп като Хесус. Не оставяше след себе си никакви документи, нищо черно на бяло, никой не го бе забелязал на мястото, където е било извършено убийството. Нито пък точеше лиги над изрезки от вестници, където пише за убитите от него хора. Гавилан можеше да свидетелства, че е видял как Шафино и Бауза се карат за убийство по поръчка. Но не беше нужно да си Айнщайн, за да знаеш: и двамата полицаи ще се кълнат и в родната си майка, че не е имало такава разправа. Ха познайте на кого щяха да повярват — на тях или на едно дете, което ненавижда ченгетата и прилича на престъпник умален формат в дънки със смъкнато дъно.

Покрай името на Шафино се сетих и за медицинското заключение за убийството на Линда, което ми бе дал Макгиган. Бе достатъчно да го прочета, за да видя, че веществените доказателства по случая или се укриват, или се фалшифицират. За капак и разследването се водеше през пръсти. Невинен или не, Робишо щеше да опере пешкира.

Пет пари не давах за правата му и дали ще получи справедлив процес. Поне според мен тъкмо той бе убиецът на Линда и аз нямах намерение и пръста си да помръдна, за да го измъквам от кашата, в която се бе забъркал. Виж, притесняваше ме твърдението на Макгиган, че смъртта на Линда води не другаде, а към кметството. Умът ми не го побираше как отрепка като Робишо се е сдушил с бандата на Студентите. Междувременно реших да не затварям очи за знаците, че не бива за нищо на света да се доверявам на Макгиган.

Според окръжния прокурор Лаковара убиецът на Линда я е нападнал точно когато тя го е очаквала най-малко и затова не е могла да окаже съпротива. В медицинската експертиза, с която разполагаше

Макгиган, се казваше точно обратното — че по ръцете и дланите на Линда има драскотини, явно нанесени при съпротива, а под ноктите ѝ има тъкан на друг човек, че преди да умре, тя се е бранила със сетни сили срещу своя нападател така, както се беше бранила срещу мъжа си, който често я побийваше, и срещу полицейското управление, оспорило ѝ правото да работи в него. Помислих си каква смелост се е искала, за да се бори с всичко това, да изживее целия този ад и пак да съхрани способността си да обича — налегнаха ме такива угризения на съвестта, че чак ми притъмня.

Дали ако бъдеше огласено, медицинското заключение на Макгиган щеше да промени нещо? Надали. Може и да живеехме през деветдесетте години на ХХ век, но има неща, които са вкоренени дълбоко в съзнанието ни — чернокож, обвинен, че е убил бяла полицайка, можеше да стори само едно: да се моли да стане чудо, защото нищо друго не беше в състояние да го спаси.

Според медицинското заключение убиецът на Линда я е сграбчил за глезените и я е дръпнал с все сила, така че главата ѝ се е ударила о цимента. Хватката му е била толкова здрава, че по глезените на Линда са останали синини. Подобно на всички, решили, че убиец на Линда е Робишо, и аз не се бях вторачвал в подробностите. Чернокож престъпник, бяла жертва — всичко е ясно. Точка по въпроса.

Но имаше неща, които, откъдето и да го погледнеш, не се връзваха.

Например че Робишо е висок метър и седемдесет и тежи петдесет и четири килограма. Че е педал и заради дрогата и евтиния алкохол направо бере душа. Линда бе по-висока и яка, редовно тичаше за здраве, поддържаше се в отлична форма, бе висока метър седемдесет и пет и тежеше шейсет и пет килограма. Или Робишо беше по-як, отколкото изглеждаше, или беше извадил късмет и бе изненадал Линда.

Според заключението, предоставено ми от Макгиган, убиецът бил десничар. А в окръжна прокуратура го водеха левичар, какъвто беше Робишо. Всички бяха единодушни, че убиецът не е бил с ръкавици. Затова и нямаше затруднения с пръстовите отпечатъци открити по оръжието, с което е било извършено убийството — нож за линолеум, който струваше осем долара и можеше да бъде купен във всяка железария. Отпечатъците бяха на Робишо. Но според доклада на

Макгиган по кончовите на ботинките на Линда не е имало никакви отпечатъци.

Пак само в доклада на Макгиган се споменаваха и други факти — например кога е настъпило вкочаняването на трупа и че на местопрестъплението няма кръв, нещо, което бях забелязал и аз. Смятаха да изследват ДНК и тъканта, намерена под ноктите на Линда — това можеше да потвърди вината на Робишо или веднъж завинаги да го оневини.

Не знаех дали бездомникът е невинен или виновен, знаех обаче, че в полицията са претупали на бърза ръка разследването.

— Разбра ли и кои са другите ченгета в бандата на Студентите? — поинтересува се Хейдън.

— За двама съм сигурен. Алдо Синатра и Лари Арънс.

— Лари Смъртоносния ли! Пак ли той? Колкото до Алдо, чувал съм, че сте имали сметки за разчистване. Заради братовчед му Дани Балдазано.

Обясних, че двамата с Дали Балдазано сме работили заедно, докато той не е наел двама главорези латиноамериканци да ми вържат колумбийска вратовръзка — сиреч, да ми прережат гръкляна, да ми изтръгнат езика и да ми го вържат на джуфка около врата. Бях очистил единия наемен убиец и бях ранил втория, а после бях свидетелствал на процеса срещу Дани, че е взимал подкупи. Сега той си излежаваше присъдата в Атланта, където му бяха разказали играта — и Алдо винеше за това не друг, а мен.

— Как успя да свържеш Алдо и Лари Смъртоносния с бандата на Студентите? — любопитства Хейдън.

Този път казах истината — е, малко разкрасена.

— Роднините на Линда са се събрали на бдение в къщата на баща й — поясних аз. — Днес сутринта отскочих дотам да изкажа своите съболезнования и се натъкнах на Алдо и Арънс. Та те ми казаха да съм оставел на мира Бауза и да съм престанел да подпитвам за Студентите на разменни начала. Имаше кратка словесна престрелка, после си тръгнахме всеки по пътя.

— Както гледам ти е пострадала главата — отбеляза Хейдън. — Непрекъснато я пипаш.

Докоснах се отзад по тила. Болеше, та не се траеше. Само да ми падне тоя Алдо в ръчичките!

— Явно сте си побъбрили — допълни шефът ми. — При всички положения няма да е зле да спипаш изчезналите роднини на Куевас.

— Да, по-малкият му брат и братовчед му.

— Не е важно дали са видели Бауза заедно с Тонино и Лурд. Ще излъжем и ще кажем, че са се срещали. А сега ми се разкарай от главата и ме остави да помисля.

Оставих го, както се бе облегнал на стола и беше затворил очи. Но не дремеше. Къде ти ще дреме след такъв разговор! Сигурно пак умуваше как да се измъкне сух от водата. Ще не ще му се налагаше да погледне на живота на сериозно. Оставих го да си блъска главата дали е на този свят с някаква мисия и има ли шанс да отърве кожата.

Върнах се в кабинета си и звъннах на Гавилан къщи. Той ми каза, че вторият му баща не се е прибирал от два дена, бил спал у любовницата си, а майка му не искала и да чуе да го пусне отново в къщата. Била му изхвърлила в коридора партакешите: дрехи, обувки, книги, и си била намерила адвокат. Гавилан пък предложил да сменят бравата — ключарят вече работел.

Поинтересувах се дали някой е търсил по телефона Бауза и момчето отвърна, че Джонатан Мънро се е обаждал два пъти. Бил ядосан, понеже все не можел да се свърже с Шафино — телефонът му непрекъснато давал заето, сигурно му се обаждали познати и приятели, за да изкажат съболезнованията си за смъртта на жена му. Мънро казал, че трябва незабавно да говори с Шафино или Бауза — имало проблеми с Харви. Бил много нервен, понеже някой трябвало да оправи нещата, и то още сега. Попитах Гавилан дали познава тоя Харви и той отвърна, че не. Знаел само, че въпросният Харви работи в банка. Бауза му бил звънял от къщи няколко пъти.

Момчето ми обясни, че и друг човек е търсил втория му баща — някаква жена, била репортерка и се казвала Карлайл Тейлър. Била оставила няколко телефонни номера, на които Бауза да ѝ звънне.

Помислих си, че вероятно иска да го пита за Линда. И тя като Мънро сигурно се бе опитала да се свърже с Шафино и щом бе видяла, че телефонът дава заето, се беше пренасочила към някого от приятелите му.

Един от другите телефони в кабинета иззвъня и аз казах на Гавилан, че ме търсят. Предупредих го да внимава с Бауза и ако има нещо, да ми звънне на всяка цена.

По другия телефон ме търсеше Лу Собкавич, синеок поляк към петдесетте, най-възрастният детектив в отдел „Убийства“ в полицейския участък в Южен Манхатън. Рядко спеше повече от пет часа в денонощие, изглеждаше петнайсет години по-млад и бе известен и с прякора Полския княз. Бяхме се запознали преди три години, докато разследвахме заедно едни югославяни, трафиканти на оръжие, установили се в Уест Сайд в Манхатън — шайка психари, наказали двама от съратниците си пропели пред полицията, като накарали единия да кастрира втория не с друго, а със собствените си зъби.

Собкавич имаше правомощията да разследва убийствата на Куевас и Балера, извършени в неговия район, но бе склонил да ми съдейства заради това, че бях натоварен с обирите на камионите. Мислеше бавно, което понякога направо ми късаше нервите, и разследваше по един и същ начин всички случаи. Освен това си падаше мълчаливец, с което доста притесняваше околните. Въпреки това си вършеше добре работата и разкриваше повечето възложени му случаи — в крайна сметка това бе най-важното.

Собкавич знаеше шест езика, сред които и испански, затова имаше цял куп информатори латиноамериканци. Един от неговите хора бе мярнал брата и братовчеда на Тонино в Долен Ийст Сайд — купували оръжие и хич и не криели, че ченгетата са ги сподирили и те са уплашени до смърт. С други думи, еквадорците бяха наясно кой е по петите им.

А това означаваше, че могат да свържат Бауза с убийствата на Таймс Скуеър. Не се издадох, че съм се зарадвал на обаждането на Собкавич. В момента нямах намерение да откровенича и пред него, и пред което и да е друго ченге. Наречете го мания за преследване или далновидност, но не знаех на кого да вярвам и на кого — не, и предпочитях да не си развързвам много-много езика за бандата на Студентите.

Акцията на Собкавич бе насрочена за след половин час. Той ми каза, че щял да ми позволи да присъствам, но единствено при условие че само гледам и не се намесвам. Настоявал той пръв да разпита еквадорците. После били мои — да си поговоря и аз с тях.

Попитах го за адреса и рекох, че тръгвам веднага.

26.

ГРАБВАЙ ПАРИТЕ И БЯГАЙ

Долен Ийст Сайд е най-грозният квартал в центъра на Манхатън. През годините той вероятно се е променил най-малко. Преди век тук е имало бордеи за евреи имигранти. Днес пък има бордей за пуерториканци, нанесли се в порутените жилищни блокове без асансьори, за възрастни евреи, които нямат пари да се преселят другаде, и за бездомници негри, които живеят по кашони.

Маркос Куевас и Пако Ниевес се укриваха в Алфъбит Сити, района между авеню Ей и авеню Ди, където наркопласъорите продаваха дрога денонощно и спираха само ако стоката свърши. Повечето сгради представляваха изкорубени черупки, които отдавна бяха необитаеми. Бездомниците си бяха сковали паянтови колибки или бяха струпали кашони по пустеещите парцели и се трупаха да се постопят край огньовете, запалени в празни бидони от нафта — така човек разбираше, че за всички тук винаги е зима и нощ.

Дойдох на мястото на акцията точно преди залез-слънце, още беше страшен клинч. Еквадорците се бяха сврели в шестетажна сграда — единствената съборетина върху голия парцел. Нямаше входна врата, осветление или стъкла по прозорците. Отзад на честна дума се крепеше почерняло аварийно стълбище, едната стена беше изрисувана с негърски вариант на паметника на планината Ръшмор, където ликовете на мъртвите бели президенти бяха заменени с Нелсън Мандела, Малкълм Екс, Маркърс Гарви и Боб Марли. Наркодилърите се бяха изпарили от улицата пред жилищния блок и полицията бе отцепила района, така че и пиле не можеше да прехвъркне, камо ли някой да влезе или да излезе от сградата.

Отидох да се обадя на Собкавич. Той ме посрещна ледено, каквото беше и времето, явно не му беше до любезности. Прати ме да наблюдавам акцията от бакалията срещу блока, аз не възразих. После насочи вниманието си към широкоплещест детектив в пристегнато с колан кожено яке, който току-що се бе върнал от оглед на сградата.

Простих на Собкавич за хладното посрещане, и аз на негово място щях да се държа така. Той трябваше да залови двама въоръжени бегълци, и то така, че никой от хората му да не пострада. Ако станеше заварка, на него, а не на мен щяха да му трият сол на главата.

Тясната мръсна бакалийка вонеше на чирози и кокосови орехи. Бях сам със собственика на дюкянчето — Джърман Монталво, редкозъб пуерториканец, който явно не се охарчваше за отопление. Беше облечен с пуловер, ръкавици и червена скиорска шапка. Стоеше като на тръни и се усмихваше криво — от сто километра си личеше, че има какво да крие. Подозирах го, че върти търговийка с дрога — подозрение, потвърдено и от това, че човечецът току местеше очи от мен към витрината, където бяха изложени овесени ядки и кутии с прах за пране. Витрините тук понякога са своеобразен код — от тях ще разбереш каква точно дрога се продава вътре.

Казах на Монталво да си отпусне душата — че не се интересуваме от него. Ако се интересувахме, досега да съм извадил заповедта за обиск. Казах му освен това да гледа към отсрещната страна на улицата, понеже патакмата ще бъде там. Той ме почерпи бира. Още отворил — не отворил уста да му река, че предпочитам кафе, и се чу: тра-та-та-та. Стрелба. Откъм жилищния блок. Обърнах се и що да видя, от прозореца на последния етаж се показва някакъв тип, който с оглушителен писък запада към земята с разперени ръце и крака. Плъсна ничком върху покрива на полицейски автомобил без отличителни знаци, от удара единият му крак се промуши през предното стъкло. Фрасна с глава въртящия се полицейски буркан, който стана на сол. Покривът и предното стъкло се оплескаха целите с кръв. Алармата на колата се включи.

Полицайте застинаха. После настана невероятна олелия.

Ченгетата се втурнаха към жилищния блок: кой от входовете, кой от неработещите изтърбушени магазини и спрените коли — бяха в пълна бойна униформа с каски на главите, детективите пък бяха с бронежилетки, стискаха пистолетите и спреяха със сълзотворен газ и подритваха празните кутийки от бира, докато тичаха, подрънквайки с белезниците, пълнителите, флаконите с невропаралитичен газ и палките, накачени по кожените им колани. На прозореца, откъдето човекът бе скочил, се подаде униформен полицаи, който надзърна

надолу, поклати глава и се обърна да каже нещо на човека, застанал отзад.

Излязох от бакалията на студения вятър, който аха, и да ми отвее шапката, и от който в очите ми избиха сълзи, и понечих да прекося улицата, за да погледна отблизо мястото, където скочилият беше издъхнал. Но реших да не се приближавам. Сега не му беше времето да разговарям със Собкавич. Щях да го поразпитам по-късно, когато нещата се поуспокоят.

Не само аз, но и някои от ченгетата не смееха да се доближат до трупа. Вероятно им беше за пръв път да виждат „турта“, както наричаме смъртниците, скочили от високо и обезобразени до неузнаваемост. Животът не се свежда само до това да си избутаеш двайсетте години до пенсия и после шапка на тояга. Животът на ченгето се състои от грозни подробности. Ей като тази тук.

Някои неща ми пречеха да видя мястото ясно. Слънцето клонеше към залез, бях на отсрещния тротоар, мъртвецът бе наобиколен от хората на Собкавич. Въпреки това знаех, че човекът, дето е скочил, не е ченге. Преди да се струпа навалищата, бях успял да разгледам дрехите му — личеше, че са купувани по разпродажби. Евтини дънки, бели чорапи, маратонки — от най-долнопробните.

Мъжът бе облечен с още нещо, което тутакси прикова вниманието ми: зелено-бяло подплатено яке със снимка на бразилския национален отбор по футбол на гърба. Бях го виждал и друг път, докато бях оглеждал вещите на Тонино Куевас и се бях натъкнал на снимка на по-малкия му брат Маркос. Момчето се усмихваше през рамо и сочеше фотография на бразилския отбор като тази тук. Спомних си още нещо от снимката — лицето на Маркос, хлапашко такова, грейнало от радост, готово да направи всичко в името на младостта.

Бях почти сигурен, че не е скочил сам. Сетих се за стрелбата отпреди малко и си рекох, че който е пратил Маркос през прозореца, е теглил куршума и на Пако Ниевес. Всичко беше ясно — ченгетата бяха инсценирали самоубийството и убийството на двамата еквадорци, само и само да не пострадат Студентите на разменни начала.

Телефонът в бакалията иззвъня. Джърман Монталво ми обърна гръб и грабна слушалката върху апарата до касовия апарат. Сви длан

на фуния, затули устата си и зашушука. Виж го ти нахалникът му с нахалник, пласира дрога направо пред очите ми! Явно бе превъртял.

Но търсеха мен.

Поех от Монталво слушалката — реших, че е Собкавич, звъннал да ми каже какво става. Оказа се обаче, че не съм познал.

— Детектив Мар — казах аз.

Мъжът в другия край на линията се изкикоти като ненормален.

— Ей, Умнико! Как я карате там на гъза на географията?

Шафино! В бакалията стана по-студено. Усетих остра болка там, където Алдо ме беше фраснал по главата. Ушите ми писнаха.

Шафино се обаждаше, за да ми натрие носа, да се поперчи и да се увери, че съм разбрал за какво става въпрос. Хората му току-що бяха пречукали Ниевес и малкия брат на Тонино, и то пред очите ми. И въпреки това нямаше да си теглят последиците — къде ти, и косъм нямаше да падне от главите им.

Шафино не се задоволяваше да се прави на много умен и неотразим насаме в къщата си. Искаше да ми покаже и на мен колко е добър. Да ми натрие носа, та да разбере, че с него шега не бива.

Където и да отидех, той изникваше сякаш от дън земя. И винаги беше една крачка пред мен. Това вече ми играеше по нервите.

— Бих ти пожелал приятен ден — допълни Шафино, — но така прехвърлям цялото напрежение върху теб, а както гледам, вече си доста напрегнат. Така де, току-що те прецакаха. Изпързалиха те лошо, таковаха ти таковата. И то пред цял взвод ченгета. Между нас казано, напоследък нещо не ти върви.

— Какво искаш от мен?

— Искам и аз да усетя положителната енергия, която се излъчва от онова местенце там.

— Майната ти.

— Бре, бре, бре! Бива ли да говориш така на човек, който е сто пъти по-умен от теб?

— И е изключително скромнен.

— И пипа точно като хирург. Ще ти потанцува степ върху торта и дори няма да повреди глазурата.

— Също като Хитлер. Пък виж докъде се докара той!

— Я недей да злословиш срещу Хитлер! — засмя се Шафино. — Ако не беше той, днес нямаше да го има Израел. И добри неща е

направил човекът.

— Очисти Куевас и Ниевес колкото да предпазиш Бауза. Твоите ченгета сега са тук, на улицата. Колцина ли ме държат под око?

— Навремето един мъдрец е казал, че животните надувват, когато някого го е страх, а мацките — когато няма пукнат грош в джоба си. Ето, и аз надушвам чак от Бруклин, че се тресеш от страх.

— Какво, да ме е страх от теб? Я не се занасяй! Знаеш ли? Дай да се съберем и да си изясним нещата!

— Божичко, да можеше Линда да те види отнякъде! Целият плувнал в пот, плаши се и от сянката си. Да не би да го следя. Хайде, признай си. Напоследък спиш с едно отворено око, и то заради кого — заради Боби Шашмата!

Реших да не го жаля и да го настъпя по болното място.

— Да, спях с жена ти — подвигнах. — И си прав, наистина плувах в пот. Слушат ли ти се подробности?

Оня замълча. По едно време дори си помислих, че е затворил. После обаче Шафино си пое дъх и заговори с леден мъртвешки глас:

— Браво на теб, добро попадение. Но ако искаш да си мериш силите с мен, трябва да се качиш в по-висока категория, нещо, което според мен не ти е по силите. Винаги ще ти вода с едни гърди. Не ти остава нищо друго, освен да ми гледаш гърба. Почнеш ли да ми мътиш водата, мисли му, зле ти се пише. Но и да не ми се бъркаш, вече си чукал жена ми и това няма да ти се размине току-така. Нищо, наистина нищо не може да спаси тъпия ти задник. Ясен ли бях?

— Ясен като бял ден. Ти си там, аз — тук. Това ми е ясно. Я да се срещнем на четири очи. Само ние двамата.

— О, не бери грижа, и това ще стане — отвърна Шафино. — И тогава вече ще има да съжالياваш, че изобщо си ме срещал. Междувременно можем да си поговорим как си оплескал всичко. Но късно е, чадо!

— Наистина трябваше да те убия още на гробищата — казах аз. — Това ли имаш предвид? Сигурно си прав.

Шафино пак се изкикоти като ненормален. Беше в купонджийско настроение. Каква ти скръб, какъв ти траур!

— Отваряй си очите на четири — закани ми се той. — Обрал си Кабрера Хлапето, нали? Колко му задигна, двайсет и пет бона ли? Бива ли да си такъв левак! В сейфа е имало доста мангизи. Трябвало е да ги

грабнеш и беж да те няма. Да откраднеш двайсет и пет бона ти трябва точно толкова време, колкото и да задигнеш петдесет хилядарки. Нали?

Още малко, и да изтърва слушалката. Шафино бе намерил писмото на Линда.

27.

ЕДНО НАУМ

Същата вечер отидохме да хапнем с Дайън на летище „Кенеди“, в сградата за пристигащи по външни линии, където Морис Робишо беше додявал на туристите. Колкото и да ми беше неприятно да си го призная, бях дошъл тук заради Шафино. Искях да разбера дали е дал писмото на Линда на отдел „Вътрешни разследвания“, а единственият човек, който можеше да ми го каже, беше Макгиган.

Не очаквах, че той ще откликне, ако отида при него с празни ръце. С хора като Дупчената глава трябва да имаш какво да дадеш в замяна.

Затова и смятах да огледам още веднъж местопрестъплението и да проверя дали патоанатомите и криминалистите не са пропуснали нещо. Възнамерявах да поприказвам и с охраната, с носачите, товарачите и ако е възможно, с просяците, които не са се уплашили и не са се разбягали заради повечето полицаи, появили се след убийството тук. Надявах се все да открия един-двама души, забелязали какво прави Робишо вечерта на престъплението.

Нямах намерение да си губя времето и да търся под дърво и камък мистериозния товарач, уж задигнал колата на Джули без да ѝ плати и цент. Джули беше излъгала. Такъв човек изобщо не съществуваше и Линда бе дошла не за да се срещне с него. От друга страна, нищо чудно Джули, каквато си беше мърла и подлярка, да се бе свързала по някакъв начин с Робишо. Смятах, докато съм тук, да проверя дали това е така.

Ние с Дайън си бяхме поръчали китайска кухня и мексиканска бира в остъкленото кафене на второ равнище на терминала. Седяхме до огромната витрина, откъдето се виждаше малък търговски център с магазинчета и щандове за вестници, и наблюдавахме несекващия поток пътници, поели към изходите за външните полети. Един етаж под нас се падаше фойето, където Морис Робишо твърдеше, че се е запознал с белия мъж, давал му всеки божи ден в продължение на

седмица по сто долара. Колкото повече си мислех за Робишо, толкова повече се убеждавах, че тоя човек не е наред. Ако беше китаец, щеше да се казва Тъп Гал Ош.

Разказах на Дайън за последните убийства на еквадорци, за телефонния разговор с Шафино и семейните проблеми на Бауза. Разказах му и за тайната си среща с Макгиган, настоял да работя заедно с Карлайл Тейлър. После му подадох медицинското заключение и допълних, че според Макгиган Робишо е невинен и се опитват да го натопят.

— Щом е тръгнал да ти разправя такива неща, значи си има едно науум — вметна Дайън. — Издигнал се е толкова много не защото има добро сърце. Затънал е до гуша в кръв. Мен ако питаш, хич не му вярвай, инак ще те хързулне. Между другото, искаш ли да ти кажа какво мисля за телефонния разговор с Шафино?

— Слушам те.

— Хвърля ти прах в очите — оповести баща ми. — Опипва почвата да види дали ще се хванеш на въдицата. Според мен писмото не е у него.

— Откъде тогава знае за двайсет и петте бона?

— Откъдето знаем и всички ние — усмихна се Дайън. — От статията на Карлайл Тейлър. Забрави ли тая малка подробност?

Изведнъж ми се отяде. Дайън беше прав. Онзи кретен ме беше праметнал.

Дайън се почука с пръст по слепоочието.

— Сече му пипето на нашия човек. Грешка няма. Направи така, че да гръмнат еквадорците направо пред очите ти. После ти се обажда по телефона тъкмо защото знае, че гледаш какво става и вероятно си развълнуван и притеснен. Че не мислиш трезво. Издебнал те е точно когато най-малко го очакваш.

— Страшен номер ми извъртя — завайках се аз.

— Я да те питам нещо. Защо не ти е прочел истинското писмо? Защо не е използвал думите на самата Линда, та с тях да те прониже право в сърцето? Ако е имал възможност, е щял да го направи — такъв си му е стилът.

Боби Шашмата ме беше надхитрил. С лекота. Дори не му се беше наложило да се пъне особено. Беше ми пробутал някакви свои предположения, гарнирани с щипка истина, и аз се бях хванал. Хич не

ми се мислеше какво ще ми извърти, ако наистина разполага с доказателства и с време да обмисли всичко. Боби Шашмата. Черен като пъкъла и тъмен като нощта.

Дайън продължи, както дъвчеше кафявия ориз:

— Сам помисли! От управлението още не са те подгонили, Макгиган и Хейдън не са те търсили по телефона, профсъюзът не ти е предлагал да ти осигури адвокат. Няма и журналисти. С други думи, знаем едно със сигурност. Писмото не е попаднало в управлението.

Той продължи да си хапва сладко-сладко от пилето с лимон. Аз си бях поръчал телешко с подправки, но почти не го бях докоснал. Дайън ми рече да не съм се притеснявал, той щял да го дояде.

— Хич не му се плаши на Шафино — продължи да ме успокоява той. — Не ти е казал нищо, което да не знаеш. Избий си от главата, че ще те прати зад решетките. Искан сам да се натикаш между шамарите, а ние и двамата знаем защо.

Да, знаехме. Мъжкарската гордост на Шафино му налагаше да ме убие собственоръчно, задето съм спал с жена му. За повечето хора, изпаднали в такова положение, това щеше да е предостатъчно. Но не и за Боби Шашмата.

Копелдакът му с копелдак първо искаше да ми разкаже играта. Да ми разкатае фамилията. И чак тогава щеше да ме убие.

Някой е написал, че мъжете отиват на война само защото ги гледат жените. Ето такъв беше и Шафино. Имаше развихрено въображение. Представяше си, че Линда го гледа отнякъде как ми натрива носа и ме прави за пет стотинки.

— Разликата между един сицилианец и слона е, че слонът все някога забравя — каза Дайън. — А сицилианецът — не. Шафино го смята за свой дълг да ти го върне тъпкано. Докопа ли се до писмото, няма да го занесе в полицейското управление. Най-малкото в този живот. Но ти не бери грижа, все ще намери начин да го използва срещу теб. Междувременно ще ти трови живота. Още повече че си си признал как си задигнал парите. Защото в телефонния разговор Шафино е изтръгнал от теб точно това — да изплюеш камъчето и да си кажеш за мангизите.

Две новини — добра и лоша. Добрата новина: поне засега можех да не се притеснявам, че ще ме подведат под отговорност. Лошата: бях

позволил Шафино да ме надхитри и да направи така, че да не мисля. Виж, сега мислех и бях вбесен. Кой знае защо, това ми върна апетита.

Изядох си почти цялото говеждо с подправки, после излапах и чиния пресен ананас, като ги полях с бира. Не си падах по китайската кухня чак толкова, колкото Дайън, но си ядях и пиех каквото ми се ядеше и пиеше. Напоследък обаче носът ми нещо се червенееше и покрай това се питах дали и аз като повечето ченгета няма да се докарам дотам, че да си съсипя черния дроб и да пелтеча — все признаци на жадната душа. Казах си — голям праз като се докарам! Падах си по чашката, защо да умувам дали носът ми е червендалест!

Продължих да си хапвам и пийвам, докато Дайън ми разказваше какво е научил за Джина Бранч, двајсет и две годишната топлес танцьорка, която Бауза чукаше. Името ѝ се кипрело върху заема, теглен за апартамент в Манхатън, и върху квитанцията на колагенови инжекции, които да ѝ увеличат брадичката, но и двете били платени от Хесус. Пак той плащаше кабелната телевизия на Джина. Насладите на любовта му струваха скъпичко.

— Колкото до Джули и Шафино, няма документи, от които да личи, че са свързани — допълни баща ми.

— Точно за това му викат Боби Шашмата.

— Да де. Но и аз не съм вчерашен, успях да се добера до едно-друго.

— Не се и съмнявам — ухилих се аз.

— Джули не работи никъде — уточни Дайън. — Не е работила и ден през живота си. Най-малкото на хартия. И въпреки това тегли банков заем без гаранции, без да ипотекира нищо, и то от днес за вчера.

— И отпуснали ли са ѝ го?

— Още същия ден.

— Кой от нас не обича чудесата! И колко са ѝ отпуснали?

— Двајсет бона, моля ти се.

— Това вече обяснява джипа.

— Изтеглила е парите преди пет седмици — продължи Дайън. — Горедолу по времето, когато е купила джипа от автосалон в Лонг Айланд. Две седмици по-късно си изплаща заема. До последния цент. В брой, плюс лихвата.

— Шафино — уточних аз. — Той дава двајсет бона на банкера, който после ги връчва на Джули под формата на фиктивен заем. Тя си

купува джипа, след което Шафино ѝ дава още двайсет бона. Момичето ги носи на банкера, който си удържа хилядарка за услугата, а останалите връща на Шафино. Чиста работа. Случайно да знаеш името на банкер, приятелски настроен към Джули?

— Да, по една случайност го знам.

Дайън си сложи очилата за четене и се вторачи в тефтерчето.

— Работи в „Кортлайн Тръст“ в Манхатън. Но не е някакъв книжен плъх или дребен чиновник. Заема поста пръв вицепрезидент и се казва Рафълсън. Харви Рафълсън.

Възкликнах „право в десетката“ и попитах баща си дали е сигурен за името.

Бил сигурен.

— А ти откъде го познаваш този тип? — поинтересува се Дайън.

— От Гавилан.

Обясних му как Мънро се е обадил у Бауза и е започнал да нервничи за Харви, който искал някой — Бауза или Шафино, да уреди не знам какво си. Въпросният Харви също работел в банка. Точно както Харви на Джули. Щом е набъркан и Шафино, значи става дума за един и същ човек.

Дайън отгърна страницата в бележника си.

— Джули има две сметки при Харви Рафълсън — каза той. — И двете са на нейно име. В едната има пет хиляди и малко. В другата — към шест хиляди долара. Прави вноски всяка седмица, понякога на десетина дни. Все по осемстотин-хиляда долара. И винаги в брой. — Баща ми затвори тефтера. — А уж се води безработна.

— Шафино я използва за куриерка — поясних аз. — Наред с другото.

— Това му е хубавото да си проститутка — засмя се Дайън. — Продаваш си стоката, пък тя пак си е твоя. После отново я продаваш.

— За друго ти говоря. Харви е наясно за какво става въпрос. И той е в играта. Затова и е подписал фиктивния заем на Джули. Човек на Шафино е. Я виж какво ще ти каже компютърът на Маргарет за него.

Дайън рече, както си беше натъпкал устата с броколи и спагети:

— Какво търсиш?

— Нещо, което да ме отведе в кметството.

— Веднага ще ти го дам. Рафълсън е гъст с ония в кметството.

— Без майтап?

— Какъв ти майтап! Заедно с Мънро събира средства за преизбирането на Тъкър — допълни баща ми.

Вдигнах чашата като за наздравица.

— Не си поплюваш, тате!

— При нас работят едни либералчета — рече ми той. — Педали нещастни! Подкрепят Тъкър, понеже бил негър. Кажеш ли им да ти посочат някаква по-човешка причина, те гледат, сякаш си превъртял. Навиват ме и аз да съм помагал и да съм се включел в предизборната кампания. Пак извадих късмет. Един ми даде покана за приема за набиране на средства в подкрепа на Тъкър, ще бъде в края на седмицата у Рафълсън, живее във Вилидж. Казах им, ако закъснея, да започват без мен.

— Макгиган е бил прав — отбелязах аз.

— За какво?

— Че всички нишки водят към кметството. Убийството на Линда, Студентите на разменни начала, Робишо. А сега можем да добавим и Рафълсън, банкера, който е приятел с всички. Междувременно не е зле да видим къде водят и парите. Това е сърцевината на моето разследване. Сигурно има хора, които си мечтаят да видят Тъкър кмет втори мандат, но Шафино не е сред тях. Набутал се е заради парите.

— И си ги получава — съгласи се баща ми. — По петдесет бона на удар.

— Ами ако драпа за още? — казах аз. — Подметна, че съм му подливал вода за бъдещето. Май се цели по-нависоко. Точно заради това застана между мен и Джули, пак по същата причина го подканват да уреди нещата с Харви.

— Дали пък банкерът не им създава главоболия? — предположи Дайън.

— Съмнявам се. Хора като Мънро и Харви са един дол дренки, погаждат си се чудесно. Дори и да са объркали нещо, все ще намерят общ език и ще се измъкнат от положението.

— Освен ако не се налага да му духнат под опашката на Харви. И тук в целия си блясък се появява наш Боби Шашмата.

— Така си е. Но мен ако питаш, работата е по-дебела и не се свежда до малките пътешествия на Шафино до Вашингтон. Искам, не искам, май ще се наложи да си побъбря с тоя Харви.

Погледнах зад рамото на Дайън — ей така, колкото да се намирам на работа. Ние, ченгетата, винаги си имаме едно наум. Знае ли човек какво може да се случи, винаги трябва да си нащрек и да си отваряш очите на четири. Пазиш си гърба, очакваш най-лошото, не се доверяваш на никого. След време ти става втора природа да си предпазлив — дори насън.

Та затова погледнах зад Дайън и видях жената. Вървеше към кафенето, но явно не смяташе да влиза вътре, щеше да ни подмине. Но щеше и да ни види, нещо, което не исках да става. Както винаги, беше облечена много изискано, с червено палто до глезените, носеше червена филцова шапка с мъничко черно перце и тъмни очила. Крачеше като хала — бързаше жената.

Беше Карлайл Тейлър, явно бе дошла по някаква задача.

Скрих си лицето зад листа с менюто. Макгиган да си разправя каквото ще — лично аз смятах да започна да си сътруднича с Шварценегърката, когато сам реша.

Със сигурност не ми се щеше да ни вижда тук. Поне докато се опитваше да ми лепне убийството на Линда. Дали не страдах от мания за преследване? Няма такова нещо. Който е живял достатъчно дълго, параноята му си е напълно оправдана.

Предупредих Дайън, че зад него се задава репортерката. Понаведи се, помолих го. И не вдигай глава, докато не ти кажа. Баща ми си затули лицето с длан и само дете не топна глава в чинията.

Надзърнах иззад менюто. Карлайл Тейлър не носеше багаж и билет. И понеже се намираше в района на местопрестъплението, предположих, че е дошла да търси сведения, които да докажат, че Робишо си е невинен, а аз съм убиец. Явно бе погълната от малкия си свят и беше сляпа и глуха за всичко останало. Изобщо не беше забелязала, че е в опасност.

Подмина кафенето, без да ни види.

Дайън надигна глава от храната и зърна лицето ми.

— Какво има?

Отвърнах, че колкото по-бързо настигнем Карлайл Тейлър, толкова по-големи ще бъдат шансовете ѝ да остане жива. Изхвърчах като тапа от кафенето, баща ми хукна след мен.

28.

В ТЪРБУХА НА ЗЕМЯТА

Следващите няколко минути ние с Дайън прекарахме в търговския център — вървахме след Карлайл Тейлър и двамата мъже, които я следяха. Не беше кой знае каква философия да ги разпознава. И двамата бяха детективи в Нюйоркското управление на полицията — от ония, дето не искаш да срещаш и в най-страшните си кошмари.

Единият беше Алдо Синатра, който сега бе притурил към любимия си лекьосан шлифер бинтован нос и отекла устна и който вървеше с обичайния си уж отнесен израз. Приятелчето му бе широкоплещест детектив някъде на трийсет и пет-шест години със сплескан нос и подстригана на канадска ливада червена коса, от която ушите му изглеждаха още по-големи. Рижия, както го наричах, беше облечен със същото препасано с колан кожено яке, с каквото го бях видял преди час в Алфъбит Сити, където бях наблюдавал как той и Лу Собкавич провеждат операцията по залавянето на вече покойните Пако Ниевес и Маркос Куевас.

Оскар Уайлд е казал, че да изгубиш единия си родител може да бъде смятано за нещастие, а да изгубиш и двамата вече си е небрежност. Преди два часа последните двама еквадорци от бандата на обирджиите на камиони се бяха оставили да ги пипнат и Рижия бе присъствал на залавянето им. Толкоз за нещастieto. Сега се размотаваше в компанията на тая отрепка Алдо, нещо, което според мен прекрачваше рамките на небрежността. Алдо членуваше в бандата на Студентите и тъй като краставите магарета през девет баира се подушват, бях готов да се обзаложа, че и Рижия е в същата банда. Карлайл Тейлър беше загазила не на шега.

Дано извадеше късмет. Робишо щеше да иде зад решетките, не можеше да го предотврати дори милостивият Бог на небето. Вярно, Робишо надали щеше да си получи заслуженото при такова разследване, водено съвсем отгоре-отгоре, през пръсти. Но това не беше мой проблем. Бездомникът беше убил Линда и тъй като

справедливостта за убийци на ченгета не ми е сред приоритетите, нямах намерение да си губя съня, задето Робишо има такава лоша карма. В момента ме интересуваше повече с какво госпожица Карлайл Тейлър е привлякла вниманието на Студентите на разменни начала.

Наближаваше седем и половина вечерта, когато ние с Дайън настигнахме репортерката, Алдо и Рижия в разходката им покрай магазинчетата за подаръци, щандовете за вестници и надписите, предупреждаващи пътниците да не взимали пакети от хора, които не познават. Карлайл Тейлър не се обърна нито веднъж. Така и не бе забелязала онзи дебелак Алдо, който носеше под мишница сгънат вестник, вървеше по петите ѝ и се правеше, че си мисли за всичко друго, но не и за нея. Вестникът беше част от маскировката. Ако Алдо случайно се озовеше в полезрението на Карлайл, щеше да се престори, че се е зачел във вестника.

Малко зад него вървеше Рижия, който пушеше пурета и се правеше, че разглежда витрините. Ние с Дайън оставихме между нас и него да мине екипаж на бразилските авиолинии. Рижия явно се гордееше много с коженото си яке, току махаше от ръкавите въображаема или истинска пепел от пурата и се прехласваше по отражението си във витрините. Стъпваше напето, което си вървеше в комплект с кожното яке и пуретата. Напомняше ми фукльовците, които и вечер се разхождат със слънчеви очила, понеже си въобразяват, че изглеждат с тях страхотно, и не се свенят да ти щракнат под носа с пръсти само и само да привлекат вниманието ти.

Не щеш ли, Рижия ускори крачката. Отиде при Алдо и двамата се завтекоха, а аз си помислих: майко мила, надушиха ни. Но се оказа, че греша. Рижия и Алдо само внимаваха да не изтърват Карлайл Тейлър, която най-неочаквано се беше разбързала. Запроправях си път през бразилците, Дайън също гледаше да не изостава. Изгубех ли от поглед Алдо и Рижия, зле ѝ се пишеше на репортерката.

Излезе, че драгата ни госпожица си имала едно наум. Докато аз умувах как да ѝ спася живота, тя взе че се скри зад ъгъла. Спрях пред един от щандовете за вестници и хванах Дайън за ръката. Заставахме при гишето за проверка на билетите и загледахме как Алдо и Рижия се суетят при ъгъла, зад който бе свърнала журналистката. Шеф, изглежда, беше Алдо. Надзърна зад ъгъла — явно беше чисто, понеже

той вдигна показалец, за да даде знак на Рижия, и двамата също се скриха.

Изчаках няколко секунди, сетне също отидох при ъгъла, надникнах и видях нещо като странично крило на търговския център. Беше малко и сега бе в ремонт. Не се виждаше жива душа, както личеше, от известно време работата беше спряла. Празните, полуремонтирани магазинчета бяха осветени от голи прашасали крушки, които висяха направо от жиците. Торбите от цимент, коритата със засъхнала мазилка и преобърнатите ръчни колички бяха покрити с цял пръст прах. Входът беше препречен от дърводелско магаре, на което пишеше, че ремонтът е възложен на една от най-добрите строителни фирми — „СССХ“ със седалище в Бруклин, Ню Йорк.

Вече се бях натъквал на тази фирма. По-рано днес бях видял името ѝ изписано върху покрития пикап пред къщата на Лезневич, пред гаража, който беше в ремонт.

Карлайл Тейлър, Алдо и Рижия не се виждаха никакви.

Дайън изшушука:

— Къде са се дянали?

— Ей сега ще разбере — отвърнах му. — Ти стой тук.

— Ще дойда с теб. Имаш си работа с двама души с точен мерник, забрави ли?

— По-добре ми покривай гърба — възпротивих се аз. — Мики сигурно се навърта някъде тук. Ако ни наблюдава, значи сме между чука и наковалнята, между него и Алдо и Рижия. Трябва да останеш тук, тате.

— Ясно.

Друг път му беше ясно. Беше горд човек, още можеше да бачка от сутрин до вечер и пак да не се умори. На всичкото отгоре го вдигаше по два пъти на нощ, което не е малко постижение за неговите години. Честичко му повтарях, че трябва да излеят онази му работа от бронз и да я турят в музей. Баща ми си въобразяваше, че още е в разцвета на силите си. Смяташе, че младите ченгета не могат да стъпят и на малкия му пръст. Но същото смятаха повечето полицаи, които още се правеха на големи тъпкачи, въпреки че от десетина години караха на пенсия.

Бях готов да поверя на Дайън и живота си, ала каквото и да разправят поетите и философите, старостта си е старост. Канех се да

застана лице в лице с две ченгета убийци, и то на място, което изглеждаше така, сякаш някой току-що е метнал ръчна граната. Дайън сигурно щеше да се справи и без да си изкълчи крака, но знае ли човек! Едно беше сигурно: щеше да има патаклама и аз предпочитам да не излагам баща си на риска някой да му тегли куршума. Пък и наистина имах нужда някой да ми пази гърба. И двамата — и аз, и Дайън, не му бяхме виждали и очите на Мики, но баща ми беше опитно ченге, което начаса щеше да го познае, ако не дай си боже, той се появеше отнякъде.

Започнах от първия магазин вдясно. Влязох веднага в него. Стъпих на разхлабена дъска, която се прекърши на две и вдигна такъв шум, че да събуди и мъртвите. Побързах да извадя пистолета и застинах, като се огледах във всички посоки с очакването да ме връхлети някаква страхотия, а когато не се случи нищо, продължих с огледа и се запитах дали ако се подложа на диета, ще бъда малко по-чевръст, после обаче си казах, че е все тая: защо да се мъча като грешен дявол, никога не се бях ограничавал с храната, за кога тепърва да го правя!

Та огледът. Надзърнах под преобърнатия щанд, в празния склад и в разбитата тоалетна, където в пукнатата тоалетна чиния се бе насъбрала ръждива вода с тайнствена лъскава коричка. Закачих си балтона на щръкнала жица, наплесках си обувката с блажна боя, нагълтах се с прахоляк. Все ми се струваше, че аха — и Алдо ще ми връхлети изотзад с ей такава тръба и със зли помисли.

Посещението в следващия магазин се увенча с успех. Светех си със запалката — светлинката беше съвсем мъждива, но пак бе по-добре от нищо. С нейна помощ съгледах отпечатък от обувка. Беше върху пласта бяла мазилка, полепнала по стар брой на вестник „Ю Ес Ей Тудей“ — самият отпечатък сам по себе си не значеше нищо за разлика от пуретата, стъпкана с тока на обувката. Отпечатъкът и пуретата се мъдреха пред затворена врата, пуретата беше още топла. Падна ли ми, Рижия?

Най-опасното в работата на ченгето е да влиза през врата. От другата страна може да го причаква всеки, включително някоя откачалка, каквито напоследък под път и над път и която да ти се нахвърли с автомат и да те осакати до живот. Миналата година, да речем, влязох през една врата и какво, мислите, стана — скочи ми

питбул с отрязани гласни струни, та да напада, без да лае. Изпразних половината пълнител в него, после избих зъбите на наркопласьора, насъскал псето срещу мен.

Но не си мислете, че като повечето ченгета, изпаднали в такова положение, съм си глътнал езика от ужас. Нищо подобно! Испитах прилив на енергия и въодушевление. Плисна ме неприлична радост. За другите може и да си е страшно да минават през врата, за мен обаче няма по-голямо удоволствие. Неизвестността ме държи в страхотно напрежение, вдъхва ми живот. Без нея сигурно досега да съм изкуфял или да съм умрял от скука.

Та вратата. Минах вляво, така че да не ме улучат, ако стрелят, и я открянах колкото да пъкна ръката си с пистолета. Видях тясно празно помещение, вероятно склад или канцелария. Беше потънало в прах и бе осветено от мъждива крушка, дюшемето бе покрито със стари вестници. Три от стените бяха от шперплат, явно докато иззидат истинските. Тухлената стена отсреща беше съборена и зад нея се виждаше скривана от нея шахта. Отидох на пръсти при шахтата и надникнах вътре. Съгледах ръждясала метална стълба, която водеше надолу към непрогледния мрак — в лицето ме лъкна студен въздух, чух и гласове.

Свалих си шапката, сложих вътре ключовете и джобните пари, после я оставих на пода. Втъкнах пистолета в колана си. Сетне надянах ръкавиците, стъпих на стълбата и заслизах надолу.

29.

СКРИВАЛИЩЕТО

Слизах внимателно, като не пропусках нито едно стъпало и се молех износените болтове да не поддадат и аз да не западам стремглаво към долната земя. Ставаше все по-студено. Така де, Мар, защо и ти да не вкусиш малко от преизподнята? Защо да не се спуснеш в мрака, който смърдеше на боклук, на пикоч и един дявол знае още на какво, от което ми се пригади. Крепеше ме само това, че долавях мириса на запалена пура — значи Рижия беше наблизко. Единственото, което трябваше да направя, бе да го настигна, преди да съм се издрайфал.

Мъжките гласове се чуваха все по-силно. Вече бях само на хвърлей от дъното на шахтата. Я погледни нещата откъм хубавата им страна, Мар! Дори и да се свлечеш от стълбата, няма да падаш дълго.

Точно тогава чух как Алдо казва: „Дай да се позабавляваме“, и пуска проташкия си кикот. Рижия изпелтечи нещо в отговор. Докоснах с крак дъното. Слязох от стълбата, стъпих на дъсчения под и се обърнах с лице към гласовете.

Намирах се в тесен проход, тъмен и смрадлив. Беше тъмно като в рог, затова се пресегнах и опипом установих, че ръждивата стълба е в единия му край. Гласовете долитаха от другия край. Там мъждукаше и светлинка, от която ме делиаха към три-четири метра.

Светлината и гласовете идваха от тясно помещение вдясно, където се чуваше боричкане. Силите явно бяха неравностойни, понеже Алдо и Рижия се заливаха от смях, а Карлайл Тейлър не се чуваше никаква.

Инстинктът ми подсказа, че не бива да губя и миг. Но всичко по реда си. Вдигнах ръка и напипах с върха на пръстите дъсчен таван. Разперих ръце и докоснах стените — и те бяха от дърво. Вече знаех къде се намирам, можех да се движа, без да рискувам да си фрасна главата или да се блъсна о стена.

Последна проверка. Трябваше да знам какво има и по пода. Щракнах със запалката. Успях криво-ляво да огледам пода, после духна вятър и угаси пламъчето. Някой в помещението в дъното счупи бутилка.

Намирах се в задръстен с боклуци дъсчен проход, който беше дълъг към три-четири метра и вонеше на мухъл, пичок и изпражнения. Управата на летището вероятно и не подозираше, че го има. Той сигурно не бе отбелязан и в архитектурните планове и с времето е бил забравен. Не беше изключено тук да е имало нещо като склад или коридор между канцеларии в стара административна сграда. Майсторите от строителната фирма се бяха натъкнали на единия му край, но бяха спрели работа, за да огледат целия район. В това малко скривалище сигурно се влизаше и от друго място. Ако се съди от боклуците и вонята, явно някой го беше намерил.

Подът бе осеян с флакончета, в каквито наркоманите си носят drogата, с празни бутилки от вино и кутии от пица, с вестници и кутийки от бира — все допълнителни препятствия по пътя ми към помещението в дъното. Ако исках да стигна по живо, по здраво при Карлайл Тейлър, трябваше да внимавам много. И да се моля да имам късмет.

Воят на вятъра беше на моя страна. Щеше да ми помогне и това, че Алдо и Рижия явно бяха заети.

Извадих пистолета. Нямаше за кога повече да се мотая.

Пристъпих, долепен до дясната стена. Стъпих на бутилка от вино. Отместих я с върха на обувката и продължих нататък. В помещението още се боричкаха. Алдо се кикотеше и пръхтеше, изглежда се забавляваше неописуемо. Дано това, което те двамата с Рижия вършеха, продължеше още няколко мига.

Стигнах дъното на подземие, стиснах с все сила пистолета и надзърнах в помещението. Беше тясно и тъмно, наподобяваше килия с дъсчени стени, по които личаха следи от влага. И тук беше задръстено с какви ли не боклуци: стари вестници, празни кашони, мазни хартиени пликове, носеше се воня, която дори студеният въздух не можеше да разнесе. Рижия държеше единствената светлинка — джобно фенерче. Стоеше с гръб към мен, което ми беше само добре дошло. Виж, клетата Карлайл Тейлър се мъчеше като грешен дявол.

Беше се проснала по корем в мръсотията, устата и очите ѝ бяха покрити с лепенка. Ръцете ѝ бяха вързани пак с лепенка зад гърба.

Рижия бе насочил лъча на фенерчето към нея, а Алдо бе седнал разкрячен върху голите ѝ бедра. Беше смъкнал панталоните ѝ чак до коленете и с джобно ножче се опитваше да ѝ среже гащетата. Жената се мятеше като риба на сухо и се мъчеше как ли не да го изтласка — къде ти! Алдо се възбуждаше все повече, а Рижия се наслаждаваше на малкото представление.

Влязох в помещението и забучих пистолета отзад в тила на Рижия. Той се свлече на колене. Фраснах го с оръжието по брадичката и го повалих, а той се свлече на една страна като човек, който е изгубил съзнание и няма да се окопити скоро. Електрическото фенерче се плъзна от ръката му. Вдигнах го и го насочих към Алдо така, че го заслепих. Той вдигна ръце да затули очите си и изломоти:

— Мамка ти, какви ги вършиш!

Идеше ми да му пусна един куршум между очите, но така щях да си навлека главоболия. Ето защо за втори път днес се ограничих да го изритам — той се свлече назад в мрака.

Пак го осветих с фенерчето. Беше застанал на четири крака и клатеше глава. Сетих се какво се е канел току-що да направи и си спомних как като малък съм халосал онова отче, опитало се да изнасили дете, как после съм избягал от сиропиталището и са ме простреляли в сърцето и покрай всичко това си помислих какви мухълъвци са изнасилвачите, та ми мина през ума да взема да го пречукам тоя Алдо, но овреме се спрях и само стоварих с все сила ток върху дясната му длан така, че костите му изпукаха. Алдо изпищя на умряло и се свлече по гръб, притиснал длан до гърдите си. Извадих пистолета от кобура върху колана му, после опипах и Рижия. С него можех да бъда спокоен. Още береше душа.

Насочих лъча на фенерчето към Карлайл Тейлър. Тя лежеше на хълбок, с лице към мен, дишаше запъхтяно и надаваше ухо да разбере какво става. Махнах възможно най-внимателно лепенката от очите и устата ѝ, сетне обърнах лъча към лицето си. Мислех си, че това ще я поуспокои. Друг път! Жената беше ужасена. Бе забелила очи. Заклати глава и заотстъпва към стената. Не искаше до нея да доближава никой мъж. Поне засега.

Пресегнах се бавно към нея и ѝ казах тихо и спокойно да не се страхува, че е в безопасност и искам само да махна лепенките от ръцете ѝ. Нищо повече. Тя продължаваше да трепери като листо, но все пак позволи да смъкна лепенката. После я заметнах с балтона си. Рекох ѝ, че никой няма да я докосне и с пръст и ще я изведа оттук. Не знаех какво друго да ѝ кажа.

На нейно място щях да съм уплашен и засрамен, щях да мразя всеки мъж, раждал се някога по белия свят, и със сигурност щеше да ми иде да избия възможно най-много мъже. Нямах смисъл да ѝ обяснявам, че все пак не са я изнасилили, че ѝ се е разминало на косъм и е извадила късмет, че колкото и неприятно да е било изживяването ѝ тази вечер, някои жертви на изнасилвачи са минали през много по-големи страхотии. Алдо и Рижия я бяха уплашили до смърт и това бе предостатъчно за нея. След тази вечер животът ѝ никога вече нямаше да бъде същият. Колкото и да я успокоявах и утешавах, това нямаше да промени и на йота случилото се. Не разполагах с бързи отговори. В такива ситуации наистина не знам какво да правя. Сега знаех само, че ако Карлайл Тейлър ми бе поискала пистолета, за да убие Алдо, щях да ѝ го дам на драго сърце и да се разкарам оттук.

За миг насочих отново вниманието си към помещението. Репортерката не беше дошла тук току-така. Нещо я бе привлякло към тая дупка. И това със сигурност не беше декорът. Някой беше живял в тази кочина. В един от кашоните имаше гуменки, които — аха — и да се разпаднат, омаслявени кърпи за глава, празни кутийки от „Макдоналдс“ и стари броеве на списание „Джет“. Бях готов да се обзаложа, че тук е била бърлогата на Морис Робишо.

Уверих се в това, когато се натъкнах на малкото му скрито съкровище. Негърът бе издялал дупка в стената и бе скътал в нея личните си вещи. Дупката бе дълбока, само няколко сантиметра и се падаше точно над лявото рамо на репортерката. Когато се пресегнах да бръкна вътре, жената трепна.

Скритото съкровище на Морис. Намерих уокмен, слушалки, касети на Майлс Дейвис и Уинтън Марсалис и снимка от стар вестник, на която облеченият като от кутийка усмихнат Морис Робишо на младини бе закрепил върху бедрото си тромпет и гледаше гордо-гордо фотоапарата. Материалът, към който беше снимката, беше на Карлайл Тейлър, която описваше Робишо като многообещаващ тромпетист,

после обаче дрогата, сърдечните проблеми и онова, което тя наричаше расизмът на институциите, му провалили живота.

В дупката имаше още нещо — кутийка колкото дланта ми. Отворих я и видях вътре наустник от тромпет в безупречно състояние. Блестеше в лъча на фенерчето като лъснато кюлче чисто злато. По него нямаше и драскотинка.

Пак в кутийката имаше и три нови-новенички стодоларови банкноти, които поне на пръв поглед не бяха фалшиви.

30.

ТЕЛЕФОННИЯТ РАЗГОВОР

Почти целия следващ час прекарах на канапето в хола вкъщи и с чаша уиски в ръка си блъсках главата защо са нападнали Карлайл Тейлър. Обикновено мислех, като си пусках филм на някой боксов мач — да ми прави компания. Тази вечер бях решил да погледам мача за титлата през 1952 година между шампиона в тежка категория Джърси Джо Уолкот и претендента Роси Марсиано и междуременно да поумувах кой е сложил парите в подземиеето — дали Робишо, или репортерката.

Ако бе подхвърлила банкнотите колкото да помогне на негъра, Карлайл Тейлър рискуваше да я тикнат в затвора за това, че осуетява разследване на убийство, и да се издъни като журналистка. Дали бе чак толкова луда, че да се излага на такава опасност? Знае ли човек!

Ами ако наистина беше намерила парите в прохода? И те наистина бяха на Морис? Първото, което ми хрумваше, е да кажа, че ги е откраднал. Но ако не ги беше задигнал, оставаха твърденията му, че му ги е дал белият с брадата.

Попитях Карлайл Тейлър дали тя е подхвърлила банкнотите в оная дупка и тя отвърна, че за нищо на света не би направила подобно нещо. Била разбрала за прохода от майката на Робишо. Те със сина й отишли да й купят нов телефонен апарат, понеже наскоро били ограбили — за трети път от половин година — жилището на майката в Харлем и били задигнали и телефона. Робишо изненадал старицата, като платил апарата с една от няколкото стодоларови банкноти, които носел.

Жената го попитала откъде ги има и той й разправил за белия филантроп, с когото бил се запознал на летище „Кенеди“. За пръв път срещал там такъв великодушен човек. Робишо споделил с майка си, че си има и скривалище, където да се крие от другите бездомници — пасмина отрепки, готови да оберат до шушка всекиго, само и само да има за дрога и долнопробно вино. Единствен той знаел за

скривалището, затуй и държал там парите. Това бил казал на старицата, а тя после го предала и на репортерката. Не желала да дава показания пред полицията. То оставаше да го прави, при положение че бяха натопили сина ѝ за убийство.

Попитях Карлайл Тейлър защо Алдо и Рижия са я нападнали и тя отвърна, че са си расисти и в червата и затова са ѝ се нахвърлили. От години я заплашвали по телефона и с писма — все бели, които не харесвали гражданската ѝ позиция срещу расизма. Просто не ѝ било провървяло и се била натъкнала на тия калтаци, докато била на летището. Сдържах се и не споделих с нея мнението си, а именно, че банда продажни ченгета са я взели на мушка и нищо чудно да ѝ налетят отново, а също, че трябва да се пази от Юджин Елдър, понеже тъкмо от него Боби Шашмата знае за всяка нейна стъпка.

Сега Карлайл Тейлър беше на горния етаж — къпеше се в банята. Страхуваше се да остава сама и затова ме попита дали можело да постои малко у нас. Отвърнах, че да. Да заповяда и да остане колкото реши. Не говорихме дълго, не че в миналото сме имали много дълги разговори. Въпреки случилото се на летището ни беше раничко да се прегърнем и да се заречем във вечна дружба.

Репортерката каза, че след като се окъпела, щяла да звънне тук-там и да помоли един приятел да дойде да я вземе. Страх я било да стои през нощта сама, затова вероятно щяла да иде да спи при познати. Предположих, че въпросните познати са не друг, а Юджин Елдър. Самият Херцог.

Карлайл не беше споменала, че смята да заведе дело срещу нападателите. Обясних ѝ, че Алдо и Рижия са ченгета, дори ѝ дадох номерата на полицейските им значки, но тя не прояви интерес — явно нямаше намерение да ги съди.

Рекох си, че сигурно не ѝ го позволява гордостта, а гордост тя имаше в излишък. То оставаше една войнстваща негърка, която брани с повод и без повод правата на чернокожите, да не е горда! Последното, което Карлайл искаше, бе да я видят слаба и беззащитна, уязвимо човешко същество, което не може да се грижи за себе си. Държеше и занапред да я възприемат като неустрашима боркиня за равноправие. Всъщност така си вадеше и хляба.

Смятала да се посъветва с адвокат и чак тогава да реши какво да предприеме. Поне така ми каза. Бях готов да се обзаложа, че адвокатът

се казва Юджин Елдър. Онова, което тя не знаеше, бе, че Херцога се подчинява на заповедите на Боби Шашмата. С други думи, щяха да кажат на Карлайл Тейлър, че не е в неин интерес да подава жалба. Нападението в подземиеето? Какво нападение, моля ви се?

Дайън беше в кухнята — правеше чай и редеше пресни плодове, сирене и сухар, за да ги поднесе на Карлайл, когато тя слезе от банята. И двамата не бяхме свикнали в къщата ни да има жена, камо ли пък негърка, която мрази белите ченгета и се опитва да ме тикне на топло за убийство.

Но животът е пълен с изненади, приятни и неприятни, и човек трябва да ги посреща с отворени обятия. Нямах друг избор, освен да помогна на Карлайл Тейлър. Когато бях постъпил в полицията, бях положил клетва, така че да си върша работата и да живея в мир със себе си. Както е казал Емерсън, правим каквото се иска от нас, а после му даваме най-красивите имена.

Как ли Карлайл Тейлър щеше да посрещне новината, че нещата, които сме намерили в подземиеето, са безполезни и ако целта ѝ е била да оневини Робишо, само си е губила времето?

За да бъдат представени в съда като доказателство, парите трябваше да бъдат фотографирани още в подземиеето, при това пред свидетели детективи. После същите тези детективи трябваше да опишат една по една вещите: банкноти, касети, вестникарска снимка. Сега вече бе твърде късно да правим всичко това. Вещите бяха в хола ми, в плик върху масичката. Истински или не, веществените улики бяха преместени и вече нямаха никаква сила като доказателство.

Мачът между Уолкот и Марсиано беше оспорван. Старият Джо не си поплюваше. Навремето бе излъгал за възрастта си, беше заявил на всеослушание, че е на трийсет и осем години, докато всъщност беше на цели четирийсет и две, ако не и на повече. Но през дванайсетте рунда се справяше без усилие с двайсет и девет годишния Марсиано, показвайки, че на колкото и години да е, и на четирийсет и две, и на петдесет и две, майсторът пак си е майстор. Бе помлял от бой по-младия и по-як Марсиано и отдавна му водеше по точки. Целият свят бе на път да повярва, че младостта и силата бледнеят пред опита и майсторлъка.

Но скоро щеше да започне тринайсетият рунд, когато Марсиано щеше да забие на Джо кроше, каквото не помнеха в тежката категория,

и да го прати в такъв нокдаун, че лекарите щяха да наскочат по ринга, за да проверят дали Джо вече не е хвърлил топа.

Някой ме потупа по рамото. Ама че работа, да ме прекъсват точно сега! Искаше ми се отново да видя радостта върху окървавеното лице на Марсиано, това дребничко набито италианче, извоювало шампионската титла, най-решителния и най-подготвен боксьор в тежката категория, единственият в историята на бокса, приключил кариерата си в категорията без нито една загуба.

Извърнах се и видях Дайън — беше се свъсил, сякаш днес стомашните газове го мъчеха повече от друг път. Той долепи пръст до устните си, а с другата ръка посочи тавана. Прошепнах: Карлайл ли? Баща ми кимна, после ми махна да го последвам.

Отведе ме в кухнята и кимна към телефона. Слушалката беше вдигната от вилката. Дайън я пое и я хвана така, че да чуваме и двамата, а онова, което чухме, бе как Юджин Елдър обяснява на Карлайл Тейлър, че зад нападението на летище „Кенеди“ стоя аз.

31.

АМИ АКО

Елдър каза:

— Трябва да се махнеш час по-скоро оттам, скъпа. Не мога да допусна да стоиш с този мръсник Мар. Бил ти се притекъл на помощ! Дрън-дрън. Я да те питам нещо. Ами ако той е в дъното на нападението и е пратил изнасилвачите колкото да ти покаже какъв храбрец е? Виж го ти него, безстрашният бял рицар! — Гласът му беше гърлен и опияняващ — не ти трябва наркотик. — Бива ли такова нещо, скъпа? Да се довериш на един бял!

— Повярвай, Джийн — възрази Карлайл Тейлър. — Мар не разиграваше театро. Наистина ме отърва от онези негодници. Преби ги от бой. И аз като теб не съм първа поклонница на Мар. Но ако не се беше появил, сега щях да съм труп. Още не мога да се успокоя. Треперя като листо. Спаси ми човекът живота, то оставаше сега да се държа с него като с някакво говедо. Ако беше жена и ти се нахвърлят да те изнасилват, и ти щеше да си му признателен, че се е появил тъкмо навреме. Чудо голямо, че бил бял. Утре може и да има някакво значение, но сега наистина съм му много благодарна.

Елдър явно беше подравнен. Едва не изревнува.

— Както говориш, още малко ще го изкараш, че за теб е някаква благословия да си в компанията на този негодник. Ако не те познавах, щях да си помисля, че си хлътнала по него. Бива ли да не споделиш с мен? Аз ги разбирам тия неща.

— Много те моля, Джийн, не почвай пак с тия небивалици. Точно сега ли намери да ми ги говориш?

— Какви небивалици?

— Не ми е до това да ми се правиш на пръв защитник на негрите. Избери по-подходящ момент, ако обичаш. Говориш като негър, но живееш като бял и мислиш като зелен, така че не ми пълни главата с дрънканиците си, точно сега не ми се слушат.

— Какво те прихваща, моето момиче? — възкликна Елдър. — Опитвам се да те предпазя от Мар, който като нищо ще ти заложи капан, а ти как ми се отблагодаряваш! Бива ли да сипеш такива обвинения по мой адрес? А той обясни ли ти как така точно по това време се е озовал на летището?

— Не съм го питала и не ми е обяснявал — отвърна жената. — Не знам дали ще ми повярваш, ала наистина не ми беше до това да го подпитвам. Но едно ще ти кажа. Според мен Мар не е убил госпожа Шафино.

— Да ти се неначуди човек, моето момиче! Според теб Робишо е невинен, а сега си седнала да ме убеждаваш, че и Мар е чист като сълза. Той може и да не е убил полицайката, но колкото до Робишо, то ти си единствената, която си на мнение, че не той е убиецът на жената на моя клиент.

— Джийн, сега не ми е до разпавии. Разстроена съм, иде ми да вия, кой знае какви кошмари ще сънувам. Кажи ми само кога ще дойдеш да ме вземеш.

— Тръгвам още сега — рече Елдър. — А, чакай да не забравя. Ония боклуци, които си намерила на летището — парите и наустникът де.

— У Мар са. Иска да ги провери. Покрай това се сетих, че трябва да звънна на майката на Морис и да ѝ благодаря. Всичко си беше там, където ѝ е посочил Морис. Той казва истината, Джийн. Колкото и невероятно да звучи, някакъв бял наистина му е давал парите. Няма друго обяснение. Изпаднал негър като Морис не може да изкара и един, камо ли пък сто долара. Да е жива и здрава майка му!

— Остави я майката на Морис — прекъсна я Елдър. — Вземи нещата от Мар. Кажи му, че си размислила и смяташ да си ги прибереш.

— След всичко, което направи за мен! Не, нещата ще останат у него, докато той реши. Не е задължително да напиша статията веднага.

— Да напишеш статия ли? Ти не си добре, моето момиче! Живееш в някакъв измислен свят. Нали току-що каза, че си единствената, което се опитва да докаже, че Морис е невинен? Онзи кретен е пречукал ченге, при това жена, и то бяла. Ще си излежи присъдата, и толкоз. Виж сега, прави каквото ти казвам. Вземи парите от Мар, чу ли? Трябват ми.

Известно време Карлайл мълча, сетне каза:

— В какъв смисъл ти трябва?

Елдър не отговори.

— Попитах те нещо, Джийн — настоя жената. — В какъв смисъл ти трябва?

— В смисъл, че трябва да ги дам на госпожа Робишо. Все пак са на сина й, редно е да ги получи.

— Щом толкова ти трябва, поговори с Мар — отсеке репортерката. — На мен не ми се разправя, и бездруго ми дойде много днес. Още не знам дали да подавам оплакване. Да ти призная, не ми се ще да се разчува какво се е случило.

— Правилно! — подкрепи я адвокатът. — Защо да раздуваш историята, само ще ти навреди. В редакцията ще започнат да те одумват. Ами ако мъжете, които са те нападнали, само се правят на ченгета? Ако са някакви бели негодници, решили да ти отмъстят, задето отстояваш правата на своята раса? Решиш ли, че са ченгета, нищо чудно да тръгнеш да ги търсиш в погрешна посока.

— Те не са казвали, че са ченгета — възрази жената. — Налетяха ми изотзад. Хайде да не говорим сега за това, чу ли? Мар твърди, че били ченгета, и аз му вярвам.

— Мар е изпечен негодник, защо изобщо му се връзваш? Само се чуди как да подлее вода на някой чернокож. Така де, той е бял, какво ни влиза в работата? Забрави ли, че заради него ме изритаха от прокуратурата? Никога няма да му го простя. Ето, и сега ти пуска разни мухи. Трябва час по-скоро да се махнеш оттам. А, и още нещо. Още ли смяташ да пишеш за Бауза и Робишо?

— Хайде да говорим друг път за това — помоли Карлайл.

— Не, ще говорим сега. Робърт Шафино ми е клиент. Раздухаш ли тая история, ще пострада.

— Аз съм репортерка, Джийн. Работата ми е да пиша за убийството.

— Но не е задължително да ми слагаш пръти в колелата, а ти правиш точно това, когато създаваш неприятности на моите клиенти.

Карлайл Тейлър беше на път да се разплаче.

— Бива ли да си такъв егоист, Джийн! — прохлипа тя. — Защо ли изобщо се занимавам с теб. След целия ужас, който изживях, си

повтаряш като курдисан само едно: аз, аз, аз. И ме караш да не пиша за нещо, което вече е обществена тайна.

— Карам те само да не ми пречиш, миличка. Държиш ли се с мен добре, ще ти отвърна със същото. Знаеш, че винаги съм те обичал. Съвсем си ми завъртяла главата. Непрекъснато си мисля за теб. Извинявай, ако съм те обидил. Но бях пределно откровен с теб. Хайде, аз тръгвам. Ти се пригответи. Ако Мар не ти даде нещата, не се притеснявай. Аз ще се разправам с него. Всичко е наред. Аз ще имам грижата. Хайде, чао.

Той затвори. Карлайл също. Както и аз.

Забързах към хола, следван по петите от Дайън. Филмът с боксовия мач беше свършил. Не видях как Марсиано нокаутира Джърси Джо, затова пък научих нещо от телефонния разговор на Карлайл — че Елдър е притеснен, което ще рече, че се притеснява и Шафино. Онова, което ги бе извадило от релси, бе материалът на Карлайл за Бауза и Робишо, който можеше да отведе разследването и до Шафино.

Отидох в антрето, отворих дрешника и извадих от джоба на балтона си копие от полицейското досие на Робишо. Все не намирах време да го прочета и го носех у себе си.

Върнах се в хола, седнах тежко на канапето и зачетох списъка с престъпленията на Морис — беше доста дълъг. Негърът явно не различаваше добро от зло.

— Това са само догадки — казах на Дайън, — но Бауза може би е свързан с Робишо единствено като полицай, който го е арестувал.

— Съгласен съм.

— Днес по време на телефонния ни разговор Гавилан ми спомена, че Карлайл Тейлър е търсила Бауза. Сега вече знаем защо. Както личи, пише статия за Бауза и Робишо и това явно притеснява Елдър, пардон, Шафино. Защо ли?

— Какво ще спечеля, ако ти дам правилния отговор? — подсмихна се Дайън.

— Всичките спагети, които можеш да пренесеш до къщи с куфар — отвърнах аз. — Хоп, готово! — Бях открил каквото търсех. Беше на страница трета, четвъртия ред от горе надолу. — Навремето Бауза е

патрулирал на летище Кенеди — поясних аз. — И тогава е арестувал Робишо за непристойно поведение. Три месеца по-късно отново го е задържал. Пак на летището. Този път по обвинение, че е откраднал багаж.

— Два ареста — закима Дайън. — Едно и също ченге, един и същи престъпник. Какво те смущава?

— Да предположим, че ти си Шафино — отвърнах аз. — Вечно кроиш някакви шашми. Да предположим по-нататък, че си намислил нещо, за което ти трябва някой изпаднал тип, несретник. Не какъв да е несретник, а човек, когото всички смятат за такъв. Онова, което си намислил, трябва да стане на летище „Кенеди“. Споменаваш го на приятелчето си детектив Бауза, който начаса възкликва — познавам човека, който ти трябва. И този човек е не друг, а Морис Робишо, стар негов познайник.

Дайън поклати глава.

— Играеш си с огъня. Твърдиш, че Шафино познава убиеца на жена си. Ако си на прав път, това обяснява защо Елдър е толкова притеснен.

— Да видим сега какво знаем — казах аз. — Знаем, че според Елдър статията на Карлайл за Бауза и Робишо ще навреди на Шафино. Знаем, че Карлайл вероятно е разказала на Елдър за подземиято, а той на свой ред е разказал на Шафино. После Шафино праща Алдо и Рижия да я посплашат. Алдо обаче си е калтак и се е поувлякъл. Дали Елдър е знаел, че заради него изгората му ще бъде изнасилена? Ако е знаел, ще излезе по-голям мръсник, отколкото си мислех.

Подчертах, че Шафино никога не прави нищо току-така. Ако иска да заличи всички следи, истински или въображаеми, свързващи го с Робишо, значи си има причина и тя е, че тъкмо той е белият мъж, дал на бездомника сто доларовите банкноти.

32.

НИЩО НЯМА ДА ОСТАНЕ СКРИТО- ПОКРИТО

Когато Карлайл Тейлър слезе от горния етаж, аз бях в хола и пренавивах филма с боксовия мач между Уолкот и Марсиано. Дайън седеше на фотьойла отсреща и гледаше поредната телевизионна игра. Не познавам друг, който да знае правилата и да следи тези игри.

Карлайл беше помолила да ѝ услужим с някакви дрехи. Нямахме подръка дамски дрехи, затова ѝ изрових една жилетка и дънки на Дайън, с които тя изглеждаше двайсетгодишна. Беше свалила грима по нежното си лице. Ухаеше приятно на сапун и аз чак сега забелязах, че е зеленоока.

Беше метнала дамската си чанта на рамо, а в ръка носеше черен найлонов плик за отпадъци, който ми връчи. Сложих го на канапето. Вътре бяха дрехите, с които Карлайл беше облечена днес вечерта.

— Не искам и да ги виждам.

— Разбирам те напълно — отвърнах и ѝ посочих храната.

Тя се усмихна тъжно, сякаш я болеше нещо.

— Не ми се яде — рече ми.

— Чай?

— Може.

Седна на канапето и се разтрепери. В стаята беше топло, но не чак толкова, че да се чувства уютно уплашена до смърт жена. Налях ѝ чаша чай, после отидох при дрешника в антрето. Върнах се с една зелена жилетка на Дайън и заметнах Карлайл с нея.

Тя ми се усмихна признателно и се пипна по вратлето.

— Имам проблеми с щитовидната жлеза — обясни ми. — Вечно ми е студено. Особено в мигове като този.

— В моята стая има електрическа печка, ще ида да я донеса — предложи баща ми.

Карлайл поклати глава.

— Чаят и жилетката са достатъчни. Скоро ще тръгвам. Ще дойдат да ме вземат. Най-много до час.

— Прекрасно — рекох аз и погледнах Дайън, който се усмихна и промълви „приятели“ с цялата искреност на адвокат, обещаващ никога вече, чак до края на живота си да не лъже.

— Понеже стана дума за приятели, ако решиш да потърсиш възмездие за мъжете, които те нападнаха, ще те подкрепя.

Тя ме погледна така, сякаш току-що ѝ бях предложил да направя дисекция на жаба и да я изям направо пред очите ѝ.

— Ще ми помогнеш да накажа ченгетата? — ахна Карлайл.

— Това не са никакви ченгета. Това са изпаднали типове, които не бива да носят полицейска значка.

— Извинявай, но и през ум не ми е минавало, че ще го чуя точно от теб.

— Това само иде да подсказе, че човек никога не знае. Поне така твърди Чък Бери.

Младата жена се усмихна.

— Бившият ми съпруг сигурно е в състояние да ти разкаже всичко за тази песен, включително какво е закусвал Чък в деня, когато я е написал.

— Да не би да е музикант? — поинтересува се баща ми.

— Не — отвърна репортерката. — Преподава журналистика в университета „Хауард“ във Вашингтон. Там се и запознахме. Бях му студентка. Родена съм и съм израсла във Вашингтон. Родителите ми още живеят там. Били, бившият ми мъж де, е набеден музикант. Свири на китара. И то доста добре. Всъщност не, малко преувеличих. Пише посветени на музиката материали за списанията, има и научни публикации. Джаз, блус. Но за него те свършват до 1960 година.

Дайън кимна одобрително.

— Разбира човекът. Браво на него.

Обясних, че не си падам много-много по джаза. И предпочитам кънтри музиката. Допълних, че Дайън си е жива енциклопедия на джаза и познава всички, като се почне от Арт Тейтъм и се стигне до Чарли Паркър. Вметнах и че малцина, били те бели или чернокожи, могат да се мерят с него по познания за негърската музика.

Карлайл начаса живна.

— Прощавайте за израза, но вие двамата ми събрахте очите. Единият се хвърля да брани с гърдите си една негърка от двама бели полицаи. Другият пък е пръв спец по негърска музика. Само не ми казвайте, че смятате да станете членове на „Ислямска нация“.

— Ама разбира се. Остава само да убедим Джеси да ми подпише молбата — засмя се Дайън.

Карлайл също грейна в усмивка и каза:

— Успяхте да ме развеселите. Благодаря и на двама ви. Не се налагаше да ми помагаш там — погледна ме тя. — Особено пък след всичко, което написах за теб.

— При всичкото ми уважение, госпожице Тейлър... — подхванах аз, ала младата жена ме прекъсна.

— Наричай ме Карлайл. Баща ми ме е кръстил на писателя. Чел ли си нещо от него?

— От кого, от баща ти или от Карлайл Тейлър?

Карлайл сведе глава.

— Срам и позор, да ме поправят! А уж съм журналистка.

— Не се притеснявай. Та бях започнал да ти казвам, че имаме разногласия по много въпроси, които вероятно няма да изгладим никога. Но онова, което се случи на летището, няма нищо общо с расовата принадлежност. Намесих се, защото бях възмутен от дън душа. Ние с Дайън изобщо не сме обсъждали дали да се намесваме. Нямахме какво да обсъждаме. Или го правиш, или не го правиш. Точка по въпроса.

Репортерката погледна в чашата с чая.

— Звучи елементарно, но не е така. Добро и зло. Би могло да се каже, както бракът ми. Били смяташе, че няма нищо нередно да преспива с всяка прехласната по него студентка. Аз бях на друго мнение. При чернокожите последна дума има бащата, така че сигурно се досещате как е приключило всичко. Не току-така казват, че търсим за брачен партньор човек, който да прилича било на майката, било на бащата. От мен да го знаете, точно така е. Били е петнайсет години по-възрастен от мен. Което в неговия случай означава, че съм се омъжила за едно пораснало дете.

Карлайл се облегна на канапето и продължи, извърната към тавана. Каза, че и тя си била едно голямо момиченце. Получавало се така, когато си единствено дете в заможното семейство. Пак по тази

причина била и много властна, все напирала тя да командва парада, но това си било защитен механизъм, без който не можела. Баща ѝ, Бог да го поживи, я бил разглезил до безобразие. Дори днес, приберяла ли се, все ѝ предлагал каквото си поиска, като се почне от нова кола до това да ѝ плати за година напред наема на апартамент в Ийст Сайд. Баща ѝ бил най-преуспелият чернокож собственик на погребални бюра във Вашингтон. Два пъти отказвал да се кандидатира за кмет, само и само да не изтърве доходоносния си бизнес. Майката на Карлайл пък навремето била фотомодел и актриса, а сега също въртяла бизнес, имала туристическа агенция, която уреждала повечето пътувания на чернокожите конгресмени от Вашингтон.

Карлайл била учила все в частни училища, била ходила на балет и пиано, още преди да навърши двайсет години била обиколила цели три пъти Европа и това било най-лошото, понеже покрай парите на своите родители си била втълпила, че е в безопасност. Че не я застрашават нито расизмът, нито съпътстващите го опасности. Но когато била на четиринайсет години, животът я връхлетял изневиделица. Оттогава вече нищо не било същото.

33. НЕКАНЕНИ ГОСТИ

Четиринайсетгодишна, Карлайл отишла на гости с преспиване у една своя приятелка във Вашингтон — Ванеса Картър, чернокожо момиче на нейните години, което ѝ било най-добрата приятелка. По едно време през квартала започнал да снове полицейски автомобил с пияни до козирката ченгета, които уж били дошли да избиват бездомните псета — *негърските* псета, и не щеш ли, прозорецът в стаята бил натрошен от куршуми — Карлайл се разпищяла, а Ванеса се свлякла на пода с нощница, на която отпред се аленеело петно кръв. Момичето издъхнало с отворени очи, без да вижда как кръвта му е оплискала голите нозе на Карлайл.

Ченгетата така и не си получили заслуженото. Белият съдия постановил, че Ванеса е убита от неизвестен извършител или извършители. Случаят бил пратен към дело и всички забравили за него. Всички без Карлайл, която посветила живота си на това да накара ченгетата да помнят до гроб малката Ванеса. Започнала да сътрудничи на вестници във Вашингтон, Вирджиния и Мериленд, една година работила и в телевизията, но нещо не ѝ харесало, и така в името на Ванеса се превърнала в най-големия кошмар на ченгетата.

— И аз на твое място щях да стори същото — уверих я. — Но понеже се запретнахме да си изясняваме отношенията, ми се ще да кажа едно-друго за търканията между мен и Юджин Елдър.

Карлайл застана нащрек.

— Него пък защо го намесваш?

— Не е тайна, че излизаш с него — вметнах аз. — Сигурно ще му кажеш за летището. А той ще почне да ти втъпява, че съм възможно най-изпадналият тип по белия свят. Смяташ, че съм натопил Елдър, за да го изритам от прокуратурата. Не е точно така.

— Всъщност тъкмо Джийн ще дойде да ме прибере — уточни младата жена.

— Щом се появи, не се изненадвай, ако между нас избликне взаимна омраза.

Тя присви очи.

— Няма.

— Изслушай ме — помолих я аз. — Не съм натопил Елдър. Той наистина бе извършил престъплението, но не си излежа полагащия му се срок. Открадна от окръжната прокуратура пари и дрога, ала не е бил и ден зад решетките. Извъртя нещата така, че се изкара невинен. А ти се хвана.

— Джийн ми е казал, че си го натопил. А сега искаш от мен да повярвам в обратното.

— Смятала си, че Елдър е пострадал, без да е виновен. Била си влюбена в него, а аз кой съм — някаква бяла измет, която само се чуди как да му подлее вода. А каза ли ти защо съм го натопил?

Карлайл вдигна и двете си вежди.

— Сигурен ли си, че искаш и занапред да поддържаме това равнище на искреност? Ако приемаш, аз нямам нищо против.

— Хайде, отговори де! — подканих я аз.

— Джийн твърдеше, че членуваш в ку-клукс-клан и си един от ония идиоти, дето ходят забулени с бели чаршафи. Разправяше, че чернокожите трябва да обявят за национален празник деня, когато ти отнемат полицейската значка.

— Не си му особено симпатичен — намеси се и Дайън.

Отвърнах, че определено е така.

— В следващия си материал, който му посветиш, напиши и че ходи да избива совите в гората — препоръча баща ми.

— Не му обръщай внимание — казах аз на Карлайл. — Седне ли да гледа тия телевизионни игри, нещо го прихваща. Вероятно си била на едно мнение с Елдър, когато той ми се е нахвърлил и ме е обявил за морално пропаднал тип.

Младата жена кимна.

— Да ти призная, да. Но това беше преди време. Сега вече и аз не знам какво да си мисля за теб.

— И какъв е краят на историята? — поинтересувах се аз.

— Знаеш го. Ти изпревари Джийн, успя да го натопиш, преди той да е натопил теб. Вместо ти да изхвърчиш от полицията, изстина мястото на Джийн.

— Щом е такава вода ненапита — вметнах аз, — защо не е съдил мен или кметството? И защо не е дал пресконференция, на която да обясни, че е невинен? Какъв по-сгоден момент да оповестиш на всеослушание, че си невинна жертва и искаш да си получиш възмездие?

Младата жена се извърна с лице към мен. Имаше нещо трогателно в откровеността ѝ, особено когато Карлайл не вдигаше стойки. Наистина държеше на Елдър — какъв срам! Този негодник не я заслужаваше.

— Джийн не те съди по същата причина, заради която настоя да не пиша как е подал оставка — каза Карлайл. — Не искаше около името му да се вдига излишна шумотевица. Смяташе мирно и кротко да стане адвокат. Каза ми, че богатите клиенти се пазели от скандалджиите, както дяволът — от тамян. Сподели колко се гордеел, че е чернокож, затова и напуснал работата, която обичал, без да хленчи. Показал на всички, че ще преглътне номерата, които му въртят белите, и пак няма да се прекърши. Извинявай, не исках да те обиждам, но ти наговорих всичко това, защото ме попита.

— Не се притеснявай. Както личи, този твой приятел Джийн е специалист по всичко, само дето не си прави сам и спагетите. Знаеш ли, че заедно с Шафино и Бауза е собственик на клуб с топлес танцьорки, казва се „Ралото“?

Младата жена беше стъписана.

— Грещиш. Той е само адвокат на клуба. Лично ми го е казвал. Клубът е на някаква японска фирма.

— Провери разрешителните за продажба на спиртни напитки — посъветвах я аз. — Надали са издадени на негово име, но ако се поразровиш, рано или късно ще стигнеш и до Елдър. Поговори и с хората, които доставят алкохола, храната, покривките, които зареждат автоматите за цигари. А също с момичетата, които работят там. Елдър, Шафино и Бауза притежават още един такъв клуб — и той се казва „Ралото“, но е във Вашингтон.

— Джийн наистина отскача често до Вашингтон. Това го знам. Ала не ми е споменавал нищо за нощен клуб там. Но какво общо имат клубовете с това, че ти му подложи динена кора и го изритаха като мръсно коте от прокуратурата?

Обясних ѝ, че то показва колко малко познава Елдър.

— Забравяш нещо — рече Карлайл. — Джийн не отиде в затвора. И двамата знаем, че чернокожите, обвинени в едно или друго престъпление, накрая попадат зад решетките. Невинни или виновни — няма значение.

Възразих, че „невинен“ не е думата, която ми идва наум, сетя ли се за Елдър. По му подхожда „хлъзгав“.

— Излъгал те е — рекох — и съм готов да се обзаложа, че не му е било за пръв път. Такъв си е нашият Херцог. Отърва решетките, понеже склучи страхотна сделка. Интересуват ли те подробностите?

— Светни ме де — подкани жената.

Обясних как Елдър е бил наясно, че окръжната прокуратура не може да си позволи да го изправи пред съд. В мига, в който го осъдеха, всички обвинения, които е предявявал, щяха да идат в коша, тоест, десет хиляди престъпници, които той е тикнал зад решетките щяха да поискат обжалване на присъдите. Това щеше да бъде истинско бедствие за щата и Елдър го е знаел. Ето защо е предложил сделка — да го оставят да подаде мирно и кротко оставка. Никакви затвори, никакви глоби и лишаване от адвокатски права. В замяна той ще си трае, а съдилищата няма да бъдат задръстени с дела по обжалване на случаите му, които да се точат следващите два месеца. Щатът не е имал друг избор. Съгласил се е на сделката.

Карлайл Тейлър поклати глава.

— Не ти вярвам.

— Не искаш да ми повярваш. Тогава прочети делото и сама си направи изводите. Обзалагам се, че Елдър те е убедил да му повярваш и да не се вторачваш много-много във фактите. Пак в духа на възцарилата се откровеност бих казал и че не си си свършила работата като репортерка. Онзи негодник се е направил на великомъченик, пострадал от расовите предразсъдъци, и ти си се хванала. Изобщо не си се занимавала със случая, нали?

Жената извърна поглед.

— А той беше разследван и от други детективи — допълних аз. — Имаше и други свидетели. Поговори с тях и после ми кажи кой лъже. А, да, има още един източник, който не е зле да провериш. Един човек, който би дал мило и драго, само и само да доживее Елдър да получи възможно най-тежката присъда. Бившата му жена. Същата, с

която сте си поприказвали, след като случайно сте се срещнали по време на коледното пазаруване. Коя нанесе първия удар?

Карлайл прихна. Отдавна не бях чувал къщата да се оглася от женски смях и ми стана едно такова хубаво.

— Естър ми замахна първа — поясни Карлайл. — Насмалко да ме обезглави. Джийн ми беше казал, че ще се развежда. Но бе пропуснал да го съобщи на жена си.

— Изхвърчало му е от ума — подсмихнах се аз. — Може да се случи на всеки.

— Дай да сменим темата. Задължена съм ви на теб и на баща ти за всичко, което направихте тази вечер. Не мога да променя отношението си към ченгетата, но вече знам, че не ти си убил Линда Шафино. Казах ми, че си я обичал и си направил всичко по силите си, за да ѝ помогнеш в службата. Как му се викаше на това — да си равин на някого, нали?

— Силно е да се каже, че съм бил равин на Линда — възразих аз. — Но колкото до чувствата ми към нея, ще призная с чиста съвест, че тя беше добро ченге. Едно от най-добрите, с които някога съм работил.

— Ясно. С други думи си я обичал, но не ти се говори за това.

— Какво още ти е казала Лайза Уотс? — поинтересувах се аз.

Карлайл кимна, за да покаже, че е възхитена.

— Браво на теб, сети се. Лайза ми каза, че не си глупак. Може и да си праснат през устата, но не си глупак.

— Следващия път, когато говориш с нея, ѝ предай много здраве. Я ми кажи. Чувала ли си за една престъпна банда — Студентите на разменни начала?

— Не. Кой са те и какво вършат?

Отвърнах, че вероятно ще я зарадвам със сензация, сигурно най-голямата в журналистическата ѝ кариера. Но ако искаш да получаваш, трябва и да даваш. Казах на Карлайл, че като начало може да ми направи една услуга.

— Робишо и роднините му отказват да разговарят с бели — рекох.

— Не ги виня.

— При това положение бих те помолил да ми уредиш среща с тях. Сигурно и ти ще поискаш да присъстваш. Вероятно ще ти бъде интересно.

Карлайл се наведе към мен.

— Нима твърдиш, че Робишо е невинен?

— Нека засега кажем, че преди един-два дни изгарях от нетърпение да го тикнат зад решетките, но вече съм на друго мнение. Според мен вечерта, когато Линда беше убита, той е срещнал някого на летището. Точно както твърди. Този някой обаче не възнамерява да ни се разкрива. Всички следи водят към бандата на Студентите и кметството. Както вече ти казах, сензацията е голяма и вероятно ще проявиш интерес.

Карлайл наведе глава на една страна и се взря в лицето ми.

— Я ми разкажи за тези студенти.

— Бях сигурен, че ще ти стане любопитно. Точно както съм сигурен, че има неща, които не ми казваш. Вероятно ще доживеем и до деня, когато двамата ще седнем и ще си изплачем взаимно душите. А дотогава единственото, което искам от теб, е да повярваш, че наистина трябва да се видя на всяка цена с Робишо.

— Но и аз ще дойда.

— И дали може да си остане само между нас?

— В смисъл да не казвам на Джийн ли?

На вратата се позвъни.

— Говорим за вълка, а той бил в кошарата — намеси се Дайън.

Карлайл Тейлър тутакси застана нащрек и стрелна с очи входната врата, после, когато се позвъни за втори път, трепна като ужилена. Божичко, каква сапунена опера! Една негърка, притисната като между чук и наковалня между негъра, когото не може да забрави, и белия, който ѝ е спасил живота и който за капак ѝ обещава да ѝ сервира на тепсия най-голямата сензация в журналистическата ѝ кариера. А Карлайл си беше амбициозна и затова надали щеше да подмине с лека ръка думите ми.

Оставих я в хола да си освежава грима и се запътих към входната врата. Взех пистолета, който държах на полицата в дрешника в антрето, и го пъхнах отзад в колана си, под ризата. Дайън също бе чул разговора между Карлайл и Елдър и вероятно също щеше да се появи подготвен за срещата. Херцога идваше по заръка не на друг, а на Шафино, едва ли щеше да се яви сам.

Отворих и видях снажния, изваден като от кутийка Юджин Елдър, който стоеше в студения мрак — беше облечен в палто от

норка, което му стигаше до глезените, беше и с бял копринен шал, бяла кожена шапка и обувки „Гучи“. От сто километра си личеше, че е преуспял. Дори парата, която излизаше от ноздрите му изглеждаше някак скъпа. Край тротоара се мъдреше сребрист ролс-ройс, който явно беше на Елдър, понеже не беше мой. Адвокатът ухаеше на „Пако Рабан“ и съдейки по нацупеното му изражение, омразата му към мен бе все така силна.

Беше дошъл с приятели, трима млади бабаити, двама бели и един чернокож — мутри с издути като на пуяк вратове, гръд като на Гаргантюа и бедра като краката на слон. Сигурно бяха биячи, разгонващи нежеланите гости от „Ралото“ и получили някой и друг долар отгоре да ми се изгърсят тук и да ми вземат страха. Предстоеше им да научат, че няма цена, която да покрие енергията, прахосана в напразни надежди и очаквания.

Стоях на вратата само по риза, панталон и пантофи на бос крак, мръзних на студа и наблюдавах как Карлайл се хвърля в обятията на Елдър. Той я прегърна, но продължи да ме зяпа.

— При теб има нещо, което е мое — подвикна адвокатът. — Дай ми го.

— Как я караш, Джийн? — отвърнах аз. — Както гледам, нещата в клуба вървят добре. Добри мангизи падат оттам, нали?

— Не ме баламосвай, Мар. Карлайл вече ти е казала, че искам да ми дадеш онова, което си намерил на летището. Хайде, носи нещата и да си тръгваме, писна ми да стоя тук.

— Бива ли такова нещо, Джийн! Не сме се виждали от години, а ти ми идваш тук с трима мутанти и с лоши намерения. А уж се славиш като възпитан!

Елдър отмести лекичко Карлайл и я побутна към една от мутрите си — едър като канара бял момък със сопол върху мустачките. Сополанкото изтика жената зад себе си и ми се тросна:

— На кого викаш мутант бе, мухльо такъв!

Понечи да влезе в къщата.

Елдър вдигна ръка и го спря. Не че се уплаших, но си ми беше студено, чувствах се уморен и подразнен. Денят беше тежък, искаше ми се да полегна в тиха тъмна стая. Вместо това стоях на клинча и разговарях с някакви кретени, които не ми бяха никак симпатични.

Казах на Сополанкото:

— Убивал ли си някога човек?

— И какво, нима очакваш да напълня гащите? — сопна се той.

Изглежда ме така, сякаш ми казваше — бил от стара коза яре, бил виждал в този живот какво ли не. Но аз се съмнявах — къде ти, беше на половината на моите години.

Поклатих глава.

— Не, не очаквам това. Но ти май не ме разбра. — Обърнах се към Елдър: — Смята, че няма да му тегля куршума. А ти как мислиш, Джийн? Дали ще го очистя, ако се опита да ми влезе в къщата?

Показах си полицейската значка и обясних на Сополанкото и на приятелчетата му, че ние с баща ми сме ченгета и сме в пълното си право да ги застреляме, ако продължават да ни играят по нервите, а също, че а са ми стъпили в къщата, а са отишли в историята.

Разбрах от изражението върху лицето на Сополанкото, че Херцога е спестил част от истината. Мутрата изглеждаше озадачен. И уплашен. Погледна Елдър, същото сториха и другите бабаити. Рече му:

— Защо не ни каза, че са ченгета? Нали твърдеше, че били някакви мижитурки, които не искали да си върнат заема?

Без да сваля от мен очи, адвокатът му отвърна:

— Я успокой топката, Ричи. Какво, да не вземеш наистина да напълниш гащите?

— Няма, няма — кимна Сополанкото.

Вдигна ръце, погледна ме, подвикна:

— Всичко е наред!

После отстъпи заедно с приятелчетата си. Така ние двамата с Елдър останахме сами, а Карлайл, която трепереше като листо, продължи да ни наблюдава.

— Може ли да влезем и да поговорим на спокойствие? — предложи Елдър.

— Не, не може. Пък и нямаме какво да си казваме — спрях го аз.

Адвокатът погледна притъмнялото небе и издиша пара към звездите.

— Не мога да ти опиша колко възхитително е да стоя тук на студа и да гледам как някой се издънва по собствена воля. Последна възможност. Дай ми каквото си намерил в подземиято. В противен случай...

— В противен случай какво?

Той направи крачка назад.

— Добре, щом искаш. Иззел си нещата, без да спазваш установения ред, така че не можеш да помогнеш по никакъв начин на Робишо. А ако си въобразяваш, че ще докажеш как вечерта, когато Робишо е убил Линда, Боби е бил на летището, помисли още веднъж, и то хубавичко. Мен ако питаш, стигна прекалено далеч. Оттук нататък няма да има прошка.

Тръгна към автомобила, като задърпа подире си и Карлайл. Тя обаче се възпротиви. Дръпна се, разтърка ръка там, където адвокатът я бе държал, и му се тросна, че можела да върви и сама. Той отвърна нещо, което не чух, а репортерката му изкрещя да си гледал работата. Започваше да ми става симпатична, макар и да не одобрявах мъжете, по които си пада.

След като ролс-ройсът отпраши, се върнах в хола — Дайън, който беше втъкнал деветмилиметровия пистолет в колана си, ми подаде нещо. Беше визитната картичка на Карлайл. Върху гърба тя бе написала домашния си телефон. Едно на нула за дебелогъзия представител на бялата раса.

Седнах на канапето, взех да въртя между пръстите си визитната картичка и се замислих над нещо, което бе казал Елдър. Чудо голямо, че ме заплашваше! Открай време си бяхме заклетии врагове и това надали щеше да се промени. Притесняваше ме ето какво: Елдър ми се беше нахвърлил, задето съм дръзнал да мисля, че Шафино е могъл да бъде на летището, когато Линда е била убита, нещо, което бях обсъдил с Дайън преди броени минути.

34. МИКИ

На другата сутрин Джек Хейдън ми звънна по телефона вкъщи — тъкмо си пиех кафето и четях рапорта за задържането на Робишо.

— Обаждам ти се по работа — каза ми той. — Установихме самоличността на още двама от Студентите на разменни начала. В полицейското управление определят резултатите от вчерашната акция в Ийст Вилидж като убийство и самоубийство. Ниевес бил убил Куевас и после бил скочил от прозореца.

Говореше напрегнато, и на него не му беше лесно. Дали се отмяташе от решението си да гони до дупка Студентите? Надявах се, че не, понеже без него разследването ми отиваше на кино. Но не го винях човека. Току-що беше видял как Студентите очистват двама души и продължават да си се разхождат на свобода, а това бе предостатъчно, за да напълниш гащите.

Но Хейдън имаше причина и да не се отказва: дълбокото стръвно желание да спипа Бауза натясно. А също да се издигне до капитан, нещо, заради което този подляр бе готов да бие дузпата на всекиго. Трябваше да се притеснявам само ако ни в клин, ни в ръкав Хейдън почнеше да любезничи — сигурен знак, че точи зъби и се готви да ми забие ножа в гърба.

— Мънро би трябвало да е щастлив — отвърнах аз. — Вече няма да му крадат стоката. И да му надуват застрахователните премии. Дори мутрите ще се замислят дали занапред пак да му нападат камионите. И понеже стана дума за мутри, да си чувал за строителната фирма „СССХ“?

— Да, чувал съм. Откъде пък се сети за нея?

Ченгето се научава да обръща внимание на всичко, което привлича окото му. Особено пък повече от един път. За един ден се бях натъкнал два пъти на „СССХ“: у Лезневич и на летището. Инстинктът ми подсказваше да проверя какво се крие зад името.

От друга страна, здравият разум ми нашепваше да не отварям дума за летището. Ако не искам Хейдън да се разфучи и да ми опява. Това, че съм ходил на летището, означаваше, че продължавам да ровичкам в убийството на Линда, нещо, което щеше да е предостатъчно, та шефът ми да го използва за повод да прекрати разследването срещу бандата на Студентите. Надали щеше да си умре от щастие и ако научеше за новата ми странна дружба не с друг, а с Карлайл Тейлър. Затова и казах:

— Вчера, когато наминах да видя бащата на Линда, забелязах, че „СССХ“ ремонтира гаража му. Виждал съм името и друг път и реших да разбера що за фирма е това.

Не беше нужно Хейдън да ми казва, че „СССХ“ е фирма на мутри. Престъпните групировки бяха сложили ръка върху цялото строителство в Ню Йорк и владееха всичко до последния чук и пиронче. Строителните фирми, профсъюзите, транспортните компании, охраната по строителните площадки — всичко. Пак те определяха цените на всеки квадратен сантиметър бетон, излят в града, включително на общинските строежи. Наемите в Ню Йорк бяха най-високите в страната, затова и мутрите бяха стиснали в мъртва хватка цялото строителство и го бяха превърнали в своя крепост.

— Фирма „СССХ“ служи за прикритие на престъпния клан Дручи — рече Хейдън. — В счетоводните документи като неин доставчик е вписан не друг, а Оги Латемпа Дребосъка. Продавал й водопроводни тръби, моля ти се. Вярваш ли на тия бабини деветини?

— Дали пък Шафино не е вредил тъст си чрез Бауза? Хесус отива при Оги Дребосъка и Оз Лезневич си ремонтира гаража на половин цена.

— Точно така. Но какво общо има това с твоя случай?

Ченгетата се водят от инстинкта си. Или от онова, което някои наричат непроверени подозрения. Чух въпроса на Хейдън, но всъщност си мислех за последните два дни — после инстинктът надделя и отговорът ме връхлетя изневиделица, като удар между очите: недоумявах как не съм се сетил досега. Толкова се развълнувах, че насмалко да изтърва кафето. Прозорецът в дъното на кухнята бе озарен от изгряващото слънце. Гледах аленото стъкло, докато то не затрептя и не ме блисна червена топлина — заставах насред слънцето и светлината му ми разкри всички тайни. На вратата се позвъни, чух

как Дайън казва: „Да, да, разбрах“. Чух и друг глас — гласа на Оз Лезневич: „Линда е в гаража. В гаража е“.

За да се поуспокоя, помолих Хейдън да ми посочи имената на клиентите на „СССХ“.

— Сред големите клиенти на фирмата е кметството — отвърна шефът ми. — Ремонти на училища и на административни сгради, строеж на общински жилища. Миналия месец е сменила дограмата в кметството. Кланът Дручи и Оги Дребосъка са в полицейските ни досиета. Трябва ли да ти напомням, че разследваме организираната престъпност?

— Излиза, че Оги Дребосъка има дебели връзки в кметството — подметнах аз. — Някоя високопоставена клечка му дава тлъсти поръчки. Имаш ли представа кой?

— Да речем, Рей Футман — отговори шефът ми.

Запалих поредната цигара. Значи заместник-кметът Футман, който ръководеше предизборната кампания на кмета и всъщност дърпаше конците в града ни, пълнеше касите на организираната престъпност. Страхотно, няма що!

— Футман наясно ли е с кого се е сдушил? — поинтересувах се аз.

— То оставаше да не е наясно! — възкликна Хейдън. — Но си го знаеш какъв изпечен лъжец е, попитах ли го, ще тръгне да се кълне, че „СССХ“ си е съвсем законна. Е, да, хубостниците, които я оглавяват, нямат досиета в полицията. Всяка неделя ходят на черква, съставят родословни дървета, които да оставят на потомството, гласуват за републиканците. Трябва да се притесняваме заради хората, които се прикриват зад фирмата. Като начало Футман врежда цивилни на работа в полицейското управление. После включва във ведомостите на кметството престъпници. Направо ми прилява, като си помисля, че този мръсен чифутин ще си разиграва коня в полицията още четири години. Но ако кметът спечели отново изборите, няма да се отървем и от Футман.

— Бива го да осигурява пари — вметнах аз. — И него, и Джонатан Мънро. Така се печелят избори.

Хейдън се прозина в телефона.

— Да се върнем на бандата на Студентите. Направо ме шашнаха с оная тупурдия в Ийст Вилидж вчера. Не си поплюват негодниците му

с негодници. Затънали сме до гуша с мъртви еквадорци, а никой и не забелязва. Знаеш ли какво означава това? Означава, че бандата си има равин. Някой ги покрива.

Казах, че сигурно е прав, но толкоз. Щях да постъпя изключително глупаво, ако тръгнах да изброявам имена. Кажех ли, че равин им е Макгиган или Лаковара, Хейдън щеше да си изпусне нервите и да се разфучи.

— Едно е сигурно — допълни шефът ми. — Футман не е равинът. Няма свои хора в полицейското управление. И понеже стана дума за ченгета, ти ми остави едно име, свързано със Студентите.

Зачаках — знаех какво ще каже.

— Шафино — не ме подведе Хейдън. — Бауза му е дясна ръка. Щом Бауза е забъркан със Студентите, значи и Шафино знае за бандата. Няма как да не знае.

— Имах си причини да не го споменавам.

— Жена му — уточни Хейдън.

— Хората ще почнат да шушукат, че съм го погнал заради Линда. Какво ще кажеш?

— Ти не мисли за това. Проведи разследването, но така, че да стигнем до присъда.

„Линда е в гаража.“ Само това ми се въртеше в главата. Идеше ми да тресна слушалката и да ида при Дайън, единствения, с когото можех да споделя догадките си за убийството на Линда. Шефовете ми щяха да ме пратят да си гледам работата — съгласяха ли се с мен, това означаваше да оправдаят Робишо и да погнат един от своите. Макгиган сигурно щеше да ми повярва, но докато драпаше да стане шеф на Нюйоркската полиция, надали щеше да превърне морала в своя висша ценност. Можех да разчитам, разбира се, на подкрепата на Карлайл Тейлър. Тя беше убедена, че Морис Робишо е невинен, тъкмо тя ме беше завела при стодоларовите банкноти. И тук обаче се натъквах на дребна спънка — на връзката ѝ с Юджин Елдър, и тъй като тя се крепеше на еднаквата им расова принадлежност, нямаше да се учудя, ако репортерката ми подложеше динена кора в името на солидарността между чернокожите.

— Цялото полицейско управление и цялото кметство са на страната на Шафино — продължи Хейдън. — Тръгнеш ли срещу него, всички ще скочат да го бранят. Журналистите обсаждат денонощно

къщата му. От един телевизионен канал му предлагат четвърт милион, само и само да склони да даде интервю. За такива мангизи съм готов да сменям тампоните на жена си.

— Първо ще се наложи да я убиеш — подметнах аз.

„Кой ме би по главата да го кажа — ядосах се на себе си. — Още е рано. Така ще оплескам всичко!“

Но извадих късмет. Хейдън пропусна думите ми покрай ушите си, без да ги коментира.

— Не аз, а Робишо е спец по убийствата на съпруги — рече ми. — Всъщност защо се казва Робишо? Винаги съм си мислел, че неграта се казват я Вашингтон, я Джеферсън. Джордж Вашингтон и Томас Джеферсън вероятно са единствените бели с такива имена.

— Имам още едно име за теб — рекох аз. — Детектив трети ранг Карл Келър. Едър такъв, с червена коса. Работи при Лу Собкавич в участъка на Южен Манхатън. Мен ако питаш, е от бандата на Студентите. Вчера участваше в акцията, при която бяха очистени и последните двама еквадорци. Сдушил се е с Алдо Синатра, може да се каже, че са неразделни.

— Келър, значи — повтори Хейдън. — Май го знам. Сигурно е същият, който направи един престъпник на решетото, пушна му осем куршума в гърба, а после тръгна да разправя, че го бил застрелял при самоотбрана. И се измъкна сух от водата. Ще проверя дали е той.

После ми рече, че по-късно сме щели да се чуем отново, и затвори.

Отпуснал ръка върху телефонния апарат, си мислех за Линда и колко близо съм до истината. И колкото повече умувах, толкова повече затъвах в лавина от идеи и в порой от черни мисли. Направо подскочих като попарен, когато чух клаксона на автомобила, спрял пред къщата. Отидох в хола, надзърнах през прозореца и видях как Дайън сяда зад волана на форда ми, току-що докаран от Хуан Седеньо, петдесетгодишен пуерториканец с нос като камба, който от години ми поправяше количката. Хуан не се виждаше никъде, сигурно бе поел към автосервиза заедно с чека ми за пет стотачки. Не само че се бях озовал в списъка на враговете на Джули Вулнавия, но и трябваше да си плащам за привилегията.

Излязох от къщата, както си бях по халат, пантофи и боксерки, истински подвиг при тия минусови температури навън. Уж грееше

слънце, но пак си беше страшен клинч, по моравата се белееха вледенени преспи. Според календара трябваше да е пролет, но явно имаше да почакаме още, докато се запролети.

Качих се в колата, включих отоплението и попитах Дайън какво ще каже, добре ли са я потегнали.

— Като нова е — отвърна той. — Хуан си разбира от работата.

Вдигнах прозореца.

— Май открих нещо — оповестих на баща си. — Мисля, че знам къде е убита Линда. Липсват ми две-три парченца, но скоро картинката ще бъде пълна. Да е жив и здрав Макгиган, накара ме да си поразмърдам мозъка.

— Какво общо има пък Дупчената глава?

— Подметна, че Студентите са свързани със заговор, обхванал и кметството. Каза, че му напомняло някогашния клуб „Кътън“. Ти тук си ни спецът по Харлем. За какво намеква?

Дайън започна да си играе с лоста за скоростите.

— Знаем ли! Единственото, което мога да ти кажа, е, че клуб „Кътън“ е открит в Харлем по време на Сухия режим. Бил е на един непрокопсаник, казвал се е Оуни Мадън. Пълно перде. Викали са му Убиеца. Роден е в Англия, преселил се е тук като дете, за него престъпността е била същото, както за рибата — водата. Клубът е бил наред Харлем, но черните не са могли и да припарят там освен като танцьори, келнери, готвачи. „Кътън“ е бил само за бели. Всички знаменитости са гастролирали там: Лина Хорн, Дюк, Каб Калоуей.

— Значи Макгиган намеква, че чернокожият кмет е само параван, а кметството всъщност е в ръцете на белите.

Дайън нагласи огледалото за обратно виждане.

— Ако искаш нещо от кметството, при кого ще отидеш?

— При най-умния представител на бялата раса там — отвърнах аз. — При Рей Футман.

— Наистина прилича на клуб „Кътън“.

Помислих си: „Право в десетката!“. Бях се приближил с още една крачка към целта. Тъкмо да споделя с баща си своите предположения, когато някой подвижна:

— Може ли да поговорим, детектив Мар?

Беше съседът — разтапящият се от любезности индиец господин Мукерджи. Запъти се към нас, следван по петите от оная лоена топка,

своята благоверна, пременена с розовозлатисто сари и зелено палто отгоре. Както винаги, господин Мукерджи мъкнеше и лаптопа си. Беше дружелюбно настроен като пале, заговори с пискливото си гласче:

— Искаме да ви предложим нещо на вас и на баща ви, стига да не възразявате. Телевизионен приемник.

Смъкнах стъклото на прозореца. Това пък сега какво беше? Погледнах Дайън, той също сви рамене. Извърнах се пак към Мукерджи, която явно очакваше някакъв отговор от мен. Аз продължих да мълча като риба. Не си падах по дебелашките шегички, особено когато ги погаждат на мен.

Мукерджи се притесни — вероятно от това, че го гледах на кръв. Заотстъпва с думите:

— Ако желаете, можем да донесем телевизора. Задръжте го колкото искате. Ще ни го върнете, когато поправят вашия.

Не издържах и го прекъснах:

— А защо сте решили, че нашият е повреден? Няма такова нещо.

Индиецът ме погледна като ударен с мокър парцал. Понечи да се извини, задето ни губи времето. Забърбори бързо, явно искаше да приключим и да се маха оттук:

— Извинявайте за безпокойството. Вече два пъти ония мъже идват в къщата ви, та си рекох, че телевизорът ви нещо се е повредил и...

Не се доизказа, стреснат от онова, което явно се бе изписало върху лицето ми. Идеше ми да убия някого на място. Но не Мукерджи и жената му. За беда те не го разбраха. Единственото, което виждаха, бе едро като канара ченге страшилище, което ги зяпаше така, сякаш — аха, и да им изпие кръвчицата. Побързаха да си тръгнат.

Погледнах Дайън. Седеше като попарен. И двамата знаехме какво е станало.

Слязох от колата и се юрнах подир индиеца. Той спря, вцепенен от ужас. Жена му, която ситнеше зад мъжа си, се блъсна в него. Напуши ме смях, но и ми домъчня за тях.

Имигрантите се страхуват от ченгетата. И има защо. Онези, които са проникнали в страната нелегално, се страхуват да не ги тикнат в затвора или да ги експедират по етапния ред. Преселилите се със зелени карти пък и онези, които са получили американско

гражданство, имат лоши спомени от първата си родина, където ченгетата най-често са изнасилвачи, крадци и убийци и единствената разлика между тях и лошите е, че едните имат полицейски значки и карти, а другите — не.

— Извинявайте, господин Мукерджи — подхванах аз. — Напоследък имам много работа и съм доста изнервен. Та за техниците, дошли да поправят телевизора ми. Бихте ли ми казали кога са идвали?

Очите му се разшириха. Човекът съвсем се шашна — не можеше да разбере дали не го взимам за мезе.

— Вчера — отвърна Мукерджи. — Някъде в два следобед. Прибрах се по-рано. Парното в службата не работеше. Много неприятно, да ви кажа. Видях ги от прозореца. Двама мъже. Бяха спрели пикапа пред вашата къща. Възможно ли е да са идвали да поправят телевизора и баща ви да е пропуснал да ви каже?

— Да, драги ми господине — потвърдих аз. — Възможно е. Случва му се да забравя.

Дайън щеше да ме убие, ако ме чуеше какво говоря.

Усмихнах се на индийците, първият приятелски жест към клетите хорица, откакто те ни бяха станали съседни. Благодарих им, задето са ни предложили да ни услужат с телевизор. После дойде най-трудното. Протегнах им ръка.

Направих го със съзнанието, че съм се държал като добиче със семейство Мукерджи. И не за друго, а защото исках кварталът да си остане такъв, какъвто е бил винаги — населен с хора, които приличат на мен. Непрекъснато си имах работа с имигранти престъпници и заради това бях станал подозрителен, вечно бях на тръни да не ми разбият вратата, да не ми влязат в градината, да не ми се домъкнат разни, дете не са от моя свят. Който очаква от мен да развея байрака на гостоприемството, ще има да си чака до Второ пришествие. Пет пари не давах къде живеят тия навлеци, само да не ми припарват до задния двор.

Но ако трябва да съм честен, ще призная, че семейство Мукерджи нямаха нищо общо с тая пасмина. Не бяха престъпници. Живееха си мирно и кротко, държаха се дружелюбно и не създаваха никакви главоболия. Всички търкания между нас бяха плод на въображението ми, нещо, което все не намирах сили да призная и пред тях, и пред когото и да било друг. Вероятно трябваше да им поискам

прошка, но единственото, което успях да се насиля да сторя, бе да им подам ръка и да се надявам, че все някак ще изгладя отношенията ни. Особено при положение че сега бях много задължен на индиеца.

Господин Мукерджи грейна в усмивка и ми стисна ръката. Жена му също се усмихна. Усмихнах се и аз. И между нас се възцари мир и сговор.

И наред тая ведрост за какво, мислите, се сетих — за Херцога, прочут адвокат и собственик на стриптийз барове. Беше ми подметнал, че колкото и да се мъча, няма да успея да докажа, че Шафино е бил на летището. Хесус пък се бе изрепчил, че Боби Шашмата винаги ще бъде с един ход пред мен. Сетих се колко съм се изненадал, когато съм разбрал, че Шафино знае за писмото на Линда. И така, да теглим чертата: ако Мукерджи не се бяха държали по-добре от своя съсед — онзи задник, ченгето, — въпросното ченге така и нямаше да разбере, че къщата му се подслушва, а Мики всъщност е съкратено от „микрофон“ и не е име на човек.

35.

ВИЖ КАКВО НАМЕРИХ

Следващите няколко минути посветих на това да претърсвам къщата, с надеждата да намеря жиците и предавателите, скрити от хората на Шафино. Почти веднага се натъкнах на две подслушвателни устройства. Едното беше пъхнато в телефонния апарат в кухнята. Другото беше зад канапето в хола.

И двете представляваха мънички предаватели, плоски късчета метал колкото детски нокът. Не бих казал, че бяха последна дума на техниката. И двата бяха с ограничен обхват и при лошо време сигурно ставаха неизползваеми заради смущенията. Но пак вършеха работа и ако не знаеш как изглеждат, са си направо неоткриваеми.

Не ги прибрах. Ако ги вземех, онзи, който ме подслушваше, щеше да надуши каква е работата, щеше да подвие опашка и да духне. Беше някъде в квартала и записваше всяко телефонно обаждане и всеки разговор между мен и Дайън. Не исках да го плаша. Първо смятах да си поговорим.

Дайън се бе разположил на столче при камината и двамата с него си бърбяхме, все едно не се е случило нищо. Всъщност обаче отвътре ни вреше и кипеше. За ирландеца домът е всичко, точно както доброто здраве и чистата съвест. За него песни се пеят: „По-свиден ми е тоз баир от цялата земя, там моят дом е, където и да бродя по света — по суша и вода“.

За мен къщата беше нещо като стар приятел, местенце, където мога да се прибера и отново да се почувствам бял човек. А не бях успял да я предпазя от навлеци и това направо ме изкарваше от кожата. Бях претърпял неочакван разгром. В града за разлика оттук рядко се чувствах като в роден дом. Тук, в тази къща, можех да си мечтая на воля, нещо, което Шафино ми бе отнел.

И понеже го знаех що за стока е, отсъдих, че копелдаците му не са се ограничили само с две подслушвателни устройства — къщата сигурно бъркаше от тях. Нямах да се учудя, ако подслушваха и колата

ми. Щях да се почувствам отново в сигурност едва след като доведях професионалист, който да провери педя по педя стаите и автомобила.

Междувременно двамата с Дайън си говорехме за всичко и за нищо. Той ми каза, че другия месец смятали да идат с Маги на Аруба, но само ако не я накарали да ходи на конференцията на банкерите в Лос Анджелис. Обсъдихме надълго и нашироко римейка на „Бонанза“, компютрите, дали наистина е за предпочитане да ти е по-голям и как се чукат педалите. Споделих с баща си, че трябва да си сменя климатичната инсталация в службата, но за да го сторя, съм длъжен да подам толкова много документи и документчета, че чак ми се отщява.

— И понеже стана дума за службата — подметнах аз, — време е да вдигам гълъбите. Току-що се обади Хейдън. Видя ми се нервен. Явно е ядосан заради престрелката в Ийст Вилидж. Знае, че колегите са превишили правата си, но вижда как типчетата на Шафино пак се измъкват между капките.

— Пустият му Шафино! Голям тъпанар е тоя италианец. Що не вземе да се наяде с лайна и да легне на слънцето!

— Някой път ще вдигна наздравица за това. Но сега трябва да си взема един душ, да се обръсна и да бягам. Закъснявам за работа.

Махнах на Дайън да ме последва и тръгнах към банята горе, после затворих вратата след нас и пузнах казанчето на тоалетната. Запалих си цигара, свалих дъската на тоалетната чиния и се наместих върху нея. Дайън пузна кранчетата на мивката и на ваната, сетне подскочи и се приземи тромаво на плочките — бърз начин да обезвредиш подслушвателните устройства.

— Мамка му на тоя гадняр Шафино — завайка се пак баща ми. — Да ми влиза копелдакът му с копелдак в къщата! В моята къща!

— Млъкни малко, баща ми — спрях го аз. — Дай да уточним някои неща, че нямам време. Шафино знае, че Гавилан е разговарял с мен. Трябва да предупредя хлапето и майка му. Не бива да остават в онзи апартамент.

— И как ще се свържеш с тях? Не можеш да им се обадиш оттук.

— Трябва час по-скоро да намеря телефон, който не се подслушва. Трябва да предупредя и Макгиган.

— Макгиган ли? — учуди се Дайън. — Нали подметна, че може би тъкмо той е равинът?

— Вече не мисля така.

Банята малко по малко се превръщаше в сауна. По стените и завесата пред душа се стичаха капчици, огледалото над мивката беше покрито с пара. Бях плувнал в пот. Дайън нямаше нищо против жегата, отразяваше се добре на изметнатото му рамо. Но лицето му бе червено не само от все по-високата температура, но и от гняв.

— Повикай Нед Рей — заръчах му. — И то час по-скоро.

Нед беше ченге в пенсия, навремето бяха работили заедно с Дайън. Наред с другото беше заклет комарджия. Сега работеше като частен детектив при адвокат, чиито клиенти — все мутри, прибираха до последния цент заплатката на Нед: заради неизплатени дългове от хазарт. Когато не губеше на комар от мутрите, Нед нямаше равен като спец по електронните джаджи. Дължеше и на Дайън доста тлъсти суми, така че нямаше да откаже да огледа къщата.

— Но не му се обаждай, докато не ти кажа — предупредих аз. — Стой на телефона, ще ти звънна. Скоро. Някъде от махалата.

— Няма ли да ходиш на работа?

Поклатих глава.

— Онова, което ти казах долу, беше предназначено за господин Слухаров, който и да е той.

Грабнах хавлиената кърпа, избърсах си лицето и станах от капака на тоалетната чиния.

— Къде отиваш? — попита ме Дайън.

Обясних му, че отивам да намеря господин Слухаров и да го убедя, че светът е опасно място.

36. ДО НОВИ СРЕЩИ

В десет и половина същата сутрин спрях форда на булевард Куинс. Прекосих го и се запътих към авеню Рузвелт: там, пред ирландския магазин за донегански порцелан и кавански кристал бе спрял сив пикап. Отстрани на камиона с червени букви пишеше: „Три корони“, поправка на телевизори. Зад волана нямаше никого.

Пикапът беше само на шест пресечки от дома ми, достатъчно близко, та ако нещо с подслушвателните устройства се обърка, хората на Шафино да притичат и да оправят нещата. А че нещо се беше объркало, съмнение нямаше — така индийците бяха засекали „техниците“, дошли на адреса ни.

Предположих, че равинът е звъннал на Фред Естевес, шефа на кварталния полицейски участък, за да го предупреди, че пикапът следи някого и да не закачат хората в него. Надали е дал някакви обяснения, а и Естевес едва ли е питал — и бездруго бе затънал до гуша в работа покрай убийството на Линда и другите престъпления.

След като излязох от къщи, се метнах на колата и тръгнах да търся пикап за поправка на телевизори по домовете. На нашата и на следващата улица не открих нищо. Нямаше нищо подозрително и на Четирийсет и шеста улица, където слязох от форда, отскочих до кръчмата на Сали О'Брайън и звъннах набързо на Гавилан. Не вдигна никой. Оставих съобщение на телефонния секретар — предупредих момчето и майка му, че Бауза и Шафино знаят за разговора ни. Казах на Гавилан да се вдигнат с майка му и да се изнасят незабавно оттам. Реших да звънна по-късно на Макгиган — беше прословут с омразата си към телефонните разговори и щеше да мине цяла вечност, докато го открия, а сега не разполагах с цяла вечност.

Върнах се в автомобила и подкарах по Четирийсет и шеста улица. На авеню Рузвелт завих надясно и що да видя — ето го и пикапчето за поправка на телевизори. Не беше от квартала. Подминах го, без да забавям скоростта, обиколих карето, прекосих и авеню

Рузвелт. Излязох на булевард Куинс и спрях пред корейско ателие за маникюр.

Запалих цигара и се вторачих в пикапа. Шафино сигурно бе наредил на хората си да подслушват къщата ми денонощно. В такъв случай все някой щеше да дойде да смени ония в пикапа. Ала след като минаха десет минути и никой не се доближи до камиона, реших сам да посетя господин Слухаров.

Слязох от колата, понесъл бейзболна бухалка. Но не прекосих улицата. Не биваше да бързам. Застанах при тротоара, вперил очи в отсрещната страна на булевард Куинс, и тутакси съгледах слабичък негър, който се приближи до пикапа. Куцукаше клетият. Беше с черни очила, бе облечен в същото кашмирено палто, както и вчера. В едната ръка носеше кафяв плик — вероятно с храна, а в другата няколко сгънати вестника. Беше не друг, а нашият приятел детектив Лари Арънс.

Хич и не си направих труда да се крия. Онзи кретен нямаше как да ме види, булевардът все пак си беше широк, движението бе доста натоварено. Пък и не очакваше да ме срещне — смяташе, че съм тръгнал към службата. Зачаках да почука на задната врата на пикапа. Вместо това обаче отключи вратата и остави на пода плика с храната. После се хвана с две ръце за дръжката отстрани, притегли се и се качи предпазливо, а после затвори след себе си вратата. Виж ти! Лари Смъртоносния беше сам.

Успях криво-ляво да прекося булевард Куинс пеш, което си е голям подвиг при тия дупки, велосипедисти, които профучават като хали, и таксиметрови шофьори пакистанци, за които червеният светофар сякаш е знак да надуют до дупка. Щом излязох на авеню Рузвелт, се приближих изотзад към пикапа, като държах бухалката зад крака си.

Гледах да не се мяркам пред прозорците. Почуках с пестник по задната врата.

— Хей, мой човек! — провикнах се с цяло гърло. — Ей, ти вътре. Ще те вдигнем с паяка. Тук спирането е забранено. Ако не искаш да се повозиш, излизай оттам. — Вдигнах бухалката и я стоварих върху калника. — Вдигам те. Знаеш ли какво означава това? Означава, че ще местим пикапа. Такъв е правилникът.

Пак ударих калника — този път замахнах с все сила.

Чух, че Арънс се размърдва вътре и вика нещо. Не разбрах какво. Явно бе на път да ми каже „добър ден“. Дръпнах се от вратата. След миг тя се отвори и Арънс се наведе отвътре. С едната ръка държеше огромен сандвич, а с другата се бе вкопчил в ръчката. Бе втъкнал в шития си по поръчка си блейзър бяла салфетка. Лари Смъртоносния щеше да се пръсне от яд. Бе готов да ръмжи и да хапе. Но щом ме видя, застина като попарен. Вместо да се съпротивлява, ме зяпна с отворена уста, от която потече несдъвкана храна.

— Знаеш ли какво, Лари? — подхванах аз. — Току-що научих, че телефоните ми се подслушват, и съм в голям стрес. Имаш представа какво е стрес, нали? Това е объркването, породено, когато здравият разум надделява над първичното желание да удушиш с двете си ръце някое леке, което си го е изпросило.

Посочих с бухалката лявото му коляно и го попитах има ли нещо против да се дръпне, та да се кача в пикапа. Той трепна. Но се размърда. От огромния сандвич капеше кетчуп, който се стичаше по салфетката — да си речеш, че току-що са простреляли Лари Смъртоносния в гърдите.

Качих се и затворих вратата. Ей на това му се викаше кочина! Всичко: електрониката, оборудването, вестници, бланки, празни кутийки от закуски, препълнени с фасове пепелници, беше струпано върху дългата метална маса. Насред тая бъркотия се мъдреше малък черно-бял телевизор, по който предаваха публицистично предаване с водеща една актриса втора младост с изрусена сплъстена коса и несполучлива пластична операция на лицето. Деветмилиметровият пистолет на Арънс бе оставен направо с кобура до телевизора, пак там бяха и огромните слушалки, с които ме подслушваха. Под масата бе включена електрическа печка, нажежена до яркооранжево.

Можех да пъхна глока под носа на Арънс, но защо да се престарavam! Вече му бях наранил коляното, той нямаше къде да мърда. Държах и бухалката. Освен всичко останало го бях изненадал. Лари Смъртоносния беше толкова шашнат, че единственото, което бе в състояние да прави, беше да ме гледа вторачено. Махнах му да седне на един от сгъваемите столове. Придърпах друг и се настаних до него, като положих бухалката върху скута си. Да я вижда.

— Напълнил си ми къщата с подслушвателни устройства — подвигнах му аз. — Бива ли такава нещо!

Седяхме с лице един към друг, аз продължавах да стискам бухалката. Арънс остави сандвича, махна салфетката и се втренчи в бяло-кафявите си обуца. Стараеше се да гледа всичко друго, но не и бухалката.

— Правя каквото ми наредят — отвърна той. — Друг командва парада.

— И аз знам кой — подметнах аз. — Но няма как да си изкарам яда на Шафино. Затова обмислям дали ти да не опереш пешкира. Какво ще кажеш?

Допрях бухалката откъм дебелия край о лявото коляно на Арънс, което вече бях наранил. Той се опита да запази самообладание и да се направи на голям непукист. Но нещо не се получаваше — Арънс току примигваше и се мъчеше да издържи на погледа ми.

— Какво те интересува? — попита накрая. Разтърка раненото си коляно. — Ти ме подреди така — укори ме Лари. — Казах, че съм се наранил, докато съм играл баскетбол. В болнични съм, но не ме свърта вкъщи. Звъннаха ми и ме експедираха тук.

— Шафино — рекох аз.

— Няма значение кой. Знам само, че съм тук от шест сутринта и ще стоя, докато дойдат да ме сменят.

— И кога ще стане това?

— В дванайсет.

Погледнах си часовника. Единайсет и пет. Разполагах с предостатъчно време.

— Та за Джули — подхванах пак. — Не ми каза цялата истина. Каза само, че носела парите на Студентите във Вашингтон. Но пропусна да ми кажеш какво ще донесе в Ню Йорк.

Арънс затвори очи.

— Защо ме правиш на луд, Лари? — продължих да го притискам аз. — Спести си главоболието. Джули ще донесе нещо от окръг Колумбия. Хайде, недей да увърташ! Изплюй камъчето! Какво?

— Пари — отвърна той.

— Моля? — потупах с длан по бухалката.

— Джули пренася пари и в двете посоки — поясни Арънс. — Плаща на нашите хора там. Но това са си мижави сумички в сравнение с мангизите, с които се връща.

— Колко са тия мангизи?

— При последното й пътуване ли? Осемстотин бона.

— Осемстотин хиляди долара ли? И кой е толкова щедър с малката пикла?

— Хората във Вашингтон, които обслужваме — каза Лари.

— Я да си изясним нещата. Петдесет бона на удар не са малко пари. Как така успявате да изкрънкате още?

— Какво те прихваща бе, човек? — ахна Арънс. — Още ли не си проумял каква е работата?

Впихме очи един в друг. Накрая той се извърна погнусен. Оставих бухалката върху масата, облегнах се на стола и се отдадох на мислите си.

— Ах, негодникът му с негодник! Тоя Шафино изнудва клиентите си! — отсъдих накрая.

Арънс сви рамене.

— Бизнесът си е бизнес, какво да се прави!

— Вие убивате, те си плащат — допълних аз. — После ги карате да се изръсят още веднъж. И те са притиснати до стената. Или си плащат като попове, или отиват в съда по обвинение за съучастничество в убийство.

— Това да им беше грижата!

— За какво намекваш, че ги е страх да не очистите и тях ли?

Арънс махна една трошица от блейзъра си.

— Нямаме проблем да си събираме парите, ако ме питаш за това.

— Значи затуй Шафино не иска да се навъртам около Джули. Пак това обяснява и проблема с Харви. Притеснява се човекът с тая камара мангизи.

Арънс се свъси.

— Харви ли? Не познавам никакъв Харви.

— Не думай! А ми се виждаш схватлив. Затова пък твоето приятелче Джонатан Мънро го познава. Угрижен е заради него. Исква Шафино да го строи в две редици.

Очите на Лари помръкнаха.

— Не познавам никакъв Харви, казах ти вече.

Вдигнах бухалката от масата. Бавничко.

— Бях у Бауза, когато Мънро се обади — поясних. — Остави съобщение на телефонния секретар. Бях отишъл да видя Гавилан.

Нали го познаваш Гавилан? От доста време ми подслушваш телефоните.

Арънс вдигна ръце, сякаш се бранеше.

— Добре де, стига си ми опявал. Познавам го Харви. Вечно се тръшка за нещо. Дай им на тия евреи да се оплакват.

— Да се върнем на Джули. Връща се тя от окръг Колумбия с цял чувал пари и ги носи на Харви — да ги пази. И какво му пречи да задигне мангизите?

— Здравият разум — подсмихна се Арънс.

— В смисъл Шафино ли?

Онзи вдигна рамене.

— Наричай го както искаш. Между другото, парите не са на Боби, а на един от кметството.

— На равина ли? — поинтересувах се аз.

Арънс си духна на свитите на чашка длани — да ги постопли, и отвърна:

— Не ме подпитвай. Боби се занимава с него.

— Бива ли да усукваш така, Лари! — затюхках се аз. — Няма да се учудя, ако премълчаваш и истината. Знаеш прекрасно кой е равинът. Знаем и двамата. Както знаем и че парите, които Харви държи в банката, са за избирателната кампания на кмета.

Арънс прехапа крайчето на устната си и пак си погледна двуцветните обувки.

Запалих цигара и се замислих за Харви и парите, откопчени с изнудване. Вероятно възлизаха на милиони. Които Боби Шашмата смяташе да задигне до последния цент.

— Колко на брой са Студентите от бандата? — попитах аз Арънс.

— Предостатъчно — отвърна той.

Почуках с бухалката по раненото му коляно. Лекичко. Но той имаше лоши спомени, затова трепна и се дръпна, още малко, и да падне от стола.

— Това не е отговор.

Лари стисна очи.

— Осем в Ню Йорк. Още седем в окръг Колумбия.

— Като го знам какво говедо е, Шафино сигурно сам си ги подбира.

Арънс разтърка коляно и кимна.

— Внимава много. Обикаля. Набира ги по полицейски семинари, по конференции за оръжие, по профсъюзни сбирки и погребения.

— Какво, набира хора по погребения ли?

— Ами да — ако искаш да опознаеш ченгетата, ходиш там, където те се събират.

— Логично — съгласих се аз. — Предполагам и че хванеш ли се веднъж на хорото, няма отърване. Нали?

Арънс не отговори. Не се и налагаше. И двамата бяхме наясно, че единственият начин да държиш ченгета като Студентите в подчинение е да им вземеш страха.

— Как си намирате клиенти? — поинтересувах се аз.

— По тази част е Херцога — отвърна другият. — Обясних ти вече, аз само изпълнявам заповеди.

— Херцога! — възкликнах аз. — Прочут адвокат с клиенти паралии. И с богати приятели от рода на Джонатан Мънро. А сега да поразсъждаваме на глас. Каква е вероятността Херцога и Мънро да познават богаташи, които искат да видят някого мъртъв? Голяма. Да не забравяме и че Херцога набира клиенти чрез клубовете си тук и в окръг Колумбия. Наемни убийци и изнудвачи. Все отрепки, които не бих описал като благоразумни хорица, които карат на пост и молитва.

— Умът ми не го побира — рече Арънс. — Мястото ти е при нас, какво си седнал да ровичкаш и да обвиняваш този и онзи? Така де. И да си поискаме още пари, знаеш ли какво казват хората? Казват, че сме си ги заслужили. Да вземем например някой баща, чиято дъщеря е била изнасилена и убита. И се появява някой, който му заявява, че съдът няма да си помръдне и пръста. Плащаш и ти решавам проблема — ясно и просто. Хем ще ти олекне, след като видиш как убиецът на щерка ти е мъртъв. Бащата е готов да ни позлати. И знаеш ли какво означава това? Означава, че не вършим нищо нередно.

Напомних му, че Студентите екзекутират хора без съд и присъда. Попитах дали това не го притеснява.

— Ти също го правиш — ухили се Арънс. — Пък както виждам, не си си изгубил съня само защото някой престъпник е гризнал дървото.

— Аз не убивам за пари. И премахвам само онези, които се опитват да премахнат мен.

— Хайде де! На друг ги разправяй тия. Но ще ти поверя една малка тайна. Белите не я знаят. Има чернокожи, има и чернилки, които ненавиждам не по-малко от теб. Само позорят расата, нали? Падна ми случай да променя това положение. И да си разчистя сметките с неграта, които преди две години нахълтаха в черквата и застреляха майка ми в главата, докато тя се молеше. Гръмнали я наред черквата, моля ти се, и за какво? За три долара — толкова имала жената у себе си. — Арънс се наведе напред и продължи още по-разпалено: — Ти какво си мислиш, че съм се хванал с Боби заради мангизите ли? Друг път. Готов съм да го върша и без пари. Събрали сме се момчета — и бели, и черни, които мислим еднакво. Правим каквото хората искат. Какво лошо има в това бе, човек! Нищо!

— Дрън-дрън, нямало нищо лошо — възразих аз. — Много ли е хубаво да убиеш ченге и после да стовариш вината върху един невинен?

Арънс се дръпна назад, сякаш го бях зашлевил през лицето.

— Сега пък за какво ми натякваш?

Гледах го, докато той не се извърна и не взе сандвича, от който по телевизора се разлетяха трохи.

— Не ме набърквай в тази история — отсече Арънс.

— И ти като Морис Робишо си чернокож — натъртих аз. — Тикнаха го в ареста за престъпление, което не е извършил. Напоследък често се случва на негрите. Това не те ли притеснява? Защото, колкото и да не ти се вярва, мен наистина ме притеснява.

— Откога си се загрижил толкова за чернокожите?

— Загрижил съм се не за чернокожите, а за невинните, пратени зад решетките. Притеснявам се, защото си е ужасна неправда и защото престъпниците продължават да си се разхождат на свобода. Робишо не е убивал Линда, и ти го знаеш.

Арънс избърса пръсти в салфетката.

— И куршума да ми теглиш, няма да говоря за това — отсече той.

Ако искаш да накараш някой бандит да си признае, мислиш като него, поставяш се на негово място. Приложих същата хватка и с Арънс.

— Верен си на Шафино — отбелязах. — Оценявам го по достойнство. Но бих искал да разбера защо.

— Ако не беше Боби, нямаше да живея в нова къща с двор и с гараж за две коли в Уестчестър. Тринайсетгодишната ми дъщеря нямаше да учи в частно училище. И кой плаща за всичко това — Боби! Освен това получавам възможност да раздавам справедливост.

— Шафино си преследва свои цели, и ти не си му първа грижа — вметнах аз. — Кой според теб ще изчезне вдън земя с всички мангизи, които Харви пази? С мангизите, които равинът си въобразява, че са негови?

Арънс се подсмихна многозначително — един вид, да не съм го мислел за толкова лековерен и че той също можел да бъде мръсник, ако се налага.

— Не бери грижа, аз моето съм си го получил — рече ми той. — Голям праз, че Боби искал да хързулне равина. А, между другото, никога не сме водили такъв разговор. И още нещо: излъгал си се в сметките, ако се надяваш да натопя Боби. Изключено, така да знаеш. Ако не беше той, и досега щях да гния в Харлем, да заобикалям кучите лайна и да чакам наркоманите да ми разбият всеки момент прозореца. Ако Боби е решил да свие парите от Харви, негова работа, нямам нищо против.

Предупредих го, че Шафино ще прати да го очистят. В най-добрия случай Арънс щеше да свърши в затвора и да върти минети до припадък, само и само да отърве кожата.

Лари ми отвърна, че не той, а аз трябвало да се притеснявам. Боби ми кроял шапка. Чудо голямо, че съм бил намерил подслушвателите. Тепърва ми предстояло да бера ядове. Докато съм мътел водата на Боби, съм щял да се плаша и от собствената си сянка.

Наредих му да седне зад волана, после допълних, че ще обсъдим по пътя душевното ми състояние.

Онзи направи кисела физиономия.

— Къде ще ходим?

— Да помътим водата на Боби — отвърнах.

37.

ОНЧЕ, БОНЧЕ, СЧУПЕНО ПИРОНЧЕ

„Ралото“ се намираше в Ийст Сайд в Манхатън, точно срещу ООН на Първо авеню и Четирийсет и четвърта улица. Ако „Ралото“ — това бяха цици, дупета и какви ли не други дивотии, ООН-то пък беше грозна архитектура, задръстила пространството между шест улици, и тъпанари, въобразили си, че могат да променят света с някакви декларации и пресконференции. ООН не е част от Ню Йорк или Съединените щати. То си е международна територия, което ще рече, че когато не чукат момичета на повикване, представителите трупат неплатени глоби за неправилно паркиране.

„Ралото“ пък беше територия на Шафино. За разлика от ООН-то клубът си нямаше свои пощенски марки и поща. Затова пък разполагаше със своя си армия, където имаше и местни ченгета, наети да пазят бара и да отпращат инспекторите на кметството, да не би да установят някое нарушение. В тази армия вероятно имаше и Студенти, пратени тук да му поотпуснат края. Нямах представа колко от тях са днес следобед в заведението. Но знаех, че с идването си тук все едно съм яхнал тигър. Въпреки това не можех да допусна Шафино да ми влиза в къщата и аз да стоя със скръстени ръце и да не му го върна тъпкано.

Отвън „Ралото“ едва ли ще привлече погледа. Над входа беше с провиснал в средата златист навес, който не беше зле да поизмият. До вратата се мъдреше месингова табелка с името на клуба и надписа: „Основан на 1 април 1993 г.сл. Хр.“. Плътните сиви завеси по прозорците бяха спуснати, витрините бяха украсени с цветни снимки на цицести мацки по бикини тип „прашка“, прозрачни парченца плат върху гърдите и обилни количества блясък за устни. Всички момичета — и бели, и чернокожи, и азиатки — бяха блондинки. Които не бяха естествено руси, или носеха перуки, или си бяха боядисали косите. Линда ми беше казвала, че било хрумнало на Шафино. Пак това обясняваше и защо викат на клуба „Лимончетата“.

Влязох след Арънс във фойето, където той махна на огромния млад латиноамериканец, пазещ входа. Бях бръкнал в десния джоб на балтона и стисках глока. Върнах на Арънс деветмилиметровия пистолет, но без патроните. Казах му, че искам от него само да ме заведе при Херцога и после може да си ходи по живо, по здраво. Но почне ли да ми върти номера, ще има да пати.

На табелата до гардероба пишеше, че „Ралото“ работи от дванайсет на обяд до четири след полунощ и в заведението има сто топлес танцърки, зала за пийпшоу, богата програма, а също екран, върху който непрекъснато можете да проверите котировките на фондовата и стоковата борса в реално време. В „Ралото“ се провеждали и незабравими купони само за ергени.

Арънс каза на пазача, че съм с него. Латиноамериканецът ме изгледа тъпо — нито се усмихна, нито ме поздрави. Имаше скованото, овладяно изражение на човек, опитващ се да не издава нищо. Веднага надуших, че е роден лъжец. Той пък надуши, че съм ченге. Зачеса се нервно по лицето и каза на Арънс, че сме дошли тъкмо навреме за обедната програма. Не ми беше за пръв път да идвам в топлес клуб. Затова и знаех, че търсиш ли дрога, отиваш при портиера. Вероятно това обясняваше и защо нашето приятелче изпаднаше в паника, ако забележеше наблизно ченге.

Арънс ме заведе в основната зала, където огледалата по стените отразяваха десетките цветни светлини и златния таван. Осветлението беше мъждиво, но все пак достатъчно силно, та клиентите да виждат какво става. Бумтеше обичайната дискомузика с тътнещи басове, но щом влязохме, я намалиха. Въздухът се сивееше от цигарения дим, стелеше се сладникавата миризма на долнопробен парфюм. Ние с Лари Смъртоносния си запроправяхме път през навалищата — вътре беше истинско стълпотворение от мъже, почти нямаше празни маси. Обедните програми бяха най-нашумели. Ако някой терорист решише да нападне топлес клубовете в Манхатън по обед, щеше да избие толкова много директори на компании, че да обезглави националната икономика за десет години напред.

Келнерките се разхождаха по бельо. Биячите — в „Ралото“ ги наричаха оберкелнери — бяха издокарани в смокинги. Насред помещението имаше малка сцена с пилон чак до тавана, който се виждаше отвсякъде. Първата вълна от „таланти“ — десетина

танцьорки по късички туники, се изтъпаниха на въпросната сцена и невидимият дисководец захвана да ги представя една по една. Мерил Стрийп ряпа да яде. Нашите девойчета имаха богата творческа биография — бяха се появявали по порносписания и филми, по музикални видеоклипове и в по-редки случаи — в ролички в нормални филми и реклами.

Междувременно представяното момиче смъкваше оскъдното си облекло, та плащащите клиенти да видят какво продава. След това се понасяше по сцената само по бикини тип „прашка“ и както го изискваше законът, с латексови лепенки върху зърната, та накрая да се вкопчи в пилоната и да се загърчи около него така, сякаш това е майката на всички джойстикове. Някои от момичетата си бяха продупчили зърната и имаха татуировки. Колкото до гърдите, всички девойчета се бяха престрашили да си направят пластични операции. На сцената имаше силикон, предостатъчен за смазка на всички моторни превозни средства в Северна Америка.

Лари Смъртоносния поспря, за да оплакне око и да позяпа чернокожа танцьорка с къса изрусена коса, която току-що бе изпълнила номера си и сега се бе проснала възник на сцената. Огромните ѝ гърди сочеха право към тавана и нито помръдваха, нито увисваха, нито се тресяха. Човек би си помислил, че каквито са големи, все трябва да клюмнат нанякъде, докато притежателката им лежи по гръб. Нищо подобно — и с прът да ги побутнеш, пак ще си стърчат право нагоре.

Сръчках Арънс с пистолета. Хайде, по-чевръсто, какво си се зазяпал като невидял, прошепнах му. Нямах представа кой ме е видял да влизам в клуба и кой ме дебне от засада. Здравият разум ми подсказваше да не се омешвам много-много с тарапаната, прехласната по танцьорките.

Арънс ме преведе през залата и влезе в тесен коридор. В дъното имаше малка врата с табелка, на която със златни букви пишеше „Служебен вход“. Арънс почука и рече:

— Тук ли си, Джийн? Аз съм, Лари. Нося ти записите от къщата на Мар.

Елдър му отвърна да влиза.

Арънс отвори вратата, влязох след него и я затворих с ритник. Бяхме в канцеларийка с нисък таван, в каквито се побират бюро, една-

две кантонерки, може би кошче за боклук и почти нищо друго. През ниския прозорец с решетки се виждаше задната част на околните сгради. Стените в канцеларията бяха облепени със снимки с автографи на разгопени жени с имена от рода на Вечност, Бранди, Сирена и Тифани. Малко място бе заделено и за фотографиите с подписи на местни спортисти, редовни посетители на „Ралото“.

Елдър седеше в края на черното метално писалище, говореше по клетъчен телефон и пушеше кубинска пура, каквито в държавата ни са забранени за внос и струват цяло състояние. Беше облечен в шит по поръчка раиран сив костюм, който стоеше безупречно на излятото му тяло, и понеже днес беше без шапка, за пръв път видях, че си е пуснал опашле — няколко сплъстени кичура, прихванати на мазно кокче с размерите на яйце.

Като знаем какви са им косите на негрите, направо недоумявам защо изобщо си правят труда да си ги връзват на опашки. Но дето е думата, в природата цари равновесие. За да ги възмезди за калпавата коса, която им е дал, Дядо Боже е надарил негрите с ей такива пишки.

Елдър направо не повярва на очите си, че съм му се изтърсил на крака. Прекъсна разговора и си пое шумно въздух през устата. Сетне започна да ми примигва. Накрая, след като спря да мига и аз продължавах да си стоя в цялата си прелест пред него, си продължи разговора. Демек, вижте ме какво съм перде, не ми пука от нищо.

— Тук съм, тук съм — каза в телефона. — Слушай, не се занимавай с тая Джина Бранч. Любовница е на Бауза, и двамата не искат да си имат вземане-даване с репортерите. Особено пък когато става въпрос за убийството на ченге.

Разговаряше с Карлайл Тейлър.

Дори и да й беше ядосан, още по-ядосан беше на Лари Смъртоносния, задето ме е домъкнал тук. Изгледа го мръснишки, на което Арънс отвърна като сви рамене и поклати рамене, един вид какво можех да направя?

Междувременно Карлайл Тейлър явно имаше да казва на Елдър куп неща, понеже известно време той само слушаше. Накрая избухна. Рипна от бюрото и метна пурата през прозореца.

— Мар ли те е пратил да говориш с бившата ми жена? — подвижна адвокатът. — Откога играеш по свирката на тая ирландска свиня?

Извадих пистолета, вдигнах го, та Елдър да го види, и му изтръгнах телефона от пръстите. Махнах на него и на Арънс да застанат с гръб към вратата и казах в телефона:

— Карлайл, аз съм, Фиър.

— Фиър Мар ли?

— Същият.

— Какво търсиш у Джийн? — поинтересува се жената.

— Не сме у Джийн — отвърнах. — Намираме се в „Ралото“, топлес клуба, на който той е собственик заедно с Шафино и Бауза.

— Пък той каза, че ми се обаждал от къщи.

— Виж ти! В такъв случай в хола му танцуват десетина голи жени, а към сто и петдесет от най-добрите му приятели са се стекли да погледат. Но карай. Тук съм, за да кажа на Джийн да не ми подслушва къщата и телефоните. Доколкото схванах, още те притиска да не се занимаваш с Бауза.

— Я чакай! — възкликна репортерката. — Нима твърдиш, че Джийн ти подслушва телефоните?

— Да бе, точно това прави, лекето му с леке. Но ще го обсъдим някой друг път. Та я кажи за Бауза.

— Умът ми не го побира защо Джийн се е заинатил толкова. Между Робърт Шафино и Морис Робишо има връзка и тя е детектив Бауза, с когото Шафино навремето е работил в един екип. Джийн твърди, че било само съвпадение. Но имам чувството, че трябва да разбере още нещо, за да получи цялостна представа. Между другото, сутринта звъннах на летището. И знаеш ли? Оттам ми казаха, че строителна фирма „СССХ“ е възобновила ремонта. Затрупвали малкото скривалище на Морис.

— Къде си сега? — поинтересувах се аз.

— В редакцията. На ъгъла на Четирийсет и първа улица и Второ авеню.

Помолих я точно след половин час да слезе долу и затворих. После рекох на Елдър:

— Кажи на Шафино да не ми влиза в къщата.

— Ти му кажи — тросна се адвокатът. — Той ще се радва да го чуе от теб.

Приседнах на крайчеца на писалището, оставих глока върху бедрото си и набрах телефона вкъщи.

— Ех, Джийн, Джийн! — рекох. — Какво, мислиш, ще стане, ако в полицейския участък получат анонимно обаждане, че в един от топлес клубовете някакъв ненормалник търчи както го е майка родила, развява си оная работа и плаши до смърт танцърките?

Елдър и Арънс се спогледаха, после пак се извърнаха към мен.

Когато Дайън вдигна слушалката му казах — готово, почвай. Не споменах името му, не му обясних и какво да прави. Бяхме се уточнили още преди да изляза от къщи. Баща ми трябваше да звънне в участъка, където се намираше „Ралото“, и да съобщи за голия мъж, а после да се обади и на Карлайл, за да се увери, че журналистите са в течение. Смятах да затворя клуба. За ден, за седмица, за месец. Все тая за колко. Но така щях да натрия носа на Шафино и да му покажа, че не е чак толкова недосегаем и мога да му подлея вода.

Тъкмо да затворя, и Дайън ме попита дали съм чул за Дамарис Бауза. Били съобщили по обедните новини по телевизията.

— Снощи са я блъснали с кола на Гранд Конкорс — поясни баща ми. — Някакъв ненормалник връхлетял на нея и на детето. Тя успяла да изтласка сина си и поела удара. Автомобилът ѝ отнесъл крака. Момчето е добре. Но майката е в болница. Още не могат да кажат дали ще прескочи трапа.

Помислих си — телефонните разговори! Подслушали са ги.

Бях обещал да пазя Гавилан и майка му, а не го бях направил. Както бе тръгнало, угризенията щяха да изместят всичко останало в моя живот. Натъжих се, бях бесен. Идеше ми да ударя някого.

Казах на Дайън да звънне където трябва и затворих.

После рекох на Елдър и Арънс:

— Един от двамата ще излезе отук гол-голеничък, все ми е тая кой. Но в името на почтеността нека изберем късметлията, както си му е редът. — Запах, сочейки като с показалка с глока ту Арънс, ту адвоката: — Онче, бонче, счупено пиронче, риба, щука, махай се оттука! — После млъкнах. — Видяхте ли? Дори една ирландска свиня може да бъде справедлива, стига да се понапъне. Какво да се прави, Юджин, на теб се падна да се събличаш.

Онзи не се и помръдна.

— Сигурно си забелязал, Джийн — допълних аз, — че Лари накуцва. И то защото не направи нещо, за което го помолих. Не, няма

да те убивам. Но ще те нараня. Ти реши дали съм в състояние да го сторя. За последен път ти казвам. Махай дрехите.

Този път адвокатът се подчини, като дишаше тежко и ядосано и изобщо не ме поглеждаше. Накрая изсъска:

— До залез-слънце ще ми платиш. Заклевам се в майка си, наистина ще ми платиш.

— В една болница в Бронкс лежи жена, която може и да не доживее залеза на слънцето. И то само защото Шафино ми е набутал подслушватели в къщата. Чувствам се виновен. Сигурно ще ми поолекне, ако взема да ти счупя капачката на коляното. На твоє място щях да побързам да се изнижа през вратата, докато не ми е хрумнало наистина да го направя. И още нещо. — Допрях пистолета до тила си. — Махни го това кокче отзад, Джийн. Демоде е от пет години.

Наредих на Арънс да го придружи.

След като се изнизаха, открянах вратата и видях суматохата, изумените погледи на танцьорките и посетителите, чух смеха, забелязах и смущението на биячите — бяха се видели клетите в чудо, Елдър все пак им беше шеф. Затова пък униформените ченгета, нахълтали откъм бара, знаеха какво да правят. Провряха се през навалищата и щракнаха на Елдър белезниците.

Излязох от клуба и се запътих към центъра на града, за да се срещна с Карлайл Тейлър.

38.

РАЗГОРЕЩЕНА КАВГА

Когато влязох в сградата, където се помещаваше редакцията на „Трибюн Нюз“, Карлайл вече бе във фоайето и си бърбеше с млада латиноамериканка с красиво лице — беше облечена в униформа, явно беше от охраната. Латиноамериканката нямаше сили да обели и ябълка, камо ли да брани и охранява живота и собствеността на хората. Карлайл ме забеляза, сбогува се с женицата и след броени мигове вече се ръкуваше с мен.

На входа поспря да си оправи шала и аз забелязах, че въпреки тъмните очила не е успяла да скрие синината върху бузата си.

— Още веднъж ти благодаря за снощи — подхвана репортерката. — Повечето ченгета нямаше да го направят. Най-малкото за мен.

— Няма такова нещо. Повечето ченгета щяха да направят същото, което сторих аз. Затова и са постъпили на работа в полицията. Случайно да си проверила кои са Синатра и Келър?

— Да, проверих. Оказа се прав. Ченгета са.

— И как реагира Елдър, когато му каза?

Тя се подвоуми, сетне отвърна:

— Не стигнахме до това. Скарахме се. Имахме доста разгорещена кавга.

— Виждам — подметнах и се пипнах по лявата скула.

Карлайл спря, както държеше двата края на шала.

— Да не говорим за това. Човек понякога се пали излишно. Както и да е. Докато разговаряхме по телефона, останах с впечатлението, че бързаш. Къде ще ходим?

Напомних ѝ, че иска да си поговори с детектив Бауза. Смятах да го изненадаме в любовното гнезденце, което си е свил с топлес танцьорка от неговия клуб.

Карлайл се подсмихна лукаво.

— Ама че си лош! — възкликна тя така, сякаш съм ненадминат в леглото.

После ме попита защо ни в клин, ни в ръкав съм станал толкова любезен и съм тръгнал да я придружавам.

— Искам да видя как Бауза ще реагира, когато го попиташ за Робишо и Робърт Шафино.

— Ако е същият дол дренки като Джийн, ще изпадне в ярост — отвърна жената. — Ще се разкрещи, че е само съвпадение и че правя от мухата слон.

— Ами ако ти кажа, че не е съвпадение? — подметнах аз.

Карлайл стисна по-силно краищата на шала.

— Не увъртай, Мар. Изплюй камъчето.

— Робишо не е убил Линда. Въпросът е кой го е направил. И защо е натопил Робишо.

Щом излязохме на улицата, вдигнах ръка да спра такси.

— Имам още една причина да дойда с теб — допълних аз. — Снощи някакъв кретен се е опитал да прегази жената и доведения син на Бауза.

— Знам. Госпожа Бауза е изгубила десния си крак.

Споделих, че се чувствам виновен. Синът ѝ ме беше предупредил за заговор, в който са замесени Бауза, Робърт Шафино и Елдър. Бях обещал на момчето да пазя него и майка му. Дотук се бях изложил.

— И от кого е трябвало да го пазиш? — поинтересува се жената.

— Ти не ме слушаш. Току-що ти изброих имената на трима души. И тримата искат да видят Гавилан и майка му мъртви.

Спря едно такси и ние се качихме. Шофьорът — брадат руснак с бичи врат — си падаше по изпълнявана на балалайка музика. Дадох му адреса на Джина Бранч в Горен Ийст Сайд, после си свалих шапката. Облегнах се, затворих очи и видях лицето на Гавилан, върху което се беше изписал укор.

— Защо пък Джийн ще иска госпожа Бауза и синът ѝ да умрат? — учуди се Карлайл.

Отвърнах, без да отварям очи:

— Хайде без номера.

— Моля? — каза репортерката.

Протегнах ръка и след кратко колебание Карлайл ми даде касетофона. Изключих го и го пуснах в джоба на балтона си.

— Забави поне за няколко минути този свой поход към славата — подканих аз. — А и ако шефовете в полицейското управление надушат, че си приказвам с теб, ще ме излапат за обяд.

После ѝ обясних, че разговарям с нея, защото ние двамата сме единствените, които вярват, че Робишо е невинен. Точно заради това я бяха нападнали на летището и приятелчето ѝ Елдър беше така изнервен. Беше бил целия път чак до Куинс колкото да ми натрие носа и бе излъгал репортерката, че Синатра и Келър не са ченгета. Ей на това му се вика да си си глътнал езика от страх.

Карлайл потупваше припряно с ръкавици по бедрото си.

— Сама съм си виновна. Явно имам таланта да се влюбвам в мъже, които все не могат да си изяснят какво точно изпитват към мен. Сигурни са за всичко останало в живота. За кариерата, за спортните автомобили, къде през зимата да си карат почивката. Справят се с лекота с всичко. Не знаят само какво да правят с мен. Защо ли?

— Слушай сега, на мен това ми е работата — да проверявам какви ги върши Бауза. На теб не ти се налага да идваш. Мога да те оставя тук. Можеш и да продължиш нататък с мен и тогава ще ти кажа защо твоето приятелче Елдър е толкова притеснен.

— Ще продължа — отсече жената.

Разказах ѝ за бандата на Студентите на разменни начала и как Шафино, Бауза и Елдър са свързани с тях. Обясних ѝ, че разследвам тия негодници и затова те ми подслушват телефона. Допълних, че Линда е научила някак за далаверите и тъмните им дела, затова и са я очистили, а после са натопили Робишо. Щом се е разбрало, че Карлайл се е добрала до доказателства, че Робишо е невинен, са погнали и нея.

— Тук става въпрос не само за пари — вметнах аз. — Но и за това кой ще спечели следващите избори за кмет. Ето ти я и връзката с кметството.

Карлайл мисли, мисли, пък отсече:

— Никога през живота си не съм чувала по-големи небивалици.

— Защо според теб ония негодници, ченгетата, те нападнаха?

Жената изглеждаше притеснена.

— Кметството и Морис Робишо ли? Все пак имаме чернокож кмет и...

— И някой иска да се увери, че той ще бъде избран и втори мандат. Същият този някой си е направил тънката сметка, че един

негър, обвинен в убийството на ченге, ще донесе още няколко хиляди гласа.

Тя кимна.

— Ако наистина е така, излиза, че Джийн, полицията и този човек от кметството, както и някои хора тук и във Вашингтон са се наговорили да убият Линда Шафино.

— Властта покварява — напомних й аз. — Само не ми казвай, че никога досега не си се убеждавала в това.

— В такива размери — не. Никога.

— Винаги има първи път. И понеже стана дума, разговаря ли с жената на Елдър?

Карлайл поклати глава.

— Не желае и да чуе за мен. Все пак се добрах до една жена в окръжната прокуратура, която знае за оставката на Джийн.

— Е, и?

Репортерката отново поклати глава.

— Жената потвърди онова, което ми каза ти. Джийн наистина е сключил сделка с окръжната прокуратура да не го пращат в затвора. Започнал е да изнудва прокурорите и се е измъкнал сух от водата.

— Не ти трябва котка! Никога не пада по гръб.

— Значи твърдиш, че Джонатан Мънро също е забъркан.

— Платил си е да очистят еквадорците. Можеш да пуснеш статия и да предизвикаш страхотен фурор, стига приятелчето ти първо да не те прати в кома.

— Ако продължим в същия дух, можем да предположим, че Робърт Шафино знае кой е убил жена му. Кой според теб е убиецът?

— Ако знаеш отговора на този въпрос, току-виж убили и теб. Особено пък при приятелите, които си подбираш. А, докато не съм забравил, къде е Лайза Уотс?

— Не ми спомена, когато разговаряхме последния път. Но подразбрах, че била във Вашингтон.

— Добре се е сетила да иде там — отбелязах аз. — Това е последното място, където ще идат да я търсят. Крие се от Студентите. Ако Шафино я намери, с нея е свършено. Работеше в екип с Линда, затова и Шафино смята, че знае прекалено много.

— Значи е позволил да убият жена му. Божичко, какво ли не правят хората за пари!

Не ми се говореше за това, ето защо рекох:

— Според мен във Вашингтон Лайза Уотс съставя списък с имена.

— С имена ли?

— Няма да се учудя, ако се е запретила да преглежда местните вестници и стенограмите на съдебните процеси, за да издири клиентите на Студентите. Лично аз бих направил това. Със сигурност не обсъжда с ченгетата в окръг Колумбия Студентите на разменни начала. Най-малкото ако иска да доживее края на седмицата.

— Значи и тя разследва случая — вметна Карлайл.

— Възложил ѝ го е заместник-шефът на Нюйоркското полицейско управление, който също знае за Студентите. Тъкмо той покровителства Лайза. Мен ако питаш, я и чука. Но да не дава господ да си имаш вземане-даване с него. Споменава ли си на Елдър за Лайза?

Жената поклати глава.

— Не. Не сме говорили за нея.

— А сподели ли с него, че ще ходиш на летище „Кенеди“?

Тя погледна някак безжизнено към тавана на таксито и промълви:

— Да.

— Откога се виждате с Елдър? Този път де.

Репортерката се дръпна от мен и отвърна:

— Какво общо има това?

— Сигурно от половин месец — отговорих вместо нея. — Искаш ли да знаеш какво мисля?

— Не, не искам, но ти и бездруго ще ми кажеш.

— Мисля, че човекът, натопил Робишо, е планирал предварително всичко. Знаел е какво ще сториш, ако обвинят чернокож в убийството на бял полицай. Ще кажеш, че чернокожият не го е направил, но дори и да е извършил престъплението, виновни са други. Човекът зад скалъпеното обвинение срещу Робишо — нека го наречем господин Шашмов, е разчитал тъкмо на това — на все същите дрънканици колко онеправдани са чернокожите. Така де, какво друго може да се очаква от теб!

После обаче изтъкнах, че на господин Шашмов никак няма да му хареса, ако Карлайл извади късмет и се натъкне на доказателства, че

Робишо наистина е невинен. Ето защо за всеки случай е накарал Елдър да я държи изкъсо. Наредил му е отново да съживи старата любов. И да спре Карлайл, ако, не дай си боже, репортерката открие нещо, което би могло да осуети плана. Точно заради това са я нападнали и на летището — за да ѝ натрият носа и да я накарат да замълчи.

— Що не си го завреш! — подвикна Карлайл Тейлър.

— Драга ми госпожичке, на теб са ти извъртели номер, не на мен. И скромното ми мнение е, че ти си го знаеш. Не си някоя глупачка. Наясно си, че нещата не са такива, каквито изглеждат, включително и по отношение на твоя любим Елдър.

Повечето хора очакват да им влизаш в положението, колкото и свински да се държат с теб. Приличат на глезени деца и за да ги накараш да мислят, трябва едва ли не да им забодеш вилица в окото. Искаше ми се да поразтърся госпожица Тейлър. И тя да проумее най-после, че Юджин Елдър може и да е чернокож, но това не го прави автоматично почтен и богобоязлив.

Подхванах без заобикалки, понеже чувствата ѝ към Херцога бяха толкова силни, че тя се държеше като омагьосана. Приличаше на сомнамбул. Или може би не искаше да се буди и да прогледне за истината. Но щеше да ѝ се наложи, инак бе невъзможно да работим заедно. От това зависеше не друго, а животът ѝ. А и моят.

Как реагира Карлайл ли? След като ме прати да върша нещо, което от анатомична гледна точка си е невъзможно, ме изгледа с омраза, каквато не съм виждал в очите на жена. Долових, че съм засегнал суетата ѝ. „Горделивите сами си навличат скърби и тъга.“

— Нима твърдиш, че Джийн се е върнал при мен колкото да ме използва?

— Точно така, твърдя го.

— Освен това твърдиш, че е знаел за убийството на Линда Шафино още преди то да бъде извършено?

— Да, твърдя и това. Той е съучастник. Нима си въобразяваш, че се е върнал при теб от любов? Джийн не обича никого освен себе си. Използва жените, понеже не знае какво друго да прави с тях.

— Дебелогъз тъпанар! Селяндур със селяндур! — тросна се ядно Карлайл. — Такъв си и такъв ще си умреш. Нищо не ти разбира главата. Всъщност защо ли изобщо те слушам! Та ти си си окупационната армия. Всяка сутрин идваш от предградията на белите,

нахълтваш на територията на чернокожите и им вгорчаваш живота колкото за да трупаш пари.

— От мен да го знаеш — възразих, — белите предградия вече не са чак толкова бели, както едно време. И понеже стана дума за раси, щом толкова държиш на чернокожите, кога най-после ще напишеш за провала им да поемат върху себе си отговорността за високата престъпност в негърските квартали?

Тя кръстоса ръце върху гърдите си.

— Когато белите ченгета престанат да застрелват невръстни негърчета в гърба, да взимат рушвети от наркопласьорите и да принуждават петнайсетгодишните проститутки негърки да им въртят минети с насочен към главите им пистолет.

— Мале, колко добре си се погаждаме! — възкликнах аз. — Но да не се отклоняваме от темата. Няма да можеш да зарежеш Елдър, когато решиш ти. То е като да танцуваш с мечка. Не спираш, когато се умориш. Спираш, когато се умори мечката.

Карлайл захлупи лице върху дланите си. Беше време да си поплаче горката.

— Виж Лайза — рекох ѝ. — Онзи тип, дето я покровителства, е голям мръсник. Играе си с нея, както Елдър — с теб. Кога ще се срещна с Робишо?

Репортерката вдигна към мен мокро от сълзите лице. Още бе в настроение да извие врата на всеки бял, изпречил се на пътя ѝ.

— Не успях да убедя майка му — отвърна ми Карлайл. — Бял си. На всичкото отгоре си и ченге. Приятелчетата ти натопиха сина ѝ и го пребиха до смърт, пак добре че прескочи човекът трапа. Не иска и да чуе за теб. Да ти призная, не я виня.

Продължих, сякаш не съм я чул:

— Върни се при госпожа Робишо. И я накарай да се съгласи.

Бръкнах в джоба на самото си, извадих плик и го метнах върху скута на Карлайл.

— Това пък какво е? — учуди се тя.

— Откъде да знам? Аз съм тъп селяндур. Ти тук си ни висшистката.

Карлайл отвори плика, извади листовете с написан на машина текст и зачете мълком. След малко се ококори и възкликна: „Божичко!“. Сетне ме погледна.

— Как се докопа до това?

Дръпнах листовете от пръстите ѝ.

— Предварителна медицинска експертиза за Линда. Ето това е истината, а не дрънканиците, с които от кметството ни проглушиха ушите. В деня, когато се срещна с Робишо, и ти ще получиш екземпляр.

Карлайл не можеше да си намери място. Беше направо разтърсена.

— Морис не го е направил — промълви тя.

Сетне го повтори, сякаш беше мантра, казана ѝ от тибетски монах.

Докосна ме по китката. Отново ѝ бях пръв приятел.

— Ще се срещнеш с Морис — рече ми жената. — Обещавам ти.

После дръпна ръка и ме погледна така, както гледаме някого, преди да му сервираме лоша новина.

— Извинявай, че си го изкарах на теб — каза Карлайл.

— И на мен ми се иска да приемаш всичко по-спокойно — уверих я. — Но единственото, което мога да сторя, е да ти кажа как стоят нещата. Пък ти си решавай.

Тя погледна бичия врат на руснака.

— Никак не е лесно. — Пое си дълбоко въздух. — Джийн работи с banker, казва се Харви Рафълсън, набират средства за преизбирането на кмета. Познавам Харви от празненствата в къщата на кмета. Току-що научих, че пак този banker помагал на Джийн, били получили специално поръчение. — Карлайл се докосна по синината върху лицето си. — Днес сутринта се скарахме с Джийн заради теб. Заявих, че вече не смятам да те пращам зад решетките.

— И той те е ударил.

— Тросна ми се, че не съм имала друг избор. Трябвало да следвам плана.

— Какъв план?

— Харви е намерил писмото на Линда — поясни журналистката. — Било е в сейф в Манхатън, нает на името на майката ѝ. Дал го е на Джийн, който ми го показа. Настоява да съм използвала писмото и да съм те пратела на топло.

39.

ДАЙ ДА СЕ РАЗБЕРЕМ

И двамата мълчахме дълго. Карлайл се гледаше в огледалцето на кутийката с пудра, бършеше си лицето с хартиени кърпички и се стараеше да не среща очите ми. Надушвах, че ѝ е на езика да ми каже нещо, но в последния миг размисли и продължи да се гледа в огледалцето, въпреки че таксито пропадна в дупка и ние отхвърчихме от задната седалка.

Захапах цигара, но не я запалих. Представих си как отивам в затвора и какво означава това за едно ченге — а също и как ще му подейства на Дайън. По едно време съвсем се беше пропил, но се пребори благодарение на програма от дванайсет стъпки, а също и на мен — водех го на сбирките на „Анонимни алкохолици“. Приберяха ли ме на топло, Дайън щеше да се мъчи като грешен дявол от угризения на съвестта и пак щеше да посегне към чашката — този път безвъзвратно.

Карлайл щракна кутийката с пудра и каза:

— Поставих си за цел да се добера до възможно най-много сведения за теб. Не бих казала, че си пръв дипломат в отношението си към чернокожите, или както се изразяват в Юга, не можеш да се похвалиш с праведността на пророк Даниил. Знам от собствен опит, че не си и особено тактичен. Но така и не открих да си присвоил и цент. Освен в този случай. Колко си взел, дващсет и пет хиляди долара, нали? Сума, която един тринайсетгодишен наркопласьор изкарва за седмица.

Смъкнах прозореца на таксито. Усетих как ме лъхва студен въздух и казах на Карлайл, че няма какво да говорим — тя вече е решила.

— Погледни ме — помоли жената. — Погледни ме де, задник такъв! И вдигни проклетия прозорец! Ще замръзна.

Негърки, какво да ги правиш! При тях няма недомлъвки, дето е думата — право, куме, та в очи. Вдигнах прозореца и я погледнах.

Тя си махна черните очила и ми посочи синината върху лицето си.

— Какво тогава е това, щом вече съм решила?

Кимнах.

— Добре де. Изяла си пердаха заради мен.

Опитах се да го обърна на шега. Ала онова, което журналистката бе направила, не можеше да бъде подминато току-така. Една негърка да си изпати заради бяло ченге! Чудо нечувано!

— Я сега да чуем твоята версия — подкани Карлайл.

— Да чуем какво?

— Въобразяваш си, че ме познаваш — рече Карлайл. — Че съм ти ясна като бял ден. Че съм някаква загубена негърка, която е достатъчно да хлътне по някого, за да престане да разсъждава. Сигурно си мислиш, че ще ме върнеш на земята, като ме облееш със студена вода. Или като разбиеш малкото илюзии, които са ми останали за любовта. Но от мен да го знаеш, за да оцелеят във вашата бяла Америка, чернокожите трябва да са много по-издръжливи и корави от средния представител на бялата раса. — Тя се наведе към мен. — Сам видя какво трябваше да изживее Линда колкото да получи работата, която си е заслужавала и за която е била напълно подготвена. Ако ти не ѝ беше помогнал, никога нямаше да има тази възможност. Е, детективе, за да се наложат и утвърдят, негърките минават през двойно по-голям ад ако не за друго, то защото нямат подкрепата на чернокожите мъже. Остави ги небивалиците в романите на Алис Уокър и Тери Макмилан. Чернокожите мъже съвсем не са непоклатимата скала, върху която да изградиш царството си, но това е друга тема. Иначе казано, детектив Мар, не съм сляпа.

— Ако махнем дрънканиците за расовите предразсъдъци — намесих се аз, — говориш точно като Линда. И тя нямаше високо мнение за мъжете и след всичко, което ѝ се струпа на главата, виждам, че е била права.

— Разкажи ми за вас двамата, ще си остане между нас — примоли се Карлайл. — Знам, че сте се обичали. Знам и че Линда си е патила много от мъжа си.

— Не съм от хората, които ще седнат да си изплакват душата — вметнах аз. — Ще ти кажа само, че Линда никога не искаше нищо, а даваше всичко от себе си. Накара ме да повярвам в невъзможното.

Карлайл ме гледа дълго, накрая рече:

— Взимам си думите назад, ти не си никакъв селяндур. Но защо взе парите? Трябва да знам.

— И това ли ще си остане между нас?

— Не ти обещавам — побърза да отвърне репортерката. — Но ми е интересно защо си откраднал веднъж и не си посегнал втори път. Важно е.

Помислих си, че нямам какво да губя. Карлайл беше прочела писмото, разполагаше и със стенограмата от съдебния процес срещу Кабрера Хлапето. Затова и ѝ разказах за Дайън и за закана на ИРА, че ще го убият, и как единственият начин да го спася, е бил да задигна парите от Хлапето.

Не бях сигурен как ще реагира журналистката, но след като приключих с разказа си, единственото, което получих, беше мълчание. Карлайл не пророни и дума, докато не стигнахме при жилищния блок на Джина Бранч. Но и тогава не ми каза нищо за писмото.

40. ЛЮБОВНОТО ГНЕЗДО

Джина Бранч живееше в небостъргач в Йорквил в Манхатън, германско-унгарски квартал, разпрострял се от Седемдесет и седма до Деветдесет и шеста улица, между авеню Лексингтън и Ийст Ривър. Почти всички предишни обитатели на квартала се бяха преселили, оставяйки подире си германски бакалии, фурни и фотоателиета с избелели снимки на ухилени арийци по витрините. Тук се бяха настанили преуспели младежи — бяха превзели малките като пощенски марки апартаментчета само и само да живеят сами.

Вратата на входа ни беше отворена от арабин със сива шапка и дълго палто в същия цвят със златни еполети — портиерът завъртя очи и каза, че щял да звънне горе и да съобщи, че сме тук. Извадих полицейската си значка и попитах дали детектив Бауза си е вкъщи. Не, не си бил у дома. Отишъл на свиждане на жена си в болницата. Щял да се прибере следобед.

Казах на арабина да не съобщава, че сме тук. Онзи закима като курдисан и се юрна да задържи асансьора, а после ни натисна копчето за дванайсетия етаж. Докато се качвахме, ние с Карлайл мълчахме. Долавях, че тя си мисли за писмото на Линда и умува как да постъпи с него. Всъщност трябваше да избира между мен и Елдър. Между белия и чернокожия. И аз не бях готов да заложа на бялото. Най-малкото днес.

Не й бях споменавал какво се е случило днес с Херцога — рано или късно Карлайл щеше да си научи и сама. Когато един бивш прокурор тръгне да развява оная си работа в стриптийз бар, няма как да се предпази от хорските одумки. Дори и Елдър да успееше някак да осуети разгласяването на новината чрез вестниците, пак щеше да се разчуе какво е станало. Не знаех дали ще затворят „Ралото“, затова пък знаех, че чувствата на Херцога към мен са направили квантов скок към отрицателния полюс.

Дванайсетият етаж. Слязохме от асансьора и тръгнахме по коридора с износена зелена пътека и тапети на бежови айфелови кулички. Миришеше на препарат за пране на килими. От един апартамент вонеше непоносимо и на запръжка. Натиснах звънеца на Джина Бранч, после вдигнах полицейската си значка така, че да се вижда през шпионката.

— Кой е? — попита детинско гласче.

— Полиция. Детектив Мар. Бих искал да поговорим.

— За какво?

Момичето не беше нюйоркчанка. Говореше с акцента на Средния запад и явно си бе доста доверчиво. Нямаше да бъде сложно да откопчим онова, което ни интересуваше.

— Познавате ли детектив Бауза? — попитах аз.

— О, да.

— Къде работите, в неговия клуб на Четирийсет и четвърта улица в Ийст Сайд ли?

— Да — потвърди жената. — За какво става въпрос?

— Предпочитам да го обсъдим вътре, госпожице Бранч.

— Съжалявам, но детектив Бауза ми е казал да не пускам никого, ако него го няма.

— Откъде сте, госпожице Бранч? — не се предавах аз.

— От Уичита, щата Канзас. Защо?

— Знаят ли родителите ви, че си вадите хляба като танцувате гола и ви издържа женен мъж?

Ухилена, Карлайл изшушука „Бива си те“ с тон, от който ми се смръзна кръвта, после попита на скоропоговорка какво толкова ще говорим с Бамби, щом Бауза го няма.

— Искам да го попритисна — прошепнах й аз, — нека знае, че ни е в ръчичките. Ще видиш защо, когато влезем вътре.

— Сигурен ли си, че ще отвори?

Изщрака ключалка. После втора.

— Сигурен съм — казах.

Джина Бранч отвори с бързината на костенурка. Бяха ми казали, че е на двасет и две години, всъщност обаче изглеждаше на седемнайсет и вероятно тъкмо заради това Хесус си я беше харесал. Беше с дълга руса коса, най-сините очи, които съм виждал някога, съвършено носле и съвършена брадичка в притурка към него. Хесус

сигурно се беше изръсил и за нослето, и за огромните гърди, щръкнали под розовото трико. Момичето тренираше на гладиаторите, сложени пред телевизора, включен на новините на Си Ен Ен.

— Заповядайте, влезте — покани ни тя с пискливото си момичешко гласче. — И много ви моля, друг път не говорете така пред съседите.

Държеше се съвсем непринудено, като красиво дете, което винаги е било център на вниманието и знае прекрасно, че е прекалено чаровно, та да му откажат нещо.

Отстъпих встрани, та Карлайл да влезе първа, сетне я последвах в гарсоньерката с изглед към Ийст Ривър. Жилището беше малко, с нисък таван, тясна кухничка и ниша, където имаше тоалетка. Обзавеждането се свеждаше до разтегателно канапе, бяло ракитово писалище и стол и масичка, върху която имаше ваза със сухи цветя и безжичен телефон, а също остъклена секция с наредени по полиците кукли, гребени и мидички. Върху единствената врата, която вероятно водеше към банята, се мъдреха знаменца на отбора „Джейхокс“, спомен от Канзас, където колежанският баскетбол е едва ли не религия.

Джина Бранч се свлече върху белия ракитов стол и започна да си вее с малка хавлиена кърпа. Забеляза, че гледам знаменцата, и се извърна към тях.

— В Канзас ръководех викачите — поясни тя. — Следвах балет и актьорско майсторство. Но ми доскуча, оценките ми не бяха от най-високите и затова не се дипломирах. Дойдох в Ню Йорк да уча балетно майсторство.

— Докато не съм забравил, нека ви представя Карлайл Тейлър — казах аз.

Джина спря да си вее.

— Вие май сте жената, с която Джи не иска да разговаря.

— Ще му отнема само пет минути и нито миг повече — отвърна репортерката.

Седнахме с нея на канапето и аз нехайно ѝ върнах касетофона — пъгнах го в дамската ѝ чанта.

— Джи ли? — учудих се. — Това да не е детектив Бауза?

— Не мога да му викам Хесус^[1] — поясни момичето. — Израсла съм в християнско семейство и за мен е недопустимо да използвам

току-така името Господне. Затова се обръщам към него с Джи. Той няма нищо против.

— Присъствахте ли на финала, когато Канзаският университет победи с една точка в продълженията университета „Дюк“?

Малката Джина изписка щастливо.

— Ама разбира се. Бях, как да не съм била! Бях толкова развълнувана, че си изгубих гласа. Това е най-щастливият ден в живота ми.

— Как според вас ще се представят вашите тази година?

Тя се умърлуши и ми съобщи, че средната линия я нямало никаква, а крилата не били достатъчно повратливи. Знаеше си момичето всичко.

Отбелязах, че в отбора наистина има много новаци, и нашата домакиян зажима енергично. Бяхме намерили допирни точки и общ език.

— Щом сте расли в християнско семейство, знаете колко е важно човек да е праведен — допълних аз. — Госпожица Тейлър иска детектив Бауза да ѝ помогне да освободи невинен човек, обвинен в убийството на полицай.

— Точно така — намеси се и репортерката. — И аз като вас произхождам от семейство със силни баптистки убеждения. Родителите ми наистина са много богобоязливи, повярвайте.

Джина завъртя очи.

— На мен ли го казвате! Търпях, търпях и накрая не издържах на това ровичкане из Библията. Вдигнах се и се магнах. А вие как разбрахте, че съм баптистка?

Карлайл се наведе напред и заговори съзаклятнически:

— Който не е ньюйоркчанин, е баптист, моето момиче.

Погледнах я, а тя ми се усмихна хитро-хитро. Ако продаваше коли на старо, щеше да се слави като голяма ментърджийка. Беше излъгала, че е баптистка. Но затова пък беше предразположила госпожица Бранч.

Момичето пусна кърпата върху коленете си и се облегна на раковия стол — вече се чувстваше сред приятели и се бе поотпуснало.

— Сигурно искате да поговорите с Бауза за Морис Робишо — подхвана младата жена. — Не знам дали е невинен, но само за него

Джими е споменавал, че е убил полицай. Поне аз не помня да ми е говорил за друг.

— Работата е ясна — отсъдих аз. — Знаем, че детектив Бауза е задържал два пъти Робишо. Това е общоизвестно.

— Така е — съгласи се Джина. — Но той се опасява, че журналистите ще останат с погрешно впечатление. Затова и не иска да говори за тези неща. Може да си изпати приятелят му Боби.

— В смисъл че хората ще видят връзка между детектив Робърт Шафино и Робишо, каквато всъщност няма ли? — започнах да налущквам аз.

Младата жена кимна.

— Именно. Споменахте, че искате да разговаряте с мен. За какво?

И на мен ми бе дошъл редът да продавам коли на старо.

— Обясних ви вече, ние с госпожица Тейлър правим всичко възможно да докажем, че Морис Робишо е невинен. За да го сторим, изхождаме от факта, че Робърт Шафино лъже къде се е намирал вечерта, когато жена му е била убита.

Джина Бранч притисна длани до ушите си.

— Казвах му аз на Джи, че все някой ден истината ще излезе наяве и той не може да лъже до безкрайност. Но какво да го правя като не слуша.

Право в десетката!

Карлайл си махна тъмните очила и премести поглед от мен към Джина. С едната ръка бръкна в дамската си чанта.

— Някои приятели на Шафино лъжат, знаем — отбелязах аз.

— Така ли? — изписка малката Джина.

— Например адвокатът му — допълних. — Един-двама предприемачи и неколцина полицаи. Сред тях е и детектив Бауза. Знаем, че Шафино се е обаждал у вас, за да се увери, че детектив Бауза ще го подкрепи, когато каже, че е бил на хокей.

Шафино обичаше да командари всичко и всичко, час по час звънеше в жилището на Бауза в Бронкс, защо да не му се обажда и тук! Пък и си имаше причини. Нуждаеше се от непоклатимо алиби за вечерта, когато Линда е била убита. Не си ли подсигуреше алиби, щеше наистина да загази.

Джина намота притеснено кърпата около китката си. А когато заговори, сякаш камък ѝ падна от сърцето, че най-сетне може да каже всичко от игла до конец. Ето я ползата от баптисткото възпитание!

— Джи все ми натякваше, че бил длъжен да го направи — проплака жената. — Боби имал нужда от него и той не можел да го подведе. Казах му аз, че е греховно да лъже, ама той — не, та не. Ядоса се и ми се тросна да съм си мълчала.

— Вечерта, когато е била убита жена му — продължих аз, — Шафино изобщо не е бил на хокей в „Медисън Скуеър Гардън“. Бил е в Куинс, нали?

Джина кимна. Аз погледнах Карлайл.

— Със сестрата на Линда — Джули.

— Точно така — потвърди нашата домакиня, а Карлайл прошепна „Майко мила!“, точно когато в едната, сетне и в другата ключалка се завъртя ключ.

Вратата се отвори и в цялата си прелест пред нас застана Хесус, понесъл плик с покупки. Щом ме видя се вкисна, сякаш му е налетял тигър. Но беше от стара коза яре и знаеше как да се брани, а това означаваше, че запази самообладание, докато провери защо съм дошъл — дали на своя глава или официално.

Накрая откъсна очи от мен и изгледа кръвнишки Джина.

— Да те вземат мътните! — подвикна ѝ. — Нали ти казах да не пускаш никого, докато ме няма!

Джина скочи като ужилена от стола.

— Ама той, Джи, е полицай — като теб!

Хесус остави покупките на пода, извади от джоба на балтона носна кърпа и се изсекна. Погледна в кърпата и я върна в джоба. Още не беше затворил вратата.

— Ах, този негодник Мохамед! — завайка се. — Изобщо не ми спомена, че тук има някой.

— Искях това да си остане нашата малка тайна — рекох му аз. — Поздрави Карлайл Тейлър де. Умира си от нетърпение да се запознае с теб.

Карлайл се изправи и каза:

— Бих искала да ви задам няколко въпроса, детективе.

Бауза посочи отворената врата.

— Вън! И вие, и Мар! Още сега. Проникнали сте в жилището ми без разрешение. В правото си съм да ви убия на място.

— А, не се и съмнявам — подметнах аз.

— Нямам какво да ви казвам — изсъска Бауза и посочи Джина.
— Тя също.

— Тя вече ни каза каквото имаше да казва — поправих го аз. — А госпожица Тейлър иска да те пита едно-друго за Робишо. Онзи бездомник, когото си задържал цели два пъти. Добре си направил, понеже на Шафино му е трябвал някой изпаднал тип, когото да накусне за убийството на жена си, и ти си му предложил идеалния кандидат. Негър с полицейско досие, по-дълго и от телефонния указател. Човек, когото всички ще помислят за виновен, дори и да не е направил нищо.

Карлайл се вкопчи в ръката ми. Очите на Бауза се разшириха. Той навлажни устни и рече:

— Чуваш ли се какви ги говориш!

Извърнах се и погледнах мидичките по секцията.

— Говоря ти, че Шафино е очистил жена си и е натопил Робишо, а ти си му помогнал.

Карлайл ме дръпна с две ръце за ръкава, а Джина от Канзас се разплака. Хесус се вцепени, сякаш посред нощ някой най-неочаквано му е направил клизма с ледена вода.

— Как е жена ти, Хесус? — продължих да го притискам аз. — Какво, отиде да провериш дали още диша ли? Твоите са си оставили ръцете. Освен ако не си я блъснал ти. Тогава вече ще разбере защо не се е получило.

Бауза пъхна ръка под палтото си.

— Хайде, дим да ви няма. Предупреждавам ви за последен път.

Аз се ухилих до уши.

— Внимавай, Хесус, че за едното чудо ще вземеш да си простреляш оная работа. Добре, добре, убеди ме. Тръгваме си. — Обърнах се към Карлайл. — Споменавал ли съм ти за Айда Дилачо? По-късно ще ти разкажа всичко до най-малките подробности. Беше основната свидетелка в разследване срещу организираната престъпност, полицията трябваше да я пази, Хесус бе прикачен към нея. Докато тя не умря от свръхдоза хероин.

Този път Бауза не само посочи отворената врата, ами стовари пестник върху нея.

— Вън! И ти, и тая пачавра! Вън! Нямах заповед за разпит, не съм длъжен да говоря.

— Само да звънна на баща си и си тръгваме! — обещах му аз.

Под вторачените погледи на всички взех безжичния телефон и набрах номера къщи. Дайън не вдигна, не се включи и телефонният секретар. А бях му казал да не мърда от къщи, докато не му се обадя. Слушах сигнала „свободно“ и си мислех, че не е в стила на Дайън да излиза, без да ми каже къде отива.

Тая работа не ми харесваше.

---

[1] Исус (исп.). — Б.пр. ↑

41. НЯМА ТАКИВА БАЛАМИ

На две пресечки от жилището на Джина Бранч спряхме с Карлайл такси и се насочихме към центъра на града, а оттам — към Уест Сайд. Смятах да направя второто си изненадващо посещение за следобеда и да намина към Харви Рафълсън в „Кортлайн Тръст“. Искях да си побъбрим с него за черната каса на Студентите. И най-вече да разбера кой се разпорежда с нея.

Нямах намерение да водя с мен и Карлайл, но притесненията ми за Дайън промениха нещата. Тя видя по лицето ми, че се безпокоя, и докато спирах такси, извади от дамската си чанта клетъчен телефон, който ми подаде. Поех го, без да казвам нищо, после и двамата се качихме на таксито.

Шофьорът, кокалест младичък китаец с тъмни очила, подкара по Осемдесет и шеста улица в Ийст Сайд, сетне зави наляво по Пето авеню и при Осемдесет и пета улица влезе в Сентръл Парк. Отправи се на запад и подмина теглен от кон празен файтон — шишкавият кочияш изглеждаше много отегчен и току отпиваше от мукавено пакетче. Китайчето беше хлътнало в седалката, направо недоумявах как вижда зад волана.

Пак звъннах къщи. Никой. Обадих се и на Маги О'Кийфи, която ми каза, че Дайън нито се е явил на работа, нито ѝ е звънял. После се свързах и с Нед Рей, който ми обясни, че се бил чул сутринта с Дайън и се били разбрали да наmine и да провери къщата за подслушвателни устройства. Но оттогава не били разговаряли.

— Дали не е отишъл на пазар? — предположи Карлайл.

Върнах ѝ телефона.

— Не. Станало е нещо. Усещам го.

— И какво ще правиш сега?

— На две крачки сме от Харви. Смятам да си поговоря с него, след това ще звънна в полицейския участък и ще помоля патрулната кола да наmine към къщи. Пък после ще му мисля.

На празното бейзболно игрище в парка млада жена яздеше в тръскав дорест кон. Държеше юздата само с една ръка. Явно го бяха правили и друг път. Жребецът взимаше ъглите плавно, като на шега, с лекота, с каквато, ако си майстор, вършиш всичко. Докато ги гледах, се сетих, че след десет дни започва шампионатът по бейзбол. Сетих се и за Дайън, голям запалянко на „Метс“ — не бе пропускал домакинска среща на отбора още от създаването му през 1962 година. Баща ми беше загазил. Бях сигурен в това, точно както бях сигурен и че Карлайл си умира да ме подпита как Елдър е замесен в убийството на Линда.

При Осемдесет и шеста улица в Уест Енд таксито излезе от парка и се отправи към „Кортлайн“ на кръстовището на Бродуей и Осемдесета улица, само на няколко минути път оттук. Време беше да върна Карлайл на земята.

Но още преди да съм отворил уста, тя ми рече:

— Трябва да поприказваме.

— За какво? — попитах я. — Колко години ще ми лепнат, след като разгласиш на целия свят, че съм крадец ли? Единственият начин да си помогна, е да проведя разследването като по учебник и да се надявам това да натежи в моя полза. Не се обиждай, но сега не ми е до разговори с теб.

— Мога да ти спестя малко време — каза тя. — Колкото по-бързо стигнеш при Харви, толкова по-скоро ще провериш какво е станало с баща ти.

— Моля?

— „Кортлайн“ е голяма банка — отвърна журналистката. — Сигурно ще откриеш Харви и сам, но докато го търсиш, той все ще научи, че си там. А ти искаш да го изненадаш, нали?

— Е, и?

— Ще идем заедно.

— Няма да те топя, ако се притесняваш за това — обещах й аз. — Няма да споменавам на Харви за писмото.

Карлайл се подсмихна.

— Пет пари не давам какво ще споменаваш на Харви. Колкото до Джийн, остави на мен. Знам как да му свия сармите. Честен кръст, наистина няма повече да ме докосне и с пръст.

— Хайде де!

— Иска нещо от мен — натърти младата жена.

И двамата бяхме наясно какво е въпросното нещо. Главата ми на тепсия.

— Трябва да знам нещо — подхвана пак репортерката. — Смяташе, значи, да попритиснеш Бауза.

— Вече ти го казах.

— А Шафино наистина ли е убил жена си, или го подметна колкото да вземеш страха на Бауза? Длъжна съм да знам.

Запалих цигара и известно време мълчах. Накрая отговорих:

— Всъщност те интересува дали Елдър е забъркан в убийството на Линда.

Карлайл прехапа устна и зачака.

— Забъркан е, и още как! Затънал е до гуша — потвърдих аз. — Шафино е убил Линда, а Елдър му е помогнал да замете следите. Бързат да ме zlepоставят, докато не съм доказал, че те са убийците на Линда. И тук на сцената се появяваш ти. Не напишеш ли каквото ти каже, Елдър ще убие и теб.

Журналистката поклати глава.

— Грещиш. Няма да ме убие.

— „Нищо на този свят не е по-опасно от искреното невежество и съзнателната глупост.“ Мартин Лутър Кинг младши.

Карлайл вдигна вежди.

— Бре, бре, бре. Скри ми шайбата. Мартин Лутър Кинг ли?

— Кога за последен път си го чела? — поинтересувах се аз.

— Срам, не срам, трябва да ти призная, че не помня.

— Та защо настояваш да си с мен, когато ида при Харви?

— Защото мога да си влизам при него, когато пожелаая. Особено сега.

— Писмото — рекох аз.

Тя кимна.

— Сигурно ще се пази от теб, но не и от мен. Пък и съм ти задължена, задето успя да ме вкараш при Бауза. Освен това познавам и кътните зъби на Харви. Няма да имаш никакви проблеми с него. Пада си мекушав, слаб му е ангелът.

— В смисъл че е мухльо ли?

— Дето е думата, белите не могат да скачат. Не могат и да чукаат.

— Я ме светни! — подканих аз.

— Някой друг път — усмихна се репортерката.

42.

ЕЛА ДА КУПОНЯСВАМЕ

Сградата на „Кортлайн Тръст“ е сред най-изумителните в Горен Уест Сайд в Манхатън. Наистина е внушителна — огромно черно чудовище, разположило се върху цяло каре между Бродуей и Осемдесета улица. Бях идвал в квартала, но до днес не бях и стъпвал в стогодишната банка.

Тъкмо платих на таксито и забелязах, че пред „Кортлайн“ е спрял още един автомобил: син джип марка „Додж“ с регистрационен номер „ДЖУЛ С СТР 8“. Тъй като вероятността да има два такива джипа беше малка, предположих, че този тук е на Джули Вулनावия и че тя е вътре в сградата, на гости на Харви Рафълсън.

Слязох от таксито и се приближих изотзад към джипа. Зад волана нямаше никого. Докоснах капака на двигателя. Още беше топъл.

Усетих, че Карлайл идва зад мен.

— Да не смяташ да си купуваш такъв? — попита ме тя.

Поклатих глава.

— Не ми е по джоба. Този е на Джули.

— На сестричката на Линда ли?

— Тя е вътре — уточних. — Помниш ли черната каса, за която ти разказвах и която равинът пълни за Тъкър? Джули пренася парите от Вашингтон и ги връчва на Харви — да ги изпере.

— Има ли представа в какво се е набутала? — възкликна репортерката. — Убийство и пране на пари, да не говорим пък за прелюбодеянието.

— Джули няма никакви спирачки. Ако Чарлс Мансън я срещне някъде, сто на сто ще ѝ предложи работа.

— Изгарям от нетърпение да се запозная с нея.

След което журналистката ме отведе в „Кортлайн“ — минахме през желязна порта и метална врата и влязохме в огромно помещение със синьо-златен гледжосан таван, висок към дванайсет метра.

Десетките гишета от черно ковано желязо образуваха кръг наред кодата от бежов мрамор. Охраната беше облечена в сини блейзъри с кройка, под която да не личат кобурите. В единия ъгъл на банката имаше японска градина на по-ниско равнище със сини камъни и мъничък водопад. На таблото за обяви пишеше, че можете да се запишете на курс за източни бойни изкуства и че по Великден ще има бал за хомосексуалисти. На две крачки оттам бяха асансьорите; имаше и няколко кабинета. На кръглия, застлан с мрамор мецанин, до който се стигаше по широко мраморно стълбище, се виждаха още кабинети.

Бях забравил, че Карлайл е знаменитост. Клиентите и банковите чиновници ни спираха, за да й кажат колко харесвали нейните статии. Не се и изненадах. Уест Сайд е най-либералното място в Манхатън — истинска люпилня на политическа целесъобразност в Ню Йорк. Квартал, където инвалидите без крайници са описвани като хора, пред които стоят физически предизвикателства, а псетата са наричани „най-добрите приятели на човека“.

Карлайл не ме представи на почитателите си, което беше само добре дошло — никак не ми беше до любезности. Мислите ми бяха насочени към Харви. Трябваше да ида при него, преди Джули да ме е надушила и да е вдигнала тревога.

Бях разсеян, затова и се изненадах, когато репортерката ми пошушна, че Харви не е в кабинета си на първия етаж. Бил на втория етаж и ние тръгнахме натам по мраморното стълбище.

— Както личи, Харви никога не приема специалната си клиентка в своя кабинет — уточни Карлайл.

— Не иска свидетели — вметнах аз. — Никакви секретарки, никакви посетители. Само те двамата с Джули и цяла камара мръсни пари.

Без Карлайл сигурно щях да обикалям до припадък тая каменна грамада, докато открия банкера и Джули. А колкото повече кръжах из банката, толкова по-голяма щеше да е вероятността някой да ги предупреди, че съм тук, и те двамата щяха да имат предостатъчно време да духнат. Не ми се искаше да си го признавам, но нямаше да се оправя без журналистката.

След като изкачихме стълбището, тя посочи надясно и се запътихме натам. Тръгнахме по мраморния балкон, над главите на банковите чиновници и клиентите в салона долу, и стигнахме при

матова врата, над която със златни цифри пишеше 207. Карлайл си пое дълбоко въздух и почука.

— Да! — каза някакъв мъж отвътре.

— Харви, аз съм — Карлайл Тейлър. Трябва да поговорим за писмото, което Джийн ми даде.

Харви изшушука нещо на някого, после рече:

— Зает съм, Карлайл. Не може ли друг път?

— Джийн бърза — отвърна журналистката. — Затова съм и дошла. Няма да ти отнема много време.

— Добре тогава. Идвам ей сега.

Банкерът отключи вратата, а аз я блъснах в лицето му и той отскочи назад в стаята. Махнах на Карлайл да влиза, после затворих след себе си вратата и показах полицейската си значка. Харви продължи да отстъпва към Джули, която се бе разположила на овалната заседателна маса, похапваше си сандвич и говореше по клетъчен телефон. Щом ме видя, остави сандвича, затули телефона с ръка и изшушука нещо. Колкото до банкера, той спря да отстъпва и изгледа полицейската ми значка така, сякаш вижда озъбен ротвайлер.

Намирахме се в малка заседателна зала с маса и столове, лъснати до блясък — и муха да стъпеше отгоре, щеше да се разчекне. От високия таван с цвят на слонова кост висяха красиви полилеи, които осветяваха помещението. Между двете големи остъклени секции бяха сложени флаговете на САЩ и на щат Ню Йорк, дебелият сив мокет светеше от чистота. Пред стената до мен се възправяше огромен бронзов бюст на плосколик плешивец с рунтави бакенбарди и широка старовремска вратовръзка — вероятно основателят на банката. Той стоеше като на пост зад шестте метални куфарчета — всичките досуц като куфарчето, което предния ден бях видял в стаята на Джули.

Бях прекъснал Харви насред работата. Върху заседателната маса беше оставен лаптоп, до него имаше факс апарат, два малки бележника и джобна сметачна машинка. Пак върху масата се виждаха остатъците от купен от „Макдоналдс“ обяд за двама. Някой крещеше колкото му глас държи по телефона на Джули — опитваше се да привлече вниманието на банкера. Застанал с гръб към заседателната маса, той докосна притеснено очилата си без рамки и пак се вторачи в полицейската ми значка. Сигурно беше към метър и деветдесет, беше на трийсет и пет-шест години, с дребно личице, върху което очилата

приличаха едва ли не на фарове. Имаше бърнести устни, космати уши и възтесни рамене, ходеше изгърбен като всички върлинести мъже. Щеше да млее, ако не бе оплешивял, нещо, което се опитваше да прикрие, като премятеше доста нескоропосно косата си от едното до другото ухо. Бе облечен в торбест намачкан сив костюм, синя риза и бозава вратовръзка. Върху ревера му се мъдреха червена лентичка, с каквито се разхождат борците срещу СПИН, а също значка, на която пишеше: „Не носете кожи. Те ни убиват“. Ако не друго, Харви поне бе политически благонадежден.

Още малко, и щеше да напълни гащите.

— Арестуван ли съм? — поинтересува се с треперливо гласче.

Джули, страхотно гадже с дрехите от черна кожа и моравото червило, го скастри:

— Затваряй си плювалника, Харви. Стига си дрънкар дивотии, чу ли? — Без да сваля очи от мен, каза в телефона: — Карлайл не е сама. С нея е и Мар.

— Питай Джули какви са й отношенията с Шафино — подканих аз журналистката. — Тя говори с него.

Карлайл кимна и се приближи до момичето.

— Госпожице Лезневич, бих искала да...

Джули дори не си направи труда да я погледне. Само отхапа от сандвича и й се тросна:

— Не съм ти никаква Лезневич. Казвам се Джули Вулнавия. Непрекъснато се мъкнеш с Джийн, поне това можеше да разбереш.

Карлайл вдигна вежда. От сто километра й личеше, че още малко, и ще избухне. Извади касетофона и попита:

— Госпожице Джули Вулнавия, къде бяхте със зет си вечерта, когато сестра ви е била убита?

Джули престана да преживя.

— Ново двайсет! Това пък сега какво е?

— Били сте заедно — уточни спокойно репортерката. — Разбрах, че по време на убийството детектив Шафино не е бил, както твърди, в „Медисън Скуеър Гардън“ и не е гледал хокей. Иначе казано, вие сте единственото му алиби. Бих искала да...

Джули я удари със сандвича по челото. Стъписана, Карлайл отстъпи крачка назад, докосна се по лицето и погледна късметата говеждо и маруля по пръстите си.

— Ах, пикла такава! — извика. — Правиш ми се на интересна, добре тогава!

Нахвърли се на Джули, притисна я на стола и двете се вкопчиха с писъци една в друга. Наредих на Харви да ги разтърве, той обаче нещо се помайваше и пак го подканих да побърза. Всички се бяха записали по схватката и това ми развързваше ръцете да действам. Бръкнах в дамската чанта на Джули, където имаше цяла пачка сто доларови банкноти — нея не я докоснах, затова пък извадих други две нещица: тефтерчето ѝ с адреси и телефони и малък бележник. И двете потънаха в джоба на балтона ми.

Беше време да насоча вниманието си към Харви миротвореца. Беше издърпал Карлайл и бе пуснал в действие дългнестите си ръце, да не би те двете отново да се счепкат. Джули си беше намерила майстора. Червена като рак, зяпаше задъхана, без да продумва, репортерката, която изтика банкера и се наведе да си вземе касетофона.

Междувременно Джули реши да приложи друга тактика.

Грабна клетъчния телефон и каза:

— Няма да повярваш, Боби, какво стана. Тая пачавра Карлайл ми налетя. Без майтап, налетя ми, моля ти се.

— Ако не си мериш думите, пикло такава, въпросната пачавра ще вземе да ти извие врата — подвижна задъхана Карлайл.

— Да, добре. — Джули ми подаде телефона. — Искат да говорят с теб.

Наредих ѝ да стои и да не мърда, понеже Шафино го няма да ѝ се притече на помощ.

Джули се ухили:

— А, не се знае.

Допрях телефона до ухото си.

— Виж ти, смазаният от мъка вдовец!

— Тъкмо те търсех да се видим — изсъска Шафино. — Да си се чувал наскоро с баща си?

Затворих очи. Очаквах с Дайън да се е случило най-лошото. Ето че сега Боби Шашмата изпълняваше ролята на вестносеца с лошата новина.

— Както гледам, си се разшетал — рече ми Шафино. — Клубът ми е затворен за няколко дни. Притесняваш Джийн, разиграваш като

маймуна Арънс, заради теб Бауза е почнал да се страхува и от сянката си. Крайно време е да си починеш.

Попитах дали баща ми е жив.

— А, жив е, не бери грижа — увери ме Шафино. — Жив и не много здрав, но докога ли? Зависи само от теб, мой човек. При теб има нещо, което ми трябва. Няколко стодоларови банкноти и медицинското заключение, което ти е връчил Макгиган. У теб ли е?

— Да.

— И баща ти ни каза така. Донеси мангизите и заключението.

— Къде?

— Ела да купонясваме. Вчера на летището си се правил на Джон Уейн, хубаво си подредил двама от моите хора, Алдо и Келър. Сега те искат да ти върнат услугата. Петима-шестима от момчетата настояват да се срещнете.

— Вие какво? Май сте превъртели. Съвсем сте го ударили през просото.

— За просото не знам, но на момчетата им е писнало да им се пречкаш из краката и за да не ги разочаровам, смятам да се съобразя с нескритото им желание да те строят в две редици. Помолих ги да не се престарават, но знае ли човек, може и да опънеш петалата. Ала какво да се прави, такъв е животът.

— А Дайън?

— Зависи само от теб — отвърна Шафино. — Щом се явиш, и го пускаме човека да си върви по живо, по здраво. Решиш ли обаче да ми правиш номера, съвсем ще му се стъжни, от мен да го знаеш. Слушай, ще взема да включа в разговора с конферентна връзка и Алдо, той ще те светне. Аз съм си вкъщи, а Алдо е някъде в Куинс, прави компания на баща ти. Хайде, свързвам ви. Там ли си, Алдо?

— Чуваш ли ме, Мар? — попита той.

Казах, че го чувам.

— Браво на теб — отвърна Алдо. — Докато ти се гавреше с Арънс и Елдър, на Боби му хрумна ние двамата с Келър да отскочим до вас и да приберем баща ти. Беше сигурен, че ако не с друго, то поне с това ще привлечем вниманието ти. И знаеш ли? Оказа се прав човекът. Оттук нататък ще правиш каквото ти казваме, чу ли? А сега поздрави татенцето си.

— Фиър? Аз съм, Дайън — каза баща ми задъхано, личеше си, че го боли. — Счупиха ми ръката — допълни той. — И няколко ребра. Чуй ме сега. Недей да идваш. Ще те убият. Майната им на тия негодници...

Но не се доизказа, чух го как крещи, после Алдо се изкикоти в ухото ми.

— Баща ти бил страхотен пич, така да знаеш — поясни Алдо. — Чупя му аз ръката, а той мълчи като риба, не казва и гък. Ритам го в ребрата, онзи пак си трае. Чак сега, когато го фраснах по счупената ръка, се разпищя на умряло.

След това ми обясни, че искал от мен две неща — първо, парите и медицинското заключение, които Боби много държал да си получи, а също да ми го върнел тъпкано, задето съм смаризил на летището и него, и Келър. Ако съм искал да видя Дайън жив, да съм изпълнявал нарежданията. В противен случай следващия път, когато съм видел баща си, той щял да бъде в ковчег.

43. НИЩО ЗА ГУБЕНЕ

Малко след като станах ченге, Дайън ме откряна по въпроса за оръжието. То си е твое, рече ми, но само докато го държиш. Не забравяй това, ако отиваш да арестуваш човек, когото го чака доживотен затвор — щял да се опита да ми изтръгне оръжието, понеже е отчаян и няма какво да губи.

Мислех си за това, докато слушах заканите на Алдо. Не реагирах на тъпотииите му, понеже си казах, че а съм гъкнал, а съм усложнил още повече положението на Дайън. Изтървах ли си нервите, и аз като баща ми отивах на кино. Щях да клъвна на въдицата на тия кретени — Студентите, а при тях, хванеш ли се веднъж на номерата им, няма отърване. Щях да спася кожата само ако се превърнех в човек, който няма какво да губи.

Джули се беше ухилила злорадо, беше се облегнала на стола и пафкаше ментолова цигара. Знаеше, че съм притиснат до стената, и си умираше от кеф. Харви имаше друго наум. Погледна вратата, сякаш се канеше да духне през нея. Но не му стискаше, затова пък явно му вдъхваше надежда да си мисли как ще го направи. Колкото до Карлайл, тя ме беше зяпнала и не извъръщаше очи от мен.

Приседнах в края на масата и запалих цигара. Заради мен Дайън бе изял боя. Дори и това да бе последното, което ми е съдено да сторя, Шафино и Алдо щяха да ми платят, задето са му причинили болка. Сега-засега обаче трябваше да си държа езика зад зъбите. И да не давам воля на гнева си.

Оставих клетъчния телефон върху масата, свалих си шапката и балтона и ги метнаха един от столовете. Взех пак телефона и рекох на Алдо:

— Там ли си още?

— Ей, мухльо скапан — подвижна той, — когато ти говоря, ще слушаш. Или забрави, че баща ти е при нас?

— Дай да говоря с Шафино.

— Слушам — рече той. — Но да не се мотаем. Размърдай се, ако искаш да видиш скоро баща си! Или каквото е останало от него. И да се разберем. Каквото и да правиш, не ми се явявай с празни ръце.

Погледнах металните куфарчета и казах:

— Според ирландците има три неща, които никога не ще разбереш: женския ум, работата на пчелите и приливите. Опичай си ума, току-виж приливът сменил посоката си. Давам ти Харви, той ще ти опише всичко. — Връчих телефона на банкера. — Говори с Шафино.

Онзи навлажни устни.

— И какво да му кажа?

— Само му описвай каквото виждаш. Все едно коментираш мач на любимия си отбор. — После се обърнах към Карлайл: — Хората на Шафино са отвлекли Дайън. И са го скъсали от бой. Не го ли измъкна, с него е свършено.

— Мога ли да направя нещо? — засуети се тя.

— Заклучи вратата и не пускай никого. — Обърнах се към банкера. — Разказвай какво виждаш.

Първа на ред беше Джули. Щракнах ѝ белезниците така, че ръцете ѝ да са зад стола. Тя се развика, затова ѝ запуших устата с шала си. Джули се опита да го избута, задави се, изгледа ме кръвнишки и зарита като обезумяла. Ала зад цялото ѝ буйстване прозираха нарастваща тревога и голяма несигурност за непосредственото ѝ бъдеще. Какво правеше Харви ли? Той спазваше напътствията ми и глухо и объркано разказваше на Шафино какво става.

Отидох при бронзовия бюст на плосколиккия мъж, грабнах две от куфарчетата и се върнах при масата. Отворих ги и що да видя — пачки и пачки петдесет и стодоларови банкноти, всичките прихванати с лепенки на вашингтонска банка. Изсипах парите върху заседателната маса, при което Харви млъкна и ме зяпна. Стиснах го за рамото и изсъсках:

— Защо се умълча такъв, нали ти казах какво да правиш!

Онзи се прокашля и продължи да описва какво върша. Докато той говореше, аз изсипах парите и от другите куфарчета върху масата.

Харви рече на Шафино:

— Нямам представа какво си е наумил. Мога само да ти кажа, че парите са разпилени по масата. Не, няма да го спра. Той е въоръжен.

Да, ще го попитам. — Банкерът ме погледна. — Пита какво възнамеряваш да правиш с парите.

Извадих запалката, щракнах я с палец и се обърнах към Харви:

— Колко според теб са мангизите в куфарчетата? Всичките.

Банкерът се почеса с дълъг пръст по рунтавата вежда.

— Всичките ли? О, според мен са над милион.

— Над милион значи — повторих аз.

Взех пачка стотачки, подпалих я и я метнах, както гореше, върху камарата пари.

Харви ме зяпна невярващо.

Наредих му да продължава да разказва.

Дали беше виждал през живота си някой да пали пари? Нарочно? Съмнявам се. Мина доста време, докато банкерът си възвърне дар словото и когато отново заговори на Шафино, гласът му бе такъв, сякаш съобщаваше, че някой роднина е починал. Парите горяха бавно, зелените банкноти почерняваха, навиваха се на фунийки и ставаха на пепел. Клетият Харви! За него целият свят се свеждаше с парите и той можеше да допусне да правиш с тях всичко, но не и да ги гориш. В очите му избиха сълзи, той току повтаряше: „Бива ли такова нещо! Бива ли такова нещо!“.

Предполагах, че вече съм привлякъл вниманието на Шафино. Но тъй като залогът беше голям, реших да се уверя. Сложих няколко пачки от стодоларови банкноти върху скута на Джули и меко казано, тя начаса разбра какво ще последва. Изпищя през шала, втъкнат в устата ѝ, и се заклати с надеждата да преобърне стола. Застанах зад нея и натиснах стола, за да го закрепя, сетне с думите: „Честит рожден ден“, подпалих парите върху коленете ѝ.

Очите на момичето се изцъклиха и то се загърчи като обсебено от бесове. Джули не гореше, затова пък банкнотите пламтяха — знае ли човек кога щяха да се подпалят и дрехите ѝ, особено при резките движения, които правеше, докато аз притисках с все сила стола и се мъчех да я спра. След като не успя да прекатури стола, Джули заблъска с крака и зарита с металните върхове на ботушите си заседателната маса отдолу. Накрая спря да се дърпа и се свлече върху стола, като ридаше истерично — китките ѝ се бяха разкъравали от белезниците. Харви пророни: „Майко мила!“, после изшушука на Шафино, че горя Джули жива.

Грабнах телефона от ръката му и загледах как червена като домати, Джули пак живва. Отново се заклати насам-натам. Този път успя да се отскубне и да се свлече на пода, като разпиля подпалените банкноти по мокета. Карлайл се запъти към нея, но спря — не знаеше как ще реагирам. Харви също понечи да иде при момичето. Ала не стигна далеч. Сграбчих го за яката и го върнах на стола.

— Остави я — предупредих го аз. — Нека си извлече поука. А днешната поука гласи: „Който се прави на много хитър, му излиза през носа“. — После рекох вече в телефона: — Харви си го бива, нали? Как мислиш, дали става за спортен коментатор?

Шафино беше ошашавен — смяташе, че каквото и да се случи, пак ще излезе победител, този път обаче го бях изненадал, затова и рече едва чуто:

— Добре, разбрах. Имаш ли нещо против да угасиш огъня?

— За къде си се разбързал такъв? — възкликнах аз. — Така де, не е станало кой знае какво. Горят някакви си пари.

— Угаси ги! Моля те!

Дръпнах си от цигарата.

— Я да те питам нещо. И баща ми ли каза това? Каза ли: „Добре, разбрах. Стига сте ме били“.

Шафино и Алдо не отговориха. Наредих на Харви да угаси банкнотите така, че да ме чуе и Шафино. Рекох му: „Със сакото“, и банкерът закима рязко, сякаш току-що е чул една от най-блестящите идеи в историята на човечеството. Джули ревеше и ми мокреше шалчето, затова вдигнах стола, заедно с който се бе свлякла на пода, и й казах да престане да циври, понеже на никого не му прави впечатление, особено пък на мен.

После рекох на Шафино:

— Четирийсет минути. С толкова разполагате, за да доведете баща ми цял и невредим. Ако му причините нещо, ако започнете да въртите номера, милиончето става на пепел. И не ми казвайте, че времето е малко. Ченгета сте все пак. Нищо не може да ви се опре, нали така?

Заканих се, че няма да се огранича с парите в това помещение. Че си имам планове за *всички* пари на Шафино. Ще чупя един по един пръстите на Харви, докато изплюе камъчето и ми каже номерата на банковите сметки, където Шафино държи черната каса, след което

Шафино може да се сбогува с тях, тъй като смятам да ги внеса по сметки в цял свят — върви, че ги търси. Само аз ще знам номерата им, понеже Харви вече няма да е в състояние да каже каквото и да било на когото и да било.

— Няма да стигаме чак дотам — отсече Шафино. — Баща ти тръгва. Алдо ще има грижата.

Алдо също се намеси от немай-къде — гласът му трепереше:

— Боби, не се хващай на тези евтини номера. Той само блъфтира.

— Какво ти блъфират — гори ми парите, иска да подпали и Джули. Прощавай, но ти на това блъф ли му викаш? Чуй ме внимателно, Алдо. Само да си посмял да докоснеш и с пръст баща му. Позабавлявахте се, стига толкова. Остави стареца на мира. Ако хвърли топа, човекът, дето го е пречукал, също е труп. Не ме карай да повтарям.

— Както кажеш, Боби, ти си шефът.

— Понякога не съм толкова сигурен в това. Хайде, искам да поговоря насаме с Мар. Алдо!

— Да.

— На твоето място щях да пратя друг да закара бащата на Мар до града. Нямах да ходя лично.

— Я не ме размивай — отвърна Алдо. — То оставаше да се плаша от Мар.

— Италианци, какво да ги правиш! — завайка се Шафино. — Писна ми от вас. Не ми се пиши чак такъв смелчага. Чуй ме сега. Последните два пъти, когато се натъкна на Мар, той те направи за пет стотинки. Май ти е хванал цаката. Затова не се прави на интересен и ме послушай. Хайде, разбрахме се, сега искам да поговоря на четири очи с Мар. А ти върни веднага баща му в града, чу ли. И не се мотайте. — После Шафино ми каза: — Джули как го понася?

— Питай нея — отвърнах.

Махнах шала от устата ѝ и доближих телефона до устата ѝ. Тя съвсем беше взела-дала. Беше моравя. Разпищя се и замоли Шафино да ме спре, понеже съм щял жива да я изгоря. По нея нямаше и драскотинка, но Шафино нямаше как да го види.

Пак ѝ запуших устата с шала и казах на Шафино:

— Е, сам видя, това е положението.

— Нека Джули слезе пред банката, когато докараме баща ти.

— Стига да видя Дайън жив и здрав, можеш да си я прибереш. Но ако причините нещо на баща ми, зле ѝ се пише. Ще я опандизят за пране на пари, а това ще рече, че ще я разследва ФБР. Осъдят ли я по обвинение на феберейците, отива във федерален затвор, където няма предсрочно освобождаване. Ще си излежи до дупка присъдата. Представяш ли си — Джули и ония крави, лесбийките — става дори за име на вокално-инструментална група.

— Ще върнем баща ти жив — обеща Шафино. — Знаеш ли? Както е тръгнало, явно си решил да стигнеш докрай. Какво ще кажеш да се видим?

— Нямам нищо против.

Предлагаше ми да се срещнем само двамата, но не за да си побъбрим сладко-сладко или да изиграем партия шах. Говореше за среща, от която само единият щеше да си тръгне жив.

Шафино подметна, че не се налагало да ходя при него, той щял да ми дойде на крака, и то много скоро, после затвори.

44.

НАРАНЕНИ ЧУВСТВА

Когато същия следобед излязох от банка „Кортлайн Тръст“, Бауза беше спрял пред входа с новичкия си ягуар. Дори не беше изключил двигателя. След мен креташе Джули — изглеждаше като влачена от порой. С едната ръка я стиснах за лакътя, с другата държах пистолета в джоба на балтона. Дайън не се виждаше никъде.

Джули се изсекна в розова хартиена кърпичка — гледаше право напред. Навсякъде другаде, но не и в очите ми. Карлайл ни наблюдаваше от фойето на банката. Бях ѝ наредил да стои вътре и да не мърда — да не би да избухне престрелка.

Къде ли беше Дайън?

— Боби ще ти свети маслото — изсъска Джули и се опита да се отскубне от хватката ми. — Хич не си въобразявай, че ще ти се размине след всичко, което ми причини.

— По-добре се моли да ми се размине. Защото почне ли пукотевица ти ще пострадаш първа.

Впих пръсти в лакътя ѝ и когато Джули трепна ѝ обясних, че ако баща ми не е в колата на Бауза, двамата с нея се връщаме в банката и продължаваме веселбата. Момичето ми се тросна: „Задник такъв, майка ти сигурно върти минети в пъкъла“.

Затеглих я към ягуара — озъртах се да не би Шафино да ми е заложил капан. Джули си въобразяваше клетата, че Боби Шашмата е готов да скочи и в огъня заради нея. Друг път! Той обичаше най-много и единствено себе си. Беше убивал хора, беше въртял и сукал, само и само да натрупа парите в черната си каса, и нямаше намерение да позволи на мен или на когото и да било друг да му я отмъкне под носа. Джули му беше муле, знаеше всичко за касата. За да ѝ запуши устата, Шафино трябваше да направи така, че да нямам достъп до нея.

Отидох при ягуара на Бауза, без да пускам Джули. Същевременно държах под око всеки автомобил, всеки пешеходец и псе, минаващи покрай мен. Бях направил за смях Шафино, и то пред

цялата му банда, и той надали щеше да ми го прости току-така. Най-малкото ако искаше и занапред да му имат уважението и страха. Щеше да отвърне на удара, и то, както се бе заканил, съвсем скоро.

Бауза ме погледна — седеше като на тръни. Кимна към задната седалка. Тъмното стъкло на прозореца се плъзна надолу и аз видях Дайън — седеше сам, с изцъклен поглед, и държеше лявата си ръка. Едното му око беше отекло, по челото му се аленееше кръв. Щом ме зърна се усмихна и ми прати въздушна целувка.

— Добре се справи, момчето ми — похвали ме той.

— Имам си добър учител. Най-добрия.

— Да беше видял отнякъде приятелчетата на Алдо, когато разбраха, че трябва да ме пуснат да си ходя по живо, по здраво. Направо не можеха да повярват копелдаците му с копелдаци. — Пипна гръдния си кош и трепна. — Но най-забавно беше, когато Алдо им съобщи, че гориш парите и си на път да подпалиш Джули. Глътнаха си езиците. — Дайън прихна. — Боли ме, когато се смея, но чудо голямо, пак си струва. Доволен съм, задето ги видях как гледат на умряло.

— Тия дни смятам да се срещна с Алдо, за да обсъдим случилото се — отвърнах аз.

Дайън затвори очи и поклати глава.

— На думи е много велик, но иначе му треперят мартинките — поне засега не иска да те вижда.

Отворих вратата на автомобила и след като натиках Джули вътре, пак я затръшнах. Сетне рекох на Дайън:

— Хайде, отиваме в болницата.

Пресегнах се да му помогна, а Бауза се надвеси над облегалката на седалката и каза:

— Нямам нищо общо с цялата тая дандания. Питай баща си. Дори не съм бил там, когато са го били. Докараха го в града и го доведоха при мен, понеже другите не искаха да те срещат. Такава е голата истина...

— Ти си човек на Шафино — прекъснах го аз. — Разкарай се оттук. Побързай, докато не съм ти пуснал някой и друг куршум в главата.

Затръшнах и задната врата, а Бауза натисна газта до дупка и отпраши.

Чух някакъв шум зад себе си. Извадих глока и затулих Дайън с тялото си. Обърнах се — към нас тичаше Карлайл. Побързах да прибера пистолета и й казах, че трябва да заведе баща си на лекар. Тя не се колеба и миг. Замахна с ръце, за да спре такси. Искаше да помогне на баща ми. Виждах го. Виждах обаче още нещо. За мен тази жена беше свързана с мутрите, наранили Дайън.

Журналистката спря такси и обясни на шофьора, че трябва да идем в болница. Сложих баща си да седне на задната седалка, после казах на Карлайл, че няма да дойде с нас. Нещо в изражението ми явно я стресна, защото тя се дръпна. Подметнах й, че никога досега не се е притеснявала за бели ченгета, защо да го прави тепърва. След това се качих до Дайън, затворих с трясък вратата и казах на хаитянеца зад волана да ни закара в болница „Сейнт Джордж“ на Петдесет и четвърта улица и Девето авеню. Бях обидил Карлайл, нещо, което открай време си мечтаех да направя. Би трябвало да злорадствам. Лошото бе, че изпитвах съвсем друго.

45. ИЗВИНЕНИЯ

Когато на другата сутрин слязох долу, Дайън вече пържеше в кухнята яйца с кренвирши. Лявата му ръка беше пъхната в превръзка през рамото, едното му око беше насинено, на челото, близо до косата му имаше шев. Сегиз-тогиз баща ми се пипаше по пукнатите ребра.

Но и с рани, и без рани Дайън си беше ранобуден. И въпреки обстоятелствата спазваше сутрешния си ритуал. Рано-рано бе отишъл да купи вестници, после се беше върнал да приготви закуската. Нямах да се учудя, ако след малко хукнеше да потяга в гаража „Хенри Джи“. Това беше неговият си начин да оповести, че животът продължава. Умът ми не го побираше как е успял да се облече с една ръка. Налагало ми се е да го правя два-три пъти — голяма мъка, ще знаете. Не се изненадах, че Дайън е на крак. На пръстите на едната ми ръка се броят куражлиите сред моите познати и баща ми бе един от тях. Кое то не означаваше, че е глупак. Беше излязъл от къщи с деветмилиметровия смит и уесън, който сега се мъдреше върху купчината вестници.

— Някой да се е обаждал? — поинтересувах се аз.

— Двама души — отвърна баща ми. — Но твоята приятелка госпожица Тейлър не беше сред тях.

Не беше вчерашен. Бе надушил, че искам да поговоря с нея и да се опитам да загладя някак положението. Познавах му и кътните зъби — сто на сто си мислеше: защо изобщо си прави труда!

Налях си кафе.

— Вчера се държах като добиче с Карлайл. Изкарах си го на нея заради всичко, което се случи на теб.

Дайън разбърка жълтъците на яйцата в тигана, от който пръскаше мазнина върху печката.

— Да бе, каза ми. Но мен ако питаш, от изражението ѝ личеше, че ѝ иде да те прати по дяволите. Майната ѝ. Спомена ли ти нещо за писмото?

Духнах върху кафето — да се поизстуди.

— Не. Нито думица. Останах с впечатлението, че още умува какво да прави с него. Елдър си мисли, че я върти на малкия си пръст. Че е достатъчно да извади коза на расовата принадлежност и тя ще изприпка при него като пале. Обикновено си е така. Напоследък обаче госпожица Тейлър си има едно наум. Знае, че Шафино е убил Линда, че чука сестра ѝ и пере чрез Харви Рафълсън огромни суми. Освен ако не е бавноразвиваща се, знае и че Елдър е забъркан и е затънал в далаверите чак до тъпашкото си опашле.

— Дали това е достатъчно, та нашата госпожичка да забрави, че е смятала да те тикне зад решетките? — подметна баща ми.

— Да ти призная, нямам представа какво смята да прави — отвърнах аз. — Но ти не ми каза колко подслушвателни устройства е намерил Нед Рей.

— Пет — поясни Дайън. — Два в телефоните долу, два в апаратите горе и онова, което ти откри зад канапето. Според Нед трябвало веднъж седмично да претърсваме педя по педя къщата, докато нещата се поуталожат.

— Ще помисля. Та кой ме е търсил?

Дайън извади яйцата от тигана и ги прибави към кренвиршите в чинията. После засочи като с показалка с лъжицата, за да ми покаже двете бележки, прикачени с магнитчета върху хладилника.

Бяха се обаждали Джак Хейдън и детектив Луис Бонила, шофьорът на Макгиган. Предния ден, след като лекарите прегледаха баща ми, който им обясни, че бил паднал в метрото, бях звъннал от болницата на неколцина души, включително на Хейдън и Бонила, за да ги предупредя, че къщата и домашните ми телефони се подслушват. Освен това Казах на Хейдън доста имена от тефтерчето, което бях взел от дамската чанта на Джули. Срещу всяко се мъдреха адрес във Вашингтон и сума в долари.

Казах на Хейдън, че сега вече телефоните ми са чисти, той обаче не искаше да рискува. Съобщението, което бе оставил тая сутрин, бе кратко и по същество. Имената, които съм му бил продиктувал, били, както се изразяваше шефът ми, доста горещи, в смисъл че имат отношение към жертви на престъпниците, по-късно освободени от съда, но очистени от неизвестен извършител или извършители. Колкото до Бонила, в съобщението, което бе оставил на баща ми, се

казваше, че Вуйчото искал да ме види и бил предложил да ида на прием за набиране на средства за предизборната кампания на кмета Тъкър, който щял да се проведе довечера във Вилидж.

Бях звъннал и в болницата в Бронкс, където Дамарис Бауза бе приета в интензивното отделение, и бях разговарял с Гавилан. Казах му за подслушвателните устройства и поех отговорността за онова, което се е случило на майка му. Момчето ме изслуша, каза тихо: „Благодаря, че се обади“, и затвори, оставяйки ме с онова, което Оскар Уайлд е нарекъл диви угризения и кървави сълзи. Мина ми през ума да издействам на Гавилан и майка му полицейска охрана, това обаче означаваше, че се превръщат в свидетели срещу Студентите на разменни начала. Не му беше времето да ги моля за такова нещо.

— Ще ходиш ли на празненството за набиране на средства за предизборната кампания на Тъкър?

— И аз не съм решил. Макгиган ще се възползва от случая, за да ме попритисне и да види какво зная. Почти сигурен съм, че е наясно: Шафино е убил Линда. Но и през ум не му минава тъкмо той да обвини един полицай, че е пречукал жена си. Иска друг да му вади кестените от огъня.

Дайън отхапа от кренвирша.

— Ще те остави да свършиш мръсната работа, да събереш доказателства, вероятно сам да заловиш Шафино, а после ще оповести на всеослушание, че шефът на полицейското управление е потулил случая. На другия ден шефът изхвърча като тапа, а Макгиган се намества ни лук ял, ни лук мирисал на топлото му местенце.

Телефонът извънтя. Хем ми се искаше да поговоря с Карлайл, хем се колебаех — не знаех какво да й кажа. Дайън вдигна, рече „ало“ и заслуша. После ми връчи слушалката.

— Момичето на твоите мечти — оповести баща ми.

— Детектив Мар — казах аз.

— Обажда се Карлайл — рече тя някак сдържано.

Хладно.

Попитах: „Как си?“, и зачаках. След дълго мълчание тя отвърна:

— Уредих ти среща с Морис Робишо и майка му. В дванайсет на обяд в болницата на остров Райкърс. Давам си сметка, че сигурно няма да се притесняваш толкова, ако аз не присъствам...

— Чакай. Вчера не биваше да...

— Та както ти казах, сигурно би искал да не идвам и аз. Но майка му не вярва на белите ченгета и настоява да присъствам. Смята, че можеш да нараниш Морис.

Поклатих глава.

— Обясни ли й, че смятам сина й за невинен и знам кой е убил Линда?

— Предоставям на теб да спечелиш сърцето й. Стига да решиш, можеш да си много чаровен.

— Градинарят, благодарение на когото разцъфват души — подсмихнах се аз.

— Не се изхвърляй чак толкова! Споменах на жената, че се съмняваш във вината на Морис и я моля като лична услуга към мен да се видите. Ще бъдем четиримата. Реших, че надали ще искаш да идва и адвокатът на Робишо. Поне засега. Надуши ли кой ще ходи на свиждане на бездомника, ще доведе журналистите, губернатора и един дявол знае още кого.

— Браво на теб, добре си се сетила. Доколкото знам, на Морис са му определили служебен защитник, което ще рече, че адвокатът е толкова вързан, та не може да се вреди в що-годе сносна юридическа кантора. Току-виж се раздрънкал и принудил Шафино и бандата му да предприемат нещо, за което още не съм готов. Слушай сега. За вчера.

— Какво за вчера? — попита репортерката.

Обърнах се с гръб към Дайън.

— Не се владеех. Наговорих ти неща, които не биваше да изричам. Бях ядосан заради Дайън.

— И си го изкара на мен.

— Ти не си виновна за нищо. За разлика от приятелите ти, които дават мило и драго, само и само да ме тикнат на топло.

— Я да те питам нещо, Мар.

— Казвай.

— Хрумвало ли ти е, че можех да си замълча за писмото? Че можех да си карам преспокойно нататък и да те изтипосам във вестника? Можех да те нападна изневиделица, когато го очакваш най-малко?

— Не, не ми е хрумвало — отвърнах аз.

— А хрумвало ли ти е, че съм ти споменала за писмото, защото имам някои съмнения? Имам си едно наум за белите полицаи. Можех

да ти го натяквам.

— Разбирам.

— Разбираш дръжки! Мислиш ме за вироглава и своенравна, докато ти си ни самото въплъщение на здравия разум и мъдростта. Ами ако ти кажа, че си един сухар, тесногръд самонадеян тип, който си въобразява, че е чудо нечувано и затова трябва да бъде клониран! Този свят е ваш и вие само ни пускате да живеем в него. Така ли стоят нещата?

— Има времена, когато не бих си купил кола на старо от самия себе си — рекох аз.

— Хората непрекъснато са принудени да правят труден избор — допълни Карлайл. — Но не и ти. От всички, които познавам, само за теб е фасулско да решаваш как да постъпиш. Сигурно съществува обяснение за такива като теб, за хора, които живеят в свят без изненади, но още не съм се замисляла за това. Ще се видим на остров Райкърс. В дванайсет на обяд. Ако не дойдеш, не знам как ще се сдържа да не се разплача.

После затвори.

46.

КАК СЕ ПЕЧЕЛЯТ СЪРЦА

Остров Райкърс се намира в протока Ийст Ривър в Ню Йорк и е свързан с Куинс с един-единствен мост с две платна. Неговите десет затвора и седемнайсет хиляди затворници го превръщат в най-голямата колония за лишени от свобода в света. Чернокожите и латиноамериканците съставляват деветдесет и две на сто от населението му и повечето от тях чакат присъда или нямат пари, за да си платят гаранцията.

Морис Робишо беше в затворническата болница, в стая на третия етаж, охранявана денонощно от двама въоръжени надзиратели. Стаята му не бе обзаведена за удобен живот. Стените бяха голи, вонеше на белина, тясното помещение беше задръстено с леглото, нощното шкафче и мъничката тоалетка. Морис лежеше, облегал на възглавници, насиненото му лице бе озарено от слънчевата светлина, просмукваща се през зарешетения прозорец. Разговаряше с майка си и с Карлайл Тейлър, които седяха една до друга на съгваеми столове. Носех найлонов пазарски плик. Не видях къде да го сложа, затова го окачих на леглото.

Карлайл ми кимна някак разсеяно. Опитах се да предусетя настроението ѝ — дали ми е простила за вчера, или още е вкисната и се цупи. Накрая се отказах — рекох си, че няма какво да се пъна и скоро ще си проличи. Междувременно Карлайл ме представи на майката на Морис — госпожа Ина Рей Робишо, която ме огледа от глава до пети и после извърна очи. Нещо ми подсказваше, че ми престои тежък следобед.

Ина Рей Робишо беше дребничка жена към шейсетте с лъскава тъмна кожа, сплескан нос с големи ноздри и изправена коса, боядисана в гарвановочерно и подстригана на линия до ушите и на бретон. Беше облечена в розово костюмче, носеше мъничка шапка в същия цвят и бели перли, а също черни обувки без ток и бели ръкавици. Тоалетът ѝ ми се стори познат, но не се сецах откъде. После си спомних. Жената

беше облечена като Джаки Кенеди в началото на шейсетте, когато Джон Кенеди беше президент. Меко казано, видя ми се смехотворно, че се е издокарала така. Държеше Морис за ръката и го гледаше с тъжната мъдрост на човек, най-сетне прозрял, че животът не е нищо повече от низ жестоки разочарования.

Над нас прелетя самолет и жената погледна нагоре. От остров Райкърс до летище „Ла Гуардия“ имаше някакви си триста метра. Някои от задържаните тук смятаха, че е достатъчно да ги преплуват, и ще бъдат на свобода. Но който бе достатъчно глупав да се хвърли да бяга оттук, бързо научаваше, че не му е писано да се измъкне. Във водата имаше опасни течения. Който не се удавеше, се мъчеше да се отскубне от течението, докато полицейският катер не му се притечеше на помощ.

Колкото до Морис Робишо, той бе отеъкъл като балон. И инак си беше грозотия, но след като го бяха пребили от бой, наистина бе тъжна гледка. Челюстта му беше прихваната с метални скоби, лявата му китка беше в гипс, и двете му очи бяха почти затворени. Пръстите на дясната ръка бяха на шина, лявата бе свързана със система, липсваха няколко от предните му зъби. Левият му глезен бе прихванат с белезници към леглото. Косата му още беше сплетена на плитки, но мустаците и козята брадичка от полицейското досие ги нямаше. Беше облечен в зелен болничен халат и държеше лъскав черен тромпет без наустника.

Виж, майка му бе съвсем друга. На пръв поглед изглеждаше любезна и мила женица, която на някакъв етап от живота си е ходела на уроци по добри обноски, за да има вид на изтънчена дама. Всъщност обаче беше властна и сурова и явно беше от хората, които вечно учат на ум и разум другите. Това вероятно обясняваше защо Морис се е докарал до там да живее по улиците. Докато госпожа Робишо говореше, имах чувството, че ме удря с показалка по кокалчетата на пръстите.

Инак обаче не беше глупава. Според вестниците била авторка на две книги за историята на чернокожите в САЩ и сега държала книжарница за негърска литература на булевард Малкълм Екс в Харлем. Била вдовица, навремето била омъжена за тромпетист от стария оркестър на Бейси. Морис ѝ беше единствено дете.

— Казаха ми да ви изслушам — подхвана тя. — Както виждате, изпълнявам желанието на госпожица Тейлър, но да ви призная, от немай-къде. Мнението ми за вас и за всичко, което олицетворявате, си остава непроменено. И тъй като това мнение е крайно отрицателно, ще се постарая да бъда любезна, стига и вие да направите същото.

— Разбира се, драга ми госпожо — отвърнах, като подбих много внимателно думите. — Признателен съм ви, че склонихте да се видим. Опитвам се да изоблича човека, убил детектив Линда Шафино. Морис не я е докоснал и с пръст. Но се мъчат да натопят него.

Майката на арестувания затвори очи. Мина доста време, докато ги отвори и ми каза:

— Какво друго може да се очаква от полицейско управление, където белите колят и бесят?

Свалих си шапката.

— Опасявам се, че сте права.

Тя пусна ръката на сина си и се извърна към мен.

— В такъв случай какво ви води тук? Нали сте част от същото това управление? Нима искате от мен да повярвам, че сте се преобразили както Саул по пътя за Дамаск? Знам какви са чувствата ви към чернокожите, затова ще прощавате, но поставям под въпрос искреността ви. — Тя се извърна към Карлайл. — Не съм убедена и че е разумно да се срещаме с полицай в отсъствието на адвоката на Морис.

Взех найлоновия плик, извадих от него мукавена кутийка и я подадох на госпожа Робишо. Вътре имаше нов портативен плейър за компактдискове и слушалки. Казах ѝ да закачи слушалките и да даде плейъра на Морис. После обясних на него как да го включва.

— Морис няма адвокат — възразих на госпожа Робишо. — А дори и да има, той не знае какво прави. Пробутали са ви служебен защитник, който получава жалки грошове от кметството, затова и вместо да брани своите клиенти, ги топи. А съдиите само това и чакат. Така нещата се ускоряват. Служебните защитници също не си дават зор и гледат да претупат делото. По същата причина. Когато защитаваш петдесет чернокожи или латиноамериканци, които не могат да ти платят и цент, гледаш на всичко през пръсти — ден да мине, друг да дойде.

После ѝ обясних, че е много лековерна, ако си въобразява, че с Морис няма да бъде така. Изказах предположението, че са му пробутали най-неоправния адвокат, който се води на заплата към кметството. Понеже — защо да си затваряме очите за истината — всички имаха сметка да изкарат Морис виновен. Добавих, че няма да се изненадам, ако служебният защитник на сина ѝ е свързан с хората, натопили Морис. Затова и съм настоял той да не присъства на срещата ни.

Госпожа Робишо не отвърна нищо, продължи да седи като глътнала бастун на стола и да ме гледа вторачено, без да мига. Не се извърна и когато Карлайл взе от ръката ѝ плейъра и го включи, след като нагласи слушалките върху главата на Морис.

Той се заслуша. Най-неочаквано очите му грейнаха. Мъжът ми се усмихна и прошепна една-единствена дума: „Майлс“. Кимнах.

— Баща ми препоръча този албум. В семейството тъкмо той разбира от джаз. В кутийката има упътване за плейъра.

— „Майлстоунс“ — изрече Морис името на албума. — Алт саксофонист — Адърли Гюлето, на пианото Ред Гарланд, на баса Пол Чамбърс, на ударните Фили Джо Джоунс. На тенор саксофона Трейн. Имам го на касета, но звукът е много по-глух.

— Касетите изобщо не могат да се мерят по качество с компактдискете — отбелязах аз.

Госпожа Робишо се пресегна и хвана Карлайл за ръката.

— Този мъж истината ли казва, когато твърди, че са натопили Морис?

— Да — потвърди младата жена и кимна към мен. — На път е да се добере до неоспорими доказателства. Опитаха се да го убият, а вчера отвлякоха и баща му.

Госпожа Робишо посочи плейъра:

— Я ми кажете, детективе! Това от своя джоб ли го платихте?

— Не е ли все едно?

Тя стисна белите си ръкавици.

— Отговаряте на въпроса ми с въпрос. Дори и да си затворя очите за това, не си представям как от полицията пращат подаръци на сина ми. Нали твърдите, че именно колегите ви са натопили Морис?

— Не, не му пращат подаръци, драга ми госпожо — потвърдих аз.

— Значи вие сте платили за плейъра и бих искала да знам защо. С каква цел изведнъж сте станали такъв филантроп?

— Случаят е важен за мен — поясних аз. — Познавах жертвата. Да ви призная, съвсем отблизо. Лично е. Искам Морис да разпознае един човек. Може да се каже, че с плейъра смятам да го предразположа, да спечеля сърцето му.

— Детектив Мар е обичал мъртвата жена — намеси се Карлайл.

Върху лицето на госпожа Робишо се мерна нещо. Съчувствие. Любопитство. Може би дори стъписване. При всички положения жената бързо се отърси от него.

— Значи интересът ви е личен — отбеляза тя.

— Да, драга им госпожо.

Негърката си погледна белите ръкавици.

— Точно както е при мен и Морис. Не успях да го опазя от улицата. Затова пък съм в състояние да го опазя от репортерите и борците за расово равноправие с техните африкански шапчици, а също от белите либерали, които си мислят, че още живеем в шейсетте години. Няма да допусна да го използват. Въпросът е как вие, детективе, искате да го използвате. Ползвате се сред чернокожите с име, което в никакъв случай не е от най-добрите.

— Безспорно — съгласих се аз. — Но въпреки това съм на мнение, че трябва да ме изслушате.

— Посочете ми поне една причина.

— Според законите на щат Ню Йорк, който е убил полицай се осъжда на смърт. А както е тръгнало, Морис ще бъде осъден за убийството на детектив Линда Шафино.

Тя погледна през прозорчето и ми се видя по-тъжна и стара.

— В Селма съм участвала в демонстрации срещу хора като вас — отбеляза негърката. — Те насъскваха срещу нас кучета, обливаха ни с вода от маркучи, дори са стреляли по мен. Но въпреки всичко не им се дадох и не се прекърших. Нито за миг. Сега от немай-къде трябва да работя с вас. Животът ни поднася какви ли не изненади, нали?

— При цялото ми уважение, госпожо Робишо — подхванах аз, — сме се събрали тук, за да помогнем на Морис, а не да се държим за ръце и да се отдаваме на спомени. Изобщо не ме интересува времето, когато сте променяли света и сутрин сте бързали час по-скоро да станете от сън, понеже хората са попивали всяка изречена от вас дума.

Но вече никой не ви обръща внимание и според мен е крайно време да свикнете с това.

Госпожа Робишо отметна царствено глава — явно се беше засегнала и смяташе да ме изпъди от своите владения. Карлайл седеше като вцепенена и не смееше дори да ме погледне. Беше ме оставила да се оправям сам дето е думата, каквото съм си надробил, това и ще сърбам.

— Тук съм не заради вас, госпожо Робишо, а заради Морис. А той има нужда от доказателства, че друг е убил детектив Шафино. Ако имате по-добър начин да си ги набавите, нека го чуем. Ще ми бъде интересно.

Пресегнах се да си взема шапката — очаквах всеки момент да ми покажат вратата. Онова, което се случи, направо ме смая.

Госпожа Робишо каза:

— Ако съм ви обидила с нещо, детектив Мар, извинявайте. Здравият разум ми подсказва, че щом полицаите са натопили Морис, значи с появата си тук сте се изложили на опасност. Заплашва ли нещо и госпожица Тейлър?

— Да, драга ми госпожо, и тя е в опасност — кимнах аз.

— А вие ще я пазите ли?

Погледнах журналистката.

— Ще направя всичко по силите си, за да я предпазя.

Бръкнах в найлоновия плик.

— Още нещо за Морис.

Подадох на госпожа Робишо наустника от тромпет, който бяхме намерили на летището. Морис го видя и се развълнува. Махна бързо слушалките и протегна дясната си ръка. Майка му му подаде наустника. Той се опита да го сложи на тромпета, но гипсът и шините му пречеха. Карлайл му се притече на помощ и Морис ѝ благодари. После ме погледна и аз му махнах. Негърът грейна в усмивка и замилва тромпета, сякаш му беше любимо домашно животно.

— Тромпетът на Майлс е бил черен — поясни той. — Затова и аз си взех такъв.

— Баща ми твърди, че тромпетистите не позволяват на никого и да се докосне до техния наустник — вметнах аз.

— Така си е, прав е човекът — потвърди Морис. — Дори в най-тежки мигове съм се грижел за наустника. Чистел съм го и съм го

лъскал. И през ум не ми е минавало да го продавам.

— Искам да ви питам нещо — допълних аз.

Извадих от найлоновия плик сгъната страница от вестник. На снимката, разположена върху две колони и поместена заедно със статия за убийството на Линда, нарисувах с химикалка мустаци, брада и слънчеви очила. После се наведох и подадох вестника на Морис.

Знаех, че не вижда добре и се е нагълтал с лекарства, затова му рекох да не бърза и да разгледа снимката добре, а след това да ми каже дали познава мъжа.

Морис поклати глава.

— Не ми трябва да мисля и да се вглеждам — заяви той на висок глас — дотогава бе говорил едва чуто. — Същият е. Точно той ми даде парите. Ония стотачки де. И ми каза да съм го чакал на паркинга вечерта, когато беше убита жената. Така както сте го изрисували, прилича досущ на него.

Карлайл погледна надрасканата снимка, после и мен.

— Детектив Робърт Шафино.

Морис посочи към мен.

— И още нещо. Носеше пръстен като вашия.

Вдигнах дясната си ръка.

— Като златния детективски пръстен ли?

Мъжът кимна.

— Носеше и скъп часовник, засукан такъв.

— Със сребърна каишка — вметнах аз. — И с циферблат, украсен със скъпоценни камъни. Показва времето в големите градове по света.

— Точно така — потвърди бездомникът. — Попитах го колко е часът в Южна Африка и той ми каза. Да не би и вие да имате такъв?

Отвърнах, че не. Но по една случайност бях преди два месеца заедно с жената на Шафино, когато тя купи часовника, за да му го подари за рождения ден.

47.

ДА ОПАЗИМ ДЕЦАТА

Същия следобед в четири часа се намирах в Сентръл Парк и заедно с Хесус Бауза стоях наред Голямата морава, където при хубаво време мнозина идваха, за да поиграят на софтбоул или футбол. Но днес времето не беше хубаво и наоколо нямаше жива душа.

— Дошъл съм сам — оповести Бауза. — Както обещах.

Стисках глока във външния джоб на балтона.

— Ще се ядосам много, ако ми извъртиш някой номер.

Хесус примига, загледан в небостъргачите около парка. Стоеше като на тръни.

— Няма да се случи нищо, не се тревожи — успокой ме той. — Мразя да се превръщам в мишена.

От остров Райкърс бях звъннал в службата и оттам ми казаха, че Бауза настоявал да ме види незабавно. Утре вечер в окръг Колумбия щяло да става нещо. Познавал съм човека, който щял да пострада. Това на човешки език означаваше: утре вечер Студентите ще гръмнат някого във Вашингтон. И аз познавам жертвата.

Потърсих Бауза у гаджето му. Той вдигна още след първото позвъняване — говореше доста припряно. Не било за телефон и да сме се срещнали. Отвърнах, че аз ще посоча мястото. Някъде навън, където да имам добра видимост във всички посоки.

В Сентръл Парк застанахме с гръб към театър „Делакорт“, край езеро Белвидир. Театърът беше затворен до лятото, когато в него даваха безплатни представления на пиеси на Шекспир. Бауза долепи длани до ушите си — да ги постопли. Опита се да запали цигара, но вятърът угаси пламъчето на запалката. Той се ядоса и я метна в езерото. После кръстоса ръце и започна да се потупва по раменете — явно беше премръзнал. Накрая зададе въпроса, който и двамата знаехме, че е неизбежен.

— Да не ме записваш?

Не го записвах и му предложих, ако иска, сам да провери и да ме претърси. Онзи се взря в очите ми и реши да ми повярва.

— Дай да се поразтърпем — предложи, — студено е като в гъза на северна мечка.

Посочих на изток, към покрива на музея за изобразително изкуство „Метрополитън“, който се виждаше през върхарите на дърветата. Запътихме се в тази посока.

— Кажи ми за утре — подканих. — И за жертвата, която уж съм познавал.

— Става въпрос за Джули. Боби ме кара да замина за Вашингтон и да я очистя.

Спрях като закован, Бауза също. Джули не беше цвете за мирисане, същевременно обаче си беше дете, макар и доста лудичко. Домъчня ми за нея. Наред с това ми се искаше да я изправя на съд за убийството на Линда. Ала за да го направя, тя трябваше да бъде жива.

— Съвсем си е изтървала нервите и Боби вини теб — допълни Хесус. — Притеснява се, че щом знаеш за нея и Харви, ще вземеш да му отмъкнеш под носа парите. Иска да спаси Харви и мангизите, дето идват от Вашингтон. Смята, че ако попритиснеш Джули, тя като нищо ще пропее. А знае доста и може да му почерни живота. Затова и трябва да изчезне.

— И защо ми казваш всичко това? — учудих се аз.

— Искам да се измъкна от бандата.

— Шафино няма да ти позволи.

— На мен ли го казваш! — възкликва Бауза. — Но пак мога да отърва кожата, ако ти убедиш Джули да свидетелства срещу Боби. А през това време ние с Джина си обираме крушите.

— Ще си изгнеш тук, ако Джули спомене и твоето име.

— Помислил съм и за това — увери ме Хесус. — Утре няма да ида във Вашингтон. Затова пък ще заминеш ти. Отиваш значи там, сгащваш Джули на местопрестъплението и ѝ съобщаваш, че Боби ѝ крои шапка и иска да я убие. Докато теб те няма, ние с Джина се вдигаме и заминаваме. Ще се скрием някъде, докато арестуват Боби. А после може и да се върнем и аз да склуча с властите споразумение да свидетелствам. А може и да не се върнем, още не знам. Единственото, което знам, е, че утре се изнасяме.

— Ами ако не отида във Вашингтон?

— Линда беше убита от двама души — уточни Хесус. — Единият е Боби, но той ще мълчи като гроб. Остава Джули. Предполагам, че би дал мило и драго да тикнеш Боби на топло. И сигурно няма да жалиш сили, за да заловиш единствения човек, който ще свидетелства, че той е убил жена си. Накарай Джули да проговори, докато Боби не ѝ е светил маслото.

Беше прав. Наистина бих дал всичко, само и само да докажа, че Шафино е убиецът на Линда.

— Някой от хората ви в окръг Колумбия може преспокойно да очисти Джули. Защо Шафино ще го възлага на теб?

— Не върви да сереш, където ядеш — натърти Хесус. — Инак всичко отива на кино. Някой от Ню Йорк трябва да отиде там и да свърши работата. Пък и ще се наложи Боби да се поизръси, ако го възложи на някого от тамошните. Знаеш го колко е стиснат. А от мен иска да го направя без пари, ей така, за черните му очи. — Хесус си пое дълбоко въздух. — Има още една причина да искам да се чупя от групата. Около това убийство ще се вдигне шум до възбог. Едно е да пречуках някоя чернилка или изнасилвач на деца — на никой не му пука. Съвсем друго — да очистиш Джули. Сестра ѝ — полицайка, при това бяла, беше убита, дето е думата, завчера. Всички ще писнат на умряло. Пък и не ми се заминава, искам да си остана в Ню Йорк.

— Притесняваш се да не би на Джина да ѝ се случи нещо, докато те няма ли? — поинтересувах се аз.

Хесус сви рамене.

— Боби разправя, че никак не му било приятно, заедно си подпитвал Джина.

— Убивал си и преди. Какво толкова, ще гръмнеш и Джина.

Той начаса кипна.

— Майната ти! Чуваш ли се какви ги говориш!

— Понякога ме прихваща. Знаеш го по себе си. Но карай. Значи Джули е помогнала на Шафино да убие Линда, така ли?

Бауза още не се беше овладял. Издиша пара по посока на „Метрополитън“, после рече:

— Питаш ли ме, или ми го казваш?

— Досетих се, че Джули е прилъгала Линда да иде у баща си във Флъшинг — отвърнах аз. — Лайза Уотс е чула телефонния разговор, затова и Боби Шашмата я търси под дърво и камък — да си побъбрят.

Джули е надрънкала на сестра си някакви небивалици за тип, който бил купил колата ѝ, но ѝ бил пробутал фалшив чек и че Линда трябвало да ѝ помогне.

От студа пръстта в парка беше станала на камък. При нас дотича гладна катеричка, която се изправи на задни крачка и замоли да ѝ дадем нещо за ядене. Вятърът подмяташе сухата шума около нозете ни и диплеше повърхността на езерото.

Затиснах с ръка шапката си, да не я отвее. В далечината някакъв ненормалник бягаше за здраве — свърна по една от безлюдните алеи. Дърветата още бяха голи, по тях нямаше и една-едничка пролетна пъпка.

— Във Флъшинг Шафино и Джули са прикоткали Линда да слезе в гаража — продължих аз — и са я убили. После са пренесли трупа и ножа на летище „Кенеди“, където е чакал онзи изпаднал тип — Морис. Добричкият клет Морис! Чернокож, бездомен, надрусан с евтини психотропни хапове, които може да си набави всеки. И не само това, но и с полицейско досие, дълго колкото телефонния указател. Тъкмо човек, какъвто се иска — пратен сякаш свише. Нали и Шафино ти каза това?

Бауза прехапа устна и се вторачи в земята, погълнат от потайните си мисли.

— Кажи му на Шафино другия път да си опича акъла — вметнах аз.

Хесус само дето не се свлече от страх.

— В какъв смисъл?

— Добре е измислил всичко. Лошото само е, че са го видели да влиза в гаража заедно с Джули и Линда. С други думи, имаме свидетел. Колкото и изненадващо да е това.

„Мъж с единия крак в гроба, който смята, че дъщеря му всеки миг ще излезе жива от гаража“, рекох си аз. Хесус си обърса носа с длан.

— И кой е този свидетел?

— Ако Шафино проявява интерес, знае къде да ме намери.

— Няма ли да ми кажеш името му?

— На какъв ти приличам бе, Хесус, на самото въплъщение на тъпотията ли? Дай да се върнем на убийството на Линда. Ами ако някой се запретне да разкопава чудния нов гараж, който Оги Дребосъка

майстори в същата на Оз Лезневич? Какво ли според теб ще намери? Ами ако се натъкне на кръв и парченца от черепа на Линда?

— Нямам пръст в цялата тази история. Боби я уби.

— Хайде де, нямаш! Откъдето и да го погледнем, си си съучастник. Намерил си Морис, та Шафино да го използва и натопи, после си потулил престъплението. Да не забравяме и малките пътешествия, които редовно правиш до Вашингтон. Съучастник ли казах? Не, ти си си извършител на престъпления, а не само съучастник. При това на тежки. Искаш да отървеш дранголника? Тогава няма да минеш само с тая съзливиста история за Джули. Трябва да ми кажеш повече. Много повече.

Бауза пак се втрени в земята и прехапа устна.

Бяхме приближили южния край на езеро Белвидир, където беше статуята на Ягело, цар на Полша и велик херцог на Литва. Умът ми не го побираше защо наред Сентръл Парк се мъдри паметник на полски цар.

— Нима твърдиш, че съм съучастник в убийството на ченге? — подвижна Бауза.

— Нима мечките серат в гората?

— Какво искаш от мен? Поднасям ти Джули на тепсия. Не ти ли стига?

— Пращаш ме във Вашингтон, а ти ще отпрашиш на юг. Мен ако питаш, ти правя услуга. Какво искам от теб ли? Например да ми кажеш с кого в кметството е свързан Боби Шашмата. Посочи ми поне една причина да ти върша мръсната работа.

Допълних, че както личи, Шафино върти на малкия си пръст равина. Искан да разбере как се е стигнало дотам.

— Прав си — съгласи се Бауза. — Елдър има дебели връзки, но това между Боби и равина е друга опера. Свързано е с щерката на кмета, момичето, което умря от свръхдоза хероин.

Хесус отказа да ми каже името на равина. Не че имаше някакво значение — знаех го и без него. Въпреки всичко историята наистина си беше прелюбопитна. Онова, което свързвало Шафино и равина, била Джанин, шестнайсетгодишната дъщеря на кмета Тъкър, младичка красавица с договор като фотомодел и бляскаво бъдеще. Падала си по равина и така малко по малко стигнали до леглото. Както ми обясни Хесус, при последната им среща телефонът на Шафино иззвънял.

Обадили му се от мотел в градчето Йонкърс, където равинът бил с Джанин, която пък вече била много мъртва. Била се надрусала с хероин, към който се била пристрастила покрай приятелчетата си в модния бизнес, където си било съвсем нормално да живееш на високи обороти. Шафино викнал Бауза и двамата се притекли на помощ на равина. Пренесли Джанин в един вход в Харлем и от този миг нататък Шафино притежавал равина — телом и духом.

Попритиснах го да ми каже още.

— Шафино е очистил и Сантос Колон. Как го е направил?

Макгиган вече ми беше разказал какви главоболия си е имал Колон с изнудвачите в Пуерто Рико и как Студентите са предложили да го извадят от затруднението. Хесус ми доразказа края. Колон не само не приел предложението на Шафино, но и допуснал грешката да се раздрънка. В отговор Шафино му забучил нож за лед в ноздрата, откъдето пронизал и мозъка — така всички помислили, че Колон е умрял от мозъчен кръвоизлив. Мафията открай време прилагаше тази хватка, за да очиства набелязаните, и лекарите и съдебните медици нямаха друг избор, освен да направят заключението, че става въпрос за естествена смърт.

Казах на Бауза, че съм в състояние да издействам от властите в Пуерто Рико да ексхумират трупа на Колон. Но вероятно щяха да протакат до безкрайност, ако не посочех допълнителни доказателства срещу Шафино.

— Накарай Джули да проговори и не ти трябват други доказателства — натърти Хесус. — Тогавя вече няма да има пречки пред ексхумирането на трупа на Колон. Знам, между вас с Линда имаше нещо. Нея не успя да спасиш, но може би ще опазиш сестра й. Ти решавай.

Отвърнах, че съм решил да тикна Джули в затвора, и то така, че да лежи до живот. Но Линда беше мъртва, а смъртта и вината вървят ръка за ръка — ще се чувствам виновен, ако не опазя Джули жива.

Бауза кимна.

— Шафино е съобщил във Вашингтон, че предстои да очистим Джули, и е поискал да ни съдействат — поясни той. — В едно от шкафчетата на гардероба на летище „Дълес“ ще бъде оставен пистолет, а също всички необходими сведения. Както и телефонен номер, където да звъннем, ако има нещо. Щом приключи, убиецът

трябва да върне пистолета в шкафчето. Някой ще го прибере, ще го разглоби и ще хвърли частите на различни места в канализацията. После върви, че го търси.

— Вашите хора във Вашингтон кого чакат — теб или някого изобщо?

— Те не знаят кой ще иде — поясни Хесус. — Единственото, което знаят, е, че някой ще замине. Никога не съобщаваме името на нашия човек, те — също. Щом не знаеш нещо, няма как и да го издадеш. Не познавам никого от нашите хора във Вашингтон. Пък и за какво ми е? Отивам там, свършвам си работата и си тръгвам. Стоя в столицата има-няма един час.

— Ще отида — склоних аз. — Но само при положение че внесеш двайсет и пет хиляди долара в банкова сметка на името на жена си и на Гавилан. До утре на обяд да си го направил! После предай на Гавилан или на майка му да ми звъннат, за да потвърдят, че парите са внесени. И тогава ще замина вместо теб за Вашингтон. Точка по въпроса.

— Точка по въпроса ли? — повтори Бауза.

Зачаках — знаех, че ме е чул много добре и сега разчита, че ще намаля цената. Това обаче нямаше да се случи; гледахме се известно време и накрая Хесус отсече, че сме се споразумели.

48.

ДА, ДА, ДА

В пет същия следобед се прибрах в службата и заварих в кабинета си Джак Хейдън — стоеше на прозореца. Беше застанал с гръб към мен и гледаше свъсен пухкавите облачета, подгонени от силния северняк по небето.

— Виж си бюрото — подкани той. — Долното чекмедже вдясно. Наминах да ти съобщя какво съм разбрал за хората от Вашингтон, чиито имена си открил в тефтерчето на Джули. Имам час при зъболекаря, не исках колегите да надушват какво става. Щеше ми се поне засега да си остане между нас двамата. После видях кръвта по килима при бюрото ти. И нещо като дълга връв, увиснала от чекмеджето. Отворих го.

Хейдън потрепери. Аз също мярнах кръвта. Както и връвта. С тази малка разлика, че не беше никаква връв. Метнах шапката и балтона върху писалището, дръпнах чекмеджето и що да видя — мъртъв плъх, най-големия, който съм зървал през живота си. Беше с лъскави изцъклени очета и още кървеше — чак да те побият тръпки. Опашката му — въпросната връв — бе дълга към метър.

Затворих чекмеджето, като внимавах да не го затръшвам прекалено силно — да не би да откъсна опашката на плъха. Не бях ял от сутринта. В момента имах чувството, че до края на живота си няма да сложа и залък в уста.

С плъха ме предупреждаваха да не се правя на интересен. Някой в службата знаеше, че разследвам ченгета. А това ме превръщаше в предател, на полицейски жаргон „плъх“. Ако не успеех да докажа, че не го правя току-така, оттук нататък всички колеги щяха да ме възприемат като портаджия, който ги топи и zlepоставя.

Хейдън седна на перваза.

— Ама че работа! Който го е направил, не е наред. Откъде ли е надушил, че разследваме ченгета? Не съм споменавал и думица пред никого. Но ето че се е разчуло.

— Шафино има приятели навсякъде — отбелязах. — Смесва малко от истината, например че съм ходел с жена му, с куп лъжи и измишльотини. Накрая разчита на естествената мнителност на средностатистическия полицаи. Защо да си кривим душата, всички си страдаме от параноя. Всичко, подхранващо манията ни за преследване, е само добре дошло. Осмисля живота ни.

Хейдън погледна чекмеджето с плъха и потрепери.

— Виждал съм през годините да погаждат този номер на двама-трима души, заподозрени, че сътрудничат на „Вътрешно разследване“. Но за пръв път ми се случва тук. Дай ми нещо. Някакви безспорни доказателства, за да се види, че в дъното на всичко това е онзи непрокопсаник Шафино.

Помислих си за Джули. Накарах ли я да проговори, какви побезспорни доказателства! Но след тая гадория с плъха вече не знаех на кого тук да вярвам. Затова предпочетох да не споменавам за Джули. Имах си свои планове за нея. Както е казал Самюъл Джонсън, „Три души ще опазят тайна само ако двама от тях са мъртви“.

Хейдън посочи бюрото ми.

— Викни да почистят тая гнусотия. И понеже стана дума за чистене, вчера са те забелязали да излизаш от стриптийз бара на Шафино точно преди да го затворят заради един от собствениците, появил се в адамово облекло.

— Наистина ли?

— Отварям дума за това — допълни Хейдън, — понеже ми звънна Макгиган — обадили му се от кметството, където Шафино и голият съсобственик се ползват с известно влияние. Утре отново отварят клуба, върнали са разрешителното за продажба на спиртни напитки и така нататък.

— Да, някои хора наистина дърпат конците зад кулисите — отбелязах аз.

— Да не си стъпил повече в „Ралото“, чу ли! Минеш ли по същия тротоар, и ще ти изстине мястото, така да знаеш. Казвам го не аз, а Макгиган.

Дупчената глава си играеше игричките. Съмнявах се да се кани да ме уволнява — хайде де! Кой ще му върши черната работа. Но нямаше как, трябваше да поддържа фасадата.

На вратата се почука. Казах „Влез“ и в кабинета се появи млад тантурест пуерториканец с униформата на чистач, с плътни ръкавици, сини бабешки очилца и обички и на двете уши — носеше кофа и парцали.

— Плъхове ли са се завъдили? — попита младежът така, сякаш искаше да си купи няколко за личната сбирка.

— Долното дясно чекмедже — упътих го аз, — и не си играйте да го чистите. Изнесете чекмеджето заедно с плъха, измийте го и го върнете. И не забравяйте килима.

— Дадено! — отвърна пуерториканецът. Погледна плъха. — Бре, бре, бре! Какъв ни е голям. Хората нямат и кучета, които да са толкова едри.

Посрещаше присъствието на плъха спокойно, като човек, свикнал да вижда гризачи в службата и вкъщи. Позабърса криво-ляво килима, после обеща днес-утре да се върне с чекмеджето.

След като младежът излезе, рекох на Хейдън:

— Онзи, дето се е обадил от кметството. И се е застъпил за „Ралото“. Да не би случайно да се казва Рей Футман?

Хейдън вдигна вежда.

— Откъде знаеш?

— Елдър набира средства за кмета Тъкър, който пък позволява на заместника си Футман да го върти на малкия си пръст. Всъщност тъкмо той командва града и има интерес това да продължи и занапред. Но за да го постигне, Тъкър трябва да бъде преизбран за още един мандат. А за да победиш, ти трябва пари. Елдър ще бъде щастлив, ако отвори отново „Ралото“, а щом е щастлив, ще бъде по-склонен да се поизръси и да напълни касичката на Тъкър.

Хейдън вдигна преспапието и го заподмята от ръка в ръка.

— Казваш го, сякаш това значи нещо.

— Би могло да значи. Съвсем определено.

Преспапието се върна на писалището.

— Вчера си ходил на Райкърс да се видиш с Мориш Робишо. По едно и също време с Карлайл Тейлър. Да не би случайно посещението да е свързано с разследването на убийството на Линда Шафино?

„Мисли бързо!“ Реших да не споменавам на Хейдън за уговорката ни с Макгиган. Какъвто си беше докачлив, току-виж избухнал, че действам през главата му. Затова поразкрасих истината.

— Исках да видя дали Робишо ще разпознае един човек — казах.
— Карлайл Тейлър вече беше там, когато отидох. Заедно с майката на бездомника.

— И кого разпозна Робишо?

— Бауза. Ченгето, задържало го два пъти.

— Вече ми каза — прекъсна ме шефът ми.

Беше време да пусна и лъжата. Хрумна ми внезапно и я казах колкото да има мир и да отърва кожата.

— Робишо е бил на Таймс Скуеър, търсел е дрога, когато Бауза е обикалял и се е опитвал да открие Лурд Балера. Може да потвърди, че между двамата има връзка.

Хейдън сви рамене.

— Само си губиш времето. За окръжния прокурор Робишо е убиец на полицаи. Няма да допусне за нищо на света да го изтъпанам като свидетел срещу Бауза. Пък и негърът има причина да лъже за Бауза. Все пак Бауза го е арестувал цели два пъти. И защитникът, и окръжният прокурор ще изтъкнат този дребен факт. Добре си направил, че си установил връзката, но това не ни дава нищо. — Той си погледна часовника. — Е, време е да ходя на зъболекар, да видим дали сондата ще открие нефт. Ще ти се обадя по-късно. Надявам се да не си изтърсил нещо, с което да вбесиш госпожица Тейлър.

— Знаеш си ме — подметнах аз.

— Точно за това и питам.

След като си тръгна, запалих цигара и седнах да умувам на кое ли ченге ще му хрумне да търси плъх, да го убива и после да го държи и да чака стоден момент, за да ми го подхвърли. В началото ми се струваше, че може да е всеки. Сетне стесних кръга до неколцина откачалки, двама-трима колеги от службата, с които не мелех. Погледнах мокрото петно върху килима и точно тогава иззвъня телефонът. Имам два номера. Единият минава през централата, вторият — не, и е за информатори, чиято самоличност предпочитам да не се разчува.

Обаждаше се Карлайл Тейлър.

— Можеш ли да говориш? — попита ме тя.

— Мога от време на време да изсвирукам и по някоя весела мелодийка. Не ставай толкова мнителна. Да, мога. Какво има?

— Направи много силно впечатление на госпожа Робишо. Въпреки цвета на лицето ти смята, че все пак притежаваш, както се изрази самата тя, мъничко почтеност.

— Мъничко ли?

— Ох, мъже, мъже! Вечно се вторачват в размера. Но карай. Отпратила е адвокатата на Морис и е поискала друг.

— Браво на нея — одобрих аз. — Но я предупреди да държи и него на разстояние.

— Добре. Помоли да ти предам, че стига да поискаш да разговаряш отново с Морис, той е на твое разположение.

Кой знае защо, от одобрението на госпожа Робишо ми стана едно такова хубаво.

— Благодарим й от мое име — рекох. — И я предупреди двамата със сина й да си траят за днешната среща.

— Тя знае, че не бива да я разгласява.

— Освен това не бива да допуска при Морис никого. Нека той не разговаря с никого освен с теб и с новия адвокат. Да се надяваме, че Студентите няма да го самоубият, докато е в предварителния арест. Ако това се случи, всичко приключва.

— И Шафино се измъква, въпреки че е убил жена си. Всъщност обаждам ти се за друго. Няма да напиша оная статия за теб. Пък Джийн нека си настоява.

Свалих крака от писалището и сега-засега забравих за плъха.

— Ще има да ми опява — допълни репортерката. — Но има неща, които не се свеждат до черното и бялото, и това е едно от тях. Задължена съм ти за летището и задето не се разприказва за случката. Струва ми се, че най-малкото, с което мога да ти се отплатя, е и аз да си замълча. Тикна ли те в затвора, Шафино ще продължи да си разиграва коня, а на Морис ще му лепнат присъда. Не искам да участвам в това. Но ми обещавай, че няма да казваш на никого от колегите за Студентите на разменни начала, за да напиша първа материал за тях. Чу ли?

— Чух — уверих я аз.

— Пък после, стига, разбира се, да не те очистят, ще намеря начин да ти се отблагодаря.

Ей на това му се вика Саул да се превърне в свети Павел. Допреди седмица щях да подмина Карлайл Тейлър, както бърз влак

подминава селска гара. А ето че сега ѝ помагах да изобличи покварени ченгета престъпници. Ченгета, които, паднеше ли им случай, щяха да ми теглят куршума, без да им мигне окото, все едно пишат глоба за неправилно паркиране. Имах честната ѝ дума, че няма да пуска във вестника нищо, докато не ѝ кажа. Но човек никога не може да бъде сигурен.

Благодарих на Карлайл, задето няма да пуска статията, но я предупредих, че Елдър няма да се примири току-така. Особено пък като знаем, че Шафино го притиска.

Тя се засмя.

— Чудо голямо, че нямало да се примири. Ха да го видим какво ще направи. Довечера ще пропусна празненството за набиране на средства за предизборната кампания на кмета Тъкър. Ще бъде голям купон. Ще присъстват холивудски знаменитости, задължителните либерали от Западното крайбрежие, които са готови да притичат голи през преспите, само и само да ги снимат редом с чернокож политик. Ще ми се да ида, за да пусна после нещо във вестника, но няма как. Там ще бъде и Джийн, а още не съм готова да се изправя лице в лице с него.

— Защо не си викнеш телохранител?

— Телохранител ли? Не съм се сетила за това. Къде да го намеря?

— Защо не вземеш мен?

Карлайл прихна.

— Теб ли? За телохранител? Я не ставай за смях!

— Там ще бъде заместник-шефът на Нюйоркската полиция. Държал да ме види, как да устоя на такава покана? Освен това утре заминавам по работа. Но първо искам да попритисна един човек. И той ще бъде на купона. Също е в бандата на Студентите, не ти говоря обаче за Херцога.

— Можем ли да споменаваме имена?

— Какво ще кажеш за равина? — подметнах аз.

— Онзи от кметството ли? Който всъщност дърпа конците?

— Мисля да му кажа някои неща право в лицето. Не ти ли се иска и ти да присъстваш, когато го направя?

— Майко мила! — пророни Карлайл.

Разбрахме се, значи, рекох ѝ, а тя извика: „Да, да, да-а-а!“.

49.

НА ЗАПОВЕДТА СЕ МЪДРИ ТВОЕТО ИМЕ

Същата вечер се качих в лимузината, спряна на Блийкър стрийт — Макгиган седеше отзад и говореше по клетъчния телефон. Разговорът явно беше неприятен, понеже той се беше свъсил. Щом ме видя, каза в телефона, че щял да звънне след десетина минути, и веднага прекъсна връзката. Както личеше, срещата ни нямаше да трае дълго.

Бяхме на някакви си четири пресечки от мястото, където щеше да бъде празненството за набиране на средства за предизборната кампания на кмета Тъкър. Но Макгиган нямаше намерение да се появява там. Беше се отказал да ходи в последния момент. Причината? Аз.

Положението ми в полицейското управление се бе влошило. Макгиган не искаше да го виждат, че разговаря с мен. Не искаше да се озовава в едно и също помещение с мен. Не можеше да си го позволи. Както се изрази, съм бил нещо като Бермудския триъгълник на полицията и всеки, имал глупостта да се доближи до мен, после си скубел косите и съжалявал горчиво.

Затова и ми беше насрочил среща на Блийкър стрийт, нещо като главната улица в Гринич Вилидж, където са струпани не знам колко ресторанти, магазини, пивници и чешити. Карлайл и детектив Бонила пиеха капучино в кафене „Фигаро“ малко по-надолу по улицата. Така че бяхме само двамата с Дупчената глава.

— Лошата новина — оповести Макгиган в началото на нашия мъжки разговор. — Шефът на полицейското управление иска главата ти. Издал е заповед за арест, на която се мъдри твоето име. Обвинения в корупция, идващи от връзката ти с детектив Линда Шафино.

— А каква е добрата новина?

— Разполагаш с четирийсет и осем часа, докато заповедта влезе в сила.

— Страхотно, няма що! — възкликнах.

— Дауд е надушил за теб и за парите от дрогата на Кабрера Хлапето. Предполагам, че тъкмо заради тях и те обвиняват в корупция. Шефът настоява от полицията да се поразровят защо се бъркаш в разследването на такъв сложен случай. На убийството на детектив Линда Шафино де.

— Убийството, което разследвам по твоя молба.

— Същото.

— Нещо ми подсказва, че Боби Шашмата и равинът са ме взели на мушка — отбелязах аз. — И дано не ти прозвучи дръзко, но не изключвам и теб.

— Пак разполагаш само с четирийсет и осем часа, за да отървеш кожата.

— Искат да ме натопят. А Дауд се е оставил да го използват. Но нали, клетият, си е тъп като галош, не го разбира.

— Един полицай трябва да притежава най-различни качества — натърти Макгиган. — Сред тях е и прозорливостта. Понеже предстоят избори, Дауд се престарава, за да печели точки. Исква разследването на убийството на Линда Шафино да приключи час по-скоро и който му слага пръти в колелата, се превръща в негов кръвен враг. Драпа и да го показват по-честичко по телевизията, а какъв по-удобен случай от разобличаването на подкупни ченгета! Ако държиш някакви козове, разполагаш с четирийсет и осем часа да ги изиграеш.

Погледнах през прозореца и видях бял младеж — беше само кожа и кости и се бе издокарал в булчинска рокля, остър алуминиев сутиен и бяла диадема. Носеше отрупана със златни пайети пръчица, от която хвърчаха искри, и въпреки натовареното движение, препускаше на ролери по Блийкър стрийт.

— Имам един коз — споделих аз. — Но дали ще ми помогне, ще разбере утре.

— Не ми казвай какъв е — спря ме Макгиган. — Ако ти помогне, ще узная веднага, ако ли не, предпочитам да не бия на очи.

— Четирийсет и осем часа — повторих аз.

— И нито минута повече.

50.

КАК Е ЖИВОТЪТ, РАВИНЕ?

Стоях заедно с Карлайл Тейлър и отпихах от кафето в уютната библиотека в къщата на площад Вашингтон, разположена в Роу. Площадът се смята за духовно средоточие на Гринич Вилидж, слава, която човек няма как да възприеме на сериозно с тия обществени тоалетни наред граднката. Преди столетие площадът е бил заобиколен от богаташки къщи от червени тухли. Днес те се възправят само на една от пресечките, наричана Роу.

Най-изисканата къща беше собственост на петдесет и пет годишния президент на звукозаписна компания — едър в таза, с твърда като тел къдрава коса и слабост към непълнолетните девойчета, които преспокойно можеха да му бъдат и внучки. Тъкмо той бе лъчезарният домакин на тазвечерното празненство за набиране на средства за предизборната кампания на кмета Тъкър. Карлайл знаеше едно-друго за въпросния домакин. Според нея лансирал най-известната кьнтри певица в страната, седемнайсетгодишно момиче, което чукал, откакто то било на дванайсет.

Влагаше парите си не само в момиченца. В библиотеката имаше оригинално платно на Реноар и автопортрет не на друг, а на Рембранд — и двете произведения на изкуството бяха свързани с алармена система, прикрепена към стената, и денонощно се пазеха от охрана. Домакинът се беше лепнал за кмета Тъкър, център на вниманието в претъпканата с хора библиотека. Понечеше ли кметът да каже нещо, което макар и смътно да наподобяваше смешка, домакинът се заливаше от кикот, докато не почервенееше като домати.

— Познаваш ли някого от тези хора? — попитах аз.

— То оставаше да не ги познавам — възкликна Карлайл. — Ето я носителката на миналогодишния „Оскар“ за най-добра женска роля, тук са и половината градски съветници, свещениците, настоятели на двете най-големи черкви в Харлем, които са във вечна вражда — не ти трябват куче и котка. А също върховният съдия на щата, трима

професионални баскетболисти, шефът на Нюйоркската полиция, когото сигурно и ти познаваш, и нашумял моден дизайнер, който всяка седмица си прави пластични операции на лицето, за да младее. Сега доволен ли си?

Къде ти ще съм доволен, но предпочетох да не го споделям. Шефът на полицията съвсем преднамерено ме избягваше, а колкото до останалите, тях пък избягвах аз. Хич не ми беше до поборници за расово равноправие с дълги-предълги полицейски досиета, до продажни политици, сополиви моделки, травестити и плешиви предприемачи, които се оглеждат кого да чукат. Мен ако питате, повечето гости се бяха домъкнали колкото да похапнат на корем — явно това им беше основното занимание в този живот. Връхлитаха като рояци скакалци връз келнерите с бели сака, понесли табли със сандвичи, и се тъпчеха така, сякаш всеки момент планетата щеше да бъде сполетяна от нечуван глад.

Карлайл се разцелува с кривоглед чернокож проповедник, докато аз си топлех задника пред камината на дърва и наблюдавах хората наоколо, които току се оглеждаха, да не би да изтърват някоя важна клечка. Всички очи бяха вперени в кмета Тъкър и антуража му, където се открояваха шефът на Нюйоркската полиция Дауд, Рей Футман, Джонатан Мънро и Юджин Елдър. Там беше и Харви Рафълсън, който се мъчеше как ли не да се прави, че не съществувам. Наричах тая пасмина НБ: незаситените бесове. „Властолюбието е бяс, обсебил хората, понеже те могат да притежават всичко на белия свят и пак да са нещастни, тъй като бесът чака ли чака и ще бъде заситен.“

Ние с Карлайл привличахме погледите, и то не само защото тя си беше втъкнала в косата две обсипани със скъпоценни камъни шноли. Две бели ченгета ме измериха погнушено от глава до пети, и ме подминаха като турски гробища. Прочут водач на чернокожите, около когото вечно избухваха някакви скандали и за когото знаех, че е таен информатор на полицията, реши да не пропусне случая да подхрани славата си, като поздрави Карлайл, но на мен не обърна никакво внимание. Елдър също погледна няколко пъти журналистката, но толкоз. Аз пък бях насочил вниманието си към равина. Видях как пошушва нещо на Джонатан Мънро, висок мъж към петдесетте със сребриста коса и квадратна челюст. Грееше целият и притискаше до

себе си руса манекенка, която я имаше, я не и деветнайсет години и направо си умираше от скука.

Най-неочаквано равинът се откъсна от групичката и тръгна сред гостите, а аз си дадох сметка, че ако го чакам да се наклюкари и налюбезничи, ще има да вися тук до Второ пришествие. Така де, бяхме на купон за събиране на средства и тъкмо равинът бе натоварен с осигуряването на мангизите.

Оставих чашата от кафето върху полицата над камината и рекох на Карлайл — хайде, в атака! Хванах я за ръка и си запроправях път през навалицата. Някой ме настъпи. Не си направи труда да се извини, пък и аз не спрях. Усещах, че Карлайл е доста притеснена. Беше впила пръсти в ръката ми. И аз бях на тръни. Лице в лице с равина. Не е шега работа!

След миг вече бях толкова близо до него, че ако поисках, щях да го докосна. Заместник-кметът Рей Футман се обърна и тутакси насочи поглед към Карлайл — бяха стари приятели и тя не подозираше нищо. То бяха прегръдки, то бяха целувки и колко се радвам да те видя, и искаш ли нещо за пиене, и изглеждаш страхотно, и как я караш? Наблюдавах ги мълком, най-сетне набитият редкозьб четирийсет и пет годишен Футман погледна и мен, лепна си усмивка върху лицето и ми протегна ръка. Но очите му го издаваха. Той току примигваше, после се насили да отвори широко очи, сякаш се мъчеше да не заспи, накрая помръкна и усмивката му. Не пое ръката му.

— Ако се вярва на хората, вкусиш ли веднъж от властта, няма отказване — подметнах аз. — Как е животът, равине?

Футман отново се ухили и отвърна:

— Службата в полза на обществото и службогонството са две съвсем различни неща. Та как ме нарекохте?

— Равин — повторих аз. — Така ви наричат и ченгетата на Шафино. Знаете за кого ви говоря. За Студентите на разменни начала. Не си поплюват тия хубостници. Хем смъкват равнището на рецидивизма, хем си изкарват и по някой и друг долар. Страхотно, няма що. Но да се върнем на властта. Знаете ли, че стига да разполагате с достатъчно власт, можете да лъжете на воля и да направите така, че лъжите ви да се превръщат в истина?

От напрежението между Футман и мен Карлайл направо отскочи назад. Зяпна невярващо и затули устата си с длан.

Футман престана да се усмихва.

— Не си струва да се говори с недомлъвки, детективе. А сега ще прощавате, но дългът ме зове. Карлайл!

Целуна ѝ ръка и тъкмо понечи да се отдалечи, когато му рекох:

— Да сте ходили наскоро в Йонкърс? Подочух, че често сте отскачали дотам. Всъщност покрай Йонкърс вие с Боби, така да се каже, сте станали съмишленици. И това ли са недомлъвки?

Футман стоеше като ударен с мокър парцал. Изгледа ме на кръв и стисна пестници, докато кокалчетата му не побеляха. Но не беше от хората, които се дават току-така, инак нямаше да се е издигнал толкова. Наведе се към мен и рече:

— На ваше място щях да внимавам много. Пък и подочух, че тия дни ще бъдете обвинен в корупция.

— Хайде да поговорим как прикривате Студентите — знаех си аз своето. — Добре сте го измислили. Уреждате в полицейското управление цивилни, които са ви верни до гроб. А вие, разбира се, сте верен пък на Боби Шашмата. Колко убийства сте покрили дотук заедно с въпросните цивилни? Горедолу.

Футман попита Карлайл:

— И ти ли си забъркана в това?

Стъписана, тя само поклати глава.

Заместник-кметът кимна и пак ме погледна.

— Има една стара поговорка: „Не дърпай алигатора за опашката, докато не прекосиш реката“. Е, аз съм алигаторът, а вие още не сте я прекосили тая река. Опитвате се да ме притискате значи. Добре, така да бъде. Между нас, детективе, започва война. — После се извърна към журналистката. — Би трябвало да подбиращ по-внимателно с кого общуваш. И бих ти препоръчал да си имаш едно наум, когато слушаш брътвежите на своето приятелче. А сега ще прощавате, но тази вечер трябва да набера два милиона.

— А случайно да сте чували за Дейвис Хукстадър и Бари Петрас?

Футман застина като вкаменен.

— От Вашингтон са — не мирясах аз. — Хукстадър притежава половината киносалони в града, а Петрас е бил заместник-губернатор на щат Мериленд. Семейството му има фирми за добив и продажба на петрол и бензин. И двамата имат роднини, които са били убити. И

какво се оказва — убийците на свой ред също са убити. Случайно вие двамката с Шафино да сте изнудвали за пари Хукстадър и Петрас?

Футман поклати глава, сякаш се е отказал да ме убеждава, че схватките на професионалните борци са предварително уговаряни. Аз обаче имах за него още една изненада. Връчих му вестникарската снимка на Шафино, същата, на която бях добавил брада и тъмни очила. Щом я видя, Футман се смръщи, сякаш току-що е изял развалена риба. Хората се мъчеха да привлекат вниманието му, но къде ти! Онзи продължаваше да се звери на снимката. После затвори очи и се опита да си възвърне самообладанието — накрая смачка на топка фотографията, запокити я върху килима и се отдалечи, следван по петите от разни навлеци, службогонци и отрепки.

Карлайл бе на път да се разплаче.

— Може да е всеки друг, но не и той! — изхлипа тя.

— Току-що се срещна с равина — отсякох аз. — Съвсем отблизо.

— Ако не беше той, сега нямаше да имаме чернокож кмет.

„Кметът също ще го отнесе. Ще види през крив макарон втори мандат“, помислих си аз. Футман имаше да отговаря за доста неща.

— Ако не беше Рей — повтаряше си като курдисана репортерката, — в полицейското управление нямаше да работят жени и представители на малцинствата. Благодарение на него градът ни стана по-добър.

— По-добър за ченгета, решили да видят сметката на жените си — възразих аз. — По-добър за хора, на които им е по джоба да си купуват правосъдие, и най-вече за самия Рей Футман. Тъкмо той — заедно с Шафино и твоето приятелче Елдър — натопи Морис и го тикна зад решетките. И всичко това се върши зад гърба на чернокожия кмет, който не е нищо повече от параван.

— Вечеряла съм с Рей и жена му — продължи да упорства Карлайл. — Познавам двете му дъщери. Едната се е записала да следва медицина в Харвардския университет. Изключено е той да е равинът. Просто е невъзможно.

— Възможно е, и още как! Парите, които вчера видя в банката, парите, които Джули пренася от Вашингтон, са предназначени за преизбирането на кмета — така Футман ще остане на власт. Харви знае, че точно заместник-кметът е равинът. Знаят го и Джули, и

Шафино. Но Джули е по-добра като свидетелка, понеже знае и за убийството на Линда.

Казах, че Футман драпа със зъби и нокти да си запази властта. И да се сдобие с още. Ето защо и урежда в полицейското управление жени и хора от малцинствата. От това в момента се възползва и бандата на Студентите.

Точно тогава от тълпата изникна Юджин Елдър, който застана между мен и Карлайл.

— Виждаш ми се посърнала, моето момиче — подметна той и ме погледна през рамо. — Сигурно е от компанията, която си си избрала.

Адвокатът замахна и показа с широко движение цялото помещение.

— Погледни, радост за окото! — възкликна той. — Всички тези прекрасни чернокожи около теб. Моите събратя. Твоите събратя. С абаносова, махагонова, мургава, бронзова, кафява кожа! Да им се ненагледаш! — Елдър ми се ухили и оголи белите си зъби, открили се върху розовите венци. — Какво ще кажеш, мой човек?

— Задушavam се — простена Карлайл. — Изведи ме от тук. Още сега!

Адвокатът се усмихна още по-широко. Беше победил, аз бях изгубил и тая работа не ми харесваше. Видях го как прегръща през кръста репортерката.

— Тръгваме, моето момиче — рече й. — Нека само се обадя на някои хора...

Тя изтласка ръката му.

— Не ме докосвай! — подвикна му. — Никога вече! Погледни се, за бога. Искаш светът да те мисли за толкова черен, че и пред купчина въглища да застанеш, пак ще хвърляш сянка. И въпреки това лижеш задника на всеки бял, стига да смяташ, че си на далавера. Бил той мъж или жена. — Беше се просълзила. — Мечтаех си ти да си на мястото на Тъкър тази вечер. Божичко, каква глупачка съм била. Разби ми сърцето, така да знаеш. Двуличник такъв. Трябваше да мине доста време, докато го проумея, но вече знам, че си точно такъв — двуличник. Онова, което приятелите ти са направили от теб, е отвратително, отвратително е и каквото ти направи с мен. Не искам да те виждам повече, Джийн. Чу ли!

Забелязах, че адвокатът се изопва като струна — явно беше готов да отвърне на удара. Но и двамата знаехме, че Карлайл го е пронизала право в сърцето. Мъжът, предал жената, която обича, се измъчва като грешен дявол — да не ви дава господ да го изживявате. Тази мъка ме преследваше всеки божи ден, откакто бе умряла Линда, днес я видях и върху лицето на Елдър — той съжеляваше за всичко, което е могло да се случи и което е изгубено безвъзвратно. Беше очаквал тази вечер да тържествува, а сега се оказваше, че е изгубил всичко. „Кънтят стъпки в паметта ми, по коридори, които не сме извървели, към врати, които не сме отворили...“

Но човек може да пренапише живота си само в своето съображение, а Елдър вече не бе в състояние да стори дори това. Надяна непроницаема маска, погледна Карлайл и поклати глава сякаш за да развесели някого, когото току-що са пуснали от лудница.

Репортерката пристъпи към мен. Хванах я за ръката и казах на адвоката:

— Може би вече съм достоен да ме направите почетен член на чернокожата раса. Кога трябва да си платя членския внос?

51. ПЪТУВАНЕТО

Когато на другата сутрин отидох в службата, заварих пощата отворена и разпиляна по цялото писалище. Как, кажете ми, клетите ченгета да не страдат от мания за преследване! Колкото до липсващото чекмедже от бюрото, където господин Плъхът бе намерил последен покой, тепърва предстоеше да го върнат на мястото му.

Разрових нахвърляните листове, за да видя дали някой ме е търсил по телефона, и открих две съобщения — от Бауза и от Гавилан. Звъннах първо на Гавилан. Още беше при майка си в болницата и ми се стори съвсем изтощен. Току-що се бил чул с Бауза, който му се бил обадил, за да му съобщи, че е открил нова банкова сметка на името на Дамарис. Момчето си помислило, че онзи пак му хвърля прах в очите, после обаче Бауза му споменал моето име. Гавилан се свързал с банката, откъдето потвърдили, че наистина има такава сметка, но отказали да съобщят каква е сумата в нея. Попитах Гавилан как се казва чиновничката, с която е говорил, и обещах да проверя.

— Благодаря ти, мой човек — рече момчето. — Слушай, хайде да се видим някой път. Вторият ми баща нямаше да си помръдне и пръста за мен, ако не беше ти. Можем да си побъбрим, да идем някъде. Да се сприятелим. Поне за кратко.

— Ама разбира се — отвърнах аз. — Днес заминавам по работа. Връщам се утре. Ще ти звънна. Все ще измислим нещо.

— Страхотно! — живна Гавилан. — Хайде, ще се чуем утре. И още веднъж благодаря за всичко, което направи.

Следващ наред беше Хесус. Казах му, че съм разговарял с Гавилан и ще се свържа с банката. И да му мисли, ако двайсет и петте бона не са там. Ще му почерня живота!

— Я не се занасяй бе, човек. И през ум не ми е минавало да те разигравам — увери ме той. — Къде ти! След всичко, което направи с Джули. Само дето не я подпали тая малка лигла. Така ѝ се пада.

— Тя си е жива и здрава, и косъм не е паднал от главата ѝ — възразих аз. — Така смятам да бъде и занапред. И понеже, както е тръгнало, май ще отскоча до Вашингтон, къде да я търся?

— В хотел „Дюкейн“ на Първа улица и авеню Мериленд, на две крачки е от Ботаническата градина. Намира се при малък парк, част от градината. Джули е отседнала в стая триста и седемнайсет.

Запалих цигара и пъхнах крак в дупката от изваденото чекмедже с плъха.

— Сега там ли е? — поинтересувах се.

— Не, сигурно е в движение. Обикаля и събира парите. След оная малка случка с теб Боби е сменил подхода. Оттук нататък Джули няма да ношува във Вашингтон и да се прибира на сутринта. Вече ще пътува още същата вечер. Ще се връща посред нощ, когато градът е спокоен и по улиците няма жива душа. Така го е измислил Боби. Преди да потегли, Джули ще му звънне, та той да знае кога да я чака.

— Кога ще му се обади?

— В седем. Веднага след това тръгва за Ню Йорк.

Отхапах от поничката с желе, която си бях взел за закуска, и си погледнах вратовръзката. Беше цялата в пудра захар. Изтръсках захарта и чак тогава се сетих, че ще привлече плъховете.

— Значи, ако ида там в седем — уточних аз, — ще заваря Джули в хотелската стая.

— Ако си знае интереса, ще бъде там — натърти Бауза.

— Боби ще чака да му се обади, а с него шега не бива. Особено когато става дума за пари.

— И понеже говорим за пари — вметнах аз, — в стаята на Джули сигурно ще има цяла камара. Какво ще правим с тях?

— Как какво? — подсмихна се Хесус. — Взemi си колкото ти трябват. Няма да ти е за пръв път, нали?

Пропуснах подмятането му покрай ушите си и попитах какво да правя с шкафчето в гардероба на летище „Дълес“. Вашингтонските ченгета на Шафино очакваха някой да се появи и да вземе пистолета и сведенията за хотела на Джули. Ако не отидех да прибера нещата в шкафчето, нищо чудно Студентите да се усъмнят и да решат да отскочат до Джули.

Хесус ми задиша в слушалката — явно мислеше. Накрая отвърна:

— Нещо не разбирам. Накъде биеш?

— Обяснявам ти, че вероятно не е зле да прибера пистолета. Все едно че всичко се развива според уговорката. И чак тогава да отида в хотела на Джули.

— Сега вече схванах. Да, добре си се сетил. Направи го. — Хесус пак си пое шумно дъх и допълни: — Как ще върнеш момичето в Ню Йорк?

— Ако ти кажа, ще знаем и двамата.

— Не се занасяй бе, човек, попитах те само от любопитство. Къде ще я държиш, в квартира за срещи с информатори или у вас?

Пресегнах се да си взема кафето.

— Знаеш ли как да държиш един мухльо в напрежение?

— Не.

— Ще ти кажа някой друг път.

Бауза се докачи.

— Какво ти става бе, човек, да нямаш проблеми с общуването?

— Заминавам за Вашингтон — отсякох аз. — Това ти е предостатъчно. Друго не ти трябва да знаеш. Как се е регистрирала Джули, с истинското си име ли?

— Не, като госпожа Матю Хопкинс.

— Какво? Госпожа коя?

— Нали я знаеш, че е луднала по Винсънт Прайс — поясни Хесус. — Боби ми каза, че си е избрала името Хопкинс, защото така се казвала една от героините във филм на Прайс, където горели на клада вещици.

— Понеже стана дума за изгорени хора — подметнах аз, — не е зле да си грабваш партакешите и да се чупиш от града, докато твоето приятелче Шафино не е решило да подпали живи и теб, и Мис Канзас.

— Ти не бери грижа за това. Само чаках да получа потвърждение от теб. Вдигаме се с Джина и дим да ни няма оттук.

— Е, хайде, да свършваме. Трябва да уредя някои неща, преди да замина.

— От летище „Ла Гуардия“ излита самолет, с който ще стигнеш във Вашингтон за има-няма четирийсет и пет минути — напомни ми услужливо Хесус. — Но да знаеш, че изчезне ли Джули, Шафино ще хукне да я търси под дърво и камък.

— Не се притеснявай за това, аз имам грижата за Джули — рекох му. — По-добре си намери къде да се скриете с Мис Канзас.

После звъннах на Карлайл, която ми благодари, че съм отишъл с нея на празненството за набиране на средства, а след това съм я изпратил до тях. Говореше, кажи-речи, само тя, и то главно как Елдър я е подвел и не е оправдал надеждите ѝ. Пет пари не давах какъв подляр е Херцога, но жената искаше да си изплаче душата, затова и слушах. Предната вечер телефонът бил иззвънял, тя обаче не вдигнала, понеже знаела, че е Елдър. После си проверила телефонния секретар и както и очаквала, я бил търсил наш Елдър — ридаел клетият, скубел си косите, кълнял се, че Карлайл била единствената жена, която някога е обичал, и стоварвал върху мен вината — бил съм, видите ли, застанал между тях. Накрая и тя се разплакала. Елдър я убеждавал как ли не, че не бил чак толкова лош, колкото го изкарвал Фиър Мар. За късмет не ми оставало още много да му създавам главоболия.

— Тая работа не ми харесва — каза журналистката. — Следващите няколко дни си отваряй очите на четири.

Отвърнах, че ще се постарая.

— Не мигнах цяла нощ и заради онова, което ми разказа за Рей Футман и дъщерята на Тъкър. Обикновено бих отсъдила, че това са поредните дивотии и празни приказки. Но понеже ми го казваш ти, няма как да го подмина току-така. Кметът Тъкър обожаваше дъщеря си. Научи ли истината, ще убие с двете си ръце Рей. Истина ти казвам.

— Ще се обадиш ли на кмета?

— За нищо на света — отсече Карлайл. — Само това оставаше да му съобщавам такава новина. Да ти призная, едва ли ще преживее някога смъртта на момичето.

— „Отчаяните угризения поглъщат в неутолима ярост днешния ден.“

— Това пък сега какво е, пак ли Йейтс?

— Не, Блейк.

— Йейтс, Блейк, Джери Лий Луис. Някой да ти е казал, че си голям чешит?

— Непрекъснато ми го казват.

— Това пътуване до Вашингтон, за което не обелваш и дума — допълни Карлайл. — Опасно ли е?

— С мен ще дойде и Дайън — отвърнах. — Той е единственото ченге, на което мога да се доверя.

— Дано имате късмет и двамата. Наистина ли не можеш да ми кажеш нищо повече?

Обещах да ѝ звънна утре и затворих.

Поне едно главоболие ми беше спестено — не се налагаше да обяснявам на Хейдън защо заминавам. Днес нямало да идва на работа. Предния ден при зъболекаря му прилошало от инжекцията новокаин. А това ми бе само добре дошло. Кажех ли му какво съм намислил, той нямаше да има избор. Щеше да бъде принуден да ме арестува.

Звъннах и на Дайън. Казах му името на банката в Бронкс и на чиновничката, с която Гавилан се е свързал, и го помолих Маги О'Кийфи да пусне връзките си и да види дали Хесус не е излъгал. Допълних, че ако всичко със сметката е наред, тръгваме за Вашингтон. Заръчах му да ми се обади час по-скоро.

Ама разбира се, обеща баща ми.

Докато го чаках да ми звъдне, се запретнах да реда разпиляната поща. Но нещо не ми спореше. Мъчех се с листовете и след двайсет минути, когато Дайън ми се обади. На името на Дамарис наистина била открита нова банкова сметка. В нея имало двайсет и пет хиляди долара.

Тръгвахме за Вашингтон.

Обясних, че искам да пристигнем по-раничко, за да имам достатъчно време да огледам хотела на Джули, преди да се срещна с нея. Щеше ми се да избегна изненадите. Баща ми се съгласи с мен. Рекох, че пак ще го потърся, за да му кажа какво съм направил с билетите, и затворих.

Прекарах следващите няколко часа сам в заседателната зала: разглеждах картите на Вашингтон, уреждах полета, наех по телефона кола, с която да се приберем в Ню Йорк. Звъннах и в хотел „Дюкейн“. Да, предната вечер в хотела била отседнала някоя си госпожа Матю Хопкинс, още не се била изнесла. Междувременно с мен се свърза домакинът на службата, да ми кажел, че кръвта на плъха по чекмеджето все не излизала и не излизала. В три следобед излязох от сградата и се запътих към летище „Ла Гуардия“.

52.

ЗАТВАРЯНЕ НА КРЪГА

Бях самичък в гаража на мотела. Виждах през входа летище „Ла Гуардия“, което беше само на стотина-двеста метра оттук и където на тъмната писта, обточена с ярки бели светлини, всеки миг щеше да кацне самолет. Бях дошъл с автомобила преди цели шест часа и оттогава не бях мърдал от летището.

Извадих от джоба на якето сандвич с риба тон и магнах целофана. Това ми беше вечерята. Сандвичът имаше вкус на лепкав буламач.

Докато ядях, си мислех за Хесус Бауза. Предния ден му бях казал точно каквото той очакваше да чуе: че ще ида във Вашингтон и ще се добера до Джули, преди Шафино да я е очистил. Бях излъгал. Но същото беше направил и Хесус. С пътуването искаха да ме хванат в капан.

Изядох си сандвича и се огледах да не би да съм изтървал нещо. Осветлението в гаража беше съвсем мъждиво, затова и включих електрическото фенерче и осветих пространството около себе си. Сега не му беше времето да съм немарлив. Една грешка — една-едничка грешка, и с мен беше свършено, щях да бъда труп. Оказа се, че не съм изпуснал и трошица.

Гаражът се намираше под двуетажен мотел — на равното поле западно от летището имаше три такива еднакви мотела. Криех се тук повече от час. Първо трябваше да се справя с охраната. В това отношение нямаше никакви проблеми. Въпросната охрана беше едно бивше ченге — Сефъс Пюрифай, петдесет и пет годишен негър с бичи врат, който можеше да излочи не знам какви количества евтин алкохол. Познавах се със Сефъс отпреди година, когато Бюрото за борба с организираната престъпност бе използвало един от мотелите, за да се среща със свидетел срещу израелци, разследвани за пренасяне на дрога. Преди да се пенсионира, Сефъс преследвал някакъв заподозрян и си счупил капачката на коляното, затова и излязъл в пенсия.

Напоследък предпочиташе да си кротува вътре в мотела, с крак подпрян върху възглавница, да си пие долнопробното вино и да гледа не знам коя си серия от „Дните на нашия живот“. Накрая щях да го предупредя, че съм тук. Но първо трябваше да свърша работа.

Гаражът беше малък и тъмен, с бетонни стени, нисък таван и осветление колкото да не се блъснеш в някой от каменните стълбове. Имаше място само за четири автомобила. Тази вечер вътре бяха спрени три коли, от които едната — очукана трошка, беше на Сефъс. До нея се мъдреше мотоциклет за чудо и приказ — „Харли Дейвидсън“, по който нямаше и драскотинка, с лъснати до блясък спици на колелата и кожена седалка. Към задната гума бе прикачен тежък месингов катанец. Сега стоях тук и чаках собственика му. Летище „Ла Гуардия“ имаше и покрит, и открит паркинг. Нямаше обаче охрана. На летището щяха да задигнат за нула време мотоциклета.

Погледнах си часовника. Девет часът. Онзи щеше да се появи всеки момент.

Скрих се зад един от стълбовете така, че мотоциклетът да ми е под око. През счупения прозорец отзад нахлуваше студен въздух. Духнах си на ръцете и извадих глока. Не се налагаше да махам предпазителя. Пистолетите от тази марка са без предпазители.

Как човек убива шест часа на летището ли? Качвах се на автобуса и кръжах от единия до другия край на летището, четях „Тайната роза“ на Йейтс и си мислех за Линда — моята роза. Облекчавах се по закусвалните. Сегиз-тогиз поглеждах към остров Райкърс и си мислех за Морис Робишо, който лежеше окован към кревата, за майка му, издокарана в розово костюмче като на Джаки Кенеди, и за Карлайл Тейлър, плакала, докато е слушала съобщението върху телефонния секретар. Трима чернокожи, които чакаха един бял полицаи да раздаде правосъдие. Проявление на какво беше това — на някаква сляпа вяра ли? Менкън е нарекъл вярата лишено от логика упование, че ще се случи невъзможното. Какво бях тръгнал да помагам на Морис, при положение че самият аз бях затънал в неприятности? Не разчитайте на съветите на човек, който е загазил здравата.

Бях облечен в черно кожено яке и пуловер с качулка, бях с маратонки и черна плетена шапка. Поне аз не бях забелязал да ме следят, но все пак си беше разумно да си сменя дрехите. Сега приличах на мутрите, които се навъртаха около товарните терминали на

летището и ако не пласираха дрога на летците и стюардесите, задигаха всичко, което не е заковано с ей такива пирони.

И докато престъпниците действаха на големи банди, аз бях сам-самичък. При това в момент, когато би трябвало да ме подкрепят цял взвод с радиостанции, пейджъри, картечници и коли, препречили пътищата, откъдето може да се избяга. Това обаче щеше да означава, че играя по правилата, лукс, който не можех да си позволя. Ето защо и висях самичък в гаража и се молех да ми провърви. И да познавам достатъчно добре собственика на мотоциклета, за да предвидя следващия му ход.

Бях си сложил ръкавици и вълнени чорапи, но пак ми беше студено на ръцете и краката. За да се постопля, оставих глока върху перваза и започнах да тичам на място, сетне и да се боксирам. За да не ми доскучае, си представях, че съм на ринга с Шугър Рей Робинсън — ту се дръпвах наляво, ту нанасях дясно кроше, така че принуждавах противника си да отстъпи към въжетата и да погледне рефера. Гладна кокошка просо сънува!

Не щеш ли, пред мотела светнаха фарове, озарили гаража, и аз начаса се пресегнах за пистолета.

Фалшива тревога. Оказа се, че е такси — от него слязоха двама младежи, момче и момиче, които влязоха прегърнати в мотела — момичето беше отпуснало глава върху рамото на момчето, а то бе сложило длан на дупето ѝ. Отново разполагах с целия гараж. Но не за дълго. Все някога Сефъс или някой от собствениците на другите коли щеше да слезе в гаража. Наложих си да не мисля за това. Загледах през счупения прозорец самолетите, които излитаха. Сетих се и за притежателя на мотора. Заповтарях си: „Или тази вечер, или никога“. След тази вечер нямаше да се доближа и на километър до него. Нямах друг избор — трябваше да го направя днес, когато той го очаква най-малко.

Краката ми започнаха да изтръпват. Стоях прав не знам от кога, умирах за сън. Облегнах се на студената стена на гаража, но студът веднага ме прониза до кости. Прозинах се, леденият въздух ме проряза в дробовете. Пушеше ми се, пиеше ми се нещо по-силно, искаше ми се тази вечер да свършва най-последно. Но най-вече ми се щеше Линда да ми прости за онова, което бях сторил, и за това, което се канех да направя.

„Червена розо, горда розо, тъжна розо на дните мои! Ела при мен, да ти попея за времена отминали.“

И точно тогава го видях.

Вървеше към мен. Нечуто. Заплашително.

Сянка, изникнала от нощта. Животът и смъртта, минало и бъдеще само на хвърлей от гаража. Беше се приближил, без да вдигне и най-малкия шум — пак извадих страхотен късмет, че го зърнах овреме, преди да ме е видял той. Отпърво си казах, че това надали е човекът, когото чакам. Започнах да си втълпявам, че е някой гражданин, дошъл да си прибере колата. Предприемач, отчукал секретарката и сега тръгнал към къщи, при благоверната. Но нещо ми подсказваше, че е той. И не бива да му се давам.

Скрих се зад стълба, но така, че да държа новодошлия под око. Видях как той спира при входа на гаража и се озърта. Предпазлив си беше човекът. Винаги си имаше едно наум. Беше облечен в униформата на моторизираната полиция: черно кожено яке, кубинки и черни панталони, лицето му бе скрито под каската. На рамото му беше праметнат сак. Беше широкоплещест и як, с мускулести крака — мечта за всеки треньор на бегач или борец. Мъжът гледа дълго, без да се помръдва, мотора. През цялото време не сваляше ръка от кобура.

Помислих си — край, видял ме е. Затаих дъх и го загледах как стои като вкаменен. На котка и мишка ли ще си играем? Който се размърда пръв, губи. Онзи явно се наслаждаваше на войната на нерви. Беше пръв спец по тия неща, никой не можеше да се мери с него. Къде ти! При него всички войни бяха необявени и подмолни, той не подбираше средствата и не мирясваше, докато не повали противника си и не го прати на оня свят. Изтръпнах. Разтреперих се като листо, макар че за нищо на света не бих си го признал. „Надхитри ме — помислих си. — Да го вземат мътните, пак ме изигра!“ После онзи махна ръка от пистолета и се запъти към мотоциклета. Поолекна ми. Но не много. Къде ти ще ми олекне в присъствието на този негодник!

Той закачи сака на ръчките на мотора, свали каската и я хвана под мишница. Завъртя глава и разтри тила си. Така де, и на него не му беше леко — денят беше ужасен.

Излязох иззад стълба, насочил пистолета към гърдите на мъжа.

— Изглеждаш страхотно — изсъсках.

Пред мен стоеше не друг, а Шафино. Мале, само как се сациса клетият!

Не го бях виждал да губи ума и дума. Хайде де, това перде да онемее! Сега обаче върху главата му се бе стоварила най-голямата от всички изненади. Смръщи се, сякаш току-що си е прищипал ръката с автомобилна врата. Отвори уста и понечи да каже нещо, но не се чу и звук.

— Обърни се! — наредих му аз. — С гръб към мен. А си мигнал, а съм ти прерязал гръбначния стълб на две.

Той се подчини. И чак тогава си възвърна дар словото.

— Голям късметлия си, ще знаеш. Приличаш ми на педал без СПИН. Търсим го под дърво и камък във Вашингтон, а той, моля ви се, бил тук. И ми размахва пистолет. Но аз не съм Стивън Сегал, няма да се правя на герой.

Опрях глока в гърба му, издърпах единайсетмилиметровия пистолет от кобура му и отстъпих назад. После оставих оръжието на Шафино върху циментовия под, заповядах му пак да се обърне с лице към мен и да се дръпне назад. Държах глока насочен към гърдите му.

— Бива ли такова нещо! — подметнах. — Да заминеш, без да ми кажеш и думица, без да напишеш и ред или да ми звъннеш. А уж значехме нещо един за друг. Чувствам се употребен.

Шафино стисна каската под мишница.

— Как надуши какво става?

— Все пак сме ченгета, забрави ли? — възкликнах аз. — Плащат ни да сме готови за най-лошото. Първата ти грешка беше Бауза. Защо да си кривиш душата, признай си, че от него надали ще стане президент.

— На мен ли го казваш? Ако кръстосаш латиноамериканец с горила, какво ще се получи — тъпа горила! Къде пак е объркал конците тоя смотаняк?

— Къде ли не!

— Чудничко.

— Ти ме предупреди, че ще се срещнем, и то скоро — натъртих аз. — И след ден наш Хесус ме кани на обиколка из любимата ни столица. Интересно съвпадение, нали?

— Карай нататък.

— Вчера в парка обсъждаме какъв изпаднал тип си. Очаквах Бауза да провери дали не го записвам. Но не. Хесус ми вярва на едната честна дума. Веднага надуших, че има нещо гнило. Поне от приличие трябваше да се престори, че се презастрахова, все пак любезният ни разговор беше все за неща, за които като нищо ще гние до живот по затворите — като се почне от пране на пари и се стигне до убийства. А колкото до това дали те е предал, няма такова нещо. Къде ти! Доста отдавна си му взел страха, не смее клетият и да гъкне.

Шафино кимна.

— Но това пак не обяснява как си се озовал тук.

— Много просто. Още в мига, в който Хесус ме потърси, надуших, че ми залагате капан. Сигурно ти е хрумнало на теб, все пак ти командваш парада и така нататък. Знаех и че държиш собственоръчно да ме направиш на решето.

— Линда ми беше жена. Май го забравяш.

— Нищо подобно, помня го прекрасно — уверих го аз. — Затова и уредих тази мила среща. Но както и да е. Ако искаше да ми теглиш куршума, трябваше да отскочиш до Вашингтон, а това означаваше да минеш през навалищата ченгета, репортери и други отрепки, дето бивакуват пред къщата ти. Можеше да го сториш само ако станеше невидим.

— Такъв съм си от малък — невидим.

— Сутринта пратих човек да държи под око къщата ти. По едно време ти дойде посетител. Един-единствен. Ченге с мотор. Нали навремето си бил в щатската моторизирана полиция?

Шафино се ухили до уши.

— И още как! Цели два пъти са ме обявявали за полицай на месеца.

— Линда ми е казвала, че тъкмо там си се запалил по мотоциклетите. Но както и да е. Та това ченге ти идва на гости и остава в къщата ти точно петдесет и две минути. Или иначе казано, петдесет и две минути след като идва, ти излизаш от дома си, облечен в неговата униформа, с неговата каска на главата. Мяташ се на мотора и дим да те няма. Та кое е ченгето, което се разхожда по долни гащи в къщата ти и брои минутите, докато се върнеш?

— Алдо — уточни Шафино. — Горедолу сме еднакви на ръст, само дето задникът му е по-голям. Имаш ли нещо против да ми кажеш

кого си пратил да ме дебне пред нас?

— Баща си — отвърнах. — Убеждавах го как ли не да не се набърква, но шило в торба не стои. Особено пък след онова, което твоите хора му причиниха. Записал номера на мотора. Оказа се, че се води на твое име. Линда ми е казвала, че се държиш с мотоциклетите си по-добре, отколкото с нея.

— Ами да. Те не ми създават главоболия. Така и не съм го забелязал баща ти. Значи е добро ченге. Предай му, че съм го казал. Но още не си ми обяснил как си разбрал, че ще дойда тук.

Подметнах, че това е било най-лесното.

— Помниш ли отряда за бързо реагиране? Работихме заедно в него миналата година.

Шафино вдигна показалец.

— Да, далавери с бензин. Руснаци и мутри. Срецаха се тук. Въобразявах си, смотаняците му със смотаняци, че ако се махнат от града, няма да ги подслушваме. Ядец! Значи покрай тях си се сетил да дойдеш тази вечер на това прекрасно местенце.

— Линда ми помогна да те спипам. Странно, нали? Казвала ми е, че си вманиачен на тема мотори и че си стиснат като маймунско дупе. Предпочиташ да си простреляш палеца на крака, отколкото да се охарчваш за нещо. Повечето ченгета разчитат да се возят гратис на служебните мотоциклети, ти обаче предпочиташ да си се возиш на своя. Докато идвах насам, се сетих, че ще вземеш самолета от летище „Ла Гуардия“. И се запитах къде ще оставиш мотора, без да се налага да плащаш.

Шафино кимна.

— Така значи, Линда ти е споменавала за мотоциклетите. Навремето баща ми казваше, че всичко що е с цици и гуми, рано или късно ще ти излезе през носа. Оказа се прав човекът.

— Ченгетата следват принципа — гарван гарвану око не вади. И ти си разчитал на това — сутринта, преди да дойде при теб, онзи дебелак Алдо се е отбил дотук. Цъфнал с мотора и с униформа на моторизираната полиция и почнал да разтяга на Сефъс някакви локуми как работел под прикритие и дебнел едни наркопласъори на летището. Подметнал може ли да остави мотоциклета в гаража и Сефъс му казал — ама разбира се, защо изобщо пита! Да влиза и да излиза колкото му душа иска.

Шафино си погледна часовника и отсече:

— Горедолу е било така. Но да се върнем на Бауза.

— Бързаш ли за някъде? Защо си гледаш непрекъснато часовника?

— Бързам, да. Искам да се прибера, докато Алдо не е омел всичко в хладилника. Тоя кретен живее, за да плюска. Откъде според теб му е тоя гъз?

— Засега плановете за пътешествия се отлагат — отрязах го аз. — Та да се върнем на Бауза. Казах му, че има свидетел на убийството на Линда. Оня само дето не си глътна езика. И знаеш ли какво си помислих? Помислих си, че се е уплашил да не го опандизят и него заедно с теб. Кое то ще рече, че ме е излъгал, когато се е клел, че иска да те натопа.

— Свидетел значи. Чакай да помисля. Някой, който ме е видял да влизам заедно с Джули и Линда в гаража. Няма кой друг да ме е видял освен Оз Лезневич и Алма. Освен тях в къщата нямаше никого.

Отстъпих вдясно. Чудех се как да попреча на Шафино да си възвърне самообладанието.

— Не забравяй и Херцога — напомних му аз.

— Адвокати! Седнат ли да ти пишат сметката, и веднага се включва алармата за крадци.

— Снощи го видях и той не обели и дума за парите и другите вещи, които намерих в подземиято на летището. И това е същият мухльо, който ми се домъкна вкъщи с две-три мутри и се опита да ме заплашва, задето съм отказвал да му предам намереното. А снощи си беше самото възплъщение на стговорчивостта, беше по-тих и от водата. Сутринта е оставил на телефонния секретар на Карлайл съобщение, от което се подразбира, че дните ми са преброени. Така де, като чуе подобно нещо, човек се замисля.

Шафино се пипна по ципа на коженото яке.

— Елдър се ядоса, че Алдо и Келър са се гаврили с Карлайл на летището. Заканваше се да им изпотроши кокалите с бейзболна бухалка. Не знаеше, че се канят да я изнасилват. Сигурно не е зле да й го кажеш. — Шафино се изкикоти. — Подочух, че вие двамата с Футман сте си побъбрили. За слабостта му към мургавелките.

— Споменах му Йонкърс, онзи само дето не ми се издрайфа върху обувките.

— Той — Футман де — ми звънна снощи. Почна да ми се пеняви. Откъде си знаел за него и за малката госпожичка Тъкър. Казах му, че нямам представа.

— Точно така. С тази малка подробност, че Бауза няма да каже и гък, ако не си му дал своята благословия. Излъгал си Футман. Но защо ли изобщо се учудвам. Ти лъжеш всеки срещнат.

— Инак как ще се оправям в тоя живот бе, човек?

— Малко оттук, малко оттам и готово! Но това за Футман и щерката на кмета си е голата истина. А останалото са празни дрънканици. Вероятно си разчитал, че няма да доловя тънката разлика.

— Защо да си кривя душата, така си е. Но знаеш как става. Един ден ти върви, друг — удряш на камък. Веднъж изяждаш мецаната, веднъж тя — теб.

Шафино се почеса по веждата, после разшири очи и погледна входа на гаража. Бързаше. Беше изнервен. А подобно състояние не е никак здравословно, особено за човек, който си пада кибритлия.

Искаше час по-скоро да се прибере в Бруклин, докато Алдо пак не е оплескал нещо.

— Защо уби Линда? — попитах го.

— Не ми хрумваше какъв друг подарък да й направя. Какво очакваш да ти отговоря бе, смотаняк такъв?

Ръката ми започваше да изтръпва — държах я вече доста време опъната. Дръпнах се в тъмното и я пуснах заедно с пистолета до хълбока си.

— Хайде, изплачи си душата де — подканих аз Шафино. — Не те записвам. И съм сам.

Онзи изсумтя.

— Не ме записвал, моля ви се. Голям праз ако ме записваш, все тая. И полицейското управление, и кметът са мои. Само да им свирна, и ще се строят в две редици. Не можеш и с пръст да ме докоснеш, както всъщност и Линда. Голяма мръсница се оказа тая моя женичка. Искала, моля ви се, развод. И тръгнала да събира доказателства срещу мен! Съвсем се оля. Да вземе да подслуша един мой разговор — разказвах на Елдър как съм отскочил до Вашингтон и какво съм правил там.

— И ти я убиваш.

— Ако очакваш да седна да си скубя косите, ще има да си чакаш дълго. Слез на земята, Фиъргал. Съдебните заседатели не осъждат ченгета. Дори когато са сгазили лука. Нима ти казвам нещо, което да не знаеш? Обществеността иска от нас да изловим лошите и пет пари не дава как ще го правим. Мен ако питаш, чудо голямо, че някаква жена била умряла, важното в случая е, че сме опазили Студентите. Седнеш ли да ми твърдиш друго, ще ти кажа, че си си изгубил ума и не е зле да си го потърсиш.

Гледах го в лицето. Не личеше да изпитва и сянка от угризения. Или съжаление. Шафино сякаш говореше как си е боядисал къщата. Но не говореше за това. Говореше за Линда и как я е жертвал — и то за нищо. Червена розо... тъжна розо...

Шафино надзърна в каската си.

— Моите хора те проследиха до летището. Видели са те да се качваш заедно с баща си на самолета за Вашингтон. Какво всъщност е станало? Да не си скочил с парашут над Ню Джърси?

Казах, че наистина съм отишъл на летището, но в последния момент планът се е променил. Двамата мъже, качили се на самолета, са били баща ми и един автомонтъор — Хуан Седеньо, горе-долу с моя ръст и тегло плюс-минус няколко килограма. Хуан е бил облечен с моя балтон, носел е моята шапка и си е бил скрил лицето под шала. Отишли са с баща ми до Вашингтон, до летище „Дълес“, но там са се метнали на първия самолет и са се върнали в Ню Йорк. В момента са вкъщи и гледат телевизионните игри.

— Предположих, че няма да се бавиш много в окръг Колумбия — допълних аз. — Ще бързаш да се върнеш в Бруклин. Как е Джули? Надявам се, жива-здрава.

Онзи се изхили.

— Ако се беше появил във Вашингтон, тя щеше да се превърне в свръхбагаж. Ти обаче не дойде, така че Джули още си диша.

— Я да видим дали ще позная. Смятал си да я убиеш и да натопиш мен. Приятелчетата ти в окръг Колумбия са щели да скалъпят някакво изсмукано от пръстите обвинение и да заявят, че са ми теглили куршума, понеже съм оказал съпротива, докато са ме арестували. И понеже стана дума за Джули, какви подбуди измъдрихте да убивам тая малка пикла?

Шафино вдигна ръка.

— Я кажи! Бавноразвиващите се кога си бършат задника — преди или след като се изсерат? Кога най-последно ще престанеш да си го мериш с моя и да ми се правиш на много печен?

— Както гледам, се забавляваш добре — рекох му аз.

Шафино пак надзърна в каската.

— Винаги съм казвал, че човек трябва да се забавлява на воля. Ако не можеш да забавляваш себе си, забавлявай някой друг. Но както и да е. Дай да приключваме с тоя фарс. Хайде, иди да звъннеш по телефона. Охарчи се двайсет и пет цента.

Излязох от мрака.

— Трудничко е да въздадеш правда на мъртвите.

— Това пък сега какво означава?

— Означава, че ми се ще Линда да види отнякъде всичко това.

— Знаеш ли какво? Що не си теглиш куршума. Тъкмо ще се съберете с благоверната ми и ще ме одумвате на воля.

— Беше прекрасен човек, защо й почерни живота и я уби? — попитах аз.

Шафино повиши тон — явно вече му лазех по нервите.

— Линда се опитваше да ни мъти водата — отвърна той. — Проумей го най-последно. Това, че я очистих, показва, че съм сериозен.

— И какво — уби я, без да ти мигне окото!

— Нека само кажем, че за мен беше важно да умре. Сега вече съм сигурен, че моите ми имат страха. А и на Линда й беше за поука — сама си го изпроси.

— В смисъл?

— В смисъл че не може да ми е жена и да се чука с всеки срещнат. Но стига сме обсъждали нея. Дай да поговорим за теб. Случва се слънцето да блесне и върху кучи гъз. С други думи, тая вечер извади голям късмет. Но хич и не разчитай, че и втори път ще ти се отвори парашутът.

— Няма да има втори път — отсякох аз.

Шафино се почеса по главата, уж е объркан.

— Нещо не разбирам. Я ме светни, не трябва ли да ми прочетеш правата и после да повикаш кола?

— Което и ченге да дойде тук, няма да те арестува. В мига, в който се обадя в полицейския участък, ще се разчуе, че си тук. И твоите ще цъфнат веднага. Ще ми теглят куршума, ще ми подхвърлят в

якето някое и друго килце дрога и ще оповестят, че са ме очистили при законна самоотбрана. Междувременно ти се изнизваш като мокра връв и се озоваваш в по-бляскавото бъдеще.

— Е, все ще го преживея някак — отсъди Шафино.

— Това му е лошото.

Казах, че докато той е жив, Студентите ще продължават да убиват наляво и надясно. А той и занапред ще изнудва всекиго, имал неблагоприятието да го наеме. Докато е жив, никой от неговите хора не ще дръзне да проговори, понеже всички са наясно, че дори и в затвора Шафино ще намери начин да убие предателя. Заявих му, че това ми е ясно като бял ден, както ми е ясно, че до гроб няма да ми прости, задето съм се срещал с жена му.

— Кръгът се затваря — оповестих аз. — Първо Линда, сега и ти.

— Аз ли?

— И ти като нея ще намериш смъртта си в гараж.

Шафино отметна глава. Стиснал зъби, се замисли за онова, което току-що беше чул. Погледна надолу към пистолета си, после затвори очи. Оръжието беше прекалено далече, знаехме го и двамата. Видях и още нещо. Шафино вече се чувстваше разгромен. И това не му харесваше. Ама никак.

Но пред мен стоеше не кой да е, а Боби Шашмата. И той държеше още един коз. Разполагаше с още една възможност да се спазари и да отърве кожата.

— Убиеш ли ме, никога няма да намериш писмото на Линда — напомни ми той.

Отвърнах, че съм помислил за това, и стрелях два пъти, целейки се в гърдите му — той отскочи, удари се в мотоциклета и се свлече на една страна върху циментовия под, като се държеше за сгъваемата стойка. След миг я пусна и издъхна.

Втъкнах глока в колана си, отидох при мотора и отворих сака. Видях яка на свещеник, черна сутана, тъмни очила и брада — с тях Шафино се бе предрешил за пътуването до Вашингтон. Потършувах още малко в сака, но не открих каквото търсех.

Някой явно бе чул изстрелите. Не след дълго щях да имам компания. Започнах да си вдъхвам смелост. Някаква жена извика: „Стреляше се в първия мотел“. Където се намирах аз. Погледът ми

падна върху каската на Шафино. Сетих се, че той честичко е надзъртал в нея.

Вдигнах каската, погледнах вътре и видях сгънат лист хартия. Извадих го и го разгънах, после щракнах електрическото фенерче. Пред мен бе писмото на Линда. „Мотивът“ ми да убия Джули. Пъхнах го в джоба си, извадих полицейската значка, която висете на врата ми, и тръгнах да търся Сефъс Пюрифай.

53. НОВО ДВАЙСЕТ

След Шафино — още един труп. Този път покойникът беше не друг, а всемогъщият Рей Футман.

Двайсет и четири часа след като Боби Шашмата се пресели в отвъдното, Футман скочи или падна от прозореца на мезонета си в Грамърси Парк.

Според съдебния лекар било самоубийство, което беше само добре дошло за кмета Тъкър — бях сигурен, че Футман е щял да натопи и него за аферата със Студентите. Но му се размина на косъм. Така ми падна случай да видя как Тъкър се прави на вода ненапита пред следователите и получава амнезия. Когато му казаха, че Футман е прибягвал до изнудвачество, за да финансира преизбирането му, господин Тъкър успя да се престори на смаян и озадачен. Неговите поддръжници — чернокожите и либерално настроените бели, се хванаха на въдицата. Аз обаче не пасях трева — дете е думата, някак не върви да търсиш по бардаците девственици.

Какво знаеше Тъкър и кога го беше научил? Уместен въпрос. Лошото само бе, че не му го зададоха нито от Нюйоркското управление на полицията, нито от ФБР, които се държаха с него, все едно е от стъкло. Така господин кметът не получи нито неприятни въпроси, нито призовки. Не беше опозорен и от изтекли в печата неблагоприятни сведения. Можете да го впишете в графа: „Расова и политическа целесъобразност“. Господин кметът имаше дебели връзки в Белия дом и президентът разчиташе той да впрегне за преизбирането му всички чернокожи в Ню Йорк. Това, съчетано с липсата на димящо дуло, накара полицейското управление и феберейците да развеят белия байрак. Нашият обичан кмет можеше и занаят да си разиграва коня.

Футман ни напусна, без да остави предсмъртно писмо. Но какво толкова — мнозина самоубийци се отправят към отвъдното, без да се сбогуват с нас. Внезапната кончина на Футман хвърли в покрусата роднини и приятели. Всички повтаряха като курдисани, че не е

злоупотребявал човекът с наркотици, не е дължал пари, не се знае да е страдал от физическо или душевно заболяване. Колегите го описваха като работяга и оптимист, изключително предан на Тъкър. Когато бе издъхнал, в апартамента не бе имало никого — прислугата си била тръгнала, жена му и дъщерите били заминали, та момичетата да се запишат за есенния семестър в Харвардския университет. Единствени свидетелки на пътуването му към небитието били трите персийски котки.

Беше си редно обществеността да скърби. Колко му е! Тъкър се разпореди знамето на града да бъде спуснато, после в обръщение към средствата за масово осведомяване описа Футман като приятел и слуга на обществото, каквито рядко ще срещнеш. Никой и не спомена, че заместник-кметът е бил свързан с бандата на Студентите на разменни начала. Тъкър отиде на крака да изкаже съболезнованията си на покрусената вдовица. В деня на погребението цъфна на гробищата, увесил нос, просълзен, с еврейска шапчица върху ръбестата глава. И това, след като бе научил, че дъщеря му е въртяла любов с Футман, и се бе зарекъл да го убие с двете си ръце.

Със смъртта на Футман топлото му местенце се оваканти. Всъщност овакантиха се две места. Градът се нуждаеше от нов заместник-кмет, а също и от нов началник на полицията. Веднага след като Футман се хвърли към небитието, Карл Дауд си подаде оставката като шеф на Нюйоркското полицейско управление. На неговото място се вреди не друг, а Кон Макгиган. Никой не се учуди, че са подшушнанали на Дауд да си обира крушите — така де, Студентите се бяха вихрили под носа му, с неговата благословия.

Това хубаво, но на последните избори Тъкър бе обещал нещо. „Докато съм кмет на Ню Йорк, градът ще има чернокож началник на полицията.“ Подобно на обещанията на всички политици по белия свят, и това бе написано върху бързотечна вода. В полицейското управление работеха неколцина подготвени чернокожи кандидати за поста: един от заместник-шефовете и двама-трима опитни инспектори. Лично аз бих назначил на него шефа на детективите, чернокож офицер с цяла купчина ордени и награди и с огромен опит в борбата с уличната престъпност — той се покриваше напълно с представата ми за добро ченге. От къде на къде ще назначават Макгиган?

Първото, което ми хрумна, бе: така му се отблагодаряват. Дупчената глава очиства Футман и заличава всяка връзка между Тъкър и бандата на Студентите. В замяна получава онова, което иска най-силно в този живот.

Реших, че пет пари не давам какви далавери въртят Тъкър и Макгиган. Опреше ли се до службогонството, тия двамата бяха достигнали точка, където вече не важаха никакви правила. И да исках, не можех да се преборя с тях и да ги изоблича, а аз и не исках. Смъртта на Футман, независимо дали той беше убит, или се беше самоубил, не беше кой знае каква загуба. Той си бе въобразил, че може да върти далаверите заедно с Боби Шашмата и името му да си остане неопетнено. Ядец! Беше си направил сметката без кръчмаря. И сега беше мъртъв. А колкото до мен, беше ми време да се върна към живота.

Всички обвинения срещу Морис Робишо бяха снети. Поборниците на расовото равноправие само това и чакаха — задръстиха баптистките черкви и отвориха работа на журналистите, като се запретнаха да клеймят правосъдието на белите. Поне този път не можех да ги виня.

Морис беше в пълното си право да търси възмездие. И да бъде обезщетен от щедро по-щедро за всичко, което му се беше струпало на главата. Затова и ония ментърджии, адвокатите, връхлетяха връз него и майка му като рояци скакалци, изпъплили изпод скалите и от местата, където се спотайват, когато не прецакват човечеството. Надпреварваха се да обещават на клетия Морис несметни богатства от дела за обезщетение и права върху екранизации и книги. Единственото, което трябваше да направи, бе да си избере най-изпечения лъжец и да го остави да се вихри.

Майка му ми прати трогателно благодарствено писмо, написано на ръка върху лист хартия с цвета на костюмчетата на Джаки Кенеди. Към писмото бе приложен и екземпляр с посвещение на една от книгите ѝ, посветена на историята на чернокожите в Съединените щати. Не ми се занимаваше да я чета, та я дадох на Дайън. Но и на него не му се занимаваше. Хвърли я на задната седалка на „Хенри Джи“, където книгата събира седмици наред прахта, и накрая я даде на индийците — семейство Мукерджи, да се ограмотяват. Във всяко разследване на престъпление, където са замесени повече от един

престъпник, който пръв натопи другите, печели най-много. Хесус, нали си беше селски хитрец и вечно си правеше тънките сметки, го знаеше прекрасно и затова пръв почука на вратата на прокурора. Призна си седем убийства, помоли за снизхождение при определяне на присъдата и предложи да си каже и майчиното мляко, да издрънка всичко от игла до конец за всички, като се почне от ченгетата в Ню Йорк и окръг Колумбия и се стигне до Харви Рафълсън и малката ми приятелка Джули Вулнавия. Прокурорът — къде ще ходи — приел предложението. В замяна Хесус бе осъден на пет години във федерален затвор, след което щяха да го включат в програмата за закрила на свидетелите.

Междувременно хората на Макгиган не стояха със скръстени ръце. Проглушиха ушите на всички, че не Джак Хейдън или аз, а тъкмо Макгиган — този всеотдаен храбър борец срещу престъпността, какъвто не се бил пръквал досега по белия свят, се бил запретнал да разследва бандата на Студентите. Ние с Хейдън си замълчахме и не опровергахме този съшит с бели конци сценарий. Имахме си причини. На Хейдън му обещаха най-късно до края на годината да си получи бленуваните капитански нашивки. Аз също не гъкнах, понеже Макгиган ми заяви без заобикалки, че общо взето нямам друг избор. Имал някои въпроси как точно е застрелян Шафино, които щели да ми създадат големи главоболия, ако новият ни шеф на полицията поискал да ги зададе.

И какви бяха тия въпроси? Като начало защо не съм съобщил в управлението, че ще ходя на летище „Ла Гуардия“. Защо не съм поискал подкрепление. Защо съм пропуснал да предупредя охраната на мотела, че се намирам в него. И как така е станало, че съм застрелял Шафино, при положение, че той е извадил оръжието си, преди да му тегля двата куршума.

Макгиган си имаше и неприятната страна: падаше си калтак, хич не подбираше средствата, беше и злопаметен и отмъстителен. Не си правех илюзии, ето защо внимавах много, когато той ми подметна, че стига да съм се държал добре, не било задължително да отговарям на въпросите му. Допълни, че нямал намерение да чопли стари рани и да се занимава с писмото на Линда и с липсващите двацет и пет бона на Кабрера Хлапето. Сетне се поинтересува дали пък аз нямам въпроси около самоубийството на Футман и дали няма да тръгна да ровичкам,

както съм направил с убийството на Линда. Отвърнах, че положението такова, каквото е, ме удовлетворява. Макгиган рече, че се радвал много да го чуе, и ме покани на официалното си встъпване в длъжност след няколко дни. Казах, че ще се постарая да отида.

Колкото до обществеността, на нея ѝ пробутаха старата песен на нов глас — за двама-трима покварени ченгета, докарващи си някой и друг долар допълнително като наемни убийци, демек, изтърканата версия за стадото и шугавите овце, до която полицейското управление прибягваше всеки път, когато някой колега сгафеше нещо. Тъй като не друг, а едно ченге — сиреч аз — бе изобличило бандата на Студентите, феберейците оставиха Макгиган да си представя нещата както му отърва. В замяна всички подсъдими бяха изправени пред федералния съд. На Харви Рафълсън, Алдо, Рижия, Лари Арънс и другите от бандата на Шафино щеше да им се стъжни във федералните затвори и тъй като там няма предсрочно освобождаване, тъгата наистина щеше да е голяма.

Алдо все пак отърва процеса, като долепи дулото до брадичката и си отнесе почти цялата глава. Вероятно се беше сетил за братовчед си, дете си излежаваше присъдата в Атланта, и след като бе мислил за него достатъчно дълго, бе решил, че няма да го понесе и той да гние по занданите. Колкото до гражданите, наемали Студентите, за тях нямаше арести, обвинения, присъди. Ф. Скот Фицджералд го е казал най-добре. „Богатите са много различни от теб и мен.“

Джули Вулнавия, прословутата поклонница на Винсънт Прайс, бе обвинена наред с другото за съучастничество в убийство и пране на пари. Но нямаше да е никак лесно да я тикнат в затвора. Джонатан Мънро ѝ прати от Тексас един от най-нашумелите адвокати до наказателни дела, който да я защитава — от двайсет години не беше губил и едно-едничко дело и не си правеше труда да става от леглото, ако не му предложеха шестцифрен хонорар. При такъв талант Джули можеше да разчита на страхотна защита, какъвто беше и замисълът на Мънро. И какво щеше да получи той срещу парите си? Залог, че прокурорите ще има доста да се попотят, докато го свържат чрез Джули с Шафино и Футман.

Следващият ход на Мънро бе да назначи Лайза Уотс за шеф на охраната в неговата корпорация — заплатата ѝ възлизаше на ни повече, ни по-малко от триста хиляди долара годишно. Мен ако питате, това бе

поредната далавера. Тъй като Макгиган чукаше Лайза, новият ѝ пост го задължаваше да козирува и да изпълнява каквото му кажат — тоест, да има грижата на бял свят да не излизат доказателства, свързващи Мънро с бандата на Студентите.

Дупчената глава оповести, че предстояли поэтапни съкращения в щата — първи щели да изхвърчат някои от цивилните на работа в Нюйоркското управление на полицията. Съкращенията се налагали заради недостиг на средства. Двайсет души щели да бъдат освободени незабавно, още двайсет — след месец. Профсъюзът си затрая, понеже Макгиган изложи пределно ясно как стоят нещата — който не си иде мирно и кротко, има друг избор, по-точно, да бъде обвинен в съучастничество в серийни убийства.

Отидох на свиждане на Дамарис Бауза в болницата и занесох на Гавилан две-три компютърни игри. Обещах му да го заведа и на плейофите на „Никс“, макар че билетите бяха разграбени до последния. Познавах едно бивше ченге — сега работеше охрана в „Медисън Скуеър Гардън“, и ако имаше интересен мач, ме пускаше човекът да гледам от тунела, водещ към съблекалните на играчите. Гавилан бе голям запаянко на „Никс“. Беше на седмото небе от щастие. Колкото до „Ралото“, заведението беше закрито, а разрешителното за продажба на спиртни напитки — отнето.

Юджин Елдър реши, че най-добрият начин да спаси кожата е да си плюе на петите. Избяга от страната и ако се вярва на хората, бил в Европа — обикалял Стария континент с фалшив паспорт и с една от танцърките в „Ралото“.

— Обади ми се вечерта, преди да замине — каза ми Карлайл, докато вечеряхме заедно малко след като застрелях Шафино.

Бяхме в италианско ресторантче срещу редакцията на нейния вестник. Съдържателят си бе турил снимката ѝ на стената. Казах ѝ, че се гордея с нея, и тя грейна.

— Джийн плака като малко дете — добави Карлайл. — Настояваше да съм заминела с него. Май беше забравил, че вече си е намерил компания за из път.

— Напоследък се скъса от рев горкият. А ти какво му каза?

— Казах му „довиждане“. И че не ми е приятно да разговаряме. Че го помня силен, а не такава кека. При всички положения не си се

представям като бегълка, особено пък в страни, където не са и чували за тоалетната хартия. Какво ли ще стане с него?

— Ще се пропие и ще се налива, докато заспи — отвърнах. — После пък ще се налива, за да преживее деня. Ще му е мъчно за Щатите и пак ще се налива, за да притъпи носталгията. Ще му се наложи да си плаща за охрана, което няма да му излезе никак евтино. После някоя прекрасна сутрин ще се събуди и ще види, че мацето си е вдигнало чукалата и го е зарязало. Тогава вече сигурно ще му дойде до гуша да бяга и да се крие и ще се остави да го заловят. Ако беше останал тук, все щеше да се споразумее с властите. Не познавам човек, който да умее по-добре от него да излиза сух от водата.

— Да ти призная, обичах го — допълни Карлайл. — Но не сега, а първия път. Сега според мен бях влюбена в нещо друго. В спомена. Не знам кое е по-гадното — да съм с Джийн и да виждам как се разпада пред очите ми, или да съм далеч от него и да си представям как това става.

Помислих си — той е лайно. Изчегъртай го от обувката си и си живеи живота нататък. Но кой бях аз, че да давам акъл? Щеше да мине доста време, докато забравя Линда. Нямаше да ми е никак лесно да остарявам без нея. Дали щях да притъпя болката с море от алкохол? Скоро щях да разбера.

Карлайл се усмихна.

— Няма да е лесно, но е крайно време да си го избия тоя Джийн от главата. Мама все ми повтаря: никога не допускай едно и също псе да те ухапе два пъти.

Казах, че майка ѝ е права.

Карлайл си погледна дългите нокти с безупречен маникюр.

— Понеже стана дума кой прав, кой крив, някои подмятат, че не си бил прав да му теглиш куршума на Шафино. И си го бил направил, без да ти мигне окото.

— Не думай!

— Казва го детектив Бауза. Кълне се, че изобщо не ти бил споменавал, че Шафино ще ходи на летището.

— На кого вярваш, на мен или на един наемен убиец?

Карлайл се подсмихна.

— Подозирам, че си по-умен от средния наемен убиец. Всъщност не, сигурна съм. Но дай да сменим темата. Какво ще кажеш

за самоубийството на Рей Футман? Не беше от хората, които ще посегнат на живота си. Познавах го. И то добре. Беше същият като теб. Прекалено умен, за да върши такива тъпотии. Как мислиш? Самоубил ли се е, или не?

— Само бръснарят му знае със сигурност.

— Я не ми се прави на интересен.

— Нека предположим само, че Макгиган си е навил на пръста да става шеф на полицията. А това ще рече, че няма да тръгне да разследва смъртта на Футман. Не иска да го прави. Кметът също.

— Защо оставам с чувството, че, както се изразявате вие, полицаите, затаяваш нещичко от истината? Между другото, Тъкър се зарече най-тържествено, че докато той е кмет, шефът на полицията ще бъде чернокож. А сега ни в клин, ни в ръкав назначава бял на тази длъжност. Какво ще кажеш?

— Ще кажа само, че това си е свръхестествено явление — отбелязах аз и налях още вино. — Точно както ти се правиш, че вярваш на дрънканиците на Макгиган за бандата на Студентите, макар че знаеш истината. А тя е, че и на Тъкър не му е чист косъмът.

— Но аз си оставам либералка — отсече журналистката. — Продължавам да смятам, че градът има нужда от чернокож кмет и че Тъкър е отговорът.

Помислих си: „Щом Тъкър е отговорът, значи въпросът е много тъп“.

— Не искам да му провалям изборите — допълни Карлайл. — А със сигурност ще му ги проваля, ако тръгна да подпитвам. И това, дето го знам, ми е достатъчно. — Известно време мълча, сетне рече: — Може би си прав. Може би някой прекрасен ден ще се събудя и ще реша, че цената на властта, с която разполагат чернокожите, е прекалено солена. А дотогава...

Отпи от виното, после извади от дамската си чанта малък плик и ми го подаде.

Рекох — това пък какво е?

Карлайл ми се усмихна и зачака.

Отворих плика. Беше ми дала два билета за концерта на Джери Лий Луис.

— На първия ред — оповести Карлайл. — Ако искаш, ще ти уредя и да се запознаеш с него.

За втори път тази вечер направо ме шашваше. Дали съм искал да се запозная с Трепача? Ама че въпрос. То се знаеше, че искам. Попитах я как се е докопала до билетите, при положение че всички места за концерта са разпродадени отдавна.

— Най-важното в Ню Йорк е да имаш връзки — отбеляза жената. — Познаваш ли когото трябва, винаги ще се справиш. А репортерите познават всички.

После изтананика една от песните на Джери Лий Луис. Усмихнах се — за пръв път от седмица.

— Това пък къде го научи?

— Научих го днес следобед — поясни Карлайл. — Купих си една от касетите му. Бях приятно изненадана. Бива си го нашия човек. За бял де.

Погледнах билетите. Умирах си от кеф. А нямаше кого да заведе.

После се усетих, че каня Карлайл — и през ум не ми беше минавало, че ще изрека с такава лекота думите, както и че тя също толкова леко ще каже „да“.

Издание:

Марк Олдън. Американска полиция

Американска. Първо издание

ИК „БАРД“ ООД, София, 2001

Коректор: Ани Николова

Художествено оформление на корица: Петър Христов

ISBN: 954-585-202-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.